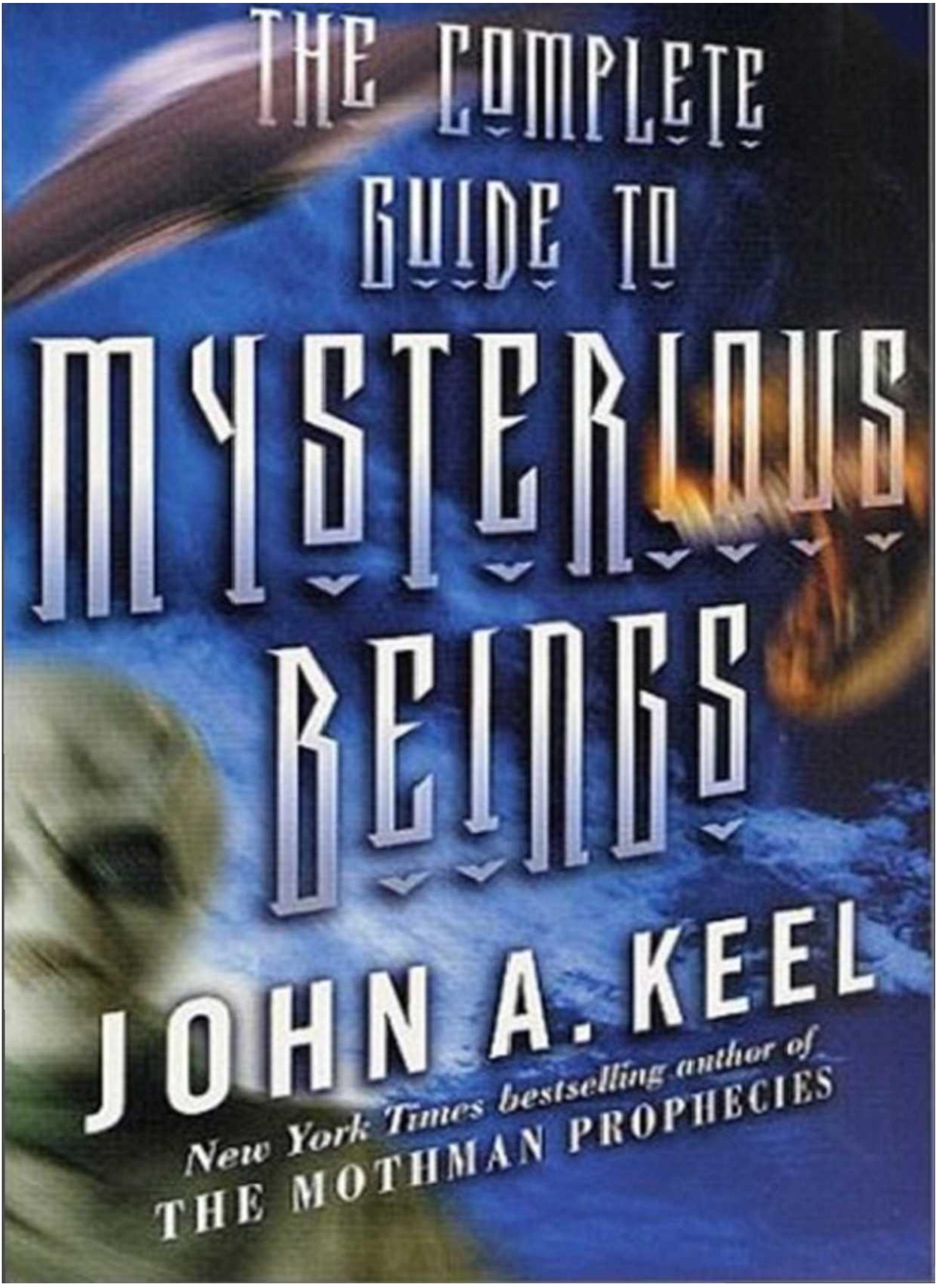
THE COMPLETE
GUIDE TO
MYSTERIOUS
BEINGS
JOHN A. KEEL
New York Times bestselling author of
THE MOTHMAN PROPHECIES

Bu kitap, Otto Binder, Charles Bowen, Alex Jackinson, Coral ve Jim Lorenzen, Ivan T. Sanderson ve hayatlarını bilinmeyenin ve bilinemezin peşinde koşan diğerlerinin anısına ithaf edilmiştir.

İÇİNDEKİLER

1. Ambling Kabuslarıyla Dolu Bir Dünya
2. "Çirkinler ve Kötüler"
3. İblis Köpekler ve Hayalet Kediler
4. Uçan Kedigiller
5. Anlaşılmazlar
6. Yeryüzündeki Devler veya “Muhteşem Büyük Adamlar ve Büyük Düşmanlık”
7. kıllı olanlar
8. Bu arada Rusya'da
9. Büyük Ayaklar ve Küçük Beyinler
10. Kara Lagün'den Yaratıklar
11. O Aptal "Uçan Daire" İnsanlar
12. Uzaydan Gelen Büyük Şaka
13. Gökyüzünden Sığır Hırsızları
14. sırıtan adam
15. Keruvlar, Melekler ve Griler
16. Yatak Odası İstilacıları
17. Kanatlı Garipler
18. İnsan-Kuşlar
19. Batı Virginia'nın "Mothman"
20. Tanımlanamayan Yüzme Nesneleri
21. Scoliophis Atlanticus
22. Silver Lake'in Büyük Deniz Yılanı, New York
23. Sarı Denizaltı Hırsızı
24. Başka bir şey...

Son söz: 2002

BİR TANE

HAREKETLİ KABUSLARLA DOLU BİR DÜNYA

Bu gezegende nerede yaşıyor olursanız olun, evinizin iki yüz mil yakınında biri, son nesilde korkutucu bir hayaletle veya açıklanamaz bir "canavarla" doğrudan yüz yüze geldi. Belki de kuzeniniz veya kapı komşunuzdu. Önümüzdeki birkaç yıl içinde, hayaletimsi yeşilimsi bir parıltıyla çevrelenmiş, tüylerle kaplı dev bir insansı veya şişkin gözlü küçük bir adamla gerçekten yüz yüze gelme şansınız - çok iyi bir şans - var.

Neredeyse sonsuz çeşitlilikte bilinen ve bilinmeyen yaratıklar bu çamur topunda gelişir ve her yıl, yüzyıldan yüzyıla düzenli olarak ortaya çıkar. Sayısız milyonlarca insan, ıssız ormanlarda, ıssız otoyollarda ve hatta yoğun nüfuslu şehirlerin sessiz arka sokaklarında beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmalarıyla dehşete kapıldı. Bütün ilçeler "canavar çılgınlığı" tarafından ele geçirildi ve mevcut her adam, inek sürülerini öldüren ve köpekleri ve atları katleden inanılmaz şeyleri aramak için çalıları yenmek için silahlı gruplara katılıyor.

Geçtiğimiz yüz yıl boyunca, bilimin bilmediği harika yaratıklarla inanılmaz karşılaşmaları anlatan, dünyanın her yerindeki gazetelerde insanların ilgisini çeken binlerce ilgi çekici makale yayınlandı. Tüm bu öğeler aldatmaca ve gazetecilik şakaları olabilir mi? Varlıkları güvenilirliklerine bağlı olan büyük telgraf servislerinin, dairesel uçan makinelerden inen kıllı devler ve miğferli cüceler hakkında sorumsuz hikayeler uydurmak ve yaymak için insanları istihdam ettiğine inanabilir miyiz? Bu tür karşılaşmaları yerel polise ve yetkililere bildiren çok korkmuş milyonlarca insanın yalnızca patolojik yalancılar ve deliler olduğu sonucuna varabilir miyiz?

Küçük gezegenimizin sağduyuya meydan okuyan olağanüstü hayvanlar ve böceklerle dolu olduğunu biliyoruz. Zürafanın tüm saçmalığını hiç düşündünüz mü? Ya da sürüleri periyodik olarak Kuzey Kutbu'nda kilometrelerce buz üzerinde yürüyen ve kendilerini denizde boğan o ahmak kemirgen mi?

1856'da Paul du Chaillu Kongo'dan döndüğünde ve kıllı bir devle karşılaşmasını anlattığında bilim adamları epeyce güldüler. Du Chaillu, "Bizden yaklaşık bir düzine metre uzakta duruyordu ve sanırım asla unutamayacağım bir manzaraydı," dedi. "Neredeyse 1.80 boyunda, muazzam gövdesi, kocaman göğsü ve büyük kaslı kolları, şiddetle parıldayan iri, derin gri gözleri... Orada durdu ve muazzam bir bas davul gibi çınlayana kadar kocaman yumruklarıyla göğsünü dövdü."

Artık du Chaillu'nun Afrika'da bir gorille tanışan ilk beyaz adam olduğunu biliyoruz. 1856'da goriller, sadece Londra ve Paris'teki masa başı bilim adamları var olmadıklarını söyledikleri için var olmadılar. İnsanlar hala bilimsel olarak var olmayan şeyleri görüyorlar. Onları Nebraska'da, İngiltere'de, Sibirya'da, Güneydoğu Asya'da ve her yerdeki milli parklarda görüyorlar.

15 Ağustos 1966'da Malezya'dan bir Reuters gönderisi, yirmi beş fit boyunda bir maymunun başıboş dolaştığını bildirdi. Küçük Segamat köyünün sakinleri, Malay Mail'de çalıların arasında tökezleyen ve ardında on sekiz inçlik devasa ayak izleri bırakan utangaç, zararsız bir devi tarif ettikleri aktarıldı. Rapor, dev maymunun belki de ilerleyen uygarlığın baskısı ve beslenme alanlarının kaybı nedeniyle hareket halinde olduğunu tahmin ediyordu.

Yirmi beş fit boyunda bir maymun biyolojik olarak imkansız. Ancak bu, birinin var olamayacağı anlamına gelmez.

Berwick, Nova Scotia, kulağa egzotik ve uzak geliyor. Aslında, Maine kıyılarının hemen açıklarında uzanan Kanada yarımadasında. Evening News'e göre, Nisan 1969'da Annapolis vadisindeki o küçük kasabanın eteklerinde birçok sakin tarafından on sekiz fit uzunluğunda dev bir figür görüldü. İddiaya göre, arazide saatte yaklaşık yirmi mil hızla uzun adımlarla ilerleyen "uzun, çok karanlık bir şekil" idi. İlk tanıkların “Hayalet”i ihbar etmesinden sonra, yerel polis tampondan tampona trafiği kontrol etmek için bölgeye iki araba tahsis etmek zorunda kaldı.

Nova Scotia'daki insanlar yıllardır her türlü tuhaflığı görüyor. Aniden ortaya çıkan ve gizemli bir şekilde eriyen dev parlak yılanların 1967'de orada olduğu bildirildi.

Bu şeyler "düzensiz" ve "anormallikler" dir. Yıllardır bizi eğlendiriyorlar ve görünüşleri "Angelology"den (meleklerin sık sık ortaya çıkışının incelenmesi) UFOlogo'ya (uçan dairelerin incelenmesi) kadar her türlü kültü ve "crackpotolojileri" doğurdu. 1896'dan beri, bizi rahatsız etmek

için gökten muhteşem bir dizi tuhaf hayalet düşüyor. Dönemin gazetelerine göre 1897'de çıplak bir dev Michigan'ı ziyaret etmiş ve bir çiftçi daha yakından bakmak için içeri girmeye çalıştığında yaratık dev ayağıyla saldırmış ve zavallı adamın kaburgalarını kırmış.
Son yirmi yıldır Güney Amerika, alınlarının ortasında tek gözleri olan iki buçuk metrelik devlerden sadece altmış metre boyunda küçük insan biçimli şeylere kadar değişen varlıklarla istila edildi. Oregon eyaletinde devasa devlerin de görüldüğü bildirildi ve Minnesota'daki bir radyo spikeri, yalnızca altı inç uzunluğunda bir grup küçük hareketli teneke kutuya çarptığını iddia etti. Boyları on beş ila yirmi fit arasında değişen diğer yaratıklar, Meksika ve Arjantin gibi dağınık yerlerde insanları gün ışığından korkutmuştur.
Batı Virginia'da yüzden fazla ayık, Tanrı'dan korkan insan 1966'dan beri kanatlı, uzun, gri, insan benzeri bir figür gördü. Parıldayan kırmızı gözleri var ve yerel olarak "Mothman" olarak biliniyor. Benzer bir yaratık, 1963'te İngiltere'nin Kent kentinde dört genci dehşete düşürdü.
Bunlar, canavarlar ve yalpalayan kabuslar sözlüğümüzdeki örneklerden sadece birkaçı. Yüzlercesi daha var ve ilerledikçe her birinin kapsamlı, belgelenmiş bir açıklamasını vermeye çalışacağız. Ne yazık ki, bunlardan herhangi birinin gerçekten var olduğuna dair çok az bilimsel kanıt var. Çoğu durumda, daha sonra yerde olağandışı ayak izleri bulundu ve bunlardan alçı kalıplar yapıldı. Bazı durumlarda tanıklar pençelendi veya şok durumuna girdi ve tıbbi müdahale gerektirdi. Polis memurları ve şerifler, defalarca, bu yakalanması zor canavarların izini bulmak için bölgeyi didik didik edecek ekipleri organize etmek ve her zaman başarılı olamayan tanıkların güvenilirliğini yeterince düşündüler.
Himalayaların ünlü Abominable Snowman'ının (ABSM) çok sayıda dağ tırmanışı gezisi tarafından görülen ve fotoğraflanan dev ayak izlerine elbette aşinasınızdır. Ama aynı türden uzun, kıllı yaratığın Amerika Birleşik Devletleri'nde sıkça görüldüğünü biliyor muydunuz? O - ya da o - neredeyse her yıl California, Michigan, Florida ve New York gibi yerlerde ortaya çıkıyor. Son yüz yılda yüzlerce insan bu ABSM'leri gördü. Tüm açıklamaları uyuyor. Bu insanların çoğunun güvenilirliği sorgulanamaz.
Bu kitaptaki birçok vakayı kişisel olarak araştırdık ve tanıklarla saatlerce konuştuk, onların hikayelerindeki tutarsızlıkları araştırdık ve duygusal veya psikolojik sapmaları ortaya çıkarmaya çalıştık. Bu insanların büyük çoğunluğunun doğruyu söylediğine dair üzerinde çalıştığımız sonuca varıyoruz. Bunlardan herhangi biri, daha sıradan bir konu hakkında ifade vermeye çağrılırsa, bir mahkemede kabul edilebilir ve güvenilir bir tanık olacaktır. Gözü dönmüş kaçıklarla ve reklam arayanlarla uğraşmıyoruz. Bunlar size çok benzeyen insanlar ve New York editörlerinin katı sinizminin aksine, çoğu insan dürüsttür ve polis memurlarına, habercilere ve bilimsel araştırmacılara alışılmadık ama muhtemelen önemli bir olayı anlatmaya çalışırken özellikle doğruyu söylerler.
Bu tanıkların birçoğunun adı bu kitapta geçecektir. Onlar gerçek insanlar, varlar ve dilerseniz onları kontrol edebilirsiniz, ancak artık çoğu olağandışı bir olayı bildirme eyleminin ardından gelen alay ve saçmalıklardan bıkmıştır.
Hiç gazete deneyimi olmayan şüpheciler, genellikle gazete haberlerinin güvenilirliğinden bir sorun çıkarmaya çalışırlar. Gazete işinin içinde büyüdük ve hayatımız boyunca gazeteciliğin içindeyiz. Haberciler zor bir okulda eğitilir ve mutlak nesnellik yaşam tarzlarının bir parçası haline gelir. Gazete haberlerinin çoğu çok güvenilirdir. Şahsen olay yerini ziyaret ederek ve doğrudan tanıklarla konuşarak birçok gazete kupürünü kontrol etme fırsatımız oldu. Çoğu zaman, yerel gazetelerin, öyküsünün daha inanılmaz yönlerini önemsiz göstererek veya tamamen silerek tanığı gerçekten koruduğunu gördük. Bu, gazete hesaplarının çoğunun olayın yalnızca yüzeysel bir tanımını sunduğu ve tüm ayrıntıları ortaya çıkarmak için derinlemesine, yerinde bir soruşturmanın gerekli olduğu anlamına gelir.
Bu nedenle, bu kitapta güvenilirliğin yanlış konuları üzerinde durmayacağız. Bunun yerine, bu tuhaf durumlar hakkında mevcut gerçekleri bir araya getirmeye ve sunmaya çalışacağız. İlerledikçe, nerede ve ne zaman geçerse geçsin bu hikayelerin birçoğunda çarpıcı korelasyonlar ve benzerlikler olduğunu fark etmeye başlayacaksınız. Küçük ayrıntılar en önemli hale gelir. Fransa, Brezilya ve Ohio'da benzer olaylar bildirildi. Yine de, bu hikayelerin çok azı, varsa bile, menşe bölgesinin dışında geniş çapta yayıldı. Tüm bu insanlar yalancıysa, o zaman bu kadar çok yalancının

yalanlarında aynı önemli, birbiriyle ilişkili ayrıntıları nasıl bulabildiğini belirlemek için bir psikiyatrik program başlatsak iyi olur.
Öte yandan, güvenilmez ve çoğu zaman sorumsuz olan geniş ve sesini duyuran bir erkek grubu vardır. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca çalışmalarımız bizi bu grupla neredeyse sürekli bir temas haline getirdi. Kendilerine "bilim adamı" diyorlar ve genellikle doktora derecesi veriyorlar. isimlerinden sonra. Bilim bu nesilde kutsal bir inek haline geldi ama bu terim yanlış bir isim. Cinsiyet yanlış. Bilim, genel olarak, bir sürü boğadır.
Bir ay bile geçmiyor ki, başka bir bilim adamı istatistiksel malzemesinde sahtecilik yaparken ya da deneylerinde hile yaparken yakalanmadı. Son yıllarda "poli su", "soğuk füzyon" gibi bilimsel dolandırıcılıklar günlük gazetelerde manşetlere konu olmuş ve yeni bilimsel keşiflerin düzmece iddiaları sıradanlaşmıştır. Akademinin bir zamanlar katı olan standartlarının yerini aşırı şişirilmiş egolar, sürekli kişilik çatışmaları, hileler, dolandırıcılar ve her türden sahtekarlar ve şişman devlet hibeleri için çılgın arayışta tam bir etik yokluğu aldı. Bilim büyük bir rezalet haline geldi ve bilim adamları artık güvenilirlik açısından politikacıların yanında yer alıyor.
Adil olmak gerekirse, iki tür bilim insanı olduğunu kabul etmeliyiz. Type A, büyük bir şirkette veya önemli bir devlet kurumunda çalışıyor. Kanıtlanmış bir yapımcıdır. Yeni sabunlar, diş macunları ve atom motorlarının geliştirilmesine yardımcı oldu. Basında nadiren alıntılanır. Boş zamanlarında, seçtiği alana katkıda bulunan bilimsel yazılar yazıyor. Büyük bir egosu ve diğer insani zaafları olsa da, tanıtım peşinde koşmaz ve nadiren yaptığı kamuya açık ifadeleri dikkatli bir şekilde ifade edilir ve çoğu zaman mantıklıdır.
B Tipi üretici değildir. Genellikle bir üniversitede veya küçük bir kolejde öğretmendir. Eğitim sistemimizin kısır "yayınla ya da yok ol" atmosferine kapılmış durumda ve bu nedenle, genellikle A Tipi eserlerin sistematik bir intihaline dayanan tomarlarca kitap ve makale öğütüyor. ayağı ağzında. Olağandışı bir olay meydana geldiğinde gazetecilerin en yakın "yetkili"ye başvurması yaygın bir uygulamadır. Örneğin, yerel göklerde bir meteor parlarsa, muhabir en yakın okuldaki astronomi profesörünü arar. Bu profesör ya abuk sabuk konuşacak ya da kitaplığına koşup A Tipi bir bilim insanının eserlerinden alıntılar yapacak.
Günlük gazetelerde okuduğunuz bilimsel saçmalıkların çoğu Tip B'nin ağzından çıkıyor. A Tipi genellikle basın için ahkam kesemeyecek kadar meşgul, fazla erişilemez ve fazla akıllıdır.
Yıllardır B Tipi bilim adamları bize İğrenç Kardan Adam'ın var olmadığını söylüyorlar. Bu adamlardan hiçbiri Himalayalara üç bin milden daha fazla yaklaşmayı göze almamıştı. Vardıkları sonuç, konuyla ilgili hiçbir bilimsel literatürün bulunmadığı gerçeğine dayanıyordu. Benzer şekilde, bir dizi üniversite profesörü, tek bir tanıkla konuşma zahmetine girmeden, Batı Virginia'nın "Mothman" ini bir tür sıradan kuş olarak tanımladı.
1938'de Güney Afrika'daki bazı balıkçılar ağlarında çok tuhaf bir örnek buldular. Binlerce yıldır soyu tükenmiş olarak kabul edilen bir Coelacanth balığı olduğu ortaya çıktı. Sonra eğlence başladı. Yakın zamanda, bir biyolog ve hayvanlardaki tuhaflıklar konusunda dünyanın önde gelen otoritelerinden biri olan Ivan T. Sanderson, Coelacanth fracas hakkında şu yorumu yaptı:

> Belli bir Piskoloji Doktoru, yani İhtiyoloji, böyle şüpheli bir şeyin Güney'deki Port Elizabeth Müzesi'nden Dr. Afrika, bunun imkansız olduğunu, çünkü "hepimiz biliyoruz" ki tüm coelacanth'ların yaklaşık 70 milyon yıldır tamamen yok olduğunu biliyoruz. Bu, Ağustos 1938'deydi. Ağustos 1948'de aynı büyük uzman, AP'ye tekrar açık, net ve kategorik bir şekilde şunu söyledi: "Bu muhtemelen tüm zamanların en büyük zoolojik keşfi, ama biz [bu wes'ler kim?] Her zaman bunu beklemişizdir çünkü sonuçta o bir sığ su balığıdır." Coelacanth bir derin su balığıdır.

Bu kitapta tartışılacak konularda çok az gerçek bilimsel otorite var. Yani, bu çeşitli fenomenleri kişisel olarak araştıran ve inceleyen yetkililer. Bunlar yol boyunca alıntılanacak ve zaman zaman B Tipi bilim adamlarından da yorum yapılmadan alıntı yapılacaktır. Ayırt edici okuyucu kendi sonuçlarını çıkarabilir.
Canavar hikayelerimiz için kabul edilebilir tek bir otorite grubu vardır - tanıkların kendileri. Tek kanıtımız tanıklıktır; mahkemede kullanılan delillerin aynısı. Çok fazla dürüst, güvenilir insan bunları göz ardı etmek için gördü. Çok fazla gazete çok uzun yıllardır bu hikayelerin çoğunu

yayınlıyor. Soru şu değil: Bu insanlar bir şey gördü mü? Aksine, şu: Bu insanlar ne gördü?
Dünya gezegeninin beşte dördü yeterince araştırılmamış ve hatta araştırılmamış olmasına rağmen, insan bir kez yılda yaklaşık dört milyar dolarlık bir maliyetle ayı keşfetti. Birkaç yıl içinde şüphesiz uydumuz hakkında ana üssümüz hakkında bildiklerimizden daha fazlasını öğreneceğiz. Uzay programımız başlatıldığında, kamuoyuna ilan edilen amacı "dünya dışı yaşamı aramak" idi. Elbette dramatik ve yaratıcı bir meydan okuma, ama bu gezegen hakkında hiçbir şey bilmediğimiz her türden yaşam formuyla dolup taşıyor.
Gümüş balığı olarak bilinen minik böceği gördünüz. Kitapların ciltlerinde yaşıyor sanki; tutkal yiyen küçük beyaz bir böcek. Son rapora göre, henüz hiçbir bilim adamı gümüş balığını inceleme ve yaşam döngüsünü öğrenme zahmetine girmemişti. Kitap raflarımızda gezinen böcekler hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ama bu gezegenin dışında yaşam arıyoruz!

Bir teorimiz var. Çok bilimsel değil ama bilinen gerçeklere dayanıyor. Bu yaratıklar ve garip olaylar her yıl, hatta yüzyıllar boyunca aynı bölgelerde tekrar etme eğilimindedir. Bu bile başlı başına canlıların "pencere" dediğimiz o bölgelerde bir şekilde yaşadıklarına işaret etmektedir. Batı Virginia'da "Mothman" 1966'da ortaya çıkmadan önce pek çok olağandışı yaratık raporu vardı. şeyler saklanıyor.
Bir sonraki gerçeğimiz, "saklanma" teorisini savunulamaz hale getiriyor. Sahipler, deneyimli avcılar ve hatta helikopterler bu olayların bazılarından hemen sonra bu canavarları aradılar ve saklanacakları bir yer bulamadılar. Peki nereye gittiler?
Dünyevi açıklamalar bilinen gerçeklere uymuyor gibi görünüyor. Zihnimizi biraz zorlamalı ve hayal gücümüzü doğaüstüne doğru genişletmeliyiz. Bu vahşi, bilinmeyen yaratıkların dünyanın her yerinde, hatta yoğun nüfuslu bölgelerde bile aniden ortaya çıkıp kaybolmaları, onların bir ulaşım aracı olduğunu veya kasten buraya atılıp bir ulaşım aracıyla alındığını düşündürür. Tanımlanamayan uçan cisimler (UFO'lar) aynı “pencere” alanlarında sıklıkla görülse de, onlar da Hava Kuvvetleri savaş pilotlarının şaşkın gözleri önünde belirip kaybolmayı başarırlar.
Açıkçası, çok daha karmaşık bir şey söz konusu. Bazı uzmanlar şimdi dördüncü boyutun kavramlarını içeren teorilerle oynuyorlar. Atlanta, Georgia'dan Allen Greenfield ve tanınmış bir İngiliz yazar olan Brinsley Le Poer Trench gibi araştırmacılar, "iç içe geçme" içeren fikirleri değerlendirdiler. Uzay-zaman sürekliliğimizin dışında başka bir dünyanın var olduğunu ve bu sayısız nesne ve yaratığın bu "pencere" sektörlerinde kendi dünyalarından bizim dünyamıza kapılar bulduklarını düşünüyorlar. Kabul edilmelidir ki, bu çok uzak bir fikir, ancak verilerin çoğu bunu destekliyor.
Kaynağı ne olursa olsun, garip bir şey gezegenimizi yutuyor. Bu İnanılmazların uzak bir yıldızdan mı yoksa dördüncü boyuttan mı geldiği önemli değil. Onlar burada. Birçok kişi tarafından görüldüler. Belki bir gün Bronx Hayvanat Bahçesi'nde Komodo ejderinin yanındaki kafeslerde bir "Mothman" ve bir İğrenç Kardan Adam olur. Ama o gün gelene kadar her ihtimali ve her açıklamayı düşünmeliyiz.

2

"ÇİRKİNLER VE KÖTÜLER"

Birleşmiş Milletler ve Meksika hükümeti tarafından finanse edilen bir araştırma projesine göre, Orta ve Güney Amerika'da her yıl yaklaşık bir milyon baş sığır vampir yarasaların ısırıkları nedeniyle ölüyor. Küçük yarasalar kuduzu taşır ve yayarlar ve son on beş yılda en az altmış insanın, kuduzların geceleri kan emmesi nedeniyle hastalıktan muzdarip olduğuna inanılıyor.
Vampir yarasalar, İnanılmazlar kataloğumuzdaki en sıradan canavarlar arasındadır. Onlar küçük dostlar, nadiren üç inçten fazla uzunluğa sahipler ve ortalama sekiz inç kanat açıklığına sahipler. Kanatları olan deforme olmuş farelere benziyorlar ve bir dizi küçük, jilet gibi keskin dişleri var, o kadar iyi bilenmişler ki, kurbanları farkında bile olmadan insan etine ustaca bir kesi yapabiliyorlar. Boğazları katı besin parçacıklarını yutamayacak kadar küçük olduğu için kanla yaşamak zorundadırlar.

Küçük yarasa saldırdığında, bir ineğin boynuna veya böğrüne yerleşir, hayvanın etinde küçük, ustaca bir kesi yapar ve akan kanı yalamaya başlar. Kan gibi değil. Bilim adamları yarasanın tükürüğünün pıhtılaşmayı önleyici bir madde içerdiğine inanıyorlar, bu da küçük yaramaz adam akşam yemeğini yedikten sonra bile kanın akmasını sağlıyor. (Çeşitli sülük türleri de bu amaçla bir antikoagülan uygular ve oluşturdukları küçük lezyonlar daha sonra saatlerce kanayabilir.) Vampir yarasa açgözlü bir karakterdir ve küçük vücudu neredeyse küresel olana kadar kan emer. Sonra beceriksizce kanatlarını açar ve uyumak için mağarasına uçar.
İnsan kurbanlar neredeyse her zaman ayak parmaklarından ısırılır. Orta Amerika'nın arka tepelerindeki kâşifler ve köylüler, sabahları sık sık uyandıklarında, çarşafların altından çıkan - eğer çarşaf kullanıyorlarsa - kanla kaplı ayaklarını bulurlar. Kurbanın yarasanın varlığını gerçekten hissetmesi çok nadirdir. Genellikle yara tamamen ağrısızdır. Bazen yarasalar vücudun diğer açıkta kalan kısımlarından - kollar, bacaklar - bir ısırık alır. Ancak çok nadiren insan boynuna veya yüzüne saldırırlar.
Zaman zaman kuduz yarasa sürülerinin köylere ve tarlalara açıkça saldırdığını, çekirge gibi insanların üzerine üşüştüğünü ve onları öldürdüğünü veya delirdiğini iddia eden doğrulanmamış (araştırılmamış) söylentiler ortaya çıkıyor.
Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden merhum Dr. Raymond Lee Ditmars gibi tanınmış bilim adamları ve kaşifler, vampir yarasaların mağaralarını istila ettiler ve çalışma için canlı örnekleri geri getirdiler. Yani bu şeylerin kesinlikle var olduğunu biliyoruz. Bazı B Tipi bilim adamları, Orta Avrupa'daki birçok vampir efsanesinin, Orta Çağ'da bir vampir yarasa akını tarafından ortaya çıkmış olabileceği konusunda spekülasyon yaptı. Bununla birlikte, bu efsaneler minicik yarasalarla tamamen ilgisiz görünüyor ve ayrı bir çalışmayı hak ediyor.
Okyanusların yüzeyinin yaklaşık beş bin fit altında, vampirimsi bir üne sahip başka bir küçük yaratık pusuda bekliyor. Bilim adamları sonsuz bilgelikleriyle onu cehennemin vampiri Vampyrotouthis infernalis olarak etiketlediler. Bu, yaklaşık iki inç uzunluğunda, bir inç çapında kırmızı gözleri, bir ağız dolusu keskin beyaz dişi, on kıvranan dokunacı ve küçücük vücudunun her yerinde yüzlerce parlayan ışığı olan küçük siyah bir canavar. Korkunç ahtapotun uzak bir akrabası olan bir yumuşakçadır. Büyük derinliklerin muazzam basınçlarında yaşadığı için, yaşam döngüsü ve alışkanlıkları hakkında çok fazla şey bilmiyoruz, ancak minyatür bir etobur olduğu ve muhtemelen önüne çıkan karşılaştırılabilir büyüklükteki her şeyi yutan bir hayvan olduğu açık. Bu yaratıklardan yüzlercesi dehşete düşmüş balıkçılar tarafından yakalandı ve Yale'in Bingham Oşinografi Laboratuvarı bunları inceledi.
Vampyrotouthis infernalis, okyanusların dibinde bizden gizlenmiş olan tuhaf ve sonsuz çeşitlilikteki yaşam formlarının küçük bir örneğidir.

Görkemli gezegenimiz, iyi bir basın temsilcisine şiddetle ihtiyaç duyan her türden tuhaf hayvan ve bitkiyle kaynıyor. Bazıları, Pasifik'in korkunç taşkın kuşları gibi, ne olduklarına tam olarak karar veremezler. Gooney bir kuş olmak ister, ancak çoğu zaman kanatlarını çırptıktan ve ileri geri koştuktan sonra havalanmak yerine yüz üstü düşer. Devekuşu ve penguen gibi hiç uçamayan kuşlar var ve uçabilen hayvanlar var. Uçan sincap, uygun şekilde büyüttüğü bir zarı bacaklarının arasına yayarak ağaçtan ağaca süzülür. Asya'da uçan bir yılan olan Opisthoglypha vardır. Bu karakter yaklaşık bir metre uzunluğundadır ve kaburgalarını düzleştirme yeteneğine sahiptir. Bir ağaçta saklanır ve altından nefis görünümlü bir kertenkele geçince, uzaya uçar ve akşam yemeği için aşağı doğru döner. Önemli bir mesafe süzülebilir.
Gerçekte var olmayan başka birçok efsanevi yılan türü vardır, ancak onlar hakkında her nesilde yeni hikayeler ortaya çıkar. Biri, folklora göre kuyruğunu ağzında yakalayarak bir daire veya çember oluşturup düşmanlarından yuvarlanarak uzaklaşan çember yılanıdır. Var olmayan bir başka popüler yılan da süt yılanıdır. Bunun ineklere gizlice yaklaşması ve karnını doyurmak için hayvanın memelerine yapışması gerekiyor. On ikinci yüzyılda yazılmış Latince bir kitap olan The Bestiary, bunların her ikisini de anlatır. Çember yılana Amphivena adı verildi ve süt yılanı bir İtalyan boa olarak tanımlandı. Uçan yılanlar daha eski zamanlarda biliniyordu ve Jaculus olarak etiketlendi.
Dünyanın en büyük herpetologlarından biri olan Dr. Ditmars, halka yılan mitinin, sığ suda yarı kıvrılmış bir pozisyonda yatma alışkanlığı olan sıradan çamur yılanı etrafında şekillendiğine

inanıyordu. "Bazen bu yılanları sulu bir hendeğe atılan bir bisiklet lastiğiyle karıştırdım," dedi kesin olarak Dünya Yılanları'nda.
İtalyan boası olmayan Kuzey Amerika'daki çiftçiler, yaygın ve zararsız bir kral yılan türünü süt yılanı olarak etiketlediler.
Birkaç yıl önce, Hindistan'daki bir Abominable Snowman av gezisinden hatıra eşyalarımız arasında canlı, "iki başlı bir yılan" ile döndük, bu da New York'taki apartmanımızdaki komşuları bir şekilde hayrete düşürdü. Yılan küçük bir kum boasıydı, her iki ucu da kalın ve küttü. Gözler ve ağız o kadar kötü tanımlanmıştı ki, hangisinin baş hangisinin kuyruk olduğuna karar vermek çok zordu. Hindistan yerlileri aslında yılan türünün her iki ucunda da birer baş olduğuna ve her iki yönde de hareket edebildiğine inanırlar. Bu özel örnek, çoğu boa gibi çok uyuşuktu ve nazik, neredeyse sevimli bir yaratıktı. Bu arada, yılanlar dokunuşta kaygan değildir; çok kurular. Kum boasının derisi neredeyse kırışık selofan gibiydi.
Hindistan elbette yılan efsaneleriyle ve yılanlarla dolu. Kobralar, yalnızca Bombay'da her yıl binden fazla insanın ölümünden sorumludur. Tüm yılanlar gibi, kobralar da sağırdır ve vücutları boyunca uzanan bir işitme siniri ile yerden gelen titreşimleri alır. Eski yılan büyüsü sanatı, şovmenliğe ve cesarete (veya aptallığa) dayanır. Yılan oynatıcısının flütü sadece bir hiledir ve çoğu büyücünün enstrümanı beceriksizce çalma şekli, bir yılan ısırmasını haklı kılar. Büyüleyici uzun flütü üflerken ileri geri sallıyor ve kobra onunla sallanıyor, aslında büyücünün çıplak ellerini vurucu bir konuma getirmeye çalışıyor. Oynatıcı hareketlerinde duraksadığında, yılan saldıracaktır.
Geçimini sağlamak için ne bir yol.

Hayvanlar alemindeki kötülerin ve çirkinlerin listesi, örümceklerden ve akreplerden biraz bahsetmeden tamamlanmış sayılmaz. Çoğu insan için zararsız olsa da, neredeyse herkes örümceklerden nefret eder. Çoğu ev hanımını duvardan yukarı iten, küçük, sürünen, çok bacaklı böceklerde tiksindirici bir şeyler var.
Bazı sözde bilim adamları, araknid korkumuzun, gömülü ırksal bir hafızadan, dev araknidlerin dünyayı dolaşıp insanları tehdit ettiği karanlık bir zamandan kaynaklandığını öne sürdüler. Mukaddes Kitap Vahiyler'de (9:10) bizi dünyanın derinliklerinden yükselen akrep benzeri korkunç varlıklar konusunda uyarır: "Akreplere benzer kuyrukları vardı ve kuyruklarında iğneler vardı: ve güçleri insanları incitmekti. beş ay."
Her ne sebeple olursa olsun, bu küçük böceklerden duyulan korku derinlere iner ve her zaman bizimle olmuştur.
Mısır'ın Kahire kentindeki açık hava kafelerinde oturduk ve akreplerin yakındaki binaların duvarlarında böcekleri kovalayarak dolaşmasını izledik. Sallanan kuyruklarının ucunda avlarını felç eden zehirli bir diken vardır. İğnelerinin erkekleri öldürdüğü bilinmektedir. Büyük Gizah Piramidi'nden pek de uzak olmayan küçük Abu Rawash köyünde, bu iğrenç yaratıkları idare etmede o kadar usta olan ve biz fotoğraf çekerken yüzlerine akrepler koyup etrafta sürünmelerine izin veren bir yılan avcısı ailesiyle tanıştık. .
Akrepler ülkesinde seyahat ettiğinizde, küçük canavarlardan birinin ayak parmağında hak iddia etmesi ve size yeni bir tür sıcak ayak vermek için pusuya yatması ihtimaline karşı, her sabah ayakkabılarınızı silkelemek bir alışkanlık haline gelir.
Fosiller ve 350 milyon yıl öncesine ait diğer kanıtlar, bir zamanlar bu gezegende beş ila dokuz fit uzunluğunda dev akreplerin veya euripteridlerin bol miktarda bulunduğunu gösteriyor. Belki de hâlâ peşini bırakmayan "ırksal hafızanın" kaynağı onlardı.
Bu gezegende o kadar büyük örümcekler var ki kuşları ve yılanları avlıyorlar. Boa yılanları kurbanlarını bütün olarak yutmadan önce tüm kemiklerini ezerken, örümcekler kapana kısılmış avlarının üzerine çok güçlü bir sıvı boşaltır. Bu sıvı, kurbanı sıvılaştırır, çünkü örümcekler katı yiyecekleri yiyemezler. Kertenkeleler, yılanlar ve balıklar dev örümcekler tarafından öldürüldü ve birkaç saat içinde sıvılaştırıldı.
Doğa karmaşık şekillerde çalışır. Her türden hayvan ve böcek, tuhaf ve hatta gülünç sindirim sistemleri geliştirmiştir. Var olabilecek yiyecek parçacıklarını çıkarmak için hücrelerine su pompalayan süngerlerimiz var. Ağaca tırmanan balıklar, süzülerek süzülen yılanlar, uçamayan kuşlar, yere inemeyen yarasalar, taş üzerinde ve hatta kurşun üzerinde yaşayan mikroskobik canlılar

var.
Böcekler ve canlılarla ziyafet çeken ağaçlarımız ve bitkilerimiz var. Krinoidler gibi kurnazca bitki kılığına girmiş hayvanlar bile vardır: felç edici bir zehir salabilen tüy benzeri kolları olan parlak renkli şeyler. Kısa bir süre önce, Madagaskar'da insan yiyen bir bitkinin efsaneleri vardı, ancak bunların temelsiz olduğu sonunda ortaya çıktı.
Böcek tüketen bir bitki olan ünlü Venüs'ün sinekkapanının, dünyanın yalnızca bir noktasında doğal olarak büyüdüğü bulunmuştur. O nokta, Kuzey Carolina'daki eski bir meteor krateri. Koloni Valisi Arthur Dobbs sinekkapanı 1760 yılında keşfetti ve o zamandan beri bitkinin dünyamıza bir şekilde düşen bir meteor tarafından tanıtıldığına dair birçok spekülasyon var.
Bu harikaları değerlendirmeye çalıştığımızda, kendimize, bilgimiz olmadan bizimle birlikte daha kaç harikanın var olabileceğini sormak zorunda kalıyoruz. Goril, ilk kez 1900'lerin başında Afrika'da yakalanan çılgın bir at ve zebra kombinasyonu olan okapi gibi, yıllarca sadece bir efsane olarak kabul edildi. Vahşi bir dev kertenkele olan Komodo ejderi, bir Amerikan keşif gezisinin Endonezya'yı ziyaret edip bir tanesini canlı olarak geri getirdiği 1930'lara kadar folklor olarak kaldı.
Vampir yarasalar, uçan yılanlar ve üç metrelik akrepler üretebilen bir dünya, pekala on beş metrelik maymunlar ve dev kuşlar için yuva yeri olarak hizmet edebilir. İğrenç Kardan Adam, on beş metrelik bir penguenden daha imkansız değildir ve ister inanın ister inanmayın, böyle bir penguen türünün var olduğuna dair bazı kanıtlar vardır (ama çok değil - 5. Bölüme bakın). Ayrıca, daha sonra inceleyeceğimiz, üç metrelik dev adamların bir zamanlar bu küçük çamur topumuzda dolaştıklarına dair önemli kanıtlar da var. B Tipi bilim adamları kampüslerinin fildişi kulelerinde oturup alay ederken, Dr. Ditmars gibi adamlar yarasa gübresi kokan yaşanmaz ormanlarda ve mağaralarda dolaşırlar. Herhangi bir yılda kendi yerel gazetenizin arka sayfalarında deniz yılanlarının, ABSM'lerin, ve uçan dairelerde dolaşan komik insanlar. Bütün bunlar gazetecilik taktiği mi? Hâlâ Orta Çağ'ın mitleri ve saçmalıkları içinde mi yuvarlanıyoruz?

ÜÇ

ŞEYTAN KÖPEKLER VE HAYALET KEDİLER

Kökeni bilinmeyen dev köpekler ve kediler, dünyanın her yerinde sık sık ortaya çıktı ve yeniden ortaya çıktı, ardından korku yayarak ve batıl inançları besledi. Ortaçağ tarihlerinde bu hayaletlerin çok sayıda belgelenmiş anlatımı vardır. Ancak bu tür olaylar günümüze kadar devam etmektedir. İngiltere, bu canavarların periyodik salgınlarına maruz kaldı, ancak Connecticut ve Michigan'ın medeni, sofistike iklimleri de öyle. Bu olayların çoğunda, yaratıklar bir şekilde şiddetli gök gürültülü fırtınalar sırasında ortaya çıktı.

MS 856'da, Prusya'nın Trier kentinde bir kilise, yeri o kadar karanlıkla dolduran bir fırtına sırasında aniden "muazzam büyüklükte bir köpek" tarafından istila edildi ve cemaat üyeleri birbirlerini neredeyse göremedi. Annales Francorum Regum'daki hesaba göre zemin açılıyor gibiydi ve devasa canavar sunağa doğru ileri geri koşmak için ayağa kalktı. Başka bir eski metin olan Chronicon Saxonicus, on bir yıl sonra MS 867'de benzer bir olayı anlatır.

1171 Noel Arifesinde Andover, Hants, İngiltere'deki kilisede domuz benzeri devasa bir şeyin ortaya çıktığı bildirildi. Tam da rahibe kilisenin içinden yıldırım çarparak ölürken sunağın etrafında fırladı. İnanılmaz görünse de, bu canavarımsı "domuzlar" bir dizi şaşırtıcı vakada tekrar tekrar rapor edilmiştir.

Şimşek genellikle bu tezahürlere eşlik eder. John Stowe adlı bir Tudor tarihçisi on altıncı yüzyılda şunları kaydetti: "Kral John'un saltanatı sırasında gök gürültüsü ve şimşek birçok erkek ve kadını ve çocuğu, yanmış mısır tarlalarını ve miğferler ve kalkanlarla silahlanmış gibi garip şekilli balıkları öldürdü. adamlar yakalandı, sadece çok daha iriydiler..."

Zırhlı dev balık! Senin için bir İnanılmaz var.

4 Ağustos 1577'de Suffolk, Bliborough'daki kiliseye yıldırım düştü, iki kişi öldü ve birkaç kişi yaralandı. Aynı gün İngiltere'nin Bungay kentindeki bir kilisede "kara köpek gibi bir şey" meydana geldi ve bazı cemaatçilerin anında ölmesine neden oldu. Bu arada, Blythburgh'daki kilisede yedi mil uzakta, benzer dev bir köpek iki adam ve bir çocuğu öldürdü. İddiaya göre Bungay canavarı, kilise duvarlarında derin pençe izleri bıraktı. Bu korkutucu Pazar gününe dair çok sayıda tarihi kayıt var.

Garip ayak izleri, bu tuhaf olaylar sırasında ortaya çıkmanın bir yolunu buluyor. Chronicles of Abbot Ralph of Essex'e göre, 29 Temmuz 1205'te İngiltere'de korkunç bir elektrik fırtınasının ardından, "birkaç yerde daha önce hiç görülmemiş türden canavarca izler görüldü. Erkekler bunların iblislerin izleri olduğunu söyledi."

1065'te bir şimşek fırtınası sırasında İngiltere'nin York kentinde gürleyen devasa uçan siyah atın arkasında muazzam izler bıraktığı söyleniyor. İngiltere Kralı I. Richard, çimenli, düz bir zeminde olağanüstü uzunlukta insan ayak izleri belirdi; ve ayak izlerinin olduğu her yerde çimenler sanki ateşle kavrulmuş gibi kaldı."

Uçan atlar ve için için yanan ayak izleri, hikayemizin yalnızca başlangıcını işaret ediyor. Bunlar, ejderhaların ve her türden canavarın yüzyıllarıydı. Zamanın kayıtlarının çoğu, bu olayların birçoğunun sansasyonel yönlerini küçümseyen saçma sapan rahipler ve din adamları tarafından tutuldu, bu da tüm hikayenin bir araya getirilebilmesi için birçok farklı kaydın kontrol edilmesini ve çapraz kontrol edilmesini gerekli kıldı.

Belki de 1125 dolaylarında Almanya'nın "yanan adamı"nın York'un kavrulmuş ayak izleriyle uzak bir bağlantısı vardı. Eski kitap Deutsche Sagen'de şu garip rapor yer alıyor:

> Bu yıl, MS 1125'te, ateşli bir adam bir hayalet gibi dağlarda dolaşıyordu. Tam gece yarısıydı ve Adam bir huş ağacından diğerine gitti ve onu ateşe verdi. Bekçi onun parlayan bir ateş gibi olduğunu söyledi. Bunu üç gece yaptı ve sonra bir daha yapmadı. Freinstein bölgesindeki Railbach yakınlarındaki bir şerbetçiotu tarlasında yaşayan Georg Miltenberger, "Pazar gecesi saat on bir ile on iki arasında, evimden uzakta ilk kez göründüğümde, her tarafı ateşle yanan bir Adam gördüm. Midesindeki tüm kaburgaları saymak mümkündü. Gece yarısından sonra aniden ortadan kaybolana kadar bir dönüm noktasından diğerine yoluna

> devam etti. Pek çok insan onun görünüşünden korkmuştu çünkü her yöne koşarken burnundan ve ağzından ateş püskürüyordu.' [Deutsche Sagen, Cilt. 1, s. 229.]

Başka bir İnanılmaz, 1293'te İskoçya Kralı İskender'in düğün dansına davet edilmeden gelme zevkine sahip değildi. Bu zavallı adam ateşli değildi, sadece çırılçıplaktı. Daha da kötüsü, herhangi bir et giymeyi ihmal etmişti. Mahkeme kayıtlarına göre, çıplak kemiklerinden başka bir şeyle görünmüyordu ve düğün şenliklerini oldukça gölgelemeyi başardı.
Bu Kara Dönem'den beş yüz yıl önce, "korkutucu ve korkunç hayvanların vebası" Ortadoğu'yu kasıp kavurdu, Ermenistan ve Asur'da birçok insanı öldürdü. Denys de Tell-Mahre Chronicon'u onları şöyle tanımlar: "...ağızları küçük ve uzundu ve atlarınki gibi büyük kulakları vardı. Sırtlarındaki deri, domuzların kıllarına benziyordu ve dimdik yukarıya doğru yapışıktı." Bu korkunç canavarların birçok insanı kolayca alt edip öldürdüğü söylendi. Köyleri basıp çocukları kaçırdılar. Nedense köpekler onlara havlamadı. Bütün keçi ve koyun sürüleri onlar tarafından yutuldu. Sonsuza kadar yok olmadan önce yüzlerce mil karelik köyü harap ettiler.
Almanya'da aynı dönemde, devasa siyah bir hayvan Darmstadt yakınlarındaki karanlık ormanlarda sinsice geziniyor ve insanları sinek gibi öldürüyordu. Sonunda, yerel bir baron canavarla savaştı. Onu öldürmeyi başardı ama kavga sırasında ölümüne yol açan bir yara aldı. Şatosunun mezarına onun için bir heykel dikildi ve her ikisi de hala ayakta.
O, Frankenstein Baronu'ydu ve ilk Frankenstein canavar filmi aslında eski şatonun harabelerinde çekildi.
Tüylü canavarlar ve hayalet köpekler, okült bilimde her zaman önemli bir yer tutmuştur. En az bir veya iki köpek hikayesinden bahsetmeyen psişik fenomenler üzerine bir kitap bulmak zor. İngiltere ve Fransa çok şey verdi. Tüylü saçları ve "tabak gibi gözleri" olan bir hayalet eşeğin, İngiltere'nin Leeds kentinde uzun yıllar musallat olduğu ve "Padfoot" lakabını kazandığı sanılıyor. Bir, muhtemelen iki bacağının eksik olduğu söylendi.
Tring, Hartford, İngiltere, on dokuzuncu yüzyılda hayalet bir köpek tarafından sık sık ziyaret edildi. 1751'de cadı olarak boğulan bir hanımla bir şekilde bağlantılı olduğu söylendi. Hayvanın 1800'lerde yayınlanan Book of Days'den bir açıklaması:

> Arabayı kullanan kişiyle gece geç saatlerde bir konserde eve dönüyordum. Son zamanlarda darağacının bir kısmının durduğu yere yaklaştığımızda, yol kenarında insan şapkası büyüklüğünde bir ateş alevi gördük. 'Bu da ne?' diye haykırdım. "Sus!" dedi arkadaşım ve aniden atını çekerek durdu. Sonra atımızın hemen önünde muazzam siyah bir köpek gördüm, şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf görünüşlü yaratık. Bir Newfoundland kadar iriydi, ama çok sıska, tüylü, uzun kulakları ve kuyruğu, ateş topları gibi gözleri ve büyük, uzun dişleri vardı, çünkü ağzını açtı ve bize sırıtıyor gibiydi. Birkaç dakika içinde köpek bir gölge gibi gözden kayboldu ya da toprağa gömüldü ve onun yattığı noktanın üzerinden geçtik.

Beyaz ve siyah hayalet atlar da tarih boyunca gizemli bir şekilde ortaya çıktı ve kayboldu, ağır nal sesleri düzinelerce ülkede gece geç saatlerde yankılandı. Genellikle siyah pelerinler giymiş ve başlarına kukuleta geçirilmiş ürkütücü biniciler taşırlar.
Kötü bir şey bu şekilde geliyor...
Her yüzyıl neredeyse sayısız canavar masalı üretti. On dokuzuncu yüzyıl bir istisna değildi. Bir şey 1810'da İskoçya ile İngiltere arasındaki sınırda koyun ve sığırları öldürmekle meşguldü. Her ne ise, hayvanların şah damarlarını kesip kanlarını emerek bir gecede sekiz veya on hayvanı öldürüyordu. Öfkeli çiftçi çeteleri silaha sarıldı ve bölgeyi aramada başarılı olamadı. Ancak o Eylül'de mısır tarlasında bir köpek vuruldu ve cinayetlerin durduğu bildirildi.
Vampir köpek mi? Ama bekleyin, dahası var.
Kasıtlı olarak unutulmuş geçmişin merhum ve çokça iftira edilen araştırmacısı Charles Fort, Londra'daki British Museum'un dosyalarında kan emen koyun katillerine ilişkin çeşitli başka anlatımlar ortaya çıkardı. Akıllara durgunluk veren kitabı LO!'da 1872'de İrlanda'yı ele geçiren vampirizm dalgasını tartışır. [Bkz. 13.]

O yılın Ocak ayından başlayarak, İrlanda'nın Cavan kentinde bir gece otuz kadar koyun boğazlarında kesikler açarak ve kanlarını emerek bir şey öldürdü. Et yenmedi. Canavar, köpeğe benzer, ancak bir köpeğinkinden daha büyük ve daha güçlü uzun izler bıraktı. Tehdit diğer topluluklara ve ilçelere sıçrarken, öfkeli silahlı adamlar sokak köpeklerini patlatarak kırsal bölgeyi taradılar.
Nisan 1874'te canavar, Cavan'dan yüz mil uzakta, Limerick çevresinde geziniyordu ve bildirildiğine göre birkaç kişi onun tarafından saldırıya uğradı ve ısırıldı. 17 Nisan tarihli Cavan Weekly News, kurbanlardan birçoğunun "tuhaf delilik semptomları altında çalıştıkları" için bir akıl hastanesine yerleştirildiklerini bildirdi.
İrlanda ve İngiliz basınındaki ayrıntıların kıtlığına lanet olsun! O dönemin gazetecileri, yalnızca gerçekleri ima eden, abartılı denemeler yazma konusunda sinir bozucu bir yola sahipti. Limerick'teki o kurbanlar hidrofobiden muzdarip olabilir mi... kuduz? Louis Pasteur, aşılama tedavisini on yıl sonra, 1884'e kadar geliştirmedi.
Vampirizmin en büyük "klasiklerinden" biri, 1875 yazında İngiltere, Cumberland'daki bir malikane olan Croglin Hall'da gerçekleşti. Bayan Amelia Cranswell yatakta uyanmıştı ki iskelete benzeyen ürkütücü bir figür penceresini kırarak açtı ve yatak odasına daldı. . Çığlıkları, ona ulaşmak için kilitli bir kapıyı kıran iki erkek kardeşi Edward ve Michael'ı uyardı. Boğazındaki ve omuzlarındaki yaralardan kanlar akarken onu baygın halde buldular. Dışarıdaki çimenlikte koşan figürü gördüler ve onu takip ettiler, ama kaçtı.
Mahalledeki diğer kadınlar, tüyler ürpertici, kemikli bir hayalet tarafından benzer saldırılar yapıldığını bildirdi. Anlamsız koyun cinayetleri dalgası Cumberland County'de de gerçekleşti ve yıllar sonra İngiltere'de tekrarlandı.
1905'te gizemli yağmacılar, bu kez İngiltere'nin Badminton yakınlarında yeniden sinsice dolaşıyordu. Köpekler vuruldu. Koyun katliamı ara sıra devam etti. Otlak alanlarının yakınında hareket eden her şeyi patlatmaya hazır, öfkeli çiftçilerin mülkleri oluşturuldu. Aralık ayına kadar, yalnızca Gravesend yakınlarında toplam otuz koyun kan emicinin kurbanı olmuştu.
Gloucestershire'daki bir polis çavuşu, London Daily Mail'den bir muhabirle konuşurken, “Leşlerden ikisini bizzat gördüm ve kesinlikle bunun bir köpeğin işi olmasının imkansız olduğunu söyleyebilirim. Köpekler vampir değildir ve bir koyunun kanını emmezler ve etlerine neredeyse hiç dokunmazlar."
Köpek değil mi? O zaman neydi? Bir yarasa? Ancak minik vampir yarasaların hayvan ve insan kurbanları, kuduz kapsalar bile hemen ölmezler. Ve küçük yarasalar onların kanını zar zor içebilirler. Dahası, Avrupa'da bilinen vampir yarasalar yoktu. Kurtlara gelince, bilinen son kurt 1712'de İrlanda'da öldürüldü.
Ardından, önceki tüm vakalarda olduğu gibi, cinayetler durdu ve canavar ortadan kayboldu. Bu, bu olayların önemli bir özelliğidir. Bu canavarlar kısa bir süreliğine ortaya çıkıyor, birçok kişi tarafından görülüyor, her türlü çirkinliği yapıyor ve ardından iz bırakmadan ortadan kayboluyor.
Mart 1906'da Windsor Şatosu çevresinde koyunlara saldıran bir şey dolanıyordu. On yedi mil uzakta, Guildford yakınlarında, gizemli canavar bir gecede elli bir koyun katletti.
1893'te Rusya'da başka tür bir canavar ortaya çıktı ve Moskova'nın güneyindeki Orel semtinde terör estirdi. Kadınlara ve çocuklara saldırmayı seçti ve birkaç kişiyi öldürdü. Hayatta kalan kurbanlar, onu küt ağızlı, yuvarlak, dik kulakları ve uzun, pürüzsüz kuyruğu olan uzun, siyah bir yaratık olarak tanımladılar. Ordu, çalıları yenerek ve etkilenen bölgedeki her bir inç kareyi tarayarak izini sürmek için gönderildi. Arkasında köpeğe benzeyen devasa ayak izleri bıraktı. Daha fazla değil.
Ekim 1925, Edale, Derbyshire, İngiltere. Koyun sürüleri, avını parçalayan devasa siyah bir hayvan tarafından yok ediliyordu. Bu bir kan emici değildi. Olağan silahlı gruplar bir arama başlattı. Katil asla yakalanmadı veya kimliği belirlenmedi.
1 Ağustos 1966'da Associated Press, Doğu Pakistan'ın Jessore bölgesinde korkutucu bir hayvanın dolaştığını bildirdi. Bir kız çocuğu öldürdü, bir çekçek sürücüsü ve bir kadını parçaladı ve birkaç sığırı yok etti. Polis ve askerler sonuçsuz bir arama yaparken kasaba birkaç gün terör içinde yaşadı. Polise göre, yaratık sadece geceleri ortaya çıktı ve insanlara saldırdıktan hemen sonra "ortadan kayboldu". Görünüşe göre bir kaplan ya da bilinen başka bir hayvan değildi.
Vahşi vahşi köpek sürüleri, modern zamanlarda sayıları azalmış olsa da, Hindistan'ın derin

çalılıklarında hâlâ yaşıyor. Kızılımsı kahverengi saçları var ve oldukları gibi görünüyorlar: kötü köpekler. Sığırlara ve hatta insanlara saldırdıkları bilinmektedir. Ancak genel olarak konuşursak, çoğu vahşi hayvan gibi insanı doğal düşmanları olarak görürler ve onlardan uzak durmaya çalışırlar. Bu köpeklerden bir sürünün 1893'te neredeyse geçilmez olan Himalaya Dağları'ndan Rusya'ya geçmesi ve ardından kralın koyunlarıyla ziyafet çekmek için İngiltere'ye yüzerek gelmesi pek olası değildir.
Hayır. Burada yurtdışında başka bir şey var. Neredeyse ameliyat benzeri kesiler yaparak öldüren ve ardından kanı akıtan bir şey. Senet yapıldıktan sonra, failler ortadan kaybolur.
Yirmi beş yılı aşkın bir süredir, özellikle Colorado, Wyoming ve Teksas gibi seyrek nüfuslu eyaletlerde, dünyanın her yerinde bu vampir saldırılarının sürekli bir dalgası var. Binlerce hayvan, yetkililerin kafasını karıştıran ve çeşitli tarikatçıları sürekli bir kargaşa içinde tutan, açıklanamayan şekillerde ani ölümle karşılaştı. Bu gizem Bölüm 13'te daha ayrıntılı tartışılacaktır.
UFO'ların ve canavarların da aktif olduğu Batı Virginia ve Ohio'da, sığırlar ve köpekler ani ve esrarengiz bir sonla karşılaştı. Aralık 1967'de Ohio'da bir inek dev bir makasla sanki düzgün bir şekilde ikiye bölündü. Kanları akmış ve cesetlerinde hiçbir yara izi olmayan çok sayıda köpek bulundu.
Muhtemelen bu tür olaylar tarih boyunca düzenli olarak meydana gelmiştir, ancak yalnızca büyük paniğe neden olanlar herhangi bir ün kazanmış ve gazetelere ve tarih kitaplarına kaydedilmiştir. Yayınlanan her olay için gözden kaçan ve şimdi tamamen unutulan çok sayıda başka olay olabileceğini varsayabiliriz. Dünyadaki hemen hemen her ülkenin tarihi ve folkloru, çok eski zamanlara kadar uzanan, evcil hayvanlara ve insanlara saldırıp onları katleden ve ardından kovalayan ordulardan kurtulmayı başaran tüylü canavarların hikayeleriyle doludur. Bu olaylar şüphesiz kurt adamlar - aslında büyülü kılık değiştirmiş kötü insanlar olan hayvanlar - hakkındaki devasa, bilim dışı literatüre katkıda bulundu. Bu türden o kadar çok vaka oldu ki, bunun için bir kelimemiz bile var:
Çoğu dilde kurt adam için kesin bir terim vardır. Fransa'da bunlar loup-garou'dur; İspanyolca'da lob ambre; Portekizce'de lob omem. Kurtlar her dilde iğrençtir. Neyse ki, artık soyu tükenmiş veya neredeyse tükenmiştir. Kuzey Kanada'nın ücra bölgeleri ve Rusya'nın ücra bölgeleri dışında, korkunç yağmacı canavar sürüleri artık oldukça nadir bulunuyor. Ancak ara sıra Amerika Birleşik Devletleri'nde bir kurt ortaya çıkıyor. Bay Marvin Meade, Mart 1967'de Illinois, Gorham yakınlarında bir tane vurdu. Öldürülmesi o kadar sıra dışıydı ki, yerel gazetelerde tartışıldı ve Jackson County hükümeti ona on beş dolar ödül verdi.
Öte yandan kurt adam, folklora göre şeytanla işbirliği yapan bir kara büyücü olduğu için, hayvandan çok insan kurnazlığına sahip olduğundan, muhtemelen her yerde ortaya çıkabilir ve avcılardan ustaca kurtulabilir.
Bazı adamlar bir şekilde kendilerini ay dolunay olduğunda sinsi sinsi sinsi

ensesti ekledi. Ve sıkıcı bir mevsimde kendi oğlunu öldürüp yedi.
Sonunda, heyecanlı halk, silahlar ve köpeklerle ortaya çıktı ve canavar kurdun izini sürdü. Sonunda köşeye sıkıştırdıklarında, Herr Stubb mucizevi bir şekilde gözlerinin önünde belirdi. Adil bir şekilde yargılandı. Ama önce yetkililer tarafından yakından sorgulandı ve bu sorgulama sırasında yanlışlıkla tırnakları çekildi ve birkaç kemiği kırıldı. Belki de bu işlemler, onu açıkça itiraf etmenin akıllıca olabileceğine ikna etti. Adil yargılanmasının ardından, biraz daha işkence gördü ve ardından, şüphesiz diğer kurtadamları uyarmak için Bedburg köyünün dışındaki bir direğe monte edildi.
Sihirli kurt derisi kemeri asla bulunamadı.
Likantropi klasikleri arasında, 1764-67 dolaylarında Fransa'nın Le Gevaudan kurtadamının iyi belgelenmiş hikayesi vardır. Bu canavar bir insan gibi yürüyordu ama kıllarla kaplıydı, domuz gibi bir burnu ve sivri kulakları vardı. Birçok insanı vahşice terk ederek kalplerini parçalayarak ve kan içerek öldürdü. Birkaç köyden çocuklar bunun kurbanı oldu. Jean-Pierre Pourcher adlı bir köylü çiftçi, Eylül 1764'te ona fiilen ateş eden ilk kişiler arasındaydı. Evine gizlice yaklaştığını gördüğünü ve bu yüzden tüfeğini kaptığını ve görünüşe göre etkisiz bir şekilde havaya uçtuğunu söyledi. Canavar kaçtı. M. Pourcher, onu bir eşek büyüklüğünde, kıllarla kaplı ve ayaklarında at nalı gibi bir şey olan olarak tanımladı. Arkasında genellikle şeytanla ilişkilendirilen türden toynak izleri bıraktı.
Birkaç ay sonra canavar, Chanaleilles köyü yakınlarında bir grup çocuğa saldırdı ve onlar bıçaklar ve dirgenlerle karşılık verdi, sonunda onu uzaklaştırdı, ancak daha önce iki tanesini parçalayıp öldürdü.
Kral Louis XV raporları duydu ve olay yerine bir süvari bölüğü gönderdi. Askerler izleri buldu ve onları takip etti. Hatta İnanılmaz'ı bir anlığına yakaladılar ve ona ateş ettiler. Ama her zamanki gibi kaçtı.
Cinayetler devam ederken, her zamanki çiftçi ordusu iblisi avlamak için dağıldı. Sonunda Jean Chastel adında bir adam onu vurarak Fransız tarihinde bir yer kazandı. Tüfeğini gümüş mermilerle doldurmuştu (yalnızca gümüş mermilerin kurtadamları ve vampirleri öldürebileceğine dair köklü bir batıl inançtı) ve canavar ormandan çıkıp doğruca ona doğru yöneldiğinde gergin bir şekilde bir dua kitabı okuyordu. Boş yere ateş etti, göğsüne vurdu ve üç yıllık korku kariyerine son verdi. Devasa ceset köylerde muzaffer bir şekilde teşhir edildi ve ardından sözde kralın onu görebilmesi için Versailles'a gönderildiği söylendi. “Güya” diyoruz çünkü ya yol boyunca kaybolmuş ya da pis koku taşıyıcılara fazla gelince gömülmüş. Aksi halde ayrıntılı olan raporun sonu açıklanamayacak kadar puslu, yetkililerin kimliği veya son açıklaması hakkında bir şeyler saklamaya çalıştıklarına dair bazı spekülasyonlar doğuruyor. Ama ne? Yaratık aslında bir hayvandan çok bir insana benziyor muydu? Asla bilemeyeceğiz.
Likantropi üzerine pek çok kitap var ve bunların birçoğu kendinizi nasıl bir kurt adama dönüştürebileceğinizi açıklama zahmetine giriyor. Bu formüllerin çoğundaki en büyük kusur, kendinize neredeyse elde edilemeyen bileşenlerden oluşan özel bir "cadı merhemi" sürmeniz gerekmesidir. Ve ucuz broşürler ve az bilinen “gizli” kitaplarla nesilden nesile aktarılan kurt adam hikayelerinin çoğunun kökeni şüpheli görünüyor. Bunlardan bazıları, gerçek bir kurtadamın kanıtlanabilir varlığından ziyade gizemli canavarların esrarengiz görünümü üzerine kurulmuş olabilecek yerel söylentiler ve dedikodulardan geçen zayıf mektuplara dayanıyor gibi görünüyor.
Muhtemelen bu türden olan şaşırtıcı bir kurt adam hikayesi, son yıllarda iki farklı şirket tarafından yayınlanan ve iki farklı yazara atfedilen iki farklı Amerikan karton kapaklı kitabında kelimesi kelimesine geçiyor. Çok net bir şekilde belirsiz. Zaman “yaklaşık elli yıl önce”. Yer, Galler'de Merionethshire adında bir ilçedir. Adı sadece Bayan St. Denis olan bir kadın, Merionethshire'da bir yerde bir tren istasyonundan uzaklaşırken arkasında bir figür olduğunu fark etti. Döndü ve kıllarla kaplı, kurt gibi bir kafaya, alev alev yanan gözlere ve damlayan beyaz dişlere sahip dimdik bir yaratığa baktı. Bayan St. Denis büyük bir soğukkanlılık göstererek bir el feneri çıkardı (elli yıl önce Galler'de fenerlerin var olup olmadığını ve kullanımda olup olmadığını sorgulayabiliriz) ve ışını canavara doğrulttu. Anında ince havaya kayboldu.
Kurt adam efsaneleri tartışmaya açık olsa da, insan vampirizminin birçok gerçek vakası vardır; bazıları son on yılda meydana geldi. Brad Steiger, Sex and the Supernatural adlı kitabında, çılgın erkek ve kadınların, kurbanlarının kanını içmeyi de içeren vahşi cinayet eylemlerinde cinsel tatmin

buldukları birkaç ünlü vakayı tartışıyor. Sahte vampirlerin yeni mezarlar kazdığı ve cesetleri parçaladığı, hatta onları yediği çok sayıda korkunç olay yaşandı. Kendi tarzlarında, bu talihsiz karakterler, Leopar Adamları Batı Afrika'da bütün nesilleri terörize etmeye iten aynı korkutucu iştahlara takıntılı görünüyorlar. Marquis De Sade'ın bile midesini bulandıracak iştahlar.
Leopar Kültü, yüzyıllar boyunca Gine ve Senegal'in başına bela oldu, ancak son on yılda yetkililer onları yok etmek için ciddi bir çaba sarf etti. Leopar Adamlar leopar derileri giyerler, ellerinde jilet gibi keskin, pençe benzeri aletler tutarlar ve tarikata adını veren hayvanı hareket ve görünüm olarak taklit etmeye çalışırken çalıların arasında sürünürler. Sayılarının binlerce olduğu varsayılan kurbanları, sanki bir leopar tarafından vahşice parçalanmış gibi görünüyorlar.
Hayvanın öldürdüğünü hiç görmediyseniz, leopar, çoğu büyük kedi gibi, insan avını başından ve omuzlarından kavrayarak saldırır ve arka pençeleri yukarı kalkıp mideyi tırmıklayarak kurbanın bağırsaklarını deşer. Genellikle yaralı veya topal olan ve bu nedenle sıradan avların peşinden gidemeyen insan yiyen kaplanlar, tek bir hızlı hareket çılgınlığıyla arkadan saldırmayı, kafasını tutmayı ve omurgasını kırmayı tercih ederler.
Afrikalı Leopar Adamlar, postlarını giyerek vahşi hayvanların gücünden ve ruhundan yararlanabileceklerine dair yaygın olarak kabul edilen ilkel inancı paylaşırlar. Kült aynı zamanda yamyamlıktır ve inisiyasyon ayinlerinden biri, plebe'nin törenden sonra akşam yemeği için kendi ailesinden bir üye getirmesini gerektirir. Kayınvalidenizden kurtulmanın ne yolu!
Leopar Kültü en son 1960'ların başında duyuldu. O zamandan beri tarikattan etkilenen ülkelerde pek çok değişiklik oldu ve belki de artık kayınvalidelerini kızdırmıyorlar, bunun yerine evde oturup televizyon izliyorlar.
Leopar Kültü'nün İngiltere'de veya Fransa'da var olması pek olası değildir ve böyle bir tarikat bir gecede elli sığır veya koyunu acımasızca katletmez. Gerçek suçlular hala serbest.

Arada sırada bazı gazeteler, evcil, kibar küçük bir ev kedisinin nasıl aniden vahşi bir canavara dönüştüğünü ve evini işgal etmeye cesaret eden gafil bir hırsızı nasıl başarıyla kovaladığını anlatır. Kediler tuhaf küçük hayvanlardır ve etraflarını her türden efsane ve folklorla sarmayı başarmışlardır. Eski Mısır'da kedi mezarlıkları bulunmuştur. Eski mezarlarda güzel, sevgiyle oyulmuş kedi heykelleri keşfedilmiştir. Kanatlı kediler antik hiyerogliflerde tasvir edilmiştir. Kedi bile tanrılaştırıldı ve tapınıldı.
Karanlık Çağlar boyunca, kedi biraz daha uğursuz bir ün kazandı. Büyücülük uygulayıcılarının hayvanları "tanıdık" olarak kullandıkları iddia edildi. Kedi bir casus oldu, pencereleri gözetlemesi ve cadıya rapor vermesi için gönderildi. Cadıların küçük canavarları her türlü iğrenç ve çirkin eylemi gerçekleştirmeye çağırabilecekleri söylenir.
Bu masalların en büyüleyicilerinden biri, boş zamanlarında vampirizm uygulayan bir bayanla ilgilidir. Adı Kontes Elizabeth Bathory idi. 1600'lerin başında Macaristan'ın Csejthe kentinde büyüleyici eski bir şatoda yaşıyordu. Csejthe'de hayat sıkıcıydı, bu yüzden kontes küçük bir hobi geliştirdi. Yerel köylü kızları kaleye davet eder ve onları yemek odasına asarak, damarlarını keserek ve kanlarını içerek eğlenirdi. Bundan birkaç yıl sonra, yerel kasaba halkı oldukça sinirlendi ve yetkililere homurdandı. 1610 Yılbaşı Gecesi, yerel vali liderliğindeki bir grup asker ve polis kaleye saldırdı ve kontesi ve birkaç seçkin arkadaşını Yeni Yılı kutlarken çok mutsuz bir kişinin kanını içerek yakaladılar. genç kız.
İzinsiz girişten rahatsız olan kontesin abartılı bir lanet okuduğu ve doksan dokuz kediyi onu kurtarmaya çağırdığı sanılıyor. Kısa bir süre sonra, çok tuhaf bir tesadüf eseri, akıncılara eşlik eden yerel rahip kaledeki bir merdiveni çıkarken altı kedi aniden üzerine atlayıp onu kötü bir şekilde tırmalayıp ısırdı. Askerler hayvanları kovaladılar ama sanki ortadan kaybolmuş gibiydiler.
Kontes sansasyonel bir yargılamanın konusu oldu ve kraliyet soyundan olduğu için hücre hapsinde bir hayata mahkum edildi. Bu inanılmaz olayın kapsamlı kayıtları var ve dikkatli bir şekilde belgelenmiş bir özetini William Seabrook'un Cadılık kitabında bulabilirsiniz.
Bu tür olaylar on sekizinci yüzyıla kadar görünüşte yaygındı ve şüphesiz cadılar ve onların kötü kedileri hakkındaki folklora katkıda bulundu.

Yoğun nüfuslu bölgelerde bile ara sıra ortaya çıkan ve aniden kaybolan başka bir tür hayalet kedi

vardır. Bu, biraz kıvrak bir kara pantere benzeyen, boyut olarak çok büyük. Panterlerin bilinmediği ve bilinmediği birçok yerde ortaya çıktı. Pantersiz İngiltere, yıllar boyunca bu canavarı birkaç kez gördü.

1967 sonbaharında dev gizemli "panterimiz" Connecticut'ta sessiz sokaklarda dolaşırken büyük bir şaşkınlığa neden oldu. West Rock'taki bir otobüs şoförü, büyük canavar yanından geçip Valley Caddesi'ndeki bir köşeyi döndüğünde gözlerine inanamadı. Polis sürüsü bölgeye indi ve "yavru kaplan" olarak tanımlanan şeyi aradı. Hiçbir sirkte veya hayvanat bahçesinde böyle bir canavar eksik değildi. Hiçbir iz bulunamadı. Sürücü yanılmış mıydı?

Kısa bir süre sonra, Connecticut Eyalet Senatörü Lucy T. Hammer ve kocası Thorvald, Branford yakınlarındaki evlerinin önünden büyük bir hayvan geçtiğinde kahvaltı için oturuyorlardı.

Senatör Hammer, "Kocam dışarı çıktı ve onun yolumuzda çok görkemli bir şekilde yürümesini izledi," dedi. ”Hayvan bir virajı döndü ve kocam onu gözden kaybetti. Ormana gitmiş olmalı."

Polis ve av bekçileri, Hammers'ın kırk dönümlük arazisini aradı. Buldukları tek şey ölü bir sincap leşiydi.

Ortadan ikiye bölünmüştü.

DÖRT

UÇAN KEDİLER

Thomas adlı bir kedi 1959'da ülke çapında bir sansasyon yarattı. Resmi kıyıdan kıyıya yayınlandı ve birkaç televizyon programında rol aldı. O, Batı Virginia'daki küçük Pinesville kasabasının ve yedi yüz çalışkan sakininin başına gelen tek ilginç şeydi. Thomas sıradan bir kedi değildi. Bir çift "kanadı" vardı ve ne zaman sinirlense kanatlarını yerde kalmış bir gooney kuşu gibi aşağı yukarı sallardı.

Ne yazık ki gerçekten uçamıyordu. Ancak bu, bu harikayı bir an için görmekten mutlu bir şekilde kelle başına on sent ödeyen ağzı açık Batı Virginialıların uzun kuyrukları için pek önemli görünmüyordu.

On beş yaşındaki genç Douglas Shelton, kediyi Mayıs 1959'un başlarında tepelerde avlanırken yakalamıştı. "Köpeğim ağaç dikti," diye açıkladı daha sonra. "22'liğimle neredeyse ona ateş edecektim ama sonra bunun bir kedi olduğunu görünce ağaca tırmandım ve onu yakaladım."

Alışılmadık bir ödülü olduğunu hemen fark etti. Hayvanın sırtında büyüyen iki tuhaf yumru vardı. Şüphesiz kanatlar.

"Vahşi değildi," dedi Doug. ”İnsanlara alışmış gibi davrandı. Ve sen o kanatları çekene kadar tavırları oldukça iyiydi. Sonra çıldırır ve pençelemeye başlardı.”

Kediyi muzaffer bir şekilde eve taşıdı ve kedi ailesini evlat edindi. Kısa süre sonra tepelerde harika bir kanatlı kedinin bulunduğu haberi duyuldu ve izdiham başladı. Beckley, West Virginia, Post-Herald, Fern Miniacs'tan bir muhabir, hayvanı objektif bir gözle inceleyen ilk kişilerden biriydi. Doug kediye Thomas adını vermiş olsa da Miniacs onun gerçekten bir dişi olduğunu keşfetti. İsim yine de takıldı.

Miniacs, "Otuz santim uzunluğunda," dedi, "sincap gibi bir kuyruğu ve her iki yanında birer tane olmak üzere mükemmel şekilli iki kanadı var. Kanatlar kemiksizdir ancak içlerinde açıkça kıkırdak vardır. Her kanat yaklaşık dokuz inç uzunluğundadır.”

Thomas bir İran kedisine benziyordu ve uzun, güzel saçları vardı. Ayakları biraz büyüktü ve genel olarak ortalama bir kediden biraz daha büyük kabul edildi. Kanatlar tüylü ve yumuşaktı ama vücuda yakın yerlerde pütürlüydü. Yerel bir koruma görevlisi, hayvanı inceledi ve Pinesville'de büyüyen "kanatlı kedi" inananlarının canını sıkacak şekilde, sadece tüylerini değiştirdiğini düşündüğünü söyledi.

İsimsiz bir veteriner, Thomas'ı incelemek için Baltimore, Maryland'den geldi. "İlk başta," dedi bilgece, "kanatların bir doğa harikasının sonucu olduğunu düşündüm... fazladan bir çift bacak büyütme girişimi. Ama şimdi ne olduklarını bilmiyorum.”

Doug Shelton'ın harika keşfinin hikayeleri New York City'ye ulaştı ve o zamanlar NBC'nin Today şovunun sunucusu olan Dave Garroway, Thomas'ı ve sahibini büyük şehre davet etti. Kanatlı bir kedinin haysiyetinin altında olduğu açık olsa da, Doug'ın annesi onun ve Thomas'ın şehre trenle seyahat etmeleri konusunda ısrar etti. Uçmalarına izin vermekten korkuyordu.

8 Haziran 1959'da Doug çekingen bir şekilde hikayesini milyonlara anlatırken, Thomas sıkılmış bir profesyonel gibi NBC kameralarının karşısına çıktı. Jack Lescoulie o gün sunuculuk yapıyordu ve Doug, hayvan için kendisine dört yüz dolar teklif edildiğini itiraf etti, ancak onu satma eğiliminde değildi. Görünüşe göre Thomas, onu çevreleyen öfkeyle pek ilgilenmiyordu, ancak şöhret ona pahalı yeme alışkanlıkları kazandırdı. Sıradan konserve kedi mamaları yerine taze et ve uskumru balığını tercih etti.

Pinesville'in artık ortasında gerçekten dürüst bir ünlü vardı. İnsanlar hayvana bakmak için hain dağ yollarında kilometrelerce yol kat ettiler ve Shelton ailesi iyi bir şey yaptıklarını anladı. Doug on sentleri çekti ve Bayan Shelton, Thomas'ın fotoğraflarını çekmek istiyorlarsa muhabirlerden nominal bir meblağ talep etti.

Sakinlerden biri, "Buralardaki insanlar, Douglas'ın o kediyle iki bin dolardan fazla para kazandığını tahmin ediyor," dedi.

Ancak Doug, "yaklaşık bin kişinin" kediye ağzı açık bakmak için kişi başı on sent ödediğini iddia

etti. Bu ona yaklaşık yüz dolar kazandırırdı; taze balıktaki kanatlı mucizeyi korumaya yetecek kadar değil.
Sıralar oluşmaya devam ederken ve kasaba halkı Doug'ın kazandığı tüm para hakkında mırıldanmaya başladığında, yeni bir dram ortaya çıktı. Pinesville-Baileysville yolunda yumuşak dilli, gri saçlı bir dul olan Bayan Charles Hicks, Thomas'ın gerçekten ona ait olduğunu açıkladı.
"Sorun çıkarmak istemiyorum," dedi nazikçe. "Ben sadece kedimi geri istiyorum."
Anlattığına göre kedi, onu Kaliforniya'daki bir evcil hayvan dükkanından yirmi beş dolara satın alan bir arkadaşı tarafından ona verilmişti. Adını Mitzi koymuştu ve ailesinin, arkadaşlarının ve komşularının onun kanatlarını görmeye alışkın olduklarını ve iddialarını doğrulayabileceklerini söyledi.
"Bir gün Mitzi'nin kulaklarına birkaç damla damlattım," dedi Bayan Hicks gazetecilere, "ve o kaçtı. O Shelton çocuğu onu dört gün sonra buldu.
Hâlâ para toplamakla meşgul olan Douglas, Thomas'ı ona teslim etmeyi reddetti. Bu yüzden dava açtı.
5 Ekim 1959'da Thomas'ın mahkemede günü vardı. Çevre yargıcı, Bayan Hicks'in sahiplik iddiasını ayık bir şekilde dinledi. Sonra Doug Shelton, bir kolunun altında büyük boy güzel bir İran kedisi olan Sergi A ve diğerinin altında bir ayakkabı kutusu olan Sergi B ile mahkeme salonuna girdi. Thomas mahkeme salonunu kibirli bir küçümsemeyle incelerken kalabalıktan şaşkın bir mırıltı yükseldi. Bir şey eksikti. Thomas'ın kanatları gitmişti.
Doug Shelton, "Temmuz ayında kanatlarını döktü," diye itiraf etti utanmış bir ses tonuyla. "İşte buradalar, Sayın Yargıç." Ayakkabı kutusunu açtı ve iki büyük kürk yumağı gösterdi.
Bayan Hicks buz gibi bir sesle, "Bu benim Mitzi'm değil," diye çıkıştı.
Yargıç, Bayan Hicks'e "zahmetinden dolayı" bir dolar tazminat ödenmesine karar verdi. Doug Shelton, artık oldukça sıradan olan kedinin tam velayetini aldı.
1966'da Pinesville'den geçtik ve durup bu davadaki müdürleri bulmaya çalıştık, başarılı olamadık. Sadece Thomas'ın hayatını, geçmiş ihtişamlarını anlatan not defterleriyle çevrili, belirsizlik içinde yaşadığını varsayabiliriz. Kasaba halkının söylediğine göre, o en azından Pinesville'deki en zengin kediydi.

Kanatlı kediler sandığınız kadar nadir değildir. Haziran 1966'da, çalışır gibi görünen kanatları olan büyük siyah bir kedinin, Kanada'daki küçük Alfred, Ontario topluluğu çevresinde çiftlik hayvanlarını ve aile evcil hayvanlarını terörize ettiği bildirildi.
Görünüşe göre Ontario o yıl bir kanatlı kedi salgını geçirmiş. Bir UPI gönderisine göre, biri Montreal'in yaklaşık yirmi dört mil kuzeyindeki Lachute köyü yakınlarında vurulmuş ve bir diğeri Ottawa yakınlarında öldürülmüştü. Bu iki olayla ilgili ayrıntılar eksikti ve daha eksiksiz raporlar ortaya çıkarma çabaları boşunaydı.
24 Haziran 1966 Cuma günü, Jean J. Revers adlı bir şekerci, Alfred'deki evinin dışında bir gürültü duydu ve "büyük kara bir kediye benzeyen - ama sırtında tüylü kanatları olan" bir şeyin komşunun kedisinin peşinden gittiğini gördü. , Arthur Lavole ailesine ait bir evcil hayvan.
Revers, "Cehennem gibi çığlık attı" dedi. ”Ve iyi bir koşu başlangıcından sonra elli veya altmış fitlik - kanatları açık - süzülerek zıplayarak kaçmaya çalıştı. Yerden bir ayak kadar yukarıda kalabilir.” Revers tüfeğini aldı ve uluyan, kanat çırpan hayvana beş kurşun sıkarak hızla uzaklaştı.
Ontario Polis Memuru Terence Argall, "O şeyi gördüğümde gözlerime inanamadım," dedi. Revers ve Lavole, ateş ettikten hemen sonra polisi aramıştı. Agrall, "Kafası bir kedininkine benziyordu, ancak ölçümler, ağzından bir inçin beş sekizinde bir çift iğne gibi keskin dişlerin çıktığını gösterdi," diye devam etti. ”Bir kedinin bıyıkları, kuyruğu ve kulakları vardı ve gözleri koyu, yeşilimsi ve camsıydı. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey görmedim.”
Hayvanın postu parlak siyahtı ve kanat açıklığı on dört inçti. Yaklaşık on pound ağırlığındaydı.
Gazete fotoğrafçıları fotoğraflarını çektikten sonra, ceset Rever'in arka bahçesine gömüldü.
Ancak, Pinesville kanatlı harikası gibi, bu hikayenin hayal kırıklığı yaratan bir sonu vardı. Birkaç gün sonra hayvan mezardan çıkarıldı ve otopsi yapılacak olan Kemptville Ziraat Okulu'ndaki veterinerlik laboratuvarına gönderildi.
Laboratuvar teknisyenleri, "Sırtından çıkıntı yapan yarasa benzeri kanatların kalın, keçeleşmiş kürk

büyümeleri olduğu bulundu" dedi. "Sadece sıradan bir kara kediydi."
Açıklama, olaydan haftalardır korkan ve onu kanatta gördüklerini iddia eden kasaba halkının pek hoşuna gitmedi.
Bilimsel sonucumuz, "kalın, keçeleşmiş kürk büyümeleri" ve vampir yarasa tipi dişleri olan üç veya daha fazla büyük kara kedinin 1966'da Ontario'yu ziyaret ettiğidir.
Bu günlerde bazı akrabaları geri gelebilir.

BEŞ

ANLAŞILMAZLAR

Yaklaşık seksen yıl önce bir kış sabahı New York Eyaletindeki Cornell Üniversitesi kampüsünün karla kaplı çimlerinde bir grup öğrenci ve öğretmen toplandı. Yeni yağmış karda önlerinde geniş, derin hayvan izlerinden oluşan uzun bir sıra uzanıyordu.
"Tanrım!" profesörler bir ağızdan ağladılar. "Bu bir gergedan!"
O sırada donmuş olan yerel rezervuar olan Beebee Gölü'nün kenarına kadar kampüsteki devasa izleri dikkatle takip ettiler. İzler, açık bir delikte sona erene kadar buz üzerinde devam etti.
Profesörler hayretle birbirlerine baktılar. Belli ki, dönek bir gergedan gece boyunca sessiz kampüse dalmış ve körü körüne buzun üzerinden geçerek kolej rezervuarında kıyametiyle karşılaşmıştı! Şanssız gergedanı araştırmak için göle kancalar indirilirken herkes musluk suyunu içmeyi bıraktı.
Yıllar sonra, mizah yazarı H. Allen Smith nihayet The Compleat Practical Joker adlı kitabında gergedanı çantadan çıkardı. Hugh Troy adında genç bir adam, bir gergedanın ayağından (eski fil ayaklı şemsiye standlarına benzer) yapılmış bir çöp sepeti almış, ağırlığını azaltmak için hurda metalle doldurmuş ve ona iki uzun ip bağlamıştı. Sonra o ve arkadaşları bütün gece ayakta kalmışlar, ayağı uzaktan iplerle manipüle etmişler, onu taze karın içine indirip kaldırmışlardı. Kampüsün her yerine uygun aralıklarla gergedan ayak izlerini dikkatlice yerleştirdiler, kendi ayak izleri biraz uzağa düştü. Kabul etmelisin ki buzdaki delik dehanın son vuruşuydu.
İnanılmazları kovalayan bizler, Hugh Troy'un hala oralarda bir yerlerde olduğunun farkına varmak her zaman aklımızdan çıkmaz. Ancak canavarlarımızdan çok azı çalışkan pratik şakacıların işi olarak açıklanabilir. Bu tür espriler, zevklerinin çoğunu kurbanlarının tepkilerinden ve bunun sonucunda ortaya çıkan tanıtımdan aldıkları için, şakacı ayak izlerini keşfedilme eğiliminde olmadıkları, nadiren ziyaret edilen uzak bölgelere yerleştirme zahmetine girmeleri pek olası değildir. Aklı başında herhangi bir şakacı, şakasını her gece, her hafta aynı bölgede tekrarlama riskini almaz.
1890'da Avustralya'da başıboş bir şakacı mıydı? O yıl, 10 metre uzunluğundaki devasa bir hayvan, Euroe köyü çevresinde kısa bir terör saltanatı başlattı. Harika boyutunu doğrulamak için arkasında devasa ayak izleri bıraktı. Ağlar ve silahlarla kırk adam ortaya çıktı ve hayvanı tuzağa düşürmek için defalarca girişimlerde bulundu. Ancak, Alice'in Cheshire kedisi gibi, Anlaşılmazlarımız da sadece tuhaf bir gülümseme bırakarak eriyip gidiyor gibi görünüyor.
Bununla birlikte, Avustralya, Adelaide'den bir Bay Hoad'ın, Eylül 1883'te Anlaşılmazlarımızdan birinin cesedini bulduğu bildirildi. Başsız, domuz benzeri bir gövdeye sahip olduğu ve ıstakoz kuyruğuna benzeyen bir uzantıya sahip olduğu tarif edildi. Birkaç ay önce Yeni Zelanda'nın Masterton kentinde bir başka bilinmeyen büyük heyecan yarattı. Onu görenler çok iri, geniş ağızlı, kısa bacaklı ve kıvırcık saçlı olduğunu söylediler. Köpekleri öldürdü.
Avustralya uzun zamandır birçok koyunu öldüren ve yüzlerce insanı korkutan kedi benzeri dev bir yaratık tarafından rahatsız ediliyor. Bildirildiğine göre leopar büyüklüğünde ve arkasında büyük ayak izleri bırakmış olsa da, bir istisna dışında hiç kimse onu yakalayamadı veya vuramadı. George Sumner adında bir adam, 1905'te Katanning yakınlarında bir tane vurduğunu söyledi. Gri ve siyah çizgileri ve kediye benzer bir kafası vardı. "Çıldıran evcil bir kedi olmadığına eminim," dedi. "Aptal gibi derisini çıkarıp müzeye göndermedim."
Başka bir Avustralyalı olan RF Brown, kedilerden birini ağa yakaladığını ancak beş dakikalık bir savaştan sonra elli ila altmış kiloluk canavarın kaçtığını iddia etti.
Bay ve Bayan Ted Simms, 5 Haziran 1957'de Avustralya'nın Queensland kentinde kamp yaparken, bu büyük kedilerden biri köpeğini korkuttu. Bayan Simms, "Bir leopara benziyordu," dedi. ”Evcil ya da vahşi bir kedi için fazla büyüktü, daha çok bir köpek büyüklüğündeydi. Sadece kısa bacakları, dikenli, sivri kulakları ve uzun kuyruğu vardı. Kocam, burnunun ucundan kuyruğunun ucuna kadar olan uzunluğunun yaklaşık bir buçuk metre olduğunu tahmin etti.”

Başka bir tanığın kocası Hugh Kennedy bunu şu şekilde tarif etti: "Vaşağı andıran kedi benzeri

büyük bir hayvandı. Mavi sığır köpeğimden daha büyüktü, muhtemelen on sekiz ila yirmi inç boyunda, sarımsı kahverengi, uzun, pürüzsüz, kedi benzeri bir kuyruğu vardı. Gövdesi uzun, ince ve zarifti. ”En korkutucu kısmı, kediye benzeyen kafası, küçük sivri kulakları ve korkunç dişleriydi. Bir kedi gibi tısladı ve köpekleri uzak tutmak için ön patilerini kullandı. Ne yazık ki karısı tüfek almak için eve döndüğünde hayvan ortadan kaybolmuştu. Ancak ne köpeklerden ne de insanlardan korkuyordu.”

Avustralya'nın Emmaville kasabası, 1960'ların başlarında, bir canavarın yetmiş koyunu öldürdüğü, bazen bir gecede dört tane yediği ve deriden başka bir şey bırakmadığı rutin bir canavar paniğine kapılmıştı. Birçok kişi suçluyu görmesine rağmen asla yakalanmadı veya öldürülmedi. Bir tanık, otomobil farlarının önünde koşan şeyi yaklaşık altmış metre yüksekliğinde, ince arka bacakları, küçük arka pençeleri, ağır bir kafası, küt uçlu uzun bir kuyruğu ve her ikisinde de düzensiz, siyah ve beyaz çizgileri olan bir şey olarak tanımladı. gövde ve kuyruk.

Avustralya'nın Kürklü Hayvanlarında, yazar Ellis Troughton şunları söyledi:

> Böyle bir hayvanın birkaç kez bildirilmiş olmasına rağmen, bu hayvanın varlığını bilimsel olarak doğrulayacak hiçbir örnek hiçbir müzeye ulaşmamıştır. Bu tür raporlar için genellikle basit açıklamalar vardır, ancak hesapların tutarlılığı, dasyurid familyasından (thylacine dahil) bazı büyük etçil keseli hayvanların var olma olasılığını düşündürür.
>
> Gelecekte gözlemciler, bir numunenin hem kafatasını hem de tüm derisini elde etmek için her türlü çabayı göstermeli ve kalıntıları yerel müzeye göndermeden önce ağır tuzlama ile korunmasını sağlamalıdır... Gözlemcilerin derinin, saçın herhangi bir parçasını elde edememesi veya kafatası, böyle bir hayvanın raporları hakkında çok şüphe uyandırıyor.

Yukarıda adı geçen thylacine, Tazmanya adasında bulunan ucube ve yakalanması zor bir canavar olan Tazmanya kaplanıdır. Yakalandı ve kafeslendi. Melez bir köpek ile sırtlan karışımı gibi görünen bu hayvanın sırtında çizgiler vardır ve yavrularını içinde taşıdığı kanguru benzeri bir kese ile donatılmıştır. Bu hayvanlardan biri nihayet körfeze götürülmeden önce, yavrularını bir kese içinde taşıyan çizgili dev bir köpek gördüklerini bildiren Tazmanyalı tanıkların nasıl bir tepki verdiğini tahmin edebilirsiniz.

Avustralya, Gippsland, bir İnanılmaz daha üretti. Bahçe hortumuna benzeyen ve üç metre uzunluğa ulaşan dev bir solucandır. Toprağın derinliklerine gömülür ve kendisini çok kaygan bir yağlama sıvısı ile kaplayabildiği için yakalanması zordur. Ancak, Megascolides olarak bilinen başka bir canavarca Avustralya solucanı gibi yakalandı ve incelendi. New York Zooloji Topluluğu Bülteni'nde (Mart-Nisan 1938), Charles Barrett, "Uzatıldığında yedi fit uzayan ve yaklaşık altmış fit daha uzun birçok örnek gördüm. Rekorum Megascolides üç fitin üzerindeydi.”

Bir deniz yılanı için balık tutmaya giderseniz, muhtemelen yem olarak bir Megascolides kullanmalısınız. Uzmanlara göre birini yakalamanın püf noktası, onu bir düğümle bağlamaktır, böylece yere girip sizden kaçamaz. Yağlama sıvısını birkaç fit fışkırtabilir, bu yüzden eski giysiler giyin.

Belki de dev solucanlar, yıllar boyunca neredeyse her eyalette üretilen grotesk yılan hikayelerinden bazılarını açıklayabilir. Bazen altı metre veya daha uzun olarak tanımlanan devasa sürüngenler, Amerika Birleşik Devletleri'nde şaşırtıcı bir sıklıkta görülüyor, ancak bilimin bildiği kadarıyla, burada bu kadar olağandışı boyutta yılan yok. Kral yılan ve kara yılan gibi küçük yılanlar yeterince yaygındır ve kemirgenler ve daha küçük yılanlardan oluşan bir diyetle altı veya yedi fit uzunluğa kadar büyüyebilir. Ama erkeklerden kaçıyorlar. Aslında, tüm Hollywood orman filmlerinin aksine, bilinen en büyük boa yılanları bile yutamayacakları hiçbir şeye - ki buna elbette insan da dahildir - nedensizce saldırmazlar. Nefsi müdafaa sırasında bir boa bir adamın etrafına dolanacak, onu ısıracak ve kemikli burnuyla kafasına çekiçle vuracaktır. büyük rahatsızlık uyandırıyor. Ancak bir insanı yutmaya çalışan bir boa hakkında makul şekilde belgelenmiş tek bir hikaye var. Bunun, İkinci Dünya Savaşı sırasında Burma ormanlarında, bazı Japon askerleri yoldaşlarından birinin ayaklarının dev bir sürüngenin ağzından çıktığını bulduğunda meydana geldiği sanılıyor. Bununla birlikte, Ohio, Kenton'dan Orland Packer gibi biri ara sıra yeni bir yılan hikayesi uydurur. Packer, 9 Haziran 1946'da evinin yakınında ata binerken, yolunda sekiz fit uzunluğunda ve dört inç çapında bir yılan

göründüğünü iddia etti. Çizmesini ısırdı ve bileğini kırdı. Sonra atı iyice ısırdı ve ormana doğru kaydı. Bu, Packers için uzun bir kabusun başlangıcıydı. Bayan Packer'a göre, kocasının ayağının bir kısmını ameliyatla aldırmak zorunda kalmış. Tekrarlayan ateş ve normalde yılan ısırıklarıyla ilgili olmayan diğer semptomlardan muzdarip olarak bir yıldan fazla bir süre yatağına kapatıldı. Komşuları bir arama ekibi oluşturdu ve başarılı olamadan yılanı bulmaya çalıştı.

Aynı yılın Temmuz ayında, Indiana, Flat Rock'taki Willard Tollinger ailesinin bir nehrin sığ sularına dolanmış altı metrelik bir yılan gördüğü bildirildi. O yaz bölgede domuzlar ve diğer küçük hayvanlar gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Birkaç yıl önce, iki başlı kum boalarıyla oynarken ve ara sıra herpetoloji üzerine dersler verirken, birkaç vahşi yılan hikayesi dikkatimize sunuldu. Örneğin, zihinsel telepati yoluyla çıngıraklı yılanlarla iletişim kurduğunu iddia eden bir adam vardı. Yılanlar zekadan çok içgüdüsel yaratıklar olduğu için şüphe duymaya meyilli olduğumuz bir iddia. Yaklaşık bir düzine yıl önce, Massachusetts'ten bir adam bir konuşmanın ardından yanımıza geldi ve kendisinin ve bir arkadaşının önceki yıl devasa bir yılanla nasıl karşılaştıklarını ciddi bir şekilde anlattı. Avlanıyorlardı ve sık bir ormanın içinden geçen engebeli toprak yolda bir cipe biniyorlardı ki küçük bir hayvan önlerine fırladı. Ya bir tilkiydi ya da bir köpek. Çok hızlı gittiği için hangisi olduğundan emin değillerdi. Hemen arkasında, "bir kamyon lastiği büyüklüğünde" kocaman, kahverengi ve yeşil bir sürüngen izledi. Yol boyunca çok hızlı kaydı, ama o kadar uzundu ki geçmesi birkaç saniye sürdü. Adamlar daha yakından bakmak için durup ciplerinden inmeye meyilli değildi. En az yirmi fit uzunluğunda olması gerektiğini tahmin ettiler.

Tazmanya kaplanının bilinmeyen yılanları ve türleri, İngiltere ve İrlanda'da koyun ölüm dalgalarına neden olmuş olabilir mi? Bu pek olası değil. Ayrıca Aziz Patrick'in tüm yılanları İrlanda'dan kovduğunu herkes bilir (gerçi geride birkaç zararsız tür kalmıştır). Bu durumlarda muhtemelen vampir yarasaları, yılanları ve bilinen yaban kedisi türlerini ekarte edebiliriz.

Pensilvanya ayrıca kimliği belirsiz bir çiftlik hayvanı katilinin yaşam alanı gibi görünüyor. 1945-46'da Lübnan ve Pottstown çevresinde sığır ve köpeklerle ziyafet çeken korkunç bir Anlaşılmaz olduğuna dair çok sayıda rapor vardı. Kimse ona gerçekten iyi bakamadı ama çoğu kişi onun garip çağrısını duydu. Bir kadının çığlığı ya da bir bebeğin ağlaması gibiydi. Bu küçük ayrıntıyı aklınızın bir köşesinde saklayın.

1930'ların başında Güney Dakota'daki Campbell Gölü çevresinde koyunlar ve küçük hayvanlar düzenli bir şekilde ortadan kaybolmaya başladı. Daha sonra, 1934'te bir çiftçi, dört ayaklı, ejderha benzeri dev bir yaratığın traktörünü yoldan çekmeye zorladığını ve traktör hızla geçerken sindirim sistemini bozduğunu bildirdi. Çamurun içinden Campbell Gölü'ne giden devasa izler keşfedildi. Hugh Troy yine iş başında mıydı?

Daha sonra Donald Neff adında bir çocuk, yakındaki Elm Nehri'nin çamurunda bazı sıra dışı kemikler keşfetti. Güney Dakota, Rapid City'deki Devlet Maden Okulu Müzesi'nden Profesör James D. Bump, iskelet kalıntılarına baktı ve bunların 130 milyon yıldır neslinin tükendiği bilinen bir mosasaura ait olduğunu belirledi. O isimsiz çiftçi bir Mosasaur'a mı çarpmıştı? Bu tür kemikler 130 milyon yıllık aşınmaya dayanabilir miydi?

Diyelim ki evinizin yakınındaki bir nehir kıyısında yürüyorsunuz ve tarih öncesi bir canavarla yüz yüze geldiniz? Bunu kime bildirirsiniz ve kimsenin sizi ciddiye alacağını düşünür müsünüz? Bu, akademik bir araştırmacı ve seçkin bir İngiliz yazar olan merhum Harold T. Wilkins'in karşılaştığı ikilemdi ve mütevazı bir şekilde İngiltere'de, East Looe, Cornwall'da sakin bir derenin sularında iki tarihöncesi amfibiyenle karşılaştığını iddia etti. 5 Temmuz 1949 Salı günü saat 11:30'da, Wilkins ve bir arkadaşının on beş ila yirmi fit uzunluğunda "iki olağanüstü sauryalıya" rastladıkları bildirildi. Antik plesiosaur'a benziyorlardı ve Wilkins, "Sırt kısımları şaşırtıcıydı: çıkıntılı, tırtıklı ve eski Çin ejderha resimleri gibi. Martılar arkadakine doğru süzüldü, sırtında büyük bir portakal kabuğu parçası vardı." Wilkins'in Strange Mysteries of Time and Space adlı kitabında anlattığına göre kafaları "şişe yeşili" idi.

Bir yıl önce, Şubat 1948'den itibaren Florida, Clearwater yakınlarındaki sahillerde dolaşan ve arkasında üç parmaklı büyük izler bırakan dev bir Unbelievable'ın aniden ortaya çıkmasıyla kargaşa içindeydi. Parmak izlerini inceleyen heyecanlı mühendislere göre, en büyük parmak on üç buçuk inç

boyutundaydı ve girintilerden ağırlığı tahmin etmek mümkündü. Yaratığın yaklaşık üç ton ağırlığında olması gerektiğini hesapladılar.
Bay Ivan Sanderson o sırada NBC için bir televizyon dizisi yapıyordu (televizyonda öncüydü) ve bir kamera ekibiyle ölçümler ve alçı kalıpları yapmak ve birçok tanıkla röportaj yapmak için Florida'ya uçtu. Bölgenin balıkçıları ve sakinleri, bataklıklarda ve kumsallarda iki ayak üzerinde paytak paytak paytak

ALTI

DÜNYADAKİ DEVLER VEYA "MUHTEŞEM BÜYÜK ADAMLAR VE BÜYÜK DÜŞMANLIK"

Kısa bir süre önce, bu gezegende üç metre boyunda bir insan ırkı yaşıyordu. Afrika, Avrupa, Kuzey ve Güney Amerika ve Aleut Adaları'nda yaşadılar. Onlar hakkında çok şey biliyoruz. Kötü, hatta şeytani eğilimleri olduğunu biliyoruz. Bazıları modern insandan farklıydı, sadece devasa çeneleri, bazı sürüngenlerde ve balıklarda bulunan çift dişlere benzeyen çift sıra keskin dişlerle süslenmişti. Bu korkunç ırkın büyük bir bölümünün on yedinci yüzyıla kadar var olduğunu biliyoruz.
Tüm bunları biliyoruz çünkü dünyanın her yerinde dev insan kemikleri ortaya çıkarıldı ve birçok Kızılderili kabilesinin masalları ve efsaneleri, onların doğası ve yaşam alışkanlıkları hakkında geniş ayrıntılar sunuyor. Ancak hiçbir bilim adamı, belki de bu tür devlerin bilimsel imkansızlıklar olduğu varsayıldığından, muazzam miktarda mevcut veriyi toplama ve inceleme zahmetine girmedi. Veya belki de böyle bir çalışma pek çok sevilen bilimsel teoriyi patlatacağı için. Böylece dağınık müzeler dev kemiklerle dolup taşar ve çevredeki bilginler, tüm bunların anlamını düşünmek zorunda kalır. Bu devler ayrı bir ırk mıydı yoksa insanlığın önemli ama ihmal edilmiş bir parçası mıydı?
"Dev efsanesi" en eski zamanlarda başlamış olsa da, İncil'deki Tekvin'deki (6:4) referansla başlayabiliriz: "O günlerde dünyada devler vardı; ve bundan sonra da, Allah'ın oğulları insan kızlarıyla evlenip onlara çocuklar doğurunca, bunlar eski çağlardan kalma güçlü adamlar oldular.
Bu ayet, Genesis'in diğer birçok bölümü gibi, The Book of the Secrets of Enoch'tan alınmıştır. Enoch, meleklerin kendisini evrende gezdirdiğini ve gördüğü ve öğrendiği her şeyi yazması emredildiğini iddia etti. Merhum Dr. Carl Sagan da dahil olmak üzere bazı uçan daire meraklıları, Enoch'un gerçekten bir UFO'da gezintiye çıktığını ima ediyor. Her halükarda, "beşinci gök"ü (beşinci gezegen, belki de Jüpiter) ziyareti sırasında Enoch, "yüzleri solmuş ve ağızlarının sürekli sessizliği" ile büyük devler gördü. "Tanrı'nın oğulları" olmaktan çok uzak olan Enoch, onları "Grigori" - "düşmüş melekler" olarak tanımlar. 18. Bölümde, bu Grigorilerin "Ermon tepesinin eteğinde yeminlerini bozduğunu ve insan kızlarının ne kadar iyi olduklarını gördüklerini, kendilerine eşler aldıklarını ve yaptıklarıyla dünyayı kirlettiklerini" iddia eder.
İzole edilmiş birçok Kızılderili kabilesinin efsaneleri, devlerin kötü insanlar olduğu ve dünyanın onlardan kurtulduğu konusunda hemfikirdir. İncil ve diğer birçok eski kayıt, devlerin normal kadınlarla çiftleştiğini ve dinozor gibi hayvanlar aleminin pek çok büyük üyesinin sahip olduğu gibi, boyut olarak büyük ve zeka açısından kısa olan bir melez ırk ürettiğini öne sürüyor. küçük beyinleri vardı. Eğer bu doğruysa, dev ırkın eninde sonunda aptallık tarafından yok edilerek yok olması anlaşılır bir şey.
Yirminci yüzyıla kadar, modern insanın boyu nispeten kısaydı ve ortalama olarak bir buçuk metreden biraz daha uzundu. Afrika'daki iki ila yedi fit arasında değişen ünlü Watusi kabilesi, ilk Avrupalı kaşiflere muazzam devler gibi görünmüş olmalı. Bugün herhangi bir Amerikan basketbol takımı, Watusi ile boy ölçüşebilir. Watusi'nin bir tarım kültürü var ve özellikle şiddetli veya savaşçı değiller. Etraflarındaki küçücük kabilelerin kafalarına vurmaktansa sığır yetiştirmeyi tercih ediyorlar.
İngiltere'nin her zaman devler hakkında, Stonehenge gibi bilinmeyen muazzam yapılarla ve zemine oyulmuş ve birçok dönümü kaplayan devasa tasarımlarla desteklenen kapsamlı efsaneleri olmuştur. Bu tasarımların çoğu yalnızca havadan tamamen ayırt edilebilir. Örneğin Cerne Abbas devi, çok uzun zaman önce İngiliz tepelerine oyulmuş ve sopa taşıyan devasa bir insanı açıkça tasvir ediyor. İngiltere, İrlanda ve Kuzey ve Güney Amerika, topraktan yapay olarak inşa edilmiş binlerce büyük höyük içerir ve görünüşe göre bazı eski, unutulmuş kültürlerin tek kanıtı olarak hayatta kalmıştır. Kızılderililer genellikle bu höyükleri inşa etmekle anılsa da, eski irfanlarında onları açıklayacak hiçbir şey yoktur.

Allerdale'in Tarihi ve Eski Eserleri adlı eski bir kitap, Orta Çağ'da İngiltere'nin Cumberland kentinde

bulunan bir devin bu tarihsiz tanımını sunuyor. "Thorneway'den Hugh Hodson'ın Gerçek Bir Raporu" olması gerekiyordu.

> Bahsedilen dev, şimdi bir mısır tarlası olan yerin dört yarda derinliğine gömüldü. Dört yarda uzunluğundaydı ve tam bir zırh içindeydi: kılıcı ve savaş baltası yanında yatıyordu. Kılıcı iki karış genişliğinde ve iki yarda uzunluğundaydı. Savaş baltasının başı bir yarda uzunluğundaydı ve şaftı tamamen demirdendi, bir adamın uyluğu kadar kalındı ve iki yardadan daha uzundu.
> Dişleri altı inç uzunluğunda ve iki inç genişliğindeydi; alnı iki karıştan fazla genişti. Çene kemiğinde üç parça yulaf ezmesi olabilir. Zırhı, kılıcı ve savaş baltası Bay Sand's of Redington'da ve Bay Wyber's'da St. Bees'de.

Zırh giymiş, on beş fit boyunda bir adam - gerçek bir Golyat! Bu ilginç bulguya ne olduğunu bilmemizin hiçbir yolu yok. Kemikler ve zırhlar sonunda düzinelerce hatıra koleksiyoncusu arasında dağılmış olabilir.
O ilk zamanlarda, tarih öncesi hayvanların kemiklerinin ve fosillerinin keşfi, genellikle devlerin kemikleri olarak yanlış değerlendirildi. Ve o günlerde mastodonları antik devlere dönüştürmeye oldukça istekli olan Hugh Troy'lar vardı. Böyle bir şakacı, 1613'te Chaumont kalesinin yakınında bir devin mezarının ortaya çıkarıldığını iddia eden dikkate değer bir broşür yazan Dr. Mazurier adlı bir doktor gibi görünüyor. Mezar, yirmi beş fit uzunluğunda ve üç fit genişliğinde omuzları olan bir insan iskeleti içeriyordu.
Kısa süre sonra bu keşif üzerine bir tartışma çıktı ve diğer sözde bilimsel broşürler, Dr. Mazurier'yi bazı işçilerden bazı büyük kemikler satın alıp devini dikmekle suçladı. Kemikler, mastodon koleksiyonlarının bir parçası olarak Paris'teki Musee de Palentologie'de hala var.
Bu türden en iyi bilinen aldatmaca, 1908'de İngiltere'nin Sussex kentinde Charles Dawson adlı amatör bir arkeologun Piltdown yakınlarında kemik parçaları bulduğu iddiasıyla gerçekleşti. Parçalar, yüz binlerce yıl öncesine ait bir "şafak adamının" parçası gibi görünüyordu. British Museum of Natural History'deki peleontologlar bu “Piltdown Adamı” karşısında oldukça heyecanlandılar ve bilimin en önemli eserlerinden biri haline geldi. Dawson, 1916'da, insanın uzak geçmişiyle hayati bir bağın keşfi olarak onurlandırılmış ve seçkin bir kişi olarak öldü.
Yeni nesil bilim adamlarının “Piltdown Adamı”nın görkemli kafatasına ikinci kez bakmasından önce otuz altı yıl geçti. Onu karbon on dört radyoaktivite testine tabi tuttular ve üzerine Dawson'ın zamanından beri geliştirilen sihirli kimyasalları serptiler. Vardıkları sonuçlar bilim dünyasını sarstı. "Şafak adam"ın çenesi, 1900'lerde atalarına katılan bir maymuna aitti. Daha da kötüsü, çok yetenekli bir diş hekiminin dişleri ve kemik yapısının bir kısmını dikkatle ve sevgiyle törpülediğine dair kanıtlar vardı. "Piltdown Adamı" kurnaz bir sahteydi!
Charles Dawson bilimin ayağını mı çekmişti? Yoksa kendisi de bir şakanın kurbanı mıydı? Eğer öyleyse, böylesine ayrıntılı bir aldatmacayı gerçekleştirme bilgisine, becerisine ve motivasyonuna kim sahip olabilirdi? Manipülasyonun keşfi yepyeni bir gizem yarattı ve muhtemelen asla cevaplanamayacak soruları gündeme getirdi.
Avrupalılar, Güney Amerika'nın uzak köşelerini keşfetmeye başlar başlamaz, bir tür dev adamla karşılaştılar. Arjantin ve Şili'nin en güney kısımları Magellan tarafından Patagonya olarak etiketlendi çünkü oradaki devler deri mokasen giyiyorlardı ve "pata" İspanyolca "toynak" anlamına geliyor. Haziran 1520'de Magellan'ın filosu Arjantin kıyısındaki Port San Julian'a demirlediğinde, sahilde bir dev belirdi. Magellan ekibinin bir üyesi olan Pigafetta daha sonra şöyle yazmıştı: "Bu adam o kadar uzundu ki, başımız neredeyse beline geliyordu ve sesi bir boğanınki gibiydi."
Magellan'ın adamları devlerden ikisini Avrupa'ya geri götürmek niyetiyle yakalamayı başardılar, ancak yolda zincirler halinde öldüler.
Daha sonra, İngiliz kaşif Drake, 1578'de Port San Julian'a yanaştı ve yedi fit altı inç boyunda yükselen "iri yapılı adamlarla" bir çatışmaya girdi. Çatışmada iki adamını kaybetti.

Daha sonraki diğer kaşifler, bu dev ırkıyla temasa geçti ve büyüyen belgelere katkıda bulundu. Anthony Knyvet, 1592'de Magellan Boğazı'ndan geçti ve yalnızca devasa Patagonyalıları gördüğünü

değil, Port Desire'da hepsi on buçuk ila on iki fit arasında değişen birkaç ceset ölçtüğünü bildirdi. 1598'de Sebald de Weert aynı bölgede üç metre yüksekliğinde yerliler gördü. Diğer kaptanlar ve mürettebat da benzer deneyimler bildirdi.
Sonra devler kaybolmaya başladı. 1670'e gelindiğinde bazı akademisyenler, tüm Patagonya dev hikayelerine güvensizlikle bakmaya başladılar. İki Fransız gemisi, Possession Bay kıyılarında daha sıradan boylu adamlarla karışan dev gruplarını gördüklerini bildirdiklerinde tartışmayı yeniden canlandırdı. Devler, militan Avrupalıların saldırısından kaçmak için incelmiş veya daha iç kesimlere taşınmış olabilir.
Ancak Dolphin'in kaptanı Commodore Byron'ın 1764'te dev kabile ile barışçıl bir görüşme yaptığı sanılıyor. Magellan Boğazı'na demirledikten sonra Dolphin mürettebatı, bazıları at sırtında olan yüzlerce yerli gördü ve Commodore Byron çekingen bir şekilde onlara yaklaştı.
”Daha sonra bir şef gibi görünen biri bana doğru geldi: devasa bir boydaydı ve insan şeklindeki canavarların hikayelerini anlıyor gibiydi: Omuzlarının üzerine vahşi bir hayvanın derisi atılmıştı. Onu ölçmedim, ama boyunun benimkine oranına göre boyunu yargılayabilirsem, yedi fitten az olamaz. Bu korkunç Dev ortaya çıktığında, selam vermek için birbirimize biraz mırıldandık ve sonra onunla birlikte arkadaşlarına doğru yürüdüm...”
Byron'ın memurlarından biri, 1768 tarihli Yıllık Kayıt'ta şöyle yazmıştı: “... eğer bunu aşmazlarsa, bazıları kesinlikle dokuz fittir. 1,80 cm'ye çok yakın olan amiral, parmak uçlarında denediği kafalarından birinin tepesine ancak ulaşabildi; ve deneyin denendiği ondan daha uzun birkaç kişi vardı ... Bence kadınlar, erkeklerle hemen hemen bizim Avrupalılarımızla aynı orana sahipler; Orada neredeyse iki buçuk metreden az bir adam yoktu, çoğu çok daha fazlaydı; kadınların yedi buçuktan sekize kadar koştuğuna inanıyorum.
On dokuzuncu yüzyılda Patagonyalılar küçülmeye başladı. The Voyage of the Beagle adlı kitabına göre, evrim teorisinin mucidi Charles Darwin bölgeyi ziyaret etti ve etkilenmedi: "İlk ziyaretimiz sırasında (Ocak ayında), Cape Gregory'de ünlü so- Devasa Patagonyalılar olarak adlandırılan," diye yazdı, "bizi samimi bir şekilde karşılayanlar. Büyük guanako mantolarından, uzun dalgalı saçlarından ve genel vücut yapılarından boyları gerçekte olduğundan daha büyük görünür: ortalama olarak boyları 1,80'dir, bazı erkekler daha uzun ve sadece birkaçı daha kısadır; ve kadınlar da uzun; hepsi bir arada kesinlikle gördüğümüz en uzun ırk."
Yine, devlerin yüzyıllar boyunca daha normal ırklarla melezleşmekle meşgul olduklarını ve nesilden nesile kademeli olarak küçüldüklerini tahmin edebiliriz.
İnanılmazlar'ın İngiliz araştırmacısı ve öğrencisi Rupert T. Gould, Enigmas adlı kitabında şunları sunar:

> Yaşayan bir devler ırkına inananlar, Patagonyalıların ortalama boyunun 1,8 metre veya biraz daha fazla olmasından memnun değillerse (ki bu diğer herhangi bir ırkınkinden oldukça yüksektir), isterlerse 9 metrelik devlerin olduğuna hala inanabilirler. Byron tarafından görüldüğü iddia edilen adamlar (veya bu nedenle, Knyvet'in on ila on iki fitlik adamları), Patagonya'nın kalbinde hala hayatta kalan bir devler kabilesinin başıboş üyeleriydi. Böyle bir şeyin imkansız olduğu kesinlikle söylenemez. Güney Patagonya'da hala keşfedilmemiş çok büyük alanlar var. 1897-98'de Patagonya'nın batı kıyısındaki Son Umut Koyu'ndaki Consuelo Koyu'ndaki bir mağarada, görünüşe göre oldukça taze bir Mylodon derisinin keşfedilmesiyle hatırı sayılır bir sansasyon yaratıldığı hatırlanabilir.

Son yıllarda Patagonya devlerinden pek bir şey duyulmadı.
Güney Amerika'nın diğer bölgelerinde dev insanların hikayeleri bol miktarda bulunur. İnkalar, gökten inen ve İnka kadınlarıyla cinsel ilişkiye giren devlerin hikayelerini anlattılar. Bernal Diaz del Castillo'nun erken bir kaydı, İspanyol fatih Kaptan Cortez'in bir devin uyluk kemiklerini İspanya kralına nasıl geri gönderdiğini anlatıyor.
Castillo, "Atalarının onlara geçmiş zamanlarda aralarında devasa kemiklere sahip devasa büyüklükte erkekler ve kadınların yaşadığını söylediğini söylediler," dedi, "ve kötü niyetli çok kötü insanlar oldukları için onlarla savaşıp onları öldürdüler." onlar ve kalanlar ölmüştü. Bu insanların ne kadar uzun ve uzun olduklarını görelim diye, bize çok kalın ve sıradan bir adamın boyunda olan ve

kalçadan dizine kadar olan bir bacak kemiği getirdiler. Hepimiz bu kemikleri görünce hayrete düştük ve bu ülkede devlerin olması gerektiğinden emin olduk. Kaptan Cortez, Majestelerinin görmesi için kemiği Kastilya'ya göndermenin iyi olabileceğini söyledi, biz de oraya giden ilk ajanımızla birlikte gönderdik.
Belki de devler Brezilya'nın aşılmaz ormanlarına göç ettiler. 16 Mayıs 1966'da London Daily Mirror gazetesi şunları bildirdi:

> Boyları iki metreden uzun vahşi bir grup vahşi, Amazon ormanlarında komşu kabilelere terör estiriyor.
>
> Vahşilerin varlığı, ormanda bir macera eğitimi kursuna giden bir grup Brezilyalı hava askeri öğrencisi tarafından ortaya çıkarıldı.
>
> Harbiyelilere göre devler yerel olarak Krem-Akarore olarak biliniyor.
>
> Matto Grasso'nun Xingu bölgesindeki çekincelerdeki barışsever Kızılderili kabileleri onlardan dehşet içinde yaşıyor.
>
> Harbiyeliler, devlerle temas kurmaya çalıştıklarını ancak başarısız olduklarını söylediler.
>
> Bölgede yaşayan dost canlısı Calapalos kabilesinin üyeleri, Harbiyelilere, kabilelerinin yaklaşık yedi buçuk fit boyunda küçük bir Krem-Akarore çocuğu yakaladığını söylediler.
>
> Ama büyüdükçe o kadar güçlü ve asi oldu ki reis tarafından idama mahkûm edildi ve idam edildi.
>
> Üç İngiliz, farklı Kızılderili türlerini incelemek için gelecek yıl devlerin yaşadığı bölgeye bir keşif gezisi planlıyor.
>
> Bir Anglo-Brezilya bilimsel keşif grubunun üyeleri olan Britanyalılar, Alistair Mackenzie, Ian Bishop ve David Hunt. Zaten Amazon havzasına gidiyorlar.

Bu garip hikayelerde sıklıkla olduğu gibi, gerisi sessizliktir.
İtalya'da arkeologlar, 1969 baharında elli uzun boylu adamın kemiklerinin bulunması karşısında şaşkına döndüler. Roma'nın altmış mil güneyindeki Terracina'da bir fabrika sahasında kazı yapan işçiler, üzerinde ne yazıt ne de desen bulunan elli kiremitli tabut ortaya çıkardılar. Her tabut, 1.80 ila 1.70 boyunda bir adamın kemiklerini içeriyordu - Roma standartlarına göre çok uzun.
Eyalet arkeologu Dr. Luigi Cavallucci kalıntıları inceledi ve görünüşe göre hepsinin otuz beş ile kırk yaşları arasında olduğunu söyledi. Dişlerinin alışılmadık derecede iyi durumda olduğunu ve çok az çürüme belirtisi olduğunu kaydetti. Bu toplu gömünün gerçekleştiği tarih hemen belirlenmedi. Tek teori, uzun boylu adamların özel bir Roma askeri gücünün üyeleri olarak seçilmiş oldukları ve hepsinin savaşta ölmüş olduklarıydı. Bununla birlikte, bu fikir tartışmalıydı çünkü savaşçıları tüm süslemelerle birlikte tam zırhla gömmek bir uygulamaydı. Tabutlarda kemikler dışında hiçbir şey yoktu. Böylece gizem kalır. Boyları iki ila yedi fit arasında değişen elli adam nereden geldi? Nasıl öldüler ve neden hepsi ortak bir mezarı paylaştı?

Minnesota eyaletinde devler vardı. Cesetleri ortaya çıkarıldı. Kaliforniya'da devler vardı. Daha fazla ceset bulundu. Arizona'da devler vardı. devler vardı .....
Arizona, Winslow'un otuz mil güneyindeki bir uçurumda dev bir kafatası bulundu. Jesse J. Benton'ın Cow by the Tail adlı kitabına göre, o kadar büyüktü ki üzerine 7 [E] Stetson yerleştirildi ve "şenlikçilerin Yeni Yıl'da giydiği küçük şapkalardan birine benziyordu". Altın bir dişi vardı. Charles Dawson Arizona'yı ziyaret etti mi? Yoksa Hugh Troy'u mu suçlayalım?
American Journal of Science'ta (3-26-139) Nevada, Carson yakınlarındaki bir kumtaşı bloğuna gömülmüş ayak izleri hakkında ilginç bir makale bulan Charles Fort'a geri dönelim. On sekiz ila

yirmi inç uzunluğundaydılar.
Ohio'da bir höyüğün içinde bakır bir balta bulundu. Yirmi iki inç uzunluğundaydı ve otuz sekiz pound ağırlığındaydı. Güçlü ve büyük bir balta. Ama daha büyüğü Wisconsin'de bulundu. Taştan oyulmuştur; yirmi sekiz inç uzunluğunda, on dört inç genişliğinde ve on bir inç kalınlığında. Üç yüz pound ağırlığındaydı. Ne tür adamlar böyle baltaları sallayabilir? Belki de Paul Bunyan bir efsane değildi sonuçta.
Delaware Kızılderilileri, kabilelerinin bir zamanlar Vahşi Batı'da yaşadığına, ancak doğuya göç ettiğine inanıyor. O günlerde Mississippi'nin doğusundaki topraklarda, güçlü şehirler ve surlar inşa eden bir devler ırkı yaşıyordu. Onlara Alligewi deniyordu. Hem Allegheny Nehri hem de Dağlara onların adı verildi. Göç eden Kızılderililer, Alligewi ülkesinden geçmek için izin istedi. İzin reddedildi. Kızılderililer devlere karşı savaşa girdiler ve sonunda onları kovdular. Alligewi batıya, Ohio Nehri'nden aşağı ve Mississippi'den Minnesota'ya kaçtı. [Pennsylvania Tarih Derneği'nin Anılarına bakın, Cilt. 12.]
Sioux Kızılderililerinin başka bir efsanesi daha var. Minnesota'da yaşadıklarında, orada bir dev ırkı ortaya çıktı ve Kızılderililer tarafından yok edildi. [Bkz. Ohio Tarih ve Arkeoloji Topluluğu, Cilt. 2.]
Yani iki farklı kabileden geniş ölçüde ayrılmış iki efsanemiz var. Biri, devleri başarılı bir şekilde batıya sürdüklerini iddia ediyor. Diğeri, kaçan devler geldiğinde hazır olduklarını iddia ediyor. Bu devler, hikayeye güven vermek için kemiklerini Minnesota'da bıraktılar. Minnesota Jeolojik Araştırmaları ve Minnesota Aborjinleri'nin I. Cildi, canavarca insan iskeletlerine ait birçok bulgunun ayrıntılarını veriyor.
La Crescent'teki höyük kazıcıları büyük bir bakır tava ve "devasa boylu adam kemikleri" buldu. Minnesota, Chatfield'ın yedi mil güneybatısındaki höyüklerde altı "muazzam büyüklükte adam" iskeleti ortaya çıktı. St. Paul Pioneer Press (29 Haziran 1888), bir höyüğün içinde "yedi fit uzunluğunda" yedi kişinin kalıntılarının bulunduğunu bildirdi. Kafataslarının alnı çöküktü ve "dişler her yerde çiftti, şimdiki insan ırkınınkiler gibi değildi."
Paul Globe'a göre (12 Ağustos 1896), Koronis Gölü'ndeki Beckley çiftliğinde iri bir adamın iskeleti çıkarıldı. Moose Adası Gölü'nde iki metre boyunda adamların kalıntıları bulundu. Pine City yakınlarında birkaç tuhaf iskelet daha çıkarıldı. Ve Warren, Minnesota'nın dışındaki ıssız bir höyükte, 1882'de hem erkek hem de kadın devasa büyüklükte on ceset daha üretildi.
Minnesota, Itasca İlçesindeki Büyük Höyük'te, büyük kafatasları ve kemikler arasında Kaliforniya veya Meksika Körfezi'nden deniz kabukları keşfedildiğinde ince bir halka bulundu. Kaliforniya deniz kabukları Minnesota'nın vahşi doğasında bir höyüğün içine nasıl girdi? Belli ki birileri onları oraya taşımış olmalı. Ve o kişi, kanıtlara göre, bir devdi. McKinstry Höyükleri, Büyük Höyük'ten çok uzak değil ve orada, bazıları üç fitten uzun erkekleri temsil eden yüz iskelet daha bulundu.
1833'te California, Lompock Rancho'da bir grup asker, on iki fit boyunda bir adamın kalıntılarını çıkardı. Etrafı dev silahlarla ve oyulmuş deniz kabuklarıyla çevriliydi. Kafatası çift sıra dişleri açığa çıkardı.
Kazı işçileri, 1891'de Crittenden, Arizona yakınlarında başka bir tuhaflıkla karşılaştılar; kürekleri aniden, bir zamanlar on iki fit boyunda bir adamın vücudunu tutan devasa bir taş tabuta çarptı. Granit kasanın üzerindeki bir oyma, altı parmağı olduğunu gösteriyordu.
Altı parmak mı? Tennessee, Braytown'ın küçük mezrasından çok uzak olmayan bir yerde, daha dev ayak izleriyle açıkça etkilenmiş bir kaya var. Topuğu on üç inç çapında olan biri tarafından yapılmış gibi görünüyorlar. Altı parmağı olan biri!
Nevada, Eureka yakınlarındaki maden arayıcıları, Temmuz 1877'de dev bir ayak ve ön ayağın kemiklerini keşfettiler. Yerel gazetelere göre, bacak dizden ayak bileğine otuz dokuz inç uzunluğundaydı.
Bütün bu kemiklere ve kalıntılara ne oldu? Bazıları yerel müzelerin bodrum katlarında saklanıyor. Çoğu nesilden nesile, oturma odalarından ahırlara ve çöplüklere taşındı. Bilim devlere inanmadığı için, bilim adamları doğal olarak dev insan kemikleriyle pek ilgilenmezler. Yıllar içinde bu buluntuların kaç yüz binlercesinin yapıldığını kimse tahmin edemez. Yazılı kayıtlar seyrek ve devlerin tüm hikayesini tam olarak bir araya getirebilmemiz için binlerce eski gazete ve dosyanın elenmesi gerekiyor.

1896-97'de Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerinde göklerde birdenbire çok sayıda gizemli hava gemisi belirdi. Dönemin gazeteleri, nesneler ve onların tuhaf sakinleri hakkında inanılmaz hikayelerle doluydu. Bu masalların en şaşırtıcılarından biri Saginaw, Michigan CourierHerald'da (16 Nisan 1897) yayınlandı. Görünüşe göre 14 Nisan Çarşamba sabahı saat 4:30'da Michigan, Howard City yakınlarındaki bir tarlaya garip bir uçan mekanizma indi ve ondan çıplak bir dev çıktı. Rapor, "Yaklaşık dokuz buçuk fit boyunda," dedi ve "konuşması müzikalken hiç konuşma değil, ama sanki bir kükremenin tekrarı gibi görünüyor. Biraz daha cesur olan çiftçilerden biri yanına gitmeye çalıştı ve kalçasını kırarak onu bir süre idare edecek bir tekme yedi. Burada büyük bir heyecan hakim, ve kimse yaklaşmaya cesaret edemediğinden, Morley ve Howard City'den pek çok insan, garip varlığı uzaktan görmek için buraya akın ediyor. İnsanlarla konuşmaya çalışıyor gibi görünüyor."
Bu iddia edilen olayla ilgili herhangi bir takip hikayesi yoktu.
Devlerimiz havalandı mı?
1897'de Patagonya'dan bir beyefendi bir uçan makine tarafından saldırıya uğrayıp Michigan'a mı götürüldü? Rapor, nesnede tüylü hayvan postları yığınlarının görüldüğünden ve Nisan ayında Michigan'ın Antarktika Çemberi iklimine alışmış bir Patagonyalı için nahoş bir şekilde sıcak olabileceğinden bahsediyordu.

YEDİ

SAÇLILAR

Görünüşe göre başka bir tür dev, bu gezegende bizimle birlikte her zaman var olmuştur. O bir insan şeklindedir ancak saçlarla kaplıdır ve Kanada'nın sessiz, seyrek nüfuslu ormanlarında yaşamayı tercih eder. Bununla birlikte, o bir tür serseri ve Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerinde sık sık görülüyor. Diğer canavarlarımızın çoğu gibi, mülkler yaklaşmaya başlar başlamaz gözden kaybolma gibi esrarengiz bir yeteneğe sahip. Uzaktaki Himalayaların yerlileri de bu yaratığa çok aşinadır ve uzun zaman önce ona Metoh- "Karların kötü kokulu adamı" anlamına gelen Kangmi. İngiliz kaşifler bu ifadeyle cüret ettiler ve hayvana İğrenç Kardan Adam adını verdiler. Kısaca ABSM'dir.

Artık ABSM'nin gerçekten var olduğuna dair önemli kanıtlar var. Dahası, yaygın olarak çalışan birkaç farklı tür var gibi görünüyor. Üç fitlik şişmanlardan on fit boyunda tüylerle kaplı dev canavarlara kadar her boyutta gelirler. Bazıları doğrudan tanımlanamayan uçan nesnelerle ilgili gibi görünüyor. Diğerleri tarih öncesi Neandertal insanının gerçek torunları olabilir. Hugh Troy'un gergedanı gibi, dev ayak izlerini kırsal alana yaymaktan ve arkalarında başka herhangi bir türden çok az kanıt bırakmaktan hoşlanıyorlar. Kaliforniya'nın sekoya ormanlarında "Koca Ayak" lakabını kazandılar.

Himalaya ABSM'ye ilk yayınlanan referans, 1899'da Binbaşı LA Waddell tarafından Himalayalar Arasında adlı bir kitapta yayınlandı. 1887'de Sikkim'in küçük krallığında insan benzeri dev izlere rastladığını gerçekçi bir şekilde ifade etti. Ivy League kampüslerinde kitaplarının arasında rahatça toplanmış B Tipi bilim adamları nesiller boyu raporlarla alay etti ve çok çeşitli spekülasyonlar sundu. Periyodik olarak bunun sadece bir ayı ya da maymun olduğunu duyurdular ve bir grup akademisyen, izlerin sıfırın altındaki sıcaklıklarda dağlarda dolaşan çıplak Yogiler tarafından yayıldığı sonucuna vardı.

Binbaşı Waddell'in Sikkim'de bu ayak izlerini bulmasından üç yıl önce, gerçek bir ABSM tipi yaratığın Kanada'da yakalandığı bildirildi. Daily British Colonist'e göre (3 Temmuz 1884), British Columbia, Yale dışında bir tünel kazan bir grup demiryolu işçisi, ilk başta raylarda uyuyan bir adam gibi görünen bir şeyle karşılaştı. Beş dakikalık bir kovalamacanın ardından canlı yakalanan kıllı bir "yarı insan, yarı canavar" olduğu ortaya çıktı. Onu kaçıranlar tarafından "Jacko" olarak adlandırıldı, bir fit yedi inç boyunda ve 127 pound ağırlığındaydı.

Hesap, "Uzun, siyah, güçlü saçları var ve bir istisna dışında bir insana benziyor: elleri (veya patileri) ve ayakları hariç tüm vücudu bir inç uzunluğunda parlak saçlarla kaplı" dedi. "Ön kolu bir erkeğin ön kolundan çok daha uzun..."

”Jacko”ya ne olduğu bilinmiyor. 1946 gibi yakın bir tarihte, Kanadalı bir muhabir Britanya Kolombiyası, Lytton'da onu gördüğünü iddia eden yaşlı bir beyefendiyle röportaj yaptı. Hudson's Bay Company'den Bay Alexander Caulfield Anderson da dahil olmak üzere diğerleri, bu hayvanlarla 1864 gibi erken bir tarihte karşılaştıklarını iddia ettiler.

Ivan T. Sanderson tarafından yazılan Abominable Snowmen: Legend Come To Life adlı eksiksiz çalışma, bu ilk raporları ayrıntılı olarak inceliyor ve Kuzey Amerika'da bu yaratıklar etrafında dönen birçok Kızılderili efsanesini ve efsanesini not ediyor. ABSM tarafından kaçırılan ve hatta onlardan çocuk sahibi olan kadınlarla ilgili birkaç eski Hint hikayesi var. Diğer birçok kültürün benzer hikayeler ürettiğinden de bahsedebiliriz. Bilim adamları bir gün, insanın tarih boyunca bu tüylü varlıklarla sık sık çiftleştiğini keşfedebilirler. Mukaddes Kitap bundan özellikle söz eder. Yaratılış'ta (25: 19-34) Esav "kıllı bir giysi gibi her tarafı kırmızı" olarak doğmuş olarak tanımlandı.

Erken dönem Avrupa edebiyatı, İngiltere, Fransa, Almanya ve diğer birçok ülkenin sık ormanlarında gizlenmiş olarak var oldukları varsayılan "Ormanın Vahşi Adamları"na çok sayıda gönderme içerir. Olağanüstü çevikliğe sahip, uzun mesafeler atlayabilen ve sıradan insanları geride bırakabilen, uzun boylu, saçlarla kaplı adamlar olarak tanımlandılar. The Bestiary'ye göre İrlanda folklorunda, bu Homines Sylvestris "zarif yeraltı kulübelerinde yaşarlardı, sebzelerle beslenirler ve diğer insanlarla hiçbir ilgisi olmayı reddederlerdi... Ne kadar nazik davranılırsa davranılsınlar, onları medenileştirmek imkansızdı. kanun ve düzeni tanımayı reddettikleri için... İrlanda'da neredeyse

sonsuz sayıda vardı.”
Erken dönem literatüründe, Avrupalı "Vahşi Adamlar"ın şehvet düşkünü bir tabiata sahip olduğu ve ormanlardan geçen yalnız insan dişilere yaklaşıp onları zorla cinsel ilişkiye soktuğu iddia ediliyordu. Belki de bu masallar Satyr efsanelerinin temelidir ve sanatçılar ve Playboy karikatüristleri, Satyrleri onlara çatal tırnaklar vererek yanlış tanıtmışlardır. Amerikan Kızılderililerinin benzer hikayeleri olduğundan, masallarda bazı gerçekler olması mümkündür.
Güney Amerika'daki izole kabilelerin de kıllı olanlarla karışan ırk efsaneleri vardır. Hatta bazı bilim dışı spekülatörler, canlıların yalnızca insan dişileri aracılığıyla üreyebileceklerini öne sürmüşlerdir. Bununla birlikte, herhangi birinin kıllı bir canavar tarafından tecavüze uğradığına dair bir iddiayı henüz ortaya çıkaramadık, ancak bu tür iddialarda bulunulsaydı, bunların basılması pek olası değildir.
Daha da inanılmaz olanı, tüylü ABSM'lerin tanımlanamayan uçan cisimler olgusuyla tuhaf bir şekilde bağlantılı olduğunu güçlü bir şekilde öne süren, sürekli olarak biriken kanıtlardır. Bu materyali başka bir bölümde inceleyeceğiz. Komik uçan daireler her türlü ilgi çekici canavar raporlarını üretti ve Altıncı Bölüm'de 1897'de Michigan'da bir Patagonya devinin nakledilmiş olabileceğini öne sürdüğümüzde tamamen şaka yapmıyorduk. bazı gizemli görevleri yerine getirmek için daireler tarafından hizmete alındı (veya askere alındı). Artık neredeyse ezici olan UFO kanıtları,
Amerika'nın önde gelen UFOloglarından biri, konuyla ilgili birçok kitabın yazarı olan Brad Steiger'dir. Bay Steiger, Memphis, Tennessee'den James C. Wyatt'tan şaşırtıcı bir günlük aldı. Günlüğün Bay Wyatt'ın büyükbabası tarafından yazıldığı iddia ediliyor ve 1888 yılında bir "Çılgın Ayı" ile yaşanan bir deneyimi ayrıntılı olarak tartışıyor. gizli. Kızılderililer, "Çılgın Ayı"yı belirli aralıklarla besleyerek, bu tür canlıların vadiye periyodik olarak inen "aylardan" fırlatıldığını iddia ediyorlardı.
Kızılderililer ona, yıllar içinde ormanda çok sayıda "Çılgın Ayı" kaldığını ve halklarının çoğunun "gökyüzü adamlarının" "Çılgın Ayıları" "uydularından" çıkardığını gördüklerini söylediler.
Yani gizemimizin tek bir çözümü var. Uçan daireler, tüm araziye tüylü canavarlar fırlatıyor! Wyatt'ın "Çılgın Ayı"sı, kısa boyunlu, uzun kollu, parlak siyah saçlarla kaplı bir yaratık olarak tanımlanıyor.
ABSM istilasına uğramış bölgelerde uçan dairelerin defalarca görülmesi ilginç bir gerçektir. 1923-24'te General Bruce başkanlığındaki Everest'e bir dağ tırmanışı gezisi, yalnızca ABSM'nin klasik dev ayak izlerine rastlamakla kalmadı, aynı zamanda "aşağıdaki bir kar tarlasında koşan büyük, kıllı, çıplak bir adam" gördüğü bildirildi. yaklaşık on yedi bin fit. Sonraki keşif gezilerinde yaratıkla başka karşılaşmalar oldu. 1933 Everest girişimi sırasında, dağcı FS Smythe tek başına tırmanırken "gökyüzünde süzülen iki tuhaf görünümlü nesne" gözlemledi. Hareketsizce havada asılı kaldılar ve yavaşça nabzı atıyor gibiydiler. 1920'ler ve 30'lardaki diğer Himalaya keşif gezileri, çeşitli şekillerde "dev gümüş diskler" ve "uçan bir çaydanlık" gördüklerini bildirdi. ” O günlerde UFO tartışması yoktu, bu yüzden B Tipi bilim adamlarının çoğu bu hikayeleri yüksek irtifanın yarattığı halüsinasyonlar olarak görüyordu. Yerlilerin ABSM veya Yeti hakkında söyleyecek çok şeyleri olmasına rağmen, havadaki nesneleri dini tezahürler olarak görmezden geldiler. Diskler her zaman dağların üzerinden düzenli rotalarda uçmuştu. Yerliler ilk kaşiflere bulutlar gibi oraya ait olduklarını açıkladılar.
1955-56'da Hindistan'ı ve Himalayaları ziyaret ettik ve yerlilerden birçok Yeti hikayesi duyduk. Geyik nasıl bizim için kabul edilmiş bir gerçekse, bu gizemli hayvanlar da dağlıların hayatında kabul gören bir gerçektir. Ziyaretimiz sırasında, tüm tarih boyunca bu bölgeleri yalnızca yaklaşık dört yüz beyaz adam ziyaret etmişti. Bunların çoğu, canavarları kovalamaktan çok ruhları kurtarmaya kararlı dinsel misyonerlerdi. Birçok uzak köyde, gelmiş geçmiş ilk beyaz adamlardık.
yerliler tarafından görülecektir. O zamandan beri Nepal, Butan ve Sikkim'in küçük dağ krallıkları sınırlı turizme açıldı. Ancak Kızıl Çinliler Tibet'i tamamen işgal etmiş, Dalai Lama ve yandaşlarını kovmuş ve dağ geçitlerini birlikler ve istihkâmlarla kapatmıştı. Himalaya topraklarının doğru bir haritasını elde etmek neredeyse imkansızdı. Bölge Hindistan için stratejik olarak önemliydi ve Oak Ridge, Tennessee'deki atom tesisinin bir haritasını elde etmek daha kolay olurdu.
Bazı yerlerde Yeti'den çok korkulur ve hayvanların insanlara saldırıp onları öldürdüğüne dair çok

sayıda anlatım vardır. 1949'da Lakhpa Tensing adlı bir Sherpa çobanının, sıradan hayvanların erişemeyeceği, dünyanın en yüksek geçitlerinden biri olan Nanga Parbat'ın kasvetli geçidinde bir Yeti tarafından parçalandığı bildirildi.
Dağ anneleri, dikkat etmezlerse Yeti'nin onları yakalayacağı konusunda uyararak yaramazlık yapan çocuklarıyla ilgilenir. Bazı bölgelerdeki tepe çiftçileri, bu hurafe ve korku perdesi nedeniyle hava karardıktan sonra çalışmaktan korkuyor. Bir Yeti'ye bakmanın ölüm anlamına geldiğine ve tek korumanın gözlerini kapatıp yokuş aşağı koşmak olduğuna inanıyorlar. Yeti'nin ayaklarının dağa tırmanmayı kolaylaştırmak için geriye doğru monte edilmesi gerekiyor, ancak bu, yokuş aşağı koşmaya çalıştığında işleri çok garip hale getiriyor. Bu garip inanç, 1900'lerin başında İngilizlerin Kalimpong, Hindistan'dan Lhasa, Tibet'e bir telgraf hattı çekerken meydana geldiği iddia edilen bir olaydan kaynaklanıyor. Bu büyük bir işti ve üzerinde çalışması için birçok dağlı işe alındı. Bazıları, Tibet'e açılan kapılardan biri olan Jelep-la geçidinden üç mil uzakta, Chumbithang'da kamp kurmuştu. Bir sabah bir düzine işçi dışarı çıktı ve geri dönemedi. Ertesi sabah bir grup İngiliz askeri onları aramak için dışarı çıktı.
Bunun yerine geçide yaklaşırken bazı dev kayaların altında saklanan garip bir hayvan buldular. Onu vurdular ve en yakın dak bungalovuna (gezginler için bakımlı kulübeler) sürüklediler. Daha sonra Sikkim'in İngiliz siyasi memuru olan Sir Charles Bell geldi ve karkasın paketlenip sözde İngiltere'ye gönderilmesini emretti. Bir daha hiç görülmedi ve hiçbir iz yok.
Bu hikaye, dağ ilmiyle ilgili birkaç Hint kitabında sevgiyle tekrarlandı, ancak gerçeklerden çok söylentilere dayanıyor gibi görünüyor. Sir Charle'nin gazetelerinde bundan hiç söz edilmiyor. Ancak Darjeeling'deki yaşlı bir adam olan Bombahadur Chetri, çocukken bunu kendi gözleriyle gördüğünü iddia ediyor. Onu üç fit uzunluğunda ve iki veya üç inç uzunluğunda tüylü saçlarla kaplı olarak tanımlıyor. Korkunç yüzü tüysüzdü, ağız dolusu keskin sarı dişleri ve soğuk kırmızı gözleri vardı. Ayakları gerideydi, dedi. Ancak bu, leşin nasıl durduğuna bağlı olarak yanlış bir izlenim olabilir. Ayakları masanın kenarından sarkan bir maymununki gibi ele benziyor olabilirdi.
Kardan Adam efsanesinin doğuda Keşmir'den batıda Assam'a kadar uzanan Himalayalar boyunca devam etmesi önemlidir. Her kabilenin yaratık hakkında hikayeleri vardır ve her dağ dilinde (birçok vardır) bunun için bir kelime vardır. Bu hikayelerin tümü temelde aynı ayrıntıları içerir ve temel açıklamalar evrensel olarak kabul edilir. İki ana tip vardır. Biri yaklaşık 1,2 metre boyunda ve saçlarla kaplı bir insan cücesine benziyor. Diğeri çok uzun, sık sık yedi ila on fit arasında olduğu bildiriliyor. Ayıya da maymuna da benzemez. Ayılar, saldırdıkları zamanlar dışında çoğu zaman dört ayak üzerinde hareket ederler. Gorillere gelince, antropologlar dünyadaki toplam goril popülasyonunun dört yüz civarında olduğunu ve sadece Ekvator Afrika'sının derinliklerinde küçük bir alanda bulunduklarını tahmin ediyorlar.
İki Himalaya Yeti türünün tanımlarına uyan hayvanların, Güney Amerika'da ve hatta Fransa'da karaya oturmuş uçan dairelerin yakınında görüldüğü bildirildi. Başka bir bölümde tartışılacaklar.
Sir Edmund Hillary ile birlikte 29 Mayıs 1953'te Everest Dağı'nın zirvesine ilk ulaşan Sherpa Tenzing Norgay, Hindistan'ın Himalaya eteklerindeki pitoresk dağ köyü Darjeeling'de yaşıyor. Bölgeyi ziyaretimiz sırasında bu son derece sade ve alçakgönüllü adamla hatırı sayılır bir zaman geçirme fırsatı bulduk. Tenzing, bir zamanlar Everest'in sarp yamacındaki Rongbuck manastırının müteveffa Büyük Laması olan büyük Sangay Rimboche'nin asistanı olan kayınbiraderinden bahsetmeyi sever. Dağdaki yüksek, gizli, kutsal yerlerde meditasyon yapmak için yıllık yürüyüşlerinde Grand Lama ile birlikte gitti. Bu gezilerden biri sırasında başka bir lama yardımcısı ölü bir Yeti buldu ve derisini Sangay Rimboche'ye sundu. Genç bir ayının derisine benziyordu, ve Büyük Lama meditasyon yaparken üzerine oturmak için yıllarca kullandı. Muhtemelen ölümünden sonra Chorten'ine yerleştirildi.
Dağ manastırlarının çoğu, Yeti saç ve kemik parçalarını kutsal emanetler olarak besler. Yetilerin, zirvelerde yaşadığı varsayılan tanrıları korumak için dağların çevresine yerleştirilmiş şeytanlar olduğunu düşünüyorlar. 1954 sonbaharında, Assam'daki bir kelle avcısı kabilesinin üç metre boyunda bir yaratığı öldürüp yediği bildirildi. Kemikler ve kürkün bir manastıra götürüldüğü sanılıyor.
Tenzing, şahsen bir Yeti görmedi ama onun varlığını sorgulamıyor. Babası bir keresinde biriyle yüz

yüze görüştüğünü ve kaçmayı başardığını iddia ediyor. Tenzing, babasının yalancı olmadığını veya çılgın hikayeler uydurmadığını söyledi. Ve tanımı, diğer görgü tanıklarının ifadeleriyle örtüşüyor.
Son elli yılda Himalayaların daha uzak bölgelerine yapılan hemen hemen her keşif, devasa ABSM ayak izlerini görmüş ve fotoğraflamıştır. Genellikle bu tür izler, çoğu sıradan hayvanın ulaşamayacağı yüksek rakımlarda karda bulunur. Ne de olsa, hayvanların hiçbir yiyeceğin veya avın bulunamayacağı alanlara girmeleri pek olası değildir. Yeti dışkı örnekleri de toplandı ve incelendi ve fare tavşanı olarak bilinen küçük bir kemirgen üzerinde yaşadığını gösteriyor. Bir dizi keşif, canavarın kendisini uzaktan gördüğüne dair güvenilir raporlar üretti. Sıradan bir hayvanın yapmayacağı bir şeyi, bir sopayla kökleri kazarken görülmüş. Bir aletin bu şekilde kullanılması, onu insanlık dışı bir sınıfa sokar.
Ne olabilirdi? Erken Neandertal insanından kurtulmuş olabileceğine dair bazı kanıtlar var. Neandertaller tarafından yapıldığı bilinen ayak izleri keşfedildi ve bunlar ABSM izleriyle neredeyse aynı. 1948'de İtalya'nın Toirano yakınlarında uzun süre volkanik lavlarla mühürlenmiş eski bir mağara açıldı ve modern tip insanların, dev ayıların ve Neandertallerin ayak izleri de dahil olmak üzere her türlü ilginç eseri içerdiği bulundu. Sonraki izlerin, Everest'e yapılan çeşitli keşif gezileri tarafından fotoğraflanan ayak izleriyle neredeyse tamamen aynı olduğu hemen kabul edildi. Keşfin, modern insan ve Neandertallerin aynı çağda var olduğunu gösteriyor gibi görünmesi de aynı derecede ilgi çekiciydi. B Tipi bilim adamlarının keşfi hızla dosyalarının arkasına koymalarına yol açan bir gerçek.
1950'lerde Orta Doğu'da yapılan bir keşif gezisi, modern insanın, Cro-Magnon insanının ve Neandertal insanının aynı anda var olduğunu öne süren kutsal emanetleri gün yüzüne çıkardı. Bu da evrim yanlısı tipler tarafından hızla halının altına süpürüldü. Ne de olsa, bu çeşitli insan ve insan-altı şahsiyetlerin hepsi tek bir çağda birlikte yaşadıysa, o zaman uzun süredir kabul edilen evrim ölçeğimizde kökten yanlış bir şeyler var demektir.
Burada özetlediğimiz kanıtlar yepyeni bir antropolojik çanta açıyor. Avrupa'nın "Ormanların Vahşi İnsanları", eski bir zamanın başıboş hayatta kalanları olabilir miydi, yavaş yavaş ormanlara ve dağlara daha da gerilere sürülür, hayatta kalabilmek için insan dişileriyle çiftleşmeye zorlanır ve sonunda baskı altına alınırdı. insan dişilerine artık kolayca erişilemezken yok olma tehlikesiyle karşı karşıya mı? Bu kıllı yaratıklar, Himalayaların ücra köşelerinde, Brezilya ve kuzey Kanada'nın derin ormanlarında hayatta kalabilir miydi?
Yeti ayak izlerini kendimiz gördük. Hatta inine kadar hayvanın izini sürmeye çalıştık. Jadoo'da bu macera tamamen anlatılmıştı. İşte o anlatının bir özeti: [John A. Keel tarafından Jadoo, Julian Messner, Inc. tarafından yayınlandı, 1957. Baskısı tükendi.]
Norbhu adlı yerli bir rehberle kuzey Sikkim'de seyahat ederken, Yeti'nin “çok yakın bir kuş gibi ses çıkaran, kısa cıvıltılar ve hafif bir uğultu gibi ses çıkaran” kendine özgü çağrısını duyduk. Maymun gevezeliğine benzer, ancak daha yüksek perdeli ve daha az belirgindir.”
Tibet sınırına çok yakındık ve çok geçmeden kesin Yeti izleri bulduk. ”İzler açıktı ve yavaş bir hızda aralıklıydı. Bu kesinlikle bir maymun ya da ayı değildi ve çıplak ayaklı bir adamın yapamayacağı kadar büyüktü parmak izleri... Sonra birden önümüzde bir yerden keskin bir hayvan çığlığı duyuldu; kısa, yırtıcı acıyla dolu. Norbhu bir adım atladı. Sonra sadece sessizlik ve tepedeki yapraklara damlayan su vardı.
”Biraz daha ileride bir grup yerli belirdi ve bizi dar bir nehrin kıyısındaki köylerine götürdüler. Çığlığı onlar da duymuşlardı. Bir panterdi, dediler. Ölmekte olan bir panter bulmuşlardı
Yeti izleri ile çevrili kanlı nokta. Bize çarptıklarında köylerine geri dönüyorlardı.
”Bir Yeti bir panteri öldürebilir mi, diye sordum.
“Yapılabilecek birkaç şeyden biriydi.
”Norbhu, Dubdi'ye döndü ve ben tek başıma ilerledim. İzi takip etmek kolaydı; çok kolay. Yeti, ağır ağır yürüyen beyaz bir adamdan daha çevik ve hızlıydı. Lamaların bana defalarca söylediğine göre, Yeti nereye gidiyorsa oraya giden en kolay yolu seçiyor, daha zorlu ormanlık alanlardan kaçınıyor, nehirlerdeki en sığ yerleri seçiyor vs. . Diğer zamanlarda onu bulma şansım yok gibiydi.
“Avımı işittikten veya gördükten sonra, köyleri ve manastırları tetikte ve korku içinde buldum. Tüm açıklamalar aynıydı. Benden üç fit daha uzundu (ben altı fit iki inçim), kahverengi saçlarla kaplıydı,

tüysüz kırmızı bir yüzü ve hafif bir noktaya kadar eğimli bir kafası vardı.
”Changthang'ın yukarısındaki bir manastıra vardığımda lamalar davul çalıyor ve trompet çalıyorlardı. Yeti'yi sadece birkaç saat önce benim takip ettiğim yolda koşarken görmüşlerdi...
”Sıcak ve soğuk Yeti izini takip ederek, sonunda deniz seviyesinden 8.800 fit yükseklikteki kuzeydeki Lachen köyüne vardım; burada yerliler beni heyecanla yakaladı ve dolambaçlı geçitlerden bir bataklığa götürdü. Bir Yeti... benim Yeti'm, şüphesiz... daha o sabah bir grup çocuk tarafından orada görülmüştü. Her yer raylarla kaynıyordu. Orada durup onlara bakarken, yakındaki çıkıntılı kayalardan ürkütücü bir çığlık geldi. Yerliler üzerindeki etkisi elektrik oldu. Şaşırdılar ve korktular; sadece benim varlığım kaçmalarını engelledi. Ne yapacağımı şaşırmış bir merakla beni izliyorlardı.
"Ben de merak ettim.
Dikkatli bir şekilde ilerledim, dev kayalarla dolu eğimli bir patikayı sendeleyerek çıktım. Sonunda, kırık ağaçların ve çürümüş çalıların iskelet gibi dikildiği, suyla dolu geniş bir oyuğun kenarına çıktım.
“Onu orada gördüm!
”Belki bir Yeti değildi, kesinlikle emin olacak kadar yakın değildim. Ama orada, gölün karşısında bir şey vardı. Büyük, nefes kesecek kadar büyük ve kahverengi bir şey ve hızla hareket ederek sığ, buzlu sularda bir kaya yığınına doğru sıçradı. Onlara yaklaşırken, onu karşılamak için başka bir kahverengi bulanıklık hareket etti ve birlikte bir kara parçasının enkazının ötesinde gözden kayboldular.
”Gölün etrafında döndüm ve dikkatli bir şekilde kayaların ve toprakların arasından yukarı çıktım. Birkaç dakika içinde kayalıklarda dar bir kanala geldim...
”Aniden tiz Yeti çağrısı tekrar duyuldu ve donup kaldım. Tepedeki kayalıklardan geliyordu. Yetiler yukarıda bir yerlerde beni izliyor, benimle alay ediyorlardı!
”Kanalın kenarına sarıldım ve yukarı baktım. Üstümde hızlı bir hareket oldu. Gri gökyüzünde bir kahverengi parıltı... Yetiler uçurumların dik yüzüne doğru tırmanmış olmalılar; hiçbir ayının veya maymunun kolayca yapamayacağı bir şey... O uçurumlara tırmanamayacağımı biliyordum. O zeki, kaçamak hayvanlara tek başıma yaklaşamayacağımı biliyordum. Orada uzun süre gergin bir şekilde durdum... sonra yavaş yavaş o kanaldan geri çekildim.
"Bu, Abominable Snowmen'e şimdiye kadar ulaştığım en yakın şeydi."
Binlerce yıllık toplam izolasyondan sonra, Himalayalar 1970'lerde turistlere açıldı ve çok geçmeden Nepal'in Karmandu bölgesi genç hippiler ve kamera taşıyan Japonlar tarafından istila edildi. Posta pullarında Yetiler'in tasvirleri yer alırken, adlarında Yetiler geçen lokantalar ve kuru temizlemeciler her yerde boy gösteriyordu. Yüzlerce cesur ruh artık her yıl Everest Dağı'na saldırıyor. İşler o kadar hareketli ki, bu zorlu kaya yığınına tırmanmak isteyen insanlar, pahalı izinler için on yıl önceden başvurmak zorunda! Everest'i fethetmeye aday birkaç kişi her yıl dağdan düşerek ölüyor.
Tüm bu trafikte, ABSM gözlemlerinde çarpıcı bir artış bekleyebilirsiniz. Ne yazık ki, bu doğru olmadı. 1970'lerde ve 80'lerde birkaç dağınık rapor vardı ve Yeti'nin ayak izleri ara sıra fotoğraflandı, ancak yaratığın kendisi her zamanki gibi yakalanması zor, yerlilere karlı bir endüstri sağlıyor.
Tibet ayrıca Çin yönetimi altında bazı ciddi, üzücü değişikliklere uğradı. Şimdi Lhasa'da beş yüz odalı bir Holiday Inn var. Yeti avcıları, beyhude seferlerini planlarken yarı ihtişamlı bir şekilde orada dinlenirler. Bazen uzun soğuk gecelerde, dağların çok uzaklarında hâlâ tanıdık bir ses duyduklarını söylerler... bir martının çığlığı.

SEKİZ

BU ARADA RUSYA'DA

Zavallı Yeti'ye yazık. Yoktur ama bunu anlayacak kadar da beyni yoktur. Devasa ayak izlerinin gizemi, birçok B Tipi bilim insanı tarafından defalarca çözüldü. 1958'de John Hopkins Üniversitesi'nden bir antropoloğun aktardığı bir telgrafta, Yeti ayak izlerinin ayak başparmakları dışarı çıkacak şekilde sandalet giyen yerliler tarafından yapıldığını açıkladı. Görünüşe göre Himalayaların yerlileri hikayeyi hiç okumamışlar ve bu nedenle dağların karlarında dolaşırken ağır

botlar giymeye devam ediyorlar.
Birisi her zaman bu kıllı illüzyonlara ateş ediyor ve yaratıkların vurularak öldürüldüğüne veya yakalanıp esaret altında yavaş yavaş öldüğüne dair belgelenmiş bir dizi açıklama var. Gerçek efsane, İğrenç Kardan Adam'ın var olmadığı, hiçbir zaman var olmadığı ve muhtemelen var olamayacağı şeklindeki bilimsel iddia gibi görünüyor.
Çin, önemli miktarda ABSM bilgisi üretti ve bunun büyük bir kısmı, Himalayalar ve hatta Kanada'dan gelen malzeme ile olumlu bir şekilde ilişkilidir.
Bir hikaye, bir grup Çinli avcının 1913'te bir ABSM'ye nasıl gelip onu vurup yaraladığını ve onu muzaffer bir şekilde birkaç ay hayatta kalacağı Sinkiang Eyaletindeki Patang'a taşıdığını anlatır. Rahmetli Frank Edwards, Stranger Than Science'da onu "siyah maymun benzeri bir yüze sahip, birkaç santim uzunluğunda gümüşi sarı saçlarla kaplı bir yaratık" olarak tanımlıyor. Son derece güçlü elleri ve bir maymundan çok bir insanınkine benzeyen ayakları vardı. Homurdandı ve gırtlaktan gelen sesler çıkardı ama zamanının çoğunu dudaklarını takip ederek ve yüksek ıslık sesleri çıkararak geçirdi.
1954'te Yunnan Eyaletindeki Çinli bir yetkili, bazı ziyaret eden Ruslara, Batı Yunnan dağlarında tüylü bir alt-insan ırkının geliştiğini söyledi. Hatta bunlardan biri birkaç yıl önce yakalanmış ve Kunming'e getirilmişti. Çinliler onlara Gin-Sung veya BearMen der. Diğer bölgelerde Çinliler yerel olarak Kra-Dhan ve Bec-Boc olarak bilinen tüylü dev hayvanlardan söz ederler. Gobi Çölü kabileleri ve Moğolistan halkı tarafından iyi bilinir ve eski Çin edebiyatı bu "kıllı dağ adamlarından" sık sık söz eder. Mevcut birçok edebi referansı listelemek için bunun iki katı uzunluğunda bir kitap gerekir.
Avrupa hikayeleri ve Kanada'dan gelen raporların bazıları dışında, bu yaratıkların çoğuna keskin, çok hoş olmayan bir koku eşlik ediyor gibi görünüyor. Bu koku, normal hayvan kokularını aşıyor gibi görünüyor ve sonunda canlıların vücut kimyası hakkında bir tür ipucu verebilir. Şimdilik sadece İğrenç Kardan Adam'ın yanlış türde sabun kullandığı sonucuna varabiliriz.
Tibet'in kuzeyinde ve Çin'in batısında, Rusya'nın ABSM tiplerinin bol olduğu görünen birkaç izole "cebi" vardır. Rus bilim adamları uzun zamandır Yeti'ye özel bir ilgi duyuyorlar ve onlar hakkında daha fazla şey öğrenmek için periyodik olarak keşif gezileri düzenliyorlar. Rusya'dan bir dizi iyi belgelenmiş rapor geldi ve Ivan T. Sanderson tarafından toplanıp tercüme edildi. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Yeti literatürünün büyük bir kısmı, tamamen Bay Sanderson'ın araştırmalarına ve yazılarına dayanmaktadır ve genellikle onun adından hiç bahsetmemektedir. Bu nedenle, Bay Sanderson'ın işinden seçilmiş bazı eşyaları çalmaya başlamadan önce hakkını teslim edeceğiz.
Abominable Snowmen: Legend Come To Life'da Sanderson, ABSM öykülerinin coğrafi dağılımını uzun uzadıya ele alıyor ve bu ayrıntıların altında kesin bir gerçek olmadıkça, ayrı, yalıtılmış kültürlerin aynı ayrıntılarla ortaya çıkmalarının ne kadar olası olmadığına işaret ediyor. Tamamen farklı diller konuşan ve kendi ırklarının diğer kabilelerinden neredeyse tamamen izole kalan kabileler, aynı ABSM "verileri" üretmeyi başardılar. Genel iletişimin, Tibet ve Çin'in ücra köşelerine kıyasla mükemmel olduğu Amerika Birleşik Devletleri'nde bile, ABSM türleri ile her yıl yaşanan birçok karşılaşma, meydana geldikleri alanların ötesinde nadiren herhangi bir tanıtım alır. Uçan daire masalları gibi canavar hikayeleri "insanların ilgisini çeken" konulardır ve ulusal basında nadiren fazla yer alırlar. Yayınlanmış raporların bu kıtlığı bizim lehimize çünkü çok az tanık kendi karşılaşmalarından önce bu tür şeyleri duymuş bile. Amerikalıların çoğu artık hem Yetiler hem de UFO'lar hakkında rastgele yüzeysel yazılar okumuş olsalar da, inandırıcı bir yanlış raporun oluşturulması için gerekli bilgilere maruz kalmadılar. Rusya makul bir şekilde bütün bir Yeti kabilesini ele geçirebilir ve onları bir sonraki Dünya Fuarı'nda sergileyene kadar bunu asla bilemeyebiliriz. Rus dilinde yayınlanan materyaller nadiren Amerikan canavar meraklılarına kadar süzülür. Rusya makul bir şekilde bütün bir Yeti kabilesini ele geçirebilir ve onları bir sonraki Dünya Fuarı'nda sergileyene kadar bunu asla bilemeyebiliriz. Rus dilinde yayınlanan materyaller nadiren Amerikan canavar meraklılarına kadar süzülür. Rusya makul bir şekilde bütün bir Yeti kabilesini ele geçirebilir ve onları bir sonraki Dünya Fuarı'nda sergileyene kadar bunu asla bilemeyebiliriz. Rus dilinde yayınlanan materyaller nadiren Amerikan canavar meraklılarına kadar süzülür.
Son yıllarda Amerika Birleşik Devletleri'ndeki tüm eyaletler, silahlı adam orduları, polis köpekleri ve helikopterlerin yerlileri katlettikleri söylenen inanılmaz yaratıkları bulmak için yüzlerce mil

kareyi boşuna aramasıyla "canavar çılgınlığı" yüzünden bir kargaşaya atıldı. hayvanlar ve korkunç çiftçiler. Ancak bir eyaletteki gazetelerde manşetlere konu olan şey, komşu eyaletlerin basınında genellikle tamamen göz ardı edilir. Bu canavar paniklerinin haberleri New York Times'ta veya Time and Newsweek'te nadiren çıkıyor. "Acı" savaş ve felaket haberleriyle o kadar dolu bir dünyada yaşıyoruz ki, bu daha sıra dışı olaylar "doldurucu" ve "insani ilgilendiren öğeler" statüsüne indirgeniyor. Ezoterika koleksiyoncuları, tüm bunları bir tür uğursuz sansür olarak görme eğilimindedir.

Basının gerçekten hükümet tarafından kontrol edildiği ve sansürlendiği eski Sovyetler Birliği gibi ülkelerde, yayınlanan raporların daha da az olacağı kesindir.

Sanderson, "Bugün Moskova'da VA Khakhlov adında bir bilim adamı yaşıyor," diye yazıyor Sanderson, "1913'te Rusya İmparatorluk Bilimler Akademisi'ne doğu Asya ABSM'leri hakkında eksiksiz ve ayrıntılı bir rapor sundu. Bu paha biçilmez malzeme rafa kaldırıldı, saha araştırmalarına devam etmesi için kendisine para verilmedi ve kendisine açıkça susması söylendi."

Son yıllarda bazı başına buyruk Rus bilim adamları ABSM gizemine daha açık bir ilgi duymaya başladılar ve konuyla ilgili birkaç makale sınırlı sayıda dağıtıldı. BM Zdorick adlı bir jeolog, 1934'te Pamir Dağları'ndaki Darwaz Sırtı boyunca yürüyüş yaparken uyuyan bir canlıya rastladığını iddia ediyor.

Zdorick, "Yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda [yaklaşık dört fit on inç]" dedi. "Baş ve ön uzuvlar, yabani yulafların büyümesiyle gizlendiği için görülemezdi. Ancak bacaklar görülebiliyordu. Siyah çıplak tabanları vardı ve bir ayıya ait olamayacak kadar uzun ve zariftiler; sırtı da bir ayınınki olamayacak kadar düzdü. Bu hayvanın tüm vücudu, bir ayının zengin kürkünden çok yak kürküne benzeyen kürkle kaplıydı. Kürkün rengi grimsi bir kahverengiydi, bir ayınınkinden biraz daha belirgin bir kahverengiydi."

Rehberi bu manzara karşısında fena halde korkmuştu ve iki adam yaratığı daha yakından incelemek için orada kalmadılar. Bu yaratıkların efsaneleri, Pamir sıradağları boyunca bol miktarda bulunur. Chesh Teb'de bir adamın 1939'da onlardan biriyle güreştiği sanılıyor. Hayvan ona fırladığında saat 16:00 civarında ava çıkmıştı.

Hikaye "Şimdi bu avcı Gul-Biavan ile güreşti" diye devam ediyor. "Gul-Biavan kısa, yumuşak bir yünle kaplıydı ve adam hiçbir şeye tutunamıyordu. Bu adamın yüzünde de kısa yün vardı ve ondan korkunç bir koku geliyordu. Sonunda avcı Gül-Biavan'ı yere atmayı başardı ama aynı zamanda kendisi de bilincini kaybetti. Köylüler adamı gelip eve getirdiler... Etrafındaki zeminde bu güreş müsabakasının izleri vardı."

Profesör VK Leontiev, Rusya'daki Jurmut Nehri'nin başında kamp yaparken defalarca bir Yeti tipinin kısa bir görüntüsünü elde etti. Ağustos 1957'ydi ve Profesör'ün macerası, alışılmadık bir çığlık duyunca başladı. Profesör, "Bir hayvanın bağırması gibi değildi - tanıdığım hiçbir vahşi memeli veya kuş böyle bir ses çıkaramaz ve yine de bu bir insan olamaz" diye yazdı. Kısa bir süre sonra, yaklaşık 150 fit ötedeki bir kar tarlasında hareket eden bir şey gördü. Leontiev, "Ellerini yere değdirmeden ayakları üzerinde yürüyordu" diye devam etti. "Omuzları genellikle genişti. Vücudu uzun siyah saçlarla kaplıydı. Boyu yaklaşık 2,2 metre [yaklaşık 7 fit] idi."

Profesör, tüfeğini alıp varlığa ateş ettiğini söyledi. Atış sesiyle, yaratık "inanılmaz bir hızla" havalandı ve kar alanının ötesindeki bazı yüksek kayaların arasında gözden kayboldu. Geride büyük ayak izleri kaldı.

Rus Bilgi Servisi, Bay Sanderson'a Sovyet Ordusu Tıbbi Servisi'nden Yarbay VS Karapetyan'ın aşağıdaki ifadesinin bir çevirisini sağladı:

> 1941 yılının Ekim ayından Aralık ayına kadar piyade taburumuz Buinaksk kasabasından (Dağıstan ÖSSC'de) yaklaşık otuz kilometre uzakta konuşlanmıştı. Bir gün yerel yetkililerin temsilcileri benden çevredeki dağlarda yakalanan ve ilçe merkezine getirilen bir adamı incelememi istedi . Bu meraklı yaratığın kılık değiştirmiş bir casus olup olmadığını belirlemek için tıbbi tavsiyeme ihtiyaç vardı.
>
> Yerel yetkililerin iki üyesiyle birlikte bir kulübeye girdim. Adamı neden sıcak bir odada değil de soğuk bir barakada muayene etmem gerektiğini sorduğumda, mahkûmun sıcak bir odada tutulamayacağı söylendi. Evde o kadar çok terlemişti ki, onu kulübede tutmak zorunda

kaldılar.
Yaratığı hala önümde dururken görebiliyorum, bir erkek, çıplak ve yalınayak. Ve şüphesiz bir insandı, çünkü tüm şekli insandı. Göğüs, sırt ve omuzlar ise koyu kahverengi renkli, dağınık saçlarla kaplıydı. Bu kürkü bir ayınınkine çok benziyordu ve iki ila üç santimetre uzunluğundaydı. Kürk, göğsün altında daha ince ve daha yumuşaktı. Bilekleri kabaydı ve seyrek kıllarla kaplıydı. Avuç içlerinde ve ayak tabanlarında tüy yoktu. Ama başındaki saçlar omuzlarına kadar uzanıyor ve kısmen alnını kapatıyordu. Üstelik kafasındaki saçlar ele çok sert geliyordu. Sakalı veya bıyığı yoktu, ancak yüzü hafif bir saç büyümesiyle tamamen kaplıydı. Ağzının etrafındaki tüyler de kısa ve seyrekti.
Adam kolları sarkık, kesinlikle dik duruyordu ve boyu ortalamanın üzerindeydi - yaklaşık 180 santimetre [yaklaşık 70 inç]. Karşımda bir dev gibi duruyordu, güçlü göğsü öne doğru fırlamıştı. Parmakları kalın, güçlü ve son derece büyüktü. Genel olarak, yerel sakinlerin herhangi birinden önemli ölçüde daha büyüktü.
Gözleri bana hiçbir şey söylemedi. Donuk ve boştular - bir hayvanın gözleri. Ve bana bir hayvan gibi geldi, daha fazlası değil.
Öğrendiğime göre, yakalandığından beri hiçbir yiyecek ve içecek kabul etmemiş.
Hiçbir şey sormamış ve hiçbir şey söylememişti. Sıcak bir odada tutulduğunda çok terledi. Ben oradayken ağzına biraz su, sonra biraz ekmek getirildi; ve biri ona yardım teklif etti ama hiçbir tepki olmadı. Bunun kılık değiştirmiş biri olmadığı, vahşi bir adam olduğu sonucuna vardım. Sonra birimime döndüm ve ondan bir daha hiç haber almadım.

Albay Karapetyan terli olmasına rağmen adamın kokusundan bahsetmediği için onun pis kokan türden olmadığını varsayıyoruz. Yakalanan Yeti türlerinin, bazıları diğerleriyle büyük farklılıklar gösteren başka birçok anlatımı vardır. Profesör Khakhlov'un 1913 raporu bu vakalardan birkaçını içeriyor. Örneğin, bir grup çobanın İran-Kabirg dağlarında yaratıklardan birini nasıl yakaladığını anlatıyor. Bu, "kısalardan" biriydi. Khakhlov şunları yazdı:

"Vahşi adam", ortalamanın altında, "genç bir deve gibi" tüylerle kaplı bir erkekti. Uzun kolları vardı, dizlerinin çok altında, kambur, omuzları öne doğru kambur; göğsü düz ve dardı; belirgin bir şekilde kemerli kaşlarla gözlerin üzerinde eğimli alın. Alt çene masifti ve herhangi bir çene yoktu; burun büyük burun delikleri ile küçüktü. Kulaklar lobsuz büyüktü, geriye dönüktü. Boynunun arkasında bir çıkıntı vardı. Alın, dirsek ve dizlerdeki cilt sert ve serttir. Yakalandığında, bacaklarını iki yana açmış, dizlerinden hafifçe bükülmüş olarak ayakta duruyordu; Koşarken, kollarını beceriksizce sallayarak ayaklarını birbirinden ayırıyordu. "Vahşi adam"ın ayağı bir insana benziyordu, ama en az iki katı büyüklüğündeydi ve genişçe ayrılmış ayak parmakları vardı; ayak başparmağı insanlarınkinden daha kısadır ve diğerlerinden geniş ölçüde ayrılmıştır.

kol ve yine de farklı.
Çobanların ısrarı üzerine “vahşi adam” serbest bırakılınca, iki adam onu takip etmiş ve kaybolduğu yeri bulmuşlar; yüksek otlarla dolu asılı bir kayanın altında bir girinti. Yerel sakinler, bu yaratıklar hakkında ek bilgiler sundular: çiftler halinde yaşadıkları, insanlar tarafından nadiren görüldükleri ve insanlar için hiç de tehlikeli olmadıkları.
İkinci bir tanık, Manass Nehri veya Barajı bölgelerinde birkaç ay boyunca "vahşi bir adam" gözlemlediğini ifade etti. Dişi cinsiyetteki bu yaratık bazen küçük bir değirmene zincirlendi ama aynı zamanda serbest kalmasına da izin verildi. Genel betimleme erkeğinkiyle aynıydı: kıllı deri örtüsü, kambur, dar göğüs, öne doğru eğimli omuzlar, uzun kollar; bükük dizler, düz ayak parmakları, pençeyi andıran geniş ayak parmakları, ayak basamağı olmadan düz zeminle temas. Baş aynı şekilde tarif edilir - çenenin olmaması ve sırtta bir artış.
Bu yaratık nadiren herhangi bir ses çıkardı ve genellikle sessiz ve sessizdi. Sadece yaklaştığında dişlerini gösterdi ve çığlık attı. Bir deve gibi dizlerinin ve dirseklerinin üzerine çömelerek, alnını yere yaslayarak ve bileklerini başının arkasına yaslayarak tuhaf bir yatma ya da uyuma şekli vardı. Bu pozisyon, dirseklerin ve dizlerin -deve tabanı gibi- alışılmadık

derecede sert derisini açıklar. Yemek sunulduğunda dişi sadece çiğ et, biraz sebze ve tahıl yedi. Daha sonra ekmeğe alışmasına rağmen pişmiş ete veya ekmeğe dokunmadı. Bazen bazı böcekleri yakalar ve yerdi. Hayvani bir şekilde, su içerek içerdi ya da bazen kolunu suya daldırır ve suyu yalardı. Serbest kalmasına izin verildiğinde, beceriksizce kollarını sallayarak koştu.

Bu anlatımlardaki bazı ayrıntılar, bu kitapta tamamen farklı bir bağlamda incelenen diğer canavar raporlarında tekrar ortaya çıkacaktır. Uzun parmaklar, daha sonra inceleyeceğimiz uçan daire "pilotları" tanımlamalarının çoğunda ortaktır. Amerika Birleşik Devletleri'nde dolaşan kıllı yaratıklardan bazıları, Rusya'dan gelen bu genel tanımlamalara uyuyor gibi görünüyor.

Ivan Sanderson'ın Abominable Snowmen: Legend Come To Life adlı kitabı beş yüzden fazla sayfa uzunluğunda ve sorunun tüm yönlerini dikkatlice sunuyor. Açıkçası, bu kadar karmaşık bir konuyu burada birkaç sayfaya indirmeye bile başlayamayız. Sanderson, birçok dağınık coğrafi konumdan bilinen tüm ABSM bilgilerini kataloglamaya çalıştı. Yıllarca süren araştırma ve çalışmalardan sonra şu sonuca varıyor: "Bence bugün hala hayatta olan en az üç ana ultra-ilkel insan türü ve/veya alt-insan ve/veya althominid var. Bunların, ilk olarak, insana çok yakın veya tamamen insan bileşimine sahip çeşitli domuzcuk türleri olduğunu söyleyebilirim; ikincisi, doğu Avrasya'da kalan bazı Neandertal türleri; ve üçüncüsü, kuzeybatı Kuzey ve Orta Amerika'da, kelimenin tam anlamıyla herhangi bir "kültür"den neredeyse tamamen yoksun bazı çok ilkel ve büyük yaratıklar, belki Güney Amerika'da, doğu Çin-Tibet yaylalarında ve Hint-Çin'de. O zaman, geriye başka bir şey kaldığından daha da eminim."

Katılıyoruz. Hala başka bir şey kalıyor.

DOKUZ

BÜYÜK AYAKLAR VE KÜÇÜK BEYİNLER

British Columbia'daki Vancouver Adası, Seattle, Washington'un kuzeyinde, Kanada sınırının hemen karşısında yer alır. Kimliği belirsiz kıllı varlıklar orada yaşıyor. Kızılderililer, adanın yoğun ormanlık bölgelerinde "Ormanın Vahşi Adamları"nın yaşadığı konusunda her zaman ısrar etmişlerdir. Mike King adlı bir keresteci, 1901'de orada yaratıklardan birine rastladığını bildirdi. Onu bir dere kenarına çömelmiş, bazı kökleri dikkatlice yıkayıp iki düzgün yığın halinde istiflerken gördüğünü söyledi. Tüfeğini kaldırmaya başladı ama insani bir şeye baktığını hissetti - büyük olmasına ve kırmızımsı kahverengi kürkle kaplı olmasına rağmen vurulamayacak kadar insandı. Sonunda atladı ve bir adam gibi kaçtı.

Bay King, "Kolları alışılmadık derecede uzundu ve tırmanma ve çalı yakmada serbestçe kullanılıyordu," dedi. Yaratık gittikten sonra, King dereye indi ve izlerine baktı. "Olağanüstü uzun ve geniş ayak parmakları olan bir insan ayağı" kanıtı gördü.

Britanya Kolumbiyası birçok ABSM raporu hazırlamıştır (Kanada'da buna eski Hint adı "Sasquatch" denir). Daha sonra Başkan olan büyük doğa adamı Theodore Roosevelt bile 1893'te yayımladığı Wilderness Hunter adlı kitabında tüylü bir canavar öyküsü kaydetmişti. Roosevelt, Bauman adlı tuzağa düşmüş bir kişinin kendisine anlattığı bir hikayeyi tekrarladı. Esasen, Bauman ve başka bir adam, iki ayak üzerinde yürüyen uzun bir şey kamplarını işgal edip teçhizatlarını parçaladığında, Bilgelik Nehri'nin başında kamp kuruyorlardı. Geceleri "sert, gıcırdayan, uzun bir inilti, özellikle uğursuz bir ses" duyabiliyorlardı. Bauman bir gün kamptan ayrıldı ve geri döndüğünde arkadaşını ölü buldu.

Roosevelt, "Vücut hala sıcaktı," diye yazdı, "ancak boğazda dört büyük diş izi varken boyun kırılmıştı. Bilinmeyen canavar-yaratığın yumuşak toprağın derinliklerine basılmış ayak izleri tüm hikayeyi anlatıyordu... Cesedi yememişti ama görünüşe göre kaba, vahşi bir neşeyle etrafında hoplayıp zıplamış, ara sıra üzerinde yuvarlanmıştı. ; ve sonra ormanın sessiz derinliklerine geri kaçmıştı.

Neyse ki, kıllı insanlarla görüşmelerinden fiziksel zarar gören çok fazla tanık hikayesi yok. Ama görmezden gelinemeyecek kadar çok şey var. Bir sonraki bölümde, saldırılar ve yaralanmalar içeren olaylar da dahil olmak üzere çok sayıda Kuzey Amerika gözlemini özetleyeceğiz.

1965'te Agassiz, British Columbia Advance'in editörü John W. Green, görülme ve saldırılardan izlerin keşfedilmesine ve çeşitli garip olaylara kadar değişen 120 Sasquatch olayının bir listesini derledi. Green'e göre 1942'de Britanya Kolombiyası, Katz'da bir adam böğürtlen toplarken kıllı bir dev tarafından kolunu kırmıştı. Daha da geriye gidersek, 1800'lerin başında British Columbia'da iki dağ avcısının "iki ayak üzerinde yürüyen" bir şey tarafından öldürüldüğüne dair bir hikaye vardı. 1907'de British Columbia'daki Bishop's Cove'daki Kızılderililerin, geceleri istiridye kazan ve "uluyan" maymun benzeri vahşi bir adam tarafından korkutulduğu bildirildi. 1945'te kıllı bir dev, Henry Charlie'yi Britanya Kolumbiyası'ndaki Harrison Mills yakınlarında yaklaşık bir mil kadar kovaladı.

Canavar avlama ekibimizin bir diğer üyesi, Eugene, Oregon'da elektronik mühendisi olan Lee Trippett, yalnızca Washington, Oregon ve California eyaletlerinden kırk bir ABSM vakası topladı. California'da yaratığa bariz sebeplerden dolayı "Koca Ayak" adı verildi.

Yani tam burada 161 etkinliğimiz var. Açıkçası hepsini listeleyemeyiz. San Francisco Chronicle köşe yazarı George Draper, "Big Foot" hakkında pek çok makale yazdı ve o da grotesk sözlüğümüz için daha fazla öğe buldu. Yine bir başka araştırmacı, Washington, Yakima'dan Roger Patterson, az bilinen gözlemlerden oluşan muazzam bir dosya oluşturdu ve "Koca Ayak" ayak izlerinin alçı kalıplarından oluşan bir koleksiyon ve fotoğraflar da dahil olmak üzere diğer türden somut kanıtlar elde etti. Illinois'deki bir antropolog olan Loren Coleman'ın bir başka rapor derlemesi daha var. Bu deliller yığını her türlü tuhaflığı içinde barındırıyor, mesela 23 Nisan 1957'de Katz, Britanya Kolumbiyası'nda "Mary Joe" imzalı biri tarafından yazılan aşağıdaki mektup gibi. ” Mektup, Sasquatch ülkesinin kalbindeki Harrison Hot Springs'teki köy memuruna postalandı. Kaba,

neredeyse okuma yazma bilmeyen bir üslupla yazılmıştı, görünüşe göre Hintli bir hanımın işiydi. Kısmen diyor ki:

> On beş yıl önce, yaşlı babam, Katz'dan bir mil ötede tanıştığı Sasquatch adam tarafından kötü yaralandı... Bir şey var ki, babam iyi bir Katolikti ve çok az içki içerdi... Söylediğine göre, babam annemle birlikte böğürtlen toplarken o dinlenmek için diğerlerinden uzaklaştı. Sadece ağaçlara ve gökyüzüne baktığını söylüyor, sonra 1.80'den büyük bir adam kayalardan koşarak üzerine geliyor, yaşlı babayı yere vuruyor, kafasına ve koluna vuruyor, sert vuruyor ve homurdanıyor. Baba bağırır, sonra diğerleri gelir ve Sasquatch hızla kaçar. Sasquatch'in koştuğunu ve kafasında babanın kanını görürler... Büyükanne, Sasquatch'in koca iyi adamın, istedikleri kadar sevişmesi için küçük Hintli kadını yakalaması gerektiğini söyler. Yaşlı baba sonra ormandan korkar, asla bir yere gitme, sadece evde kal.

Yukarıdakilerle ilgili bizi en çok ilgilendiren şey, Mary Joe'nun büyükannesinin ona söylediklerini tekrarlamasıdır: Koca koca hoş adam, küçük Hintli kadını istedikleri kadar sevişmek için yakalar. Biyologlar, bir türün başarılı bir şekilde çiftleşemeyeceğini ve diğeriyle yavru üretemeyeceğini tartışacaklar. Ancak ABSM tiplerinin en azından kısmen insan olmadığını kesin olarak söyleyemeyiz. Elbette farklılar, ama tamamen insan dışılar mı? "Ormanın Vahşi Adamları"nın insan dişileri kaçırdığı ve rezalet dolu işlere giriştiğine dair başka diyarlardan gelen kadim efsanelerde gerçeklik payı olabilir mi?
Sansasyonel olduğu kabul edilen bu spekülasyonun bir kusuru, dişi Sasquatch'ın birkaç kez gözlemlenmiş olmasıdır. Ya da en azından sarkık göğüsleri olan kıllı insansılar görülmüş ve genellikle dişi oldukları varsayılmıştır. Hayvanlar çıplak olduklarından, bunu fark edecek kadar yakın olan tanıklar, bariz erkekliklerini veya görünürdeki dişiler söz konusu olduğunda, erkekliklerinin olmadığını bildirdiler.
26 Ağustos 1957'de imzalanan noter tasdikli bir beyanda William Roe şunları söyledi:

> İlk izlenimim, yaklaşık 1,8 metre boyunda, neredeyse 9 metre genişliğinde ve muhtemelen 100 pound ağırlığında iri yarı bir adamdı. Baştan ayağa koyu kahverengi, gümüş uçlu saçlarla kaplıydı. Ama yaklaştıkça göğüslerinden dişi olduğunu anladım.
> Yine de gövdesi bir dişininki gibi kıvrık değildi. Geniş çerçevesi omuzdan kalçaya kadar düzdü. Kolları bir erkeğin kollarından çok daha kalın ve daha uzundu, neredeyse dizlerine kadar geliyordu. Ayakları orantılı olarak bir erkeğinkinden daha genişti, önden yaklaşık beş inç genişliğindeydi ve çok daha ince topuklara doğru inceliyordu. Yürürken önce ayağının topuğunu yere indirdi ve ayak tabanlarındaki gri-kahverengi deriyi veya postu görebiliyordum.
> Baş arkada önden daha yüksekteydi. Burun geniş ve düzdü. Dudakları ve çenesi burnundan daha fazla çıkıntı yaptı. Ancak yüzünün sadece ağız, burun ve kulak çevresindeki kısımlarını açıkta bırakan üzerini örten saçlar, onu insana olduğu kadar hayvana da benzetiyordu. Bu saçların hiçbiri, ensesindekiler bile bir inçten uzun değildi ve yüzündekiler çok daha kısaydı. Kulakları insan kulağı şeklindeydi. Boynu da insanlık dışıydı, şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerinkinden daha kalın ve daha kısaydı.

Bay Roe'nun incelenen tanımı, Ekim 1955'te Tete Jaune Cache, Alberta, Kanada yakınlarındaki Mica Dağı'na tırmanırken karşılaştığı karşılaşmadan geldi. Saat öğleden sonra saat üç civarıydı. Rapor şöyle devam etti:

> Sonunda vahşi yaratık kokumu almış olmalı, çünkü çalıların arasındaki bir açıklıktan doğrudan bana bakıyordu. Yüzünden bir hayret ifadesi geçti. O anda o kadar komik görünüyordu ki sırıtmak zorunda kaldım. Hâlâ çömelmiş durumda, üç dört adım geriledi, sonra tam yüksekliğine gelinceye kadar doğruldu ve geldiği yoldan hızla geri yürümeye başladı. Bir an için, tam olarak korkmadan, sanki garip bir şeyle temas kurmak istemiyormuş gibi, gidişini omzunun üzerinden izledi.

> Aklıma, onu vurursam, muhtemelen dünyanın her yerindeki bilim adamlarının büyük ilgisini çekecek bir numuneye sahip olacağım düşüncesi geldi... Tüfeğimi doğrulttum. Yaratık hâlâ hızla uzaklaşıyor, başını yine benim yönüme çeviriyordu. Tüfeği indirdim. Yaratığı 'o' olarak adlandırmış olmama rağmen, şimdi onun bir insan olduğunu hissettim ve onu öldürürsem kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum.
>
> Tam diğer çalı parçasına geldiğinde başını geriye attı ve yarı gülme yarı lisan gibi görünen ve benim ancak bir tür kişneme olarak tanımlayabileceğim tuhaf bir ses çıkardı. Sonra küçük çalılıklardan bir ağaç dikme çamlarına doğru yürüdü.

Birkaç benzer hikayede, silahlı avcılar silahlarını ateşleyemeyeceklerini beyan ettiler. Yaratıklar öldürülemeyecek kadar insan gibi görünüyor. Birçoğu, "Bir adamı soğukkanlılıkla vurmak gibi olurdu" dedi.

San Francisco Chronicle için yazdığı bir makalede (7 Aralık 1965), George Draper, ABSM'nin bazen insanları avlayabileceğine dair kanıtlara eklenen tüyler ürpertici bir hikayeden bahsetti. California, Fresno'da bir kilit ve kasa şirketinin sahibi olan Bay OR Edwards, 2. Dünya Savaşı sırasında güney Siskiyou Dağları'nda bir insan-hayvanla karşılaştığına dair ifade verdi:

Edwards, "Kahverengi saçlarla kaplı, insana benzer büyük bir yaratık gördüm" dedi. Yaklaşık iki metre boyundaydı ve kollarında insana benzeyen bir şey taşıyordu. Sadece bacakları ve ayakkabıları görebiliyordum. Koşarken dümdüz yokuş aşağı gidiyordu.

”Tabii ki az önce gördüklerime inanmadım. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için başımı salladım.

”Kahverengi saçlarla kaplı insana benzer bir şeyin sırtını, omuzlarını ve kafasını görmek için tekrar tepeden aşağı baktım. Yetmiş ila seksen yarda aşağıdaki çalıların arasında kayboluyordu. Edwards ayrıca yaratığın "duyduğum en lanet olası ıslık çığlığını" çıkardığını iddia etti. Draper, "diğer gözlemcilerin insan-hayvanın garip çığlığını 'titreşimli bir ses' veya bir buharlı lokomotif düdüğü sesi veya metal yırtılma sesi gibi tanımladıklarını" kaydetti. RAE Morley adlı bir jeolog olan bir tanık, hayvanın "acı çeken bir insan gibi titreşen bir feryat" çıkardığını söyledi. Bay Edwards gerçekten bir ABSM'nin bir insanı kaçırdığını gördü mü? Bazıları bu tür olayların kurbanı olduğu iddia edilen ve bu hikayeyi anlatmak için yaşamış kişiler tarafından anlatılan bu yönde birçok hikaye var. En ünlüsü, 1924'te bir Sasquatches kabilesi tarafından götürüldüğünü ve birkaç gün tutsak tutulduğunu iddia eden yaşlı bir Kanadalı Bay Albert Ostman'ın özenle hazırlanmış ayrıntılı anlatımıdır. Erkekleri, kadınları ve "çocukları" tanımladı. Onun bütün hikayesini düzgün bir şekilde anlatmamız birkaç sayfa sürer. Bunu birçok röportajda ve radyoda tekrarladı ve Ivan Sanderson kitabında tüm detayları veriyor. Hikaye o kadar inanılmaz ki bir şüphe unsuru uyandırıyor. Ancak, bu alandaki yıllara dayanan deneyimimiz bize bir hikaye ne kadar tuhafsa, gerçek olma ihtimalinin de o kadar yüksek olduğunu öğretti. Ciddiye alınmak isteyen yalancılar saçmalıkları "satmaya" çalışmazlar. dişiler ve "çocuklar". Onun bütün hikayesini düzgün bir şekilde anlatmamız birkaç sayfa sürer. Bunu birçok röportajda ve radyoda tekrarladı ve Ivan Sanderson kitabında tüm detayları veriyor. Hikaye o kadar inanılmaz ki bir şüphe unsuru uyandırıyor. Ancak, bu alandaki yıllara dayanan deneyimimiz bize bir hikaye ne kadar tuhafsa, gerçek olma ihtimalinin de o kadar yüksek olduğunu öğretti. Ciddiye alınmak isteyen yalancılar saçmalıkları "satmaya" çalışmazlar. dişiler ve "çocuklar". Onun bütün hikayesini düzgün bir şekilde anlatmamız birkaç sayfa sürer. Bunu birçok röportajda ve radyoda tekrarladı ve Ivan Sanderson kitabında tüm detayları veriyor. Hikaye o kadar inanılmaz ki bir şüphe unsuru uyandırıyor. Ancak, bu alandaki yıllara dayanan deneyimimiz bize bir hikaye ne kadar tuhafsa, gerçek olma ihtimalinin de o kadar yüksek olduğunu öğretti. Ciddiye alınmak isteyen yalancılar saçmalıkları "satmaya" çalışmazlar. gerçek olma olasılığı o kadar yüksektir. Ciddiye alınmak isteyen yalancılar saçmalıkları "satmaya" çalışmazlar. gerçek olma olasılığı o kadar yüksektir. Ciddiye alınmak isteyen yalancılar saçmalıkları "satmaya" çalışmazlar.

California "Big Foot" 1950'lerde su yüzüne çıktı ve özellikle Oregon sınırına yakın kuzey Kaliforniya'da birkaç yıl süren bir sansasyon yarattı. Daha kuzeyde bulunan Washington eyaleti gibi Oregon da ABSM gözlemlerinden nasibini aldı. Görünüşe göre yaratıklar Kanada'dan batı sıradağlarında yukarı ve aşağı hareket ediyor ve birçok gözlem bir haritaya yerleştirildiğinde, kesin

bir dağ rotasını izliyor gibi görünüyor. Yüzlerce fiziksel gözleme ek olarak, o bölgede yüzlerce "ayak izi" de keşfedildi. Zaman zaman yerel makamlar ve B Tipi bilim adamları, rayları pratik şakacıların işi olarak ifşa ederek "canavar çılgınlığını" bastırmaya çalıştılar. Bu, cesur bir kişinin, zoologları ve antropologları kandırabilecek kadar inandırıcı izler bırakabilen özel bir çift dev ayakkabı yapma zahmetine katlandığı anlamına gelir. Bahsedilen sahtekar daha sonra çok engebeli alanlarda binlerce mil yürümek zorunda kalacak ve izlerini kimsenin onları bulma şansının neredeyse sıfır olacağı yerlere dağıtacaktı. Ve neredeyse yirmi yıl boyunca her yıl dağlarda inip çıkarak çok ısrarcı olması gerekecekti.

"Koca Ayak" artık California folklorunun ayrılmaz bir parçası. California, Arcata'daki Humboldt Eyalet Koleji Kütüphanesi, dünyanın en eksiksiz Abominable Snowman edebiyat ve irfan koleksiyonlarından birini derledi. California, Oakland'da bir adam olan Bay George F. Haas, canavar koleksiyoncuları için düzenli olarak The Bigfoot Bulletin adlı bir haber bülteni yayınlıyor. Washington, Yakima'da, Amerika'nın Abominable Snowmen Club of America büyüyor, görgü tanıklarının ifadelerinin fonograf kayıtlarını satıyor ve konuya olan bağlılıklarını kanıtlamak isteyenlere süslü bir üyelik sertifikası sunuyor.

Bir dizi durumda "Big Foot", benzinle dolu metal bidonlar gibi ağır nesneleri öfkeyle fırlatarak ve büyük traktör lastiklerini uzak mesafelere fırlatarak insanüstü bir güç sergiledi; musallat. Bu lastik fırlatma özelliği, tuhaf bir ABSM alışkanlığı gibi görünüyor ve bir dizi raporda ortaya çıktı.

Bir yandan, referans kanıtlarımızın bir kısmı, ABSM'nin son derece aptal, insandan çok hayvan olduğunu öne sürüyor. Bazıları onun büyük ayakları ve küçük bir beyni olduğu sonucuna varmak için cazip geldi. Yine de, hayvanın son derece uyanık, hatta hassas olduğunu ve kendisini takip edenleri kolayca alt edip onlardan kaçabildiğini gösteren çelişkili raporlar vardır. Belki de tamamen farklı birkaç hayvanla baş etmeye çalışıyoruz. Üç metrelik devlerin daha küçük ABSM ile yalnızca zayıf bir ilişkisi olabilir. Bazıları hayvandan çok insan olabilir ve bunun tersi de geçerlidir. Bazıları tamamen başka bir fenomenin parçası olabilir, gerçek olmaktan çok psişik veya sanrısal olabilir. Bu yönü ileride ele alacağız.

Artık gerçek insan benzeri hayvanların varlığını kanıtlayan önemli fiziksel kanıtlar var. Her şeyden önce, Tibet'in uzak sınır bölgelerinden Indiana'nın pastoral tepelerine kadar birçok kıtadan toplanmış dev ayak izlerinden oluşan alçı kalıplarımız var. Bu yayınların çoğu eşleşiyor! Bilim adamları, tek bir kemik parçasından veya tek bir fosil parçasından, Dünya'nın eski geçmişi hakkında hayali teoriler ürettiler. ABSM kanıtı, birçok antropolojik teoriye destek olarak kabul edilen parçalı kanıtlardan çok daha önemlidir.

İkincisi, canavar sitelerinin çoğunda benzersiz hayvan pislikleri bulundu ve kalifiye kişiler tarafından analiz edildi. Bu materyaller, hayvanların bazı bölgelerde vejeteryan olduğunu ve diğerlerinde küçük kemirgenler ve vahşi yaşamda yaşadıklarını göstermektedir. Artık bu kanıtlardan yeterince var, bu nedenle, karşılaştırmalı çalışmalar için malzemeleri tek bir yerde bir araya getirebilsek, bazı genel bilimsel sonuçlara ulaşabiliriz.

Üçüncüsü, artık yüksek düzeyde fotoğrafik kanıtımız var. Yaratıklardan birinin hareketli resimleri yapılmıştır.

İlk iddia edilen ABSM fotoğrafı kuşkusuz çok dayanıksız. 7 Aralık 1965'te San Francisco Chronicle'da yayınlandı ve bazı ağaçların arasında insan benzeri siyah bir figürü tasvir ediyor. Rakam oldukça belirsiz ve fotoğrafın arkasındaki hikaye daha da belirsiz. Görünüşe göre kendini Zack Hamilton olarak tanımlayan bir adam, 1960'larda San Francisco'daki Brooks kamera mağazasına bir filmi geliştirmek üzere bırakmış. Yönetici Dick Russell'a Oregon'un merkezinde kıllı bir canavar tarafından takip edildiğine dair ürkütücü bir hikaye anlattı ve dedi ki bazı fotoğraflarını çekmişti. Hamilton bitmiş fotoğrafları için bir daha geri dönmedi ve Bay Russell onları ilk incelediğinde, "Onların yaşlı adamın fırçayla çektiğini söylediği fotoğraflar olduğunu anladığımda tüylerim diken diken oldu" dedi. Onlar gibisini hiç görmedim. Russell onları dosyaladı ve Chronicle'ın "Big Foot" hikayelerinden bazılarını okuyana kadar onları unuttu. Fotoğraf hakkında söyleyebileceğimiz tek şey, figürün geniş göründüğü - bir insandan çok daha geniş - ve bir ayı ya da bilinen başka bir hayvan gibi yürüyor gibi görünmediği.

Sinema filmi başka bir hikaye. 1968'de büyük bir sansasyon yarattı ve çeşitli bilim adamları ve

hükümet yetkilileri tarafından dikkatle incelendi. Bazıları kesinlikle gerçek olduğuna inanıyor. Diğerleri şaşkın ve şüpheli. Elimizde, onu alan adamın beş kuruş bile yapmadığına dair güvenilir bir bilgi var. Aslında, bazı B Tipi çevrelerde sahtekar olarak suçlandı. Film, tatilde olan bir okul öğretmeni, bir bakan ve hatta ergenlik çağındaki bir avcı tarafından çekilmiş olsaydı, etkisi biraz daha fazla olabilirdi. Ne yazık ki, Amerika'nın önde gelen canavar avcılarından ve ABSM yetkililerinden biri olan Bay Roger Patterson tarafından çekildi.

Bay Patterson bu konuya ilk kez 1959'da Ivan T. Sanderson'ın bir makalesini okuduğunda ilgi duydu. Memleketi Washington'da saha araştırmaları yapmaya ve eski "Big Foot"u gördüğünü iddia eden tanıklarla görüşmeye başladı. Eyaletle ilgili gezilerinde bir dizi klasik ayak izi keşfetti ve görev bilinciyle bunların alçı kalıplarını yaptı. 1960'ların başında Abominable Snowmen Club of America'yı kurdu ve tüm boş zamanını ve parasını seyahat ederek ve yeni vakaları araştırarak geçirdi.

20 Ekim 1967'de Patterson ve Bob Gimlin, California, Eureka'nın kuzeydoğusundaki "Big Foot" ülkesini at sırtında keşfediyorlardı. Bir virajı döndüler ve küçük bir dereye geldiler. Diğer tarafta, yaklaşık yüz fit ötede, kocaman, tüylü bir yaratık duruyordu. Önce ayı zannetmişler ama sonra dimdik durup uzaklaşmaya başlamış. Atları dehşete kapıldı ve onları fırlattı. Patterson dolu kamerasını kapmayı başardı ve hayvanın peşinden koştu. Bir kadındı. Kadın çalılıklara doğru yürüyüp gözden kaybolurken, o heyecanla birkaç metrelik filmi fırlattı.

Patterson, "Yaklaşık iki fit boyundaydı ve daha sonra izlerini inceledikten sonra, yaklaşık üç yüz pound ağırlığında olduğunu tahmin ettik," dedi. ”İri, sarkık göğüslerinde bile kısa, parlak siyah saçlarla kaplıydı. Kafasının arkasında bir tür tepe noktası varmış gibi görünüyordu, ama bunun daha fazla saç olup olmadığını bilmiyorum.

”Her neyse, saçları varsa alnının hemen aşağısına geliyordu; ve elmacık kemiklerinin hemen altına geliyordu. Ve boynu yoktu. Demek istediğim, kafasının alt kısmı, büyük kaslı omuzlarına doğru genişliyor gibiydi.

"Bir erkek gibi yürüyordu - acelesi olan iri bir adam... Ayak tabanları kesinlikle açık renkliydi." Filmi izleyenler arasında Washington DC'deki Smithsonian Enstitüsü Primat Biyolojisi Direktörü Dr. John R. Napier de vardı. Filmde gösterilen yaratığın yürüyüşünün, uzun adımlarla yürüyen bir adamın iki ayaklı yürüyüşüyle uyumlu olduğuna ikna oldum.

”Yaratığın vücut oranları, görülebildiği kadarıyla, insan için normal sınırlar içinde görünüyordu. Kafatasının tepesindeki yüksek tepenin görünümü bilinmiyor, ancak denek kadar ağır yapılı bir yaratık göz önüne alındığında, yalnızca lifli bir çiğ sebze diyetine bu tür bir biyokimyasal uyum imkansız değil.

Ancak Roger Patterson gizemi çözememişti. Sadece birleştirmişti.

Şimdi bir ABSM dişinin görünüşte otantik bir filmimiz vardı. Davamızı kesinleştirmek için ihtiyacımız olan tek şey, yaratıklardan birinin cesediydi. Bu destanın son şaşırtıcı bölümü, Aralık 1968'de, bir ceset ortaya çıkıp Ivan Sanderson ve büyük Avrupa otoritesi Dr. Bernard Heuvelmans tarafından incelendiğinde yazıldı. Bu, sorunu bir kez ve herkes için çözmüş olmalıydı. Ama olmadı. Keşif basında büyük ilgi gördü ama muhabirler kalıntıları görmeye gittiklerinde sadece bir balmumu kopyası buldular. Böylece, tüm olayı bir aldatmaca olarak kınayan yeni hikayeler yayınlandı. Sanderson ve Heuvelmans gibi iki deneyimli otorite böyle bir hata yapabilir miydi?

3 Mayıs 1967'de corpus delecti, Midwest'teki bir gezici gösteriye bağlı soğutmalı bir minibüste sergilendi. Binlerce insan, o sezon ve sonraki sezon minibüsten geçme ayrıcalığı için otuz beş sent ödedi. Dışarıdaki havlayan, yaratığı teşhis etmek için hiçbir çaba göstermedi, sadece onu doğanın bir başka gizemi olarak sınıflandırdı. Ceset, üzerine odaklanan yumuşak ışıklarla büyük bir buz kalıbına derinden gömüldü. İnsanlar ne göreceklerini bilmeden minibüse girdiler ve ne gördüklerini bilmeden ayrıldılar. Sonunda Milwaukee, Wisconsin'den bir herpetolog olan Bay Terry Cullen otuz beş sentini ödedi, sergiye girdi ve sonra Ivan T. Sanderson'ı uzaktan aramak için bir telefona koştu. Sanderson, sürekli aldatmacalara ve canavarların incelenmesi etrafında dönen neredeyse sonsuz saçmalığa maruz kalmaktan uzun süredir sertleşmiş, ilk başta temkinliydi. Ancak Cullen'ın kimlik bilgileri saygındı ve donmuş hayvanla ilgili açıklaması, ilgisini çekecek kadar ayrıntılıydı.

Aralık 1968'de Sanderson ve Heuvelmans, soğutmalı minibüsün kış boyunca Frank Hansen'in

gözetiminde tutulduğu Minnesota'daki küçük Rolling Stone köyüne indi. Bilim adamları dondurucu soğukta sistemli bir şekilde çalıştılar, buz kalıbını her açıdan fotoğraflamak için ışıklar ve kameralar kurdular, dikkatli ölçümler ve çizimler yaptılar. Bedeni buzdan kurtarmaya çalışırlarsa çürümenin hızlanacağını ve numunenin hızla bir kemik ve çürüyen et yığınına dönüşeceğini biliyorlardı.
Yetişkin bir erkeğe benziyordu, 1,80 boyunda ve üç ila dört inç uzunluğunda koyu kahverengi saçlarla kaplıydı. Derinin görünen kısımları soluk beyazdı. Aşırı uzun olan başparmaklar dışında eller neredeyse insandı. Ayaklar, ayak parmakları boyunca sekiz inç genişliğinde ölçüldü; küçük ayak parmakları neredeyse diğerleri kadar büyüktü. Kalın saçlar ayakları kaplıyordu. Bilim adamları, eller ve ayakların maymundan çok insana benzediğini belirtti.
Sol kol beceriksizce yukarı doğru kıvrılmıştı ve bilek ile dirseğin ortasında gözle görülür şekilde kırılmıştı ve "talaştan bir oyuncak bebek" görünümü veriyordu. Sağ kol da bükülüydü, avuç içi karına düz bir şekilde yayılmıştı.
Anlaşılan biri sağ gözüne ateş etmişti ve göz yuvasından sarkıyordu. Ayrıca göğsünden vurulmuş gibi görünüyordu ve Heuvelmans, yaratığın kendini savunmaya çalışırken sol kolundan vurulmuş olabileceğini tahmin etti. Yüzünde bir gorilden çok Pekingese köpeğininkine benzeyen büyük bir basık burun vardı ve büyük, yuvarlak burun delikleri dümdüz ileriye dönüktü. Ağız, görünür dudaklar olmadan genişti ve bazı küçük dişler açığa çıktı. Bunlar hiçbir şekilde şempanzelerin veya gorillerin dişlerine benzemiyordu.
Sanderson, Argosy'de (Mayıs 1969), "Bana göre - en azından - en ilginç özellikler, yanakların hemen altındaki ağzın etrafındaki bazı kıvrımlar ve kırışıklıklardır" diye yazmıştı. "Bunlar kesinlikle insan ve kalın çeneli, yaşlı beyaz bir adamda görülenlere benziyor."
Boyun o kadar kısaydı ki neredeyse hiç boyun değildi. Yüz ve alın tüysüzdü.
Sanderson, yaratığın yakın zamanda Kuzey Amerika Kıtasında bir yerde öldürüldüğü görüşündeydi. Ekibin bir başka üyesi olan jeolog Jack Ullrich de aynı fikirde. Bu cesedin sadece birkaç yaşında olduğu kategorik olarak ifade edilebilir" dedi.
Dr. Heuvelmans, buluntu üzerine bilimsel bir makale hazırlayarak, cesedi sözde soyu tükenmiş Neandertal insanının bilinen özellikleriyle karşılaştırdı. Yaratığa bilimsel bir etiket verdi: Homo pongoides ("Maymun benzeri adam").
Bundan sonra olanlar en iyi Ivan Sanderson'ın editörlüğünü yaptığı dergi olan Pursuit'te (Temmuz 1969) yayınlanan bir bildiride kendi sözleriyle anlatılır:

> Bay Hansen bize sahibi olmadığını söyledi; o şeyin ne olduğunu bilmediğini; ve bir gizem olarak ilan edildiğinde fuarlar ve orta yollar için daha iyi bir sergi olduğu için bilmek istemediğini. Daha sonra bize, Hong Kong'daki bir derin dondurucu fabrikasında oraya götürüldüğünü ve daha sonra sahibinin talebi üzerine onu satın aldığını anlattı. Bu kişinin kim olduğunu veya nesnenin ülkeye nasıl ithal edildiğini söylemeyi reddetti. Ayrıca, söz konusu sahibinin, "böyle bir şey olursa diye" (film yapımcıları ve balmumu müzeleri için) profesyonel bir modelci tarafından Hollywood'da yapılmış bir kopyası olduğunu söyledi. "Bu", yirmi yılı aşkın bir süredir bu tür ultra-ilkel hominidlerin hâlâ var olma olasılığını araştırmak için çalışmış olan Heuvelmans gibi itibara sahip bir bilim adamının, onu inceleyip,
>
> Bu yayının bir sonucu olarak, dünya basını alarma geçti ve birçok bilim adamı ve özellikle Smithsonian Enstitüsü ilgilenmeye başladı ve Smithsonian Enstitüsü numuneyi incelemek ve röntgenini çekmek için resmi olarak izin istedi. Bu talep, Bay Hansen tarafından, incelediğimiz numunenin sahibi tarafından kaldırıldığını ve bir daha asla sergilenmeyeceğini ve önümüzdeki gösteri sezonu için insan yapımı bir kopyası hazırlanırken bir mektupla açıkça reddedildi. Bir nüshanın zaten hazır olduğu iddia edildiğinde buna neden ihtiyaç duyulduğu açık değil. Ancak Smithsonian, 1967 yılının Nisan ayında tam da böyle bir kopya yaptığını söyleyen profesyonel bir modelciye götürüldü. bu yılın Nisan ayında bir tane daha yapmıştı. Her iki taraf da isimlerinin açıklanmamasını istedi, ancak adamımız Frank Hansen tarafından talep edildiğini söyledi! Hansen daha sonra buz üzerinde 'bir şey' içeren yeni bir kamyonla Minnesota, St. Paul'da sergilenen yeni modelle geldi. Ancak bu, gördüğümüz şeye benzemiyordu ve beş temel noktada. Ayrıca, 'SİBERSKOYA YARATISI - İnsan Yapımı Bir

> Kinaye' (sic) adlı serginin fragmanındaki yeni tabelalar; ve üzerinde 'FBI tarafından soruşturulduğu şekliyle' yazan büyük bir duyuru vardı. 'SIBERSKOYA CREATURE - A Manmade Alusion' (sic) adlı serginin fragmanındaki yeni tabelalar; ve üzerinde 'FBI tarafından soruşturulduğu şekliyle' yazan büyük bir duyuru vardı. 'SIBERSKOYA CREATURE - A Manmade Alusion' (sic) adlı serginin fragmanındaki yeni tabelalar; ve üzerinde 'FBI tarafından soruşturulduğu şekliyle' yazan büyük bir duyuru vardı.
>
> Bu arada, FBI, Smithsonian'a resmi olarak belirttikleri gibi, bunu yapmak için hiçbir gerekçeleri olmadığı için konuyu soruşturmadı. Bu gerçekler ışığında, Smithsonian meseleyi bırakmaya karar verdi; ve ayı kürkü giydirilmiş ve talaşla doldurulmuş bir balmumu veya lateks kauçuk modeli incelemenin hiçbir faydası olmayacağı için bu konuda yürekten hemfikirdik! Bununla birlikte, havada kalan birkaç nokta var ve bu davanın sonunu uzun süredir duymadığınızı neredeyse garanti edebiliriz.

Böylece yüzyılın keşfi, on yılın aldatmacasına dönüştü. Dr. Heuvelmans ve Ivan Sanderson'ın orijinal olarak inceledikleri örneğe ne oldu? Ve neden gizemli mal sahibi iki - hatta muhtemelen üç - sahte model yapma zahmetine ve masrafına katlansın (bu tür modeller ucuza gelmez)? Yatırımını geri kazanmak için çok sayıda otuz beş sentlik bilet satması gerekecek. Orijinal ceset gerçekse, onu kim ve nerede çekti?

Bu umut verici fiziksel kanıt parçası gözlerimizin önünde çöktü. Ama yine de başka türden sağlam kanıtlarımız var - dünyanın her yerinden yüzlerce görgü tanığının doğrulayıcı ifadesi. Minnesota'da bir buz bloğuna kaplanmış ABSM olmayabilir, ancak dünyanın her yerinde dolaşan çok sayıda canlı örnek var gibi görünüyor.

ON

KARA LAGÜNDEN YARATILMIŞLAR

Bir avcı bataklıkta tek başına su sıçratıyor. Aniden köpeği ulumaya başlar, kuyruğunu bacaklarının arasında çevirir ve kaçar. Şaşıran avcının önündeki çalılar kıpırdandı ve büyük, ağarmış bir gölge yükseldi ve doğaüstü bir çığlık attı. Adamın iki veya üç fit yukarısında yükselir. Tüfeğini kaldıramayacak kadar şaşırmış ve korkudan felç olmuş durumda. Yaratık, bataklığın karanlığına karışıyor.

Bu dizi yıllar boyunca o kadar çok oynandı ki, bu tür olayları basitçe kataloglamak gibi temel bir iş neredeyse imkansız. Bataklık yaratığının özel bir canavar türü olması gerekmez. Çoğu durumda açıklamalar bizim dağcılık Abominable Snowman'ımıza çok benziyor. Ona İğrenç Bataklık Slob veya kısaca ASS diyeceğiz. ABSM ormanlarda ve yüksek yerlerde büyürken, ASS alçak seviyeli bataklıkları ve bataklıkları tercih eder. Derin Güney'de en az bir ASS'ye sahip olmayan saygın bir bataklık neredeyse yoktur. Her zamanki gibi, yerel tarih uzmanlarımız olan Kızılderililerin bataklık yaratıkları hakkında birçok efsanesi ve hikayesi vardır. Görünüşe göre tüm ıslak, karanlık, ürkütücü yerlerde bir tür ağza alınmaz canavarlar yaşıyor. Sık sık Bataklık Slob'larımız otoyollara çarpıyor, su ve kötü bir koku ile damlayan ve yoldan geçen sürücüleri işaretlemeye çalışın. Belki de bu Slob'lardan biri, birkaç yıl öncesinin popüler korku filmi The Creature from the Black Lagoon için orijinal ilham kaynağı oldu.

Bataklıklar ayrıca uçan daireler için garip bir çekicilik sağlamıştır. Son yıllarda bataklıkların içinde ve çevresinde bazı muhteşem manzaralar oldu. Önceki bölümlerde tartışılan ABSM bölümlerinin tanımlanamayan uçan nesnelerle çok az ilişkisi var veya hiç ilişkisi yok gibi görünebilir, ancak biz ilerledikçe bazı sert şoklar alabilirsiniz. UFO'ların yaramaz köpek yavruları gibi arabaları kovalama huyu vardır. Kıllı insansılarımız da öyle. UFO'lar gizlice yaklaşmayı ve ıssız yerlere park etmiş aşıkları korkutmayı sever. ABSM ve ASS UFO'larımız da elektrik kesintilerine, otomatik duraklamalara ve radyo parazitine neden olabiliyor gibi görünüyor. Öyleyse, inanılmaz derecede, kokan ucubelerimizi yapın!

18 Mayıs 1969 Pazar akşamı Indiana, Rising Sun'ın (Ohio County) dışındaki küçük bir alanda ışıklar söndü. Bay ve Bayan Lester Kaiser'in evi iki saat boyunca elektriksiz kaldı. O sırada olay hakkında hiçbir şey düşünmediler, ancak ara sıra yakındaki bir sırtta garip ışıklar ve garip uçan nesneler görüldü.

Ertesi akşam, 19 Mayıs akşamı saat 19:30'da genç George Kaiser, köpeği hırlamaya ve havlamaya başladığında çiftlikteki bir traktöre doğru yürüyordu. Yukarı baktı ve yaklaşık yirmi beş fit ötede duran grotesk bir figür gördü. Her ne ise, bir insan büyüklüğündeydi ve siyah kürkle kaplıydı.

Genç Kaiser, araştırmacı Bonnie Roman'a "Beni görmeden önce yaklaşık iki dakika izledim" dedi. ”Sırtının ortasında eğilmiş olmasına rağmen oldukça dik bir pozisyonda duruyordu, kolları normal bir insanla yaklaşık aynı uzunluktaydı... Arada beş fit yedi veya sekiz olduğunu söyleyebilirim. oradaydı ve çok kaslı bir yapısı vardı. Baş doğrudan omuzların üzerinde oturuyordu ve yüzü koyu siyahtı ve saçları başının arkasından dışarı fırlamıştı; birbirine yakın gözleri ve çok kısa bir alnı vardı. Ellerinin arkası ve yüzü hariç her yeri saçla kaplıydı. Eller normal ellere benziyordu, pençelere değil.”

George bir an şok ve korkuyla donakaldı, sonra yakınlarda park etmiş aile otomobiline binmek için harekete geçti. Yaratık "garip bir homurdanma sesi" çıkardı, döndü, bir hendeğin üzerinden atladı ve yüksek hızla yoldan aşağı koşarak hızla gözden kayboldu. Hendeğin yanındaki toprakta ayak izleri bulundu. Üç parmak artı bir ayak başparmağı gösterdiler. Daha sonra bu baskılardan alçı kalıplar yapılmıştır.

Kaisers'ın bir komşusu olan Bay Charles Rolfing'in, 20 Mayıs saat 22:15'ten kısa bir süre sonra, tanımlanamayan uçan bir cismi yaklaşık sekiz dakika izlediği bildirildi. Rolfing, onu dürbünle inceledi ve parlak yeşilimsi beyaz olarak tanımladı.

Yani burada bir dizi ilginç tesadüf var. 18 Mayıs'ta yerel bir elektrik kesintisi; 19 Mayıs'ta görülen bir yaratık; ve 20 Mayıs'ta bir UFO görülmesi. Ian Fleming'den Goldfinger'ın belirttiği gibi, ”Bir kez

tesadüf; iki kez tesadüf; üç kez düşman eylemidir. Bu kitabın geri kalanını dikkatlice okursanız, birçok tesadüfün farkına varacaksınız. Biriktikçe korelasyon haline gelirler. Korelasyonlar, sırayla, kanıt haline gelir. Size tüm kanıtları beslemenin tek yolu, sizi verilere gömmektir. Kendi sonuçlarınızı çıkarabilmeniz için size yeterli veriyi vermeyi amaçlıyoruz. Bir jüride oturduğunuzu ve bizim önünüzde tanıklarımızı teşhir eden avukatlar olduğumuzu hayal edin.

Bu kitabın kötü adamları olan B tipi bilim adamlarının, her tür anormal olay için bir pat açıklaması var. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki yerel ABSM gözlemlerine verdikleri standart yanıt, bir maymun veya gorilin "hayvanat bahçesinden veya sirkten kaçtığı" şeklindedir. Enerjik muhabirlerin ve polisin bilinen tüm hayvanat bahçelerini ve sirkleri dikkatlice kontrol etmesine ve her zaman böyle bir kaçışın mümkün olmadığını öğrenmesine rağmen, bunu çok sayıda olayda ortaya çıkardılar. Ancak bir grup insan yarın memleketinizin yakınında kıllı bir insansı görürse, ertesi gün bir üniversite profesörünün veya sözde "uzmanın" bilgece "bir gorilin hayvanat bahçesinden kaçtığını" ilan edeceğinden neredeyse emin olabilirsiniz - hatta bölgenizde hiç hayvanat bahçesi yoksa veya varsa, hiç yerleşik bir goril yaşamamışsa. Daha önce belirttiğimiz gibi, Gerçek uzmanlar, hayvanat bahçelerindekiler de dahil olmak üzere dünya çapındaki tüm goril popülasyonunun dört yüz olduğunu tahmin ediyor. B Tipi bilim adamları onları sayıca geride bıraktı.

1931'de, New York City'den sadece birkaç dakika uzaklıktaki Long Island'da bir "kaçak maymun" ("belli ki") koşuyordu. O yılın Haziran ayında, Long Island, Mineola yakınlarındaki Lewis & Valentine's çocuk odasında yarım düzine kişi, hızlı ayaklı "maymun benzeri bir hayvan, tüylü - yaklaşık bir metre boyunda" bir hayvanın aniden ortaya çıkıp ortadan kaybolduğunu heyecanla bildirdi. "Canavar çılgınlığı" Long Island'ı vurdu. Polis o kadar çok telaşlı çağrı aldı ki, Nassau İlçe Polis Departmanı pompalı tüfeklerle silahlanmış bir avlanma detaylarını gönderdi. Kasabada sirk yoktu. En yakın hayvanat bahçelerindeki gorillerin kafa sayımı yapıldı. Kimse eksik değildi. Yine de, kıllı küçük adam çalıların arasından fırlayarak Long Islandlıları yarı yarıya korkutmaya devam etti. 29 Haziran'da Yüzbaşı Earle Cornstock, bir düzine ağır silahlı polis devriyesi düzenledi. Dirgenler ve diğer silahlarla donanmış yirmi cesur vatandaş onlara katıldı. 1.20 boyundaki kıllı şey, kalabalığın geldiğini görmüş olmalı ve bulunan tüm canavar avcıları çok sayıda ayak iziydi: "İzler yalnızca arka ayaklara ait gibi görünüyordu ve yaklaşık olarak bir adamın boyutu ve şekliydi. el, başparmak bir erkek eline göre daha geride olmasına rağmen."

Long Island, Malverne'den Bayan EH Tandy, sırf polisi tetikte tutmak için arka bahçesinde bir aslan gördüğünü bildirdi! Polisin bir aslan silahı bulması üç saat sürdü, bu yüzden onlar Tandy'lere vardıklarında hayvan bir daha görülmeyecek şekilde kaçmıştı.

"Maymunun" son görünümü Temmuz ortasındaydı. Stockman adında bir çocuk bakıcısı, ailesinin Huntington yakınlarındaki çalılıklarda ortalıkta dolaşan bir goril gördüğünü bildirdi. Kısa bir süre sonra, üç mil ötedeki bir çiftçi, şeyi gördüğünü bildirmek için aradı. Polis her iki yerde de izler buldu ve onları takip etmeye çalışarak yakındaki ormanda izini kaybetti. Bu sözde Long Island "maymununun" sonuydu.

Yoksa öyle miydi? Kuzeyde Huntington, doğuda Mineola ve güneyde Babylon ile Long Island'ın bu özel bölümü, çok ilginç bir UFO "penceresi" oluşturur. Son üç yılda orada birçok gün geçirdik, uçan daire tanıklarıyla konuştuk ve çok tuhaf bilgiler topladık. 1966'dan beri Huntington'ın güneyinde oldukça ıssız, tepelik ve ahşap bir bölümde çok sayıda canavar görüldü. Alçaktan uçan, parıldayan, tabak şeklinde ve puro şeklindeki birçok nesnenin görüldüğü bir yerde periyodik olarak ortaya çıkıyor. Mount Misery'deki önde gelen uzman, Jaye P. Paro adında genç bir hanımdır. Bayan Paro bir muhabir ve radyo yayıncısıdır ve yıllardır bölgenin tarihini araştırmaktadır. UFO ve yaratık gözlemlerinin çoğuyla ilgili verimli ve sorumlu araştırmalar yapmıştı ve Ocak 1969'da Dağ'ın tepesindeki tenha ormanda çok sıra dışı bir varlığın fotoğrafını çekmeyi başardı. Neyse ki yanında bir tanığı vardı ve şu ifadeyi imzaladı:

> 12 Ocak 1969 Pazar günü sabah 8'de, Jaye P. Paro ve Barbara LaMonica ile arabaya bindim. Huntington, New York, manzara fotoğrafları çekmek amacıyla Misery Dağı bölgesine. Arabamızı Mt.'nin sol tarafındaki kısmi bir açıklığa çektik. Misery Yolu, sonra yürüyerek devam etmeye karar verdik. Arabamızdan yaklaşık beş yüz fit uzakta bulunan bir alanı fonograf yapmaya karar verdik.

Jaye ilk atışını yapmaya hazırdı ki gözümün ucuyla hareket eden siyah bir nesne gördüm. Bu ıssız bölgede tamamen yalnız olduğumuzu bilerek çok korkmuştuk. Jaye hemen döndü ve ilk iki fotoğrafı çekti. Üçümüz, bir insana benzeyen, biçimsiz bir yüze, uzun dağınık siyah saçlı ve uzun siyah bir giysi giymiş bir şeye benzeyen bir şey görünce dehşete kapıldık. Hemen çalıların içine çekildi, ses çıkarmadı ve bizimle iletişim kurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Jaye donmuş halde kamerasını düşürdü. Onu aldım ve kalan iki fotoğrafı çektim. Barbara arabaya doğru koşmaya başladı. Jaye ve ben onu takip ettik ve bir toz bulutu içinde havalandık.

[İMZALANMIŞ] Richard Dimartino

Bu neydi? Acı soğuk bir Pazar günü sabah 8'de pusuda yatan pratik bir şakacı mı? Pek olası değil. Münzevi mi? Misery Dağı çevresinde bir keşişin yaşadığına dair hiçbir söylenti yok. Fotoğraf, solgun, uzun parmaklı bir eli uzatan çok gür bir saç başlığına sahip koyu renkli bir lekeyi gösteriyor. (Bu resim Beyond Magazine'de [Temmuz 1969] Miss Paro'nun Misery Dağı çevresindeki diğer sıra dışı olaylarla ilgili bir makalesiyle birlikte yayınlandı.) Misery Dağı çevresindeki konutlar çoğunlukla Birleşmiş Milletler yetkililerine ve diğer ileri gelenlere ait mülklerdir. İkinci Dünya Savaşı sırasında Savaş Bakanı olan merhum Henry L. Stimson, Dağın zirvesinde bir malikane tuttu.
Bu olayların yıldan yıla ve hatta yüzyıldan yüzyıla aynı "pencere" alanlarında tekrarlanma eğiliminde olduğu sonucunu göstermek için, son birkaç yılın büyük ve küçük olaylarının çoğunu özetleyen canavarların görüldüğü bir katalog sunacağız. İleride size bu çeşitli vakalardaki ayrıntıların nasıl birbiriyle ilişkili olduğunu ve genel gizeme bir çözüm önerdiğini göstereceğiz. Bu malzeme, Ivan T. Sanderson, Roger Patterson, Loren Coleman, Mark Francis, Mark Opsanick, The INFO Journal, Pursuit, The Fortean Times, FATE, Strange ve tabii ki kendi şişme dosyalarımız. Size bu raporların coğrafi dağılımı hakkında bir fikir vermek için bu materyali eyaletlere göre düzenledik. Kült yayınların aksine biz bu hikayeleri hiçbir şekilde kurcalamadık. Gerçekleri başlangıçta bildirildiği gibi sunmaya çalışıyoruz. Ancak zorunluluk bizi her bir maddeyi yoğunlaştırmaya zorladı. Orijinal raporlardan bazıları birçok sayfayı kapsar. Bazıları fonografları, alçı kalıpları ve tanıkların uzun teyp kayıtlarını içeriyor. Diğerleri, yetkin yerel muhabirler tarafından yazılan ve yayınlanan ayrıntılı gazete hikayelerine dayanmaktadır. Dindar canavar koleksiyoncuları bu eşyalardan bazılarını tanıyacaklardır. Bazıları şikayet edebilir çünkü biz çok kısa konuşmayı gerekli bulduk. Bu katalog hiçbir şekilde eksiksiz değildir. 1960-90 yıllarında gerçek anlamda binlerce görüldüğü bildirildi, bu yüzden bu sadece bir örnekleme. Kanada'daki neredeyse sayısız manzarayı listelemeye çalışmadık. Bunlar, bunun iki katı büyüklüğünde başka bir kitap gerektirecektir. Yazar Brad Steiger bir keresinde, UFO gözlemlerinin yakınında meydana gelen kıllı canavar olayları etrafında toplanmış bütün bir kitap derledi. Tüm bu malzemeyi toplayın ve sanki bu kokulu devler bizi sayıca geride bırakmış gibi görünüyor.

<u>Alabama</u>

1. 1960 sonbaharında yerel halkın "Booger" olarak adlandırdığı Alabama, Clanton çevresinde oldukça heyecan yarattı. Birkaç tanık, Walnut Creek çevresinde uzun, kıllı bir yaratık gördüğünü bildirdi. Bir grup oluşturuldu ve "dev bir maymuna" benzeyen ayak izleri bulundu. Ekibin kovalamacayı bırakmasından kısa bir süre sonra, Rahip EC Elçisi canavarı Liberty Hill yakınlarında gördü, tüfeğini kaptı ve peşine düştü. Ama kaçtı.
Peder El, "Köpeklerime katır yakalamalarını sağlayabilirim," dedi, "ama onların 'Booger'a doğru dışarı çıkmalarını sağlayamıyorum."
Zaman geçtikçe daha fazla rapor vardı. Bazı tanıklar, hayvanın "bir kadın çığlığı gibi" ses çıkardığını iddia etti. Diğerleri daha çok bir fil gibi ses çıkardığını söyledi. Aynı zamanda, görünüşe göre şeftali örnekleyerek şeftali bahçelerinde dolaşıyordu.

Beş yıl sonra, 30 Ağustos 1965'te, Clanton'daki Union-Banner şu aydınlatıcı hikayeyi yayınladı: "Altı yıl kadar önce, Clanton'dan bir mil kadar uzakta Walnut Creek'te birkaç kişi ayıya benzer bir hayvan gördüğünü bildirdi. Geceleri sıkıntı içindeki bir kadın gibi [sic] bazı tuhaf sesler çıkardı. Yaklaşık on millik bir mesafe boyunca derede yukarı ve aşağı uzanıyordu.

”Dört yıl kadar önce bir şey, Clanton'ın yaklaşık üç mil güneyinde, büyük bataklıkların yakınındaki şeftali bahçelerinde izler bıraktı. Geceleri bataklıklarda kaybolması gerekiyordu. Pistten, yaklaşık bir insan ayağı büyüklüğünde ama daha çok bir ele benzeyen bir beton dökümü yapıldı. Oyuncular hala Clanton'da bir yerlerde.

Kaliforniya

2. Aşağıdaki hesap, 1896'da LW Music tarafından The Hermit of Siskiyou adlı bir kitapçıkta yayınlandı:

> Not 1. Siskiyou İlçesi, 2 Ocak 1886'da Happy Camp'ten yazan bir Del Norte Record muhabiri şunları söylüyor: "Ülkenin bu kısmına musallat olan 'Vahşi Adam'a herhangi bir gönderme gördüğümü hatırlamıyorum. bu yüzden ona kısaca değineceğim. Aradan çok zaman geçmedi, en güvenilir vatandaşlarımızdan biri olan Bay Jack Dover, avlanırken ondan yüz elli metre ötede çalılardan yemişler ve körpe sürgünler toplayan bir nesne gördü. O şey devasa boyuttaydı - yaklaşık iki metre yüksekliğinde - bir boğa başı, kısa kulakları ve uzun saçları vardı; ayrıca sakallıydı ve erkekler arasında yaygın olduğu gibi vücudunun bu kısımlarında kıl yoktu. Sesi tiz ya da sopranoydu ve çok korkmuş bir kadınınki gibi çok insandı. Bay Dover, sert toprakta yürüdüğü için ayak izlerini göremedi. Silahını hayvana ya da her neyse ona birkaç kez doğrulttu ama çok insan olduğu için ateş etmedi. Merak aralığı, Mermer Dağı ile Mutlu Kamp civarı arasındadır. Bazı insanlar onu gördü ve bazıları onu diğerlerinden daha uzun yapmak dışında hepsi açıklamalarında hemfikir. Görünüşe göre otçul ve Mermer Dağı'nın bazı mağaralarında kışlaklar yapıyor.

3. California, McKinleyville'den Ray Kerr, 12 Ekim 1958 Pazar günü "Big Foot" gördüğünü anlatırken, "Uzun, kıllı kollarını sallayarak bir adam gibi dik koştu," dedi. BT. ”O kadar hızlı oldu ki, gerçekten yakın bir açıklama yapmak biraz zor. Ama kıllarla kaplıydı. Kıyafeti yoktu. Bana sekiz ila on fit uzunluğunda göründü.

Roy Wallace, kısa bir süre önce benzer bir yaratık gördüğünü söyledi. Kıllıydı, kambur yürürdü, uzun sarkık kolları vardı ve "omuzlarının eni dört fit" idi.

Kerr'in görüldüğü akşam bölgede bir Kızılderili olan Curtis Mitchell tarafından dört köpeğin parçalanmış cesetleri bulundu. "Parçalanmış gibi görünüyorlardı" dedi. ”Bir tanesi görünüşe göre bir ağaca çarpmıştı. Kaliforniya, Eureka'nın yaklaşık beş mil güneyinde Elk Nehri yolunda keşfedildiklerinde cesetler hala sıcaktı.

4. Charles Wetzel, 8 Kasım 1958 Cumartesi gecesi California, Riverside'da evine gidiyordu ve North Main Street'in Santa Ana Nehri'ni geçtiği noktaya yaklaştığında arabasının önüne bir şey sıçradı.

"Yuvarlak, korkuluk gibi bir kafası var," dedi, "Cadılar Bayramı'ndan fırlamış gibi.

“İnsan değildi. Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha uzun bir kolu vardı. Beni arabada görünce ön cama kadar uzandı ve beni tırmalamaya başladı.

”Kulakları yoktu. Yüz yuvarlaktı. Gözler flüoresan bir şey gibi parlıyordu ve çıkıntılı bir ağzı vardı. Yapraklar gibi pulluydu.”

Wetzel arabada taşıdığı .22'lik tabancaya uzandı ve "gaza bastı."

”Şey arabadan düştü ve gürledi. Çıkardığı ses insana benzemiyordu. Sanırım vurdum. Arabanın altındaki tavaya bir şeyin çarptığını duydum.”

Ön camında uzun süpürme çizikleri vardı ama sahada hiçbir şey bulunamadı. Ertesi gece, Wetzel sahasının yakınındaki çalıların arasından 1,8 metre boyunda siyah bir şey fırladı ve başka bir sürücüyü korkuttu. Wetzel hikayesi, telgraf servisleri tarafından geniş çapta yayıldı ve bir canavar "klasiği" haline geldi.

5. Akşam geç saatlerde eve yürürken, adı yalnızca Peters olan Hoopa Valley sakini, garip bir yaratığın dışarı atladığını, şaşırmış bir şekilde homurdandığını, tek bir çevik sıçrayışta beş fitlik bir çiti atladığını ve karanlığın içinde kaybolduğunu gördü. Bir ayı değildi, bir insandan çok daha uzun

görünmüyordu, ama muazzam bir genişliğe sahipti. [Humboldt, California Times, 20 Temmuz 1963.]

6. Beş tanık, Temmuz 1966'da Kaliforniya, San Diego dışındaki bir ormanda piknik yaparken arabalarını yağmalayan uzun, kıllı bir yaratığın bulunduğunu bildirdi. daha sonra yanından geçti. Arabanın camına ulaşmaya çalıştığını iddia ettiler. Daha ileride, yolun kenarında oturan başka bir uzun boylu figür gördüler ve görünüşe göre oldukça kayıtsız bir şekilde geçişlerini izliyorlardı. Bu varlıkların kırmızımsı saçlarla kaplı olduğunu ve boylarının 1,80'in çok üzerinde olduğunu söylediler. Ayılar ya da diğer bilinen hayvanlar değillerdi. [APRO'nun izniyle.]

7. Temmuz 1966'nın sonlarında, iki korkmuş genç kız, California, Fontana'nın dışındaki Lytle Creek yakınlarında bir arabada olduklarını bildirdiler ve araçlarının yanında aniden bir "çalı canavarı" belirdi. Onu yedi fit uzunluğunda, kahverengi saçlı, yosun ve balçıkla kaplı olarak tanımladılar. Raporları bir canavar salgını başlattı ve çoğu tepeye kadar silahlı 250'den fazla insan, büyük bir canavar avı için bölgeye akın etti. Bernardino İlçesi şerifinin ofisi, amatör "çalı canavarı" avcılarının her gece çorak eteklerde toplanıp geceyi vahşi silah sesleri ile doldurduğunu söyledi. Sümük kaplı ASS kaçtı. Fontana, 1958 Wetzel gözleminin yapıldığı yer olan Riverside'ın sadece yirmi mil kuzeyindedir. Son birkaç yılda bu özel bölgede önemli miktarda UFO faaliyeti de olmuştur.

8. Bir hazine avcısı olan Harold Lancaster, Temmuz 1968'de California, Borrego Springs yakınlarındaki Borrego Lavabosunda arama yaparken bir "maymun adam" gördü.
Lancaster, "Bir sabah çölde yürüyen bir adam gördüğümde bir tepede kamp kurdum" dedi. ”Şekil yaklaştı. Başka bir araştırmacı olduğunu düşündüm. Sonra dürbünümü aldım ve hayatımın en tuhaf görüntüsünü gördüm.
"Gerçekten dev bir maymun adamdı!"
Lancaster 22'lik tabancasını havaya ateşledi. "Canavarın çok yaklaşmasından korktum," dedi. ”'Kumsal adam', silah sesleri ona ulaştığında yerden üç metre yüksekten sıçradı. Başını çevirdi, bana baktı ve sonra diğer yöne doğru koşmaya başladı.” [Saga dergisi, Temmuz 1969.]

Kolorado

9. Popüler bir radyo/TV kişiliği olan Rush Limbaugh, 24 Ekim 1990'da Pike's Peak yakınlarında dev, kıllı, insana benzer bir varlık gördüğünü iddia eden bir adamdan bir telefon aldı. Ona baktı, sonra sakince döndü ve uzaklaştı.

Connecticut

10. 29 Ekim 1989'da, Bristol, Connecticut'ın dışındaki bir hedef aralığının yakınında büyük, dik tüylü bir yaratık görüldü.

Florida

11. 1963'te Florida, Holopaw'ın dışındaki bir çiftlikte birkaç kişi, bir tarlada koşan maymun benzeri bir yaratık gördüklerini söylediler. "Tanınmış bir sığır yetiştiricisi ve narenciye yetiştiricisi", yaratığın birkaç metre yakınında bulunan bir grupta olduğunu ve "kesinlikle bir tür maymun olduğunu" iddia etti. 1966-67'de Holopaw "maymun" geri döndü. Eugene Crosby, beş fit uzunluğunda, kıllı, çok geniş ve iki ayak üzerinde yürüdüğünü söyledi. Ona bir iç lastik fırlattı. Diğer hikayeler, 1.80 boyunda bir

Çöl (Mormon) çiftliğinde “maymun” iki avcıya saldırdı. Ona ateş etmiş olmaları gerekiyordu ve o çığlık atarak karanlığa gitti. Daha sonra çiftlikte boş bir çadır ev kırıldı, eşyalar kırıldı ve dağıldı ve kan lekeleri bulundu.

12. 1966 yazında Anclote Nehri yakınlarındaki bazı ormanlarda yürürken sert, öksürük sesi Florida, Elfers'tan Ralph "Bud" Chambers'a baktı. Ağaçların arasında duran tüylü dev bir şey gördü. Chambers, "O şeyin bayat idrar gibi ekşi, kokuşmuş bir kokusu vardı," dedi.

Aceleyle uzaklaştı ve bir arkadaşını geri getirdi. Bataklık bir alana kadar yaratığın izlerini takip ettiler. Chamber'ın köpekleri kokuyu takip etmeyi reddettiler, ancak sızlandılar ve yaratığın izine yaklaşmaya ikna edilemediler.
Daha sonra Chambers bir kez daha görüldü. O şeyin yedi fitten uzun olduğunu ve göğsünde "en az dört fit genişliğinde" olduğunu söyledi.

13. 1967 yazında Chambers, köpeklerinden birinin ulumasıyla uyandı. Dışarı baktı ve arka bahçesinde duran yaratığı gördü.
”O şey dümdüz ileriye bakıyor gibiydi. Bu sefer köpek o kadar kızdı ki yaratığa saldırdı, muhtemelen köpek yaratığın kendi bölgesini işgal ettiğini hissettiği için. Köpek bacaklarını şaklatmaya başladı ama bu şey köpeğin hiç umurunda olmadı.
Chambers, "Köpek ayak bileklerini ve ayaklarını ısırmaya devam etti ve yaratık çok yavaş ve düzenli bir şekilde döndü ve bataklığa ve nehre giden yolda yürümeye başladı" dedi.

14. 1965'te Brooksville, Florida'da iddia edilen bir UFO inişi meydana geldi. Son yirmi yılda Florida'da çok sayıda UFO faaliyeti oldu. Mart-Nisan 1966'daki en yoğun "el çırpma" döneminde, Brooksville'den Bayan Eula Lewis, yerel halkın açıklanamayan "tiz çığlık" seslerinden rahatsız olduğunu bildirdi. Bir gece köpeklerinin havladığını duydu ve pencereden dışarı baktığında "avluda duran büyük, kıllı bir şey" gördü. O şey kollarını sallıyordu ve köpekler onu almaya çalışırken cehennem gibi havlıyorlardı. Köpekler hala onu kovalarken ormana geri dönmeye başladı.”

15. 1966-67'de Brooksville çevresinde birkaç kıllı canavar raporu vardı. Mayıs 1967'de Joan Whritenour, New Port Richey yakınlarındaki üç parmaklı garip izlerin bulunduğu bir çiftliğe davet edildi. İlçe şerifi, sığırların kaybolduğunu ortaya çıkardı. Hırsızlara yol açacak hiçbir kamyon izi veya başka kanıt bulunamadı. "Bir hışırdayan yetişkin bir ineği tam olarak nereye koyar?" bir şerif yardımcısı Bayan Whritenour'a sordu. "Kesinlikle arka cebinde değil!"

16. Genç bir kadın, 30 Kasım 1966 Çarşamba gecesi, Brooksville, Florida'nın dışındaki ıssız bir otoyolda lastik değiştiriyordu ki, çalıların arasından bir ses duydu ve çok hoş olmayan bir kokunun farkına vardı. Sonra iri yeşil gözleri ve kıllı gövdesinin bir yanında ürkütücü bir yeşilimsi parıltı olan kocaman bir şey yolun yanında durup onu inceledi. Korkmuştu. Yaratık, başka bir araba gelip durduğunda ormana doğru yürüdü.

17. “Buralarda korkunç bir koku var. Kokusunu alamıyor musun?” kız şikayet etti. Ocak 1967'de Florida, Elfers yakınlarındaki Lovers' Lane'de park halindeki dört gençten biriydi. Diğerleri derin nefes alırken "büyük bir şempanze büyüklüğünde bir hayvan" arabanın kaportasına fırladı.

"Sonra paniğe kapıldık!" sürücü daha sonra müfettiş Joan Writenour'a söyledi. ”Şey büyük bir şempanzeye benziyordu, ama yeşilimsi bir renge ve parlak yeşil gözlere sahipti. Motoru çalıştırdım ve o şey atladı ve ormana geri koştu. Katılmamız gereken dansa alev gibi geri döndük.
New Port Richey'den bir polis memuru daha sonra siteyi ziyaret etti ve kimliği belirsiz kalan yapışkan yeşil bir madde buldu.

Gürcistan

18. Ağustos 1956'da Georgia Orman Departmanı'nın bir çalışanı olan Joseph Whaley, Edison, Georgia'nın yaklaşık otuz mil dışında üstü açık bir cip kullanıyordu ki, 1,80 boyunda, koyu gri, kıllı, insan biçimli bir yaratık gafletle dışarı çıktı. fırçaladı ve onu kovaladı. Görünüşe göre onu cipten çekmeye çalışarak kolunu kaşıdı. Whaley, "Pençeleri ve uzun sivri kulakları dışında bir gorile benziyordu," dedi. Daha yakından bakmak için geri dönmeye hevesli değildi.

19. Tant King adında bir adam, 1956'da bir gece Georgia, Edison yakınlarındaki bir tarlada yürüyordu ve yakındaki bir ormandan çıkıp "yaklaşık bir metre boyunda küçük, çıplak, kıllı bir adam" tarafından korkutuldu. çit. Olay yerine çağrılan diğer adamlar, çitin üzerinde yaklaşık üç inç uzunluğunda beyaz kıvırcık saç izleri ve şeritleri buldular. Saç, yerel bir suç laboratuvarında analiz edildi ve insana ait olduğu bulundu. Genç bir muhabir hikayeyi anlattı ve Bay King'in canını sıkacak şekilde "iki metre boyunda" bir yaratık hakkında bir yazı yazdı. OK Fletcher adlı bir zoolog, bunun bir kanguru olabileceğini tahmin etti!

Illinois

20. Rahip Lepton Harpole, 1941'de bir akşam, Mt. Aniden yakındaki bir ağaçtan bir canavar atladı, şapkasını ve ağzındaki boruyu yere düşürdü. Harpole, "çok tuhaf bir ses çıkarırken" yukarı ve aşağı zıpladığını söyledi. Bunun "maymun ailesinden" olduğunu hissetti, yaklaşık bir metre boyunda ve koyu kahverengi renkteydi.
Harpole'un erkek kardeşi, "Bu şimdiye kadar anlatılanlar kadar gerçek bir hikaye," dedi.

1941-42'de Illinois, Mount Vernon yakınlarındaki çok sayıda insan, genellikle "büyük bir babun" olarak tanımlanan büyük, kıllı bir insansı gördüklerini bildirdi. Çiftçiler onu takip etmeye çalıştıklarında, altı metre genişliğindeki hendekleri kolaylıkla atlayabildiğini söylediler. Bonnie, Illinois yakınlarında en az bir köpeği öldürdü. Çok sayıda silahlı adam bölgeyi boşuna aradı. Ayak izleri ve ölü hayvanlar bırakmış olsa da, gözden kaybolmuş gibi görünüyor.

21. Kasım 1962'de Loren E. Coleman ile yaptığı bir röportajda Steven Colhns, kendisi, Robert Earle ve kimliği belirsiz iki adamın Decatur, Illinois'in doğusunda, East William Street Road'un dışında bir derenin ortasında dimdik duran büyük gri bir hayvan gördüklerini söyledi. . Kesinlikle bir ayı olmadığını hissettiler.

22. Illinois, Centerville'den James McKinney, Mayıs 1963'te gördüğü yaratığı tarif etmeye çalıştığında, "Yarı insan, yarı at gibi görünüyordu," dedi. garip hayvan. Polis aramaları hiçbir şey bulamadı.

23. 22 Eylül 1965'te Illinois, Decatur'un dışındaki Montezuma Tepeleri'nde dört genç bir arabaya park edilmişti ve siyah, insana benzer bir canavar arabalarına yaklaştı. Gençler kaçtı, ancak daha sonra çocuklar olay yerine tek başlarına döndüler ve canavarı tekrar gördüler. Polis ekipleri olay yerinde arama yaptı ancak sonuçsuz kaldı. Bir memur, "Ne gördüklerini bilmiyoruz," dedi, "ama çok korkmuş görünüyorlardı."

24. Tim Bullock ve Barbara Smith, 11 Ağustos 1968'de Illinois, Chittyville yakınlarında (Herrin'in kuzeyinde) park edilmiş bir arabanın içindeydiler. Üç metre boyunda olduğunu, "direksiyon simidi kadar büyük bir kafası ve yuvarlak, kıllı bir yüzü" olduğunu söylediler. Pencereden üzerlerine toprak attı. Bullock ertesi gün olay yerine döndü ve çimlerde büyük bir çöküntü buldu. İnsanlar, bölgedeki köpeklerin son iki haftadır "taşındığını" iddia etti.
Herrin, Illinois'in editörü Spokesman hikayeyi yayınlamadı. Bunun bazı yerel şakacıların işi olduğunu hissetti.

Indiana

25. 1962'de Indiana, Blue Clay Springs'teki (Richmond yakınlarında) bir mezarlıkta bir grup gencin

kırmızı gözlü yedi fit uzunluğunda bir yaratık gördüğü bildirildi. İki ayak üzerinde duruyordu ama dört ayak üzerinde maymun gibi koşuyordu ve beyaz ya da gümüş renkli tüylerle kaplıydı. Bulunan ayak izleri dört uzun ön parmağı gösteriyordu.

Hoosier Ulusal Ormanı. Hoosier eyaletinde, özellikle Du Bois, French Lick, Bedford, Williams, Indian Springs ve Burn City çevresinde, tümü Hoosier Ulusal Ormanı'nın kenarlarında "Big Foot" görüldüğü ve izlendiği bildirildi.

Kentucky

26. Kentucky, Trimble İlçesi, Haziran 1962'de "canavar çılgınlığı" ile boğuştu. Owen Pike adlı bir çiftçi, o şeyi biri Collie, diğeri Alman çoban köpeklerine saldırıp parçaladığında gördüğünü söyledi. Onu siyah, 1.80 boyunda, kolları dizlerine kadar uzanan sarkık olarak tanımladı. 8 Haziran'da Siles McKinney, yaratığın buzağılarından birini öldürdüğünü iddia etti. Buzağının leşi, muhafazasının on beş fit dışında bulundu ve kapı hala kapalıydı. Ahırın çevresinde pençe izleri bulundu ve siyah saç izleri de keşfedildi. Buzağının incelenmesi, kafasına alınan bir darbeyle öldürüldüğünü gösterdi. Bölgedeki diğer hayvanlar kayboldu veya sakat bırakılmış halde bulundu.
Şerif Curtis Clem konuyu çok ciddiye aldı. Yedi polis köpeği, bir helikopter ve bir ekip bölgeyi taradı. Dev bir köpeğinki gibi büyük ayak izleri bulundu. Ancak çeşitli görgü tanıkları, bunun büyük bir maymun veya ayı olduğunu doğruladı. Genel açıklama "Bir goril veya kızıl saçlı büyük bir şey" idi.
Indiana, Hannover'de zooloji profesörü olan J. Dan Webster, "Bölgede birkaç tane bulunan bir Danua olduğundan şüpheleniyorum" dedi.
Trimble County korkusuyla eşzamanlı olarak, Kentucky, Hazel'daki vatandaşlar, orada görülen altı metre uzunluğundaki bir yılanı avlıyorlardı.

Maryland

27. Pete Smith adında bir adam, 27 Haziran 1990'da Maryland, Dickerson yakınlarında 1,80 boyunda kızıl saçlarla kaplı bir varlık gördü.
Araştırmacı Mark Opsasnick, küçük Maryland eyaletinde 1882'den 1987'ye kadar çoğu uzun, kıllı tipler olan 219 yaratık raporu topladı. Bazıları basında ulusal ilgi gördü. Virginia'dan Maryland'e kadar olan bölge de Snallygaster, Goatman ve Rabbitman gibi merak uyandıran canavarlar üretti. Bay Opsasnick'in The Maryland Bigfoot Referans Kılavuzu'na bakın.

Michigan

28. Michigan, Charlotte yakınlarında "Gorilla Bataklığı" adı verilen bir bataklık var çünkü birkaç yıl önce oradaki insanların etrafta dolaşan devasa bir goril gördükleri bildirildi. En azından iki ayak üzerinde yürüyordu ve kıllarla kaplıydı. Veriler eksik.

29. Bu, Loren Coleman'ın dosyalarındaki en kısa öykülerden biridir. ”1937 yılında, Saginaw, Michigan, Saginaw Nehri kıyısında oturan bir balıkçı, insana benzer bir canavarın nehir kıyısına tırmandığını, bir ağaca yaslandığını ve sonra nehre geri döndüğünü gördüğü söylenir. Adam sinir krizi geçirdi.”

30. Otto Collins ve Philip Williams adlı iki genç adam, Mayıs 1956'da Michigan, Marshall'ın dışında devasa, tüylerle kaplı, maymuna benzer bir şeye rastladıklarını iddia ettiler. Hikayelerine göre, yaratık onları her birinin altından birer tane olmak üzere aldı. alarma geçen yoldaşları Herman Williams silahını almak için çabalarken. Canavar onları düşürdü ve "uçup gitti." “Büyük yeşil gözleri vardı. Ampul kadar büyüklerdi.” Ve "çürümüş bir şey gibi" kokuyordu.

31. 1962 civarında başlayarak, Michigan, Sister Lakes civarında yaşayan insanlar, 9 fit yüksekliğinde bir inilti sesi çıkaran bir şey görmeye başladılar. Ardından, Mayıs 1964'te “canavar çılgınlığı” bölgeyi tüm gücüyle vurdu. Gordon Brown adında bir adam, kardeşiyle birlikte yaratığı bir gece nasıl gördüklerini ve izlerini takip ettiklerini anlattı. "Bir ağaca geldik," dedi Brown. “Daha önce orada ağaç olmadığını biliyordum. Vay canına! Bu şey orada duruyordu. Eh, hemen oradan

uzaklaştık.
Üç genç kız, Silver Creek Kasabasında bir yan yolda yürürken güpegündüz yaratıkla karşılaştı. Joyce Smith olay yerinde bayıldı. Patsy ve Gail Clayton, yaratık çalılıklara doğru fırlarken korkudan felç olmuş bir halde hareketsiz durdular.
"Bir erkeğe benzemiyordu," dedi Joyce. Patsy, onu "siyah bir yüz" ile yaklaşık yedi fit boyunda olarak tanımladı.
John Utrup, Cass County şerifine canavarı birkaç kez gördüğünü söyledi. Bir gece bahçesine girerken bir çalının arkasında durduğunu gördü. "Büyük, parlak gözleri vardı," dedi. Bayan Utrup, çoban köpeklerinden birinin bir gece canavarı nasıl kovaladığını ve bir gözbebeği soluk maviye dönmüş olarak geri döndüğünü anlattı. Haftalar sonra göz normale döndü.
Diğer birçok tanık öne çıktı ve kapsamlı gazete hesaplarında isimleri verildi. Yüzlerce insan Sister Lakes'e akın etti ve her zamanki nafile canavar avı gerçekleşti. Yerel arabalı servisler, "canavar burgerler" satan büyük bir iş yaptı ve WSJM radyo istasyonu, yeni canavar raporları ve özel "canavar müziği" içeren sponsorlu bir programa sahipti.
Michigan Üniversitesi Zooloji Bölümü'nden Profesör Frank E. Eggelton, canavarın bir goril olduğunu düşündüğünü açıkladı. Üniversitedeki başka bir zoolog olan Dr. William H. Burt aynı fikirde değildi.
"Siyah bir ayı olabilir," dedi Dr. Burt. ”Tek sorun, genellikle Michigan'da o kadar güneyde dolaşmazlar. Ayılar, dört ayak üzerinde duran, yetişkin boyunda yaklaşık bir fit boyundadır. Ara sıra etraflarına bakmak için yaptıkları gibi arka ayakları üzerinde kalktıklarında, beş veya altı fit olabilirler. Burt, "'Canavar'ın iki yıldır bu bölgede dolaştığı doğruysa, bu kesinlikle bir goril olmaz, çünkü bu dış mekan ikliminde o kadar uzun süre hayatta kalamazlar," diye bitirdi Burt.

32. Ağustos 1965'te canavar Michigan'a, bu kez Cass County'deki Sister Lakes'in doğusundaki sakin küçük Monroe topluluğuna döndü. Tüm bu alanın aynı zamanda Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük UFO "pencerelerinden" biri olduğunu da eklemeliyiz. Mart 1966'daki ünlü Michigan uçan daire gözlemleri, doğrudan Monroe ve Sister Lakes arasında uzanan Hillsdale'de gerçekleşti. 1896'dan beri bu yakın bölgede binlerce UFO görüldü!
Haziran ve Temmuz 1965'te on altı kişinin canavarla karşılaştığı bildirildi. Bir hafta içinde iki saldırı meydana geldiğinde işler gerçekten ciddileşti. 11 Ağustos Çarşamba günü, David Thomas bir grup kadını mahalledeki baby shower partisinden eve götürürken arabanın önüne bir şey sıçradı.
Bunun bir mahalle şakacısı olduğunu düşünen Thomas, arabadan inerek ona vurdu. 1,80 boyundan yüksekte olduğunu keşfettiğinde ihtiyatlı davranarak arabaya dönmeye karar verdi.
Onu arkadan vurdu, dedi, onu arabaya fırlattı. Tekrar arabaya atladı ve kıllı kollar çatıya ve çamurluklara vururken arabayı sürdü. Yakın çevredeki diğer insanlar yaratığı aynı gece gördü. Keith Mercure, av tüfeğini ona ateşlediğini söyledi. Bazı tanıklar bunu "küf kokan" olarak tanımladı. Çoğu, en az yedi fit uzunluğunda, kıllı ve çok uzun kolları olduğu konusunda hemfikirdi. "Kuduz bir köpek gibi homurdandı ve hırladı."
13 Ağustos Cuma gecesi, Bayan Rose Owen ve kızı Christine Van Archer, canavarın arabalarının yanına koştuğunu, yan tarafına atladığını, açık pencereden uzandığını ve Christine'i saçından yakaladığını söyledi.
Bayan Owen, "İkimiz de çığlık attık ama canavar, Christine bayılana kadar kafasını kapıya vurmaya devam etti," dedi. "Arabadan atladım ve yardım için bir eve koştum."
Christine'in gözü bu maceradan dolayı morardı ve fotoğrafı geniş çapta yayınlandı, Time dergisinde bile.
Başka bir kız, Michigan, Temperance'dan Shirley Morrin, devasa kıllı şeyin de arabasının üzerine atladığını, ön camını kırdığını ve kolunu çizdiğini söyledi.
Bir kez daha silahlı kuvvetler, boşuna arama yaparak bölgeyi taradı. Ortadan kaybolmuştu.
Tüm bu olaylar tesadüfen Enrico Fermi Atom Santrali civarında gerçekleşti. Birkaç ay sonra fabrika gizemli sabotaj nedeniyle geçici olarak kapatıldı.

* * *

Büyük bir UFO yolu Michigan eyaletinden geçer. Mart 1966 Büyük Dalgası burada başladı. Ancak, görebileceğiniz gibi, Michigan da "Koca Ayak" olaylarından nasibini fazlasıyla alıyor. Bunlar Oscoda İlçesinde, özellikle göller ve Foley Bataklığı çevresinde yoğunlaşmış görünüyor.
Yazar John Fuller, yukarıda adı geçen Enrico Fermi Atom Santrali kazasını konu alan "We Neredeyse Detroit'i Kaybediyorduk" başlıklı bir kitap yazmıştı.

Mississippi

33. Mississippi, Meridian'ın yaklaşık 8 km doğusundaki yoğun ormanlık bir alan olan Lost Gap, 1962'de "canavar çılgınlığı" ile yakalandı. Yakında düzinelerce başka doğrulayıcı tanık vardı. Baş Yardımcısı Alton Allen, canavarın var olduğuna ikna olduğunu ve büyük bir arama ekibi düzenlendiğini söyledi. Bloodhounds ve bir helikopter oyuna getirildi ama hiçbir şey bulunamadı. Bir hikayeye göre dokuz yıl önce, canavarın daha sonra görüldüğü bölgede çalışan demiryolu görevlileri pusulalarının çalışmadığını fark ettiler.

34. William ve James Cagle adlı iki kamyoncu, 8 Kasım 1966 Salı gecesi Georgia, Marietta'ya doğru yola çıktılar. Winona, Mississippi yakınlarında bir virajı dönerken, garip bir yaratık yokuştan aşağı koşarak araçlarına doğru koştu.
James Cagle, "Farlarım onu yakaladığında sol tarafımızdaydı," diye açıkladı. "Saldırgandı, kızgındı ve saldırmaya hazırdı. Yüzü goril ve insan karışımı gibi görünüyordu.
Kolları ve bacakları çok büyüktü. Göğüs en az üç fit kalınlığındaydı. Gözleri karanlıkta parlıyordu ve göz bebekleri yok gibiydi.
Bize baktı, sonra Kızılderililerin birini selamlarken yaptıkları gibi yavaşça kolunu kaldırdı. İstediğim her şeyi görmüştüm. Gaz pedalına bastım ve oradan ayrıldık." [Saga dergisi, Temmuz 1969.]

1966 sonbaharında Winona, Mississippi çevresinde söylentiler dolaşıyordu. İddiaya göre, parlak kırmızı gözleri ve saçlarla kaplı iki metrelik bir canavar sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi geziyordu. Bir adam, dar bir bele doğru sivrilen dört fitlik omuzları olduğunu iddia etti. Bir Kodiak ayısı büyüklüğündeydi, dedi. Yaratığın vurulduğu veya yakalandığı yönündeki yerel söylentiler asılsız çıktı.

Kuzey Amerika Koca Ayak Bilgi Ağı, ülkenin bu bölümünü şu şekilde özetliyor: "Vahşi yaşam ve el değmemiş güzelliklerle dolu geniş, verimli bir yaşam alanı üzerinde uzanan Mississippi su ağı, yıllar boyunca çok sayıda rapor sağladı. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en ıssız, yasak bataklık alanlarından bazılarını içerir ve güney Illinois ve Missouri'den Arkansas, Louisiana ve Mississippi'ye kadar uzanır. Mississippi Nehri'nin birkaç kolu, özellikle Pacific, Missouri yakınlarındaki Brush Creek bölgesi olmak üzere düzinelerce görülmeye ev sahipliği yaptı. Küçük Louisiana kasabasında defalarca 'Mo Mo' veya 'Missouri Canavarı' görüldü. 'Büyük Çamurlu Canavar' genellikle Illinois, Murphysboro'daki Big Muddy Nehri yakınında görülür; Bal Adası Bataklığı'nda, Pearl Nehri'nin Mississippi'den Meksika Körfezi'ne aktığı yer; ve Kuzey Orta Arkansas'tan Doğu Teksas'a akan Kükürt Nehri Diplerinde. En iyi bilinen canavarlar, Fouke, Arkansas'ın ara sıra yüzünü gösteren 'Fouke Canavarı' ve Teksas, Peerless yakınlarında akan Kükürt Nehri Diplerinde yaşayan 'Hawley Him'dir. [INFO Dergisi, Şubat 1992.]

Missouri

35. 1940'ların sonlarında, güneydoğu Missouri'deki "Nigger Wool Bataklıklarında" inek öldüren bir hayvanın ortaya çıktığı sanılıyor. Yetişkin inekleri ve atları parçalara ayırdığı, leşlerini yemeden terk ettiği söylendi. Birisi hayvanı vurdu ve dayanaksız raporlar onun "gorile benzer bir şeye" benzediğini belirtiyor. Ne yazık ki, bu olay hakkında daha fazla bir şey bilmiyoruz.

36. Ayı benzeri bir hayvan, Temmuz 1968'de St. Louis, Missouri'nin bir banliyösü olan Kinloch'ta bazı ormanlardan çıktı ve arka bahçede oynayan dört yaşındaki bir çocuğu yakaladı. Çocuğun teyzesi çığlık attı ve ailenin köpeği hayvanın peşine düştü. Çocuğu düşürdü ve ormana geri döndü. Çocuğa daha sonra bir goril modeli gösterildi ve o, hayvanın ona benzediğini söyledi. Polis ormanı aradı ve hiçbir iz ve hayvandan hiçbir iz bulamadı.

Montana

37. Harold E. Nelson, 11 Eylül 1968 Çarşamba günü Montana, Billings'in dışında geceyi geçirmek için karavanını otoyoldan çektiğinde ülke çapında ilerliyordu. Bir kutu fasulyeyi yutarken, dışarıda bir ses duydu. kampçı, o da bakmak için bir el feneri aldı. Kapıyı açtığında kocaman bir şeyin ona baktığını gördü.

Nelson daha sonra, "Maymun benzeri bir yüzü vardı ama kesinlikle bir goril değildi," dedi. ”Kafa hafifçe sivriydi, mağara adamlarının eskizleri gibi aşağı doğru eğimliydi. Tüm vücudu kırmızımsı kahverengi saçlarla kaplıydı. Kocaman omuzlarının kenarlarında birkaç beyaz saç lekesi vardı. Bir insan gibi dimdik duruyordu ve altı yüz ila sekiz yüz pound ağırlığında olmalıydı. O büyüktü - gerçekten büyüktü.

Uzun bir süre tamamen hareketsiz kaldıktan sonra, Nelson silahını bulmak için karavanına geri döndü. Yaratık merakla kapıdan içeri baktı ve sonra dönüp karanlığa doğru uzaklaştı. [Saga dergisi, Temmuz 1969.]

New Jersey

38. Philadelphia'daki Spring Garden Enstitüsü'nden beş öğrencinin, 1960 yılında New Jersey, Burlington County'deki Atsion Gölü yakınında kamp yaparken doğaüstü çığlıklar duydukları bildirildi. kampımızın yakınında çalılar. Yaklaşık on bir inç uzunluğundaydılar ve topuğu içeri girmiş ve ayak parmakları açılmış büyük bir kuş baskısına benziyorlardı.

39. 15 Nisan 1966'da Trenton, New Jersey, Evening Times, Burlington County'de yeni bir hayvan kaybı dalgasının meydana geldiğini iddia eden bir haber yayınladı. Bay Stanley Silcoch, 8 Nisan'da bir rakun vurarak gizemi çözdüğünü düşündüğünü söyledi. Ancak iki köpeği kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. Alfred Potter adlı bir eyalet polisi, "bir adamın elinin kapatamayacağı kadar büyük" bir ayak izi buldu. Birkaç ay sonra bir müfettiş, tüm olayı "özellikle kısır bir aldatmaca" olarak kınadı.

40. 21 Mayıs 1966 akşamı alacakaranlığa doğru, Raymond Todd ve üç arkadaşı, Morristown, New Jersey'deki Morristown Ulusal Tarih Parkı'nda bir otomobile park ederken çok uzun ("en az yedi fit uzunluğunda") bir varlık gördüler. çimlerin üzerinde geziniyor. Yüzü olmayan, uzun siyah saçlı ve pullu derili olarak tanımladılar. Onları en çok etkileyen yaratığın genişliğiydi. Büyük omuzları olduğunu söylediler ve sert, sallanan bir hareketle dik yürüdü. Bunun bir ayı ya da bilinen başka bir yaratık olmadığından kesinlikle emindiler.

Dörtlü histerik hale geldi ve arabaları durdurdukları parkın girişine gittiler ve ortalıkta dolaşan bir "canavar" olduğu konusunda insanları uyardılar. Todd, genç bir bayanın kullandığı bir arabayı durdurdu (istek üzerine adı gizli tutuldu) ve onu, karşılaşmayı polise bildirdiği Morristown Belediye Binasına götürdü. Polis, korkusunun ve histerisinin gerçek olduğunu söyledi.

41. Garip bir tesadüf eseri, genç delikanlı Todd'un hikayesini kendi hikayesiyle doğruladı. Kendisinin ve diğer üç kişinin bir yıl önce aynı bölgede benzer bir "canavar" gördüklerini söyledi. Grubu, arabanın arkasında bir gümleme sesi duyduklarında karanlıkta park etmişti. Arka camdan dışarı baktılar ve arabanın üzerinde duran devasa bir şekil gördüler. Çok uzundu ve çok geniş omuzları vardı. Başını göremediler. Panik halinde uzaklaştılar ancak olayı yetkililere bildirmediler. Kızın annesi, olaydan kimseye bahsetmemesini istedi. [Morristown, New Jersey polis departmanının dosyalarından.]

New York

42. New York, Sherman'daki genç bir adamın mektubu: Yazıyorum çünkü yaklaşık üç ya da dört yıl önce, [yaklaşık. 1965-66] Evimizin yanındaki bataklıkta beyaz bir canavar gördüm. O zamandan beri bu şeyleri görüyorum ve evimizin yakınında. Bir gece bahçemize düştü. On iki ila on sekiz fit yüksekliğinde duruyor, altı ila sekiz fit uzunluğunda uzun bir kuyruğu var. Tamamı kıllarla kaplıdır. Onlar her zaman beyazdır. Onları tek tek ya da ikişer ikişer gördüm. İki ayak veya dört ayak üzerinde yürüyebilir. Tarih Öncesi Tembel Hayvanların neredeyse iki katıdır. Bütün ailem bunu gördü ve onları gören iki adam daha tanıyorum... On beş yaşındayım ve şaka yapmıyorum. Bunları

gördüm ve gerçekler.

43. 1967 sonbaharında bölgede büyük bir UFO "kanatması" sırasında Ithaca yakınlarındaki ormanda ortalıkta dolaşan tüylü dev bir insansı olduğuna dair söylentiler var. Bir hikaye, ormanda arama yapan bir grup genç UFO meraklısının yaratıkla karşılaştığını ve bir çocuğun ceketini yırttı.

Ohio

44. 28 Mart 1959'da, üç genç, Michael Lane, Wayne Armstrong ve Denny Patterson, Ohio, Mansfield dışındaki Charles Mill Rezervuarı yakınlarında bir şey tarafından fena halde korktular. Yedi ayak boyunda dev bir varlığın önlerinde yerden yükseldiğini söylediler. Parlayan yeşil gözleri vardı ve kolları görünmüyordu. Daha sonra bölgede garip izler bulundu.

45. 1963'te "şey" Mansfield'a bir ziyaret daha yaptı. Birçok tanık, gri tüylerle kaplı ve büyük, parlak gözleri olan yedi ila sekiz fit uzunluğunda bir yaratık gördüklerini bildirdi. CW Cox, "Kesinlikle bir ayı değildi" dedi. "Daha çok bir gorile benziyordu."
Olağan sonuçsuz arama yapıldı.

46. Bir "canavar adam"ın son yirmi beş yıldır Cleveland, Ohio'nun Riverside mezarlığında bir tünelde sessizce yaşadığı bildirildi. Onu gördüğünü iddia eden insanlardan biri olan Bayan Grace Lewis, onu "dört kilo ağırlığında, iri, kıllı bir adam" olarak tanımlıyor. Yerel teorisyenlere göre, "canavar adam" sığınağı bir otoyol inşaatı yıktığında hareket etmek zorunda kaldı. Yeni evi için çok mantıklı bir yer seçmişti... Cleveland Hayvanat Bahçesi'nin hemen arkasındaki bir orman.
22 Nisan 1968 Pazartesi gecesi, birkaç genç o ormanda garip bir şeyle yüz yüze geldi.
William Schwark daha sonra "2,5 metre boyunda ve saçlarla kaplı," dedi. "Pazartesi günü kovaladım ve beni yokuş aşağı düşürdü."
Başka bir çocuk, şeyin onu yakaladığını, ceketini yırttığını ve omzunda derin çizikler bıraktığını iddia etti.
Haber hızla yayıldı ve birkaç gün içinde orman ellerinde fenerler, beysbol sopaları ve iplerle donanmış gençlerle doldu. Bölgede yanık izleri olan beyaz bir çarşaf ve bazı tavuk tüyleri bulundu, ancak her zamanki gibi kıllı İnanılmaz, takipçilerinden kaçtı ve iz bırakmadan ortadan kayboldu. Yerel polis tüm olaya şüpheyle yaklaştı. [Cleveland, Ohio Plain Satıcısı, 24 Nisan 1968.]

47. Haziran 1991'de Willis Creek Gölü'nde balık tutan iki kişi, bebek ağlaması veya tiz "opera benzeri feryat" gibi bir ses duyduklarında. Bir çalılıkta büyük, tüylerle kaplı bir insansı belirdi ve iki ayak üzerinde uzaklaştı. "Uzun ve ince, kolları dizlerinin üzerinde sarkan" olarak tanımlandı.

Güneydoğu Ohio, birkaç on yıl öncesine dayanan uzun, kıllı iki ayaklı o kadar çok manzara üretti ki, bölge Sasquatch Vadisi olarak biliniyor. Müfettiş Mark Francis şunları belirtiyor: "Bu bölge ve [Pennsylvania'daki] Chestnut Ridge, ülkedeki sağlam ve güvenilir raporlar üreten muhtemelen en aktif iki bölgedir." Ohio'nun uzun süredir önde gelen bir UFO eyaleti olduğunu ve neredeyse sürekli gözlem ve iniş raporları ürettiğini de gözlemleyebiliriz.

oklahoma

48. Ağustos 1990'da Oklahoma, Tahlequah yakınlarında üç metre boyunda tüylü bir yaratık bildirildi. Bir kadın Cherokee İlçe Şerifine o şeyin karavanının etrafında dolaştığını söyledi. Memurlar bölgede beş parmaklı büyük izler buldular. Yakınlarda yaşayan diğer insanlar da aynı saatlerde benzer bir hayvan gördüklerini bildirdi.

oregon

49. 1926'da Oregon, Yankton ve çevresinde yirmi sekiz kişinin uzun, kıllı insansı yaratıklar gördüğü bildirildi. Biri hareket halindeki bir kamyonun yanında koşarak kabine baktı. O yıl bölgede koyun ve çocukların gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğu sanılıyor.

50. 1942 yazında Oregon Üniversitesi Görsel İşitsel Bölüm başkanı Bay Don Hunter ve eşi Todd

Lake, Oregon'da tatil yapıyorlardı. Bir öğleden sonra arabalarında oturmuş bir yağmur fırtınasının geçmesini beklerken, aniden alışılmadık derecede uzun bir figürün gölden yaklaşık çeyrek mil uzakta bir çayırda uzun adımlarla yürüdüğünü gördüler. Hunter daha sonra, "Kambur değildi, askeri bir yönü olan çok dikti," dedi. ”Bacaklar çok uzun görünüyordu. Koşmadı, yürüdü. Dev adımlar çok hızlı... Arabadan inerken sesimizi duymuş olmalıyız çünkü dev adımlarla ağaçlara doğru havalandı.”

51. 1957 sonbaharında Gary Joanis ve Jim Newall'ın Oregon, Wanoga Butter yakınlarında avlanırken insan benzeri dev bir figür gördükleri bildirildi. Bay Joanis az önce bir geyik vurmuştu ve uzun boylu varlık aniden çalıların arasından çıktı, ölü hayvanı tek koluyla kaldırdı ve muazzam adımlarla hızla uzaklaştı. Yaratık "dokuz fitten az değildi" ve kollarında çok uzun saçlar vardı. "Çok garip bir ıslık çığlığı" gibi bir ses çıkardı.

52. Oregon, Rosenburg'dan iki çocuk, eyalet polisine 29 Temmuz 1959 Çarşamba günü yakınlardaki bir ormanda on dört fitlik insana benzer bir yaratık gördüklerini söyledi. Saçla kaplı olduğunu, dik yürüdüğünü ve insan özelliklerine sahip olduğunu söylediler. İlk olarak geçen cuma günü görmüşler ama “kimsenin bize inanacağını düşünmediğimiz için” ailelerine söylememişler. Silahlı tüfekle tekrar olay yerine döndüler. Canavar yeniden ortaya çıktı ve çocuklardan biri ona yaklaşık elli yarda mesafeden beş el ateş etti.
"Bir kedi gibi ama daha yüksek sesle çığlık atarak kaçtı" dedi.
Polis, beş parmağı gösteren on dört inç uzunluğunda insan benzeri izler buldu. Çocuklar bunun bir ayı olmadığından emindi.

53. Yürüyen ağaç kütükleri hakkındakini duydun mu? Spokane, Washington Sözcüsü İncelemesi bunu 18 Kasım 1966'da yayınladı:

> Newport, Ore.(AP) Bu kıyı kesim bölgesindeki insanlar, on altı yaşındaki Kathy Reeves'e "otlakta yürüyen üç küçük kütükten" bahsettiğinde inanmadılar. Kathy, sadece hareket etmediklerini, aynı zamanda farklı renklerde olduklarını söyledi - turuncu, açık mavi, beyaz, sarı ve karpuz rengi.
> Bu altı ay önceydi.
>
> O zamandan beri yirmi beş kişi tanımlanamayan uçan cisimleri gördü ve on beş açıklama gazeteciler tarafından bantlandı...

Daha sonra Reeves'in Pioneer Dağı'ndaki evi, odadan odaya uçuşan garip ışık topları tarafından rahatsız edildi. Olayı araştıran polis ve muhabirler de ışıkları gördü. Aile sonunda taşındı.
Aynı bölgedeki birkaç kişi polise, alınlarının ortasında tek bir gözle dev insansı figürler gördüklerini söyledi.

<u>Pensilvanya</u>
54. REAL dergisinin editörüne yazdığı bir mektupta (Ağustos 1967), Bay Mario W. Pinardi kendisinin ve başka birinin Pensilvanya, Allison yakınlarındaki açık bir alanda dokuz fit uzunluğunda, goril benzeri bir yaratığı gördüklerini ve takip ettiklerini iddia etti.

55. 17 Ağustos 1966 Çarşamba gecesi, Edinboro Gölü, Edinboro, Pensilvanya kıyısında 1.80 boyunda bir "kişi veya şey" yedi kişi tarafından görüldü. boyunca... Görünüşe göre yaratık vurulmamış," dedi Erie, Pennsylvania Times (19 Ağustos 1966). O sırada bölgede ağır bir UFO “flap” hareketi yaşanıyordu. 31 Temmuz'da, Edinboro'dan on sekiz mil kadar uzaktaki Presque Adası'nda başka bir uzun boylu, kimliği belirsiz yaratık görülmüştü. Bir rapor, bir adamın gölün yakınında Edinboro canavarıyla yüz yüze geldiğini ve o kadar çok korktuğunu ve üç gün boyunca konuşamayacağını iddia etti. Son yıllarda bir dizi yakın UFO gözleminde ses kısıklığı ve ses kaybı meydana geldi.

56. Mart 1990'da Pensilvanya, Ligonier yakınlarındaki bir çiftlikte yaşayan bir adamı bir dizi tiz

çığlık alarma geçirdi. Birkaç kez daha çığlık attı ve kaçtı. Tanık ve karısı, yakındaki bir ormandan gelen çığlığı birçok kez duymuşlardır.

57. 7 Haziran 1991'de, Pennsylvania'daki White Deer Township'in dağlık bir bölgesinde arabalarının yanında duran iki genç adam, ilk başta koşucu olduğunu varsaydıkları bir figür gördüklerinde. Yaklaştıkça insan olmadığını anladılar. ”İki ayak üzerinde dik yürüyen uzun, kıllı bir yaratıktı. On metre ötedeki orman yolunun kenarında durduğunda, ağır nefes alışını duyabiliyorlardı. 450 pound ağırlığında olduğunu tahmin ettiler. Yaratık, 'poz verecekmiş gibi' elini kalçasına koydu, bunun yerine elini kalçasından uyluğuna doğru kaydırdı. Kolu dizinin yaklaşık iki inç yukarısında asılıydı. Beş parmaklı bir eli varmış gibi görünüyordu. Tanıklar, yaratığın yedi buçuk ila sekiz fit boyunda olduğunu ve tamamen 'çamurlu dere suyunun rengi' uzun, tel gibi kahverengi saçlarla kaplı olduğunu iddia ediyor. Ekşi vardı, terli aroma.' Ayağa kalktı ve sanki bir şey söylemek istermiş gibi bir dakika kadar adamlara dik dik baktı ama dişlerini göstermek veya herhangi bir ses çıkarmak için ağzını hiç açmadı. Yaratık daha sonra, hızla araçlarına geri dönen tanıklara doğru bir adım attı. Onlardan uzaklaştı ve ormana daldı. [Paul Johnson'ın dosyalarından.]
Johnstown'ın yaklaşık on beş mil batısındaki Chestnut Ridge bölgesi, son yıllarda bazıları iz içeren düzinelerce "Big Foot" raporu üretti. Büyük aramalar hiçbir sonuç vermedi.

Tennessee

58. "Ormanın Vahşi Adamı"nın 1878'de Tennessee'de yakalandığı ve Kentucky, Louisville'de sergilendiği iddia ediliyor. Gözleri normalin iki katı büyüklüğünde, altı fit beş inç boyunda olarak tanımlandı. Vücudu "balık pullarıyla kaplıydı". [Louisville Kentucky CourierJournal'daki bir haberden, 24 Ekim 1878.]

59. Tennessee, Knoxville'in dışındaki iki Clapps Chapel Road sakini, 24 Eylül 1959'da sekiz ila on fit yüksekliğindeki bir hayalete pompalı tüfekle ateş etti. Yaratık, Earl Taylor'ın evinin ön verandasındaki pencereye gelmişti. John Rosenbaum, "It" ile mücadelede Taylor'a katıldı. Taylor'ın arabasında gümleme sesleri duydular ve daha sonra kaputta, o günün erken saatlerinde arabayı cilaladığında orada olmayan iki uzun çizik buldular. Yaratık iz bırakmadan ortadan kayboldu.

60. Brenda Ann Adkins, 1968 baharında Tennessee, Chattanooga'nın kuzeyindeki Monteagle Dağı'nda kıllı bir yaratıkla karşılaştığını bildirdi. Fotoğraf çekmek için bir uçurumun kenarında durmuştu ki mide bulandırıcı bir kokunun farkına vardı ve içinde bir ses duydu. arkasındaki orman. Döndüğünde, kendisine doğru gelen şeyi gördü.
“Kesinlikle korkudan donmuştum” dedi. "Bu şey en az yedi fit uzunluğundaydı ve birkaç yüz pound ağırlığında olmalı. Onun muazzam göğsünü ve o kocaman kollarını ve bacaklarını asla unutmayacağım. Vücudu tamamen siyahımsı-kızıl saçlarla kaplıydı. Yüz, bir maymun ve bir insan karışımıydı. Hala o öğleden sonra hakkında kabuslar görüyorum. Kızgın görünüyordu ve hırlıyordu. Beni uçurumdan falan atacağını düşündüm. Sonra, durduğum yerden yaklaşık 1,8 metre ötede durdu, sorgularcasına başını kaldırdı ve öylece bana baktı. Beni birkaç dakika inceledi, sonra gülümser gibi oldu, biraz ağlama sesi çıkardı ve çalılığa geri döndü. [Saga dergisi, Temmuz 1969.]

Teksas

61. Lake Worth, Fort Worth, Teksas için ana rezervuardır. Orada kıllı bir canavar yaşıyor. 1967'de "Satir benzeri bir dev" olarak tanımlanan bir şey, göldeki Cami Noktası çevresindeki insanları korkutuyordu. Bir grup genç bölgeyi aradı ama bir an bile göremedi.
Fort Worth StarTelegram 12 Temmuz 1969'da "Greer Adası, yaklaşık bir düzine insanın yakın zamanda bir canavar gördüklerini söylediği yerdir." otomobil lastiklerini beş yüz fit fırlatan yedi fitlik, üç yüz kiloluk kıllı, ağarmış bir varlık.
İlk 1969 raporu, 9 Temmuz 1969 Çarşamba gecesi, üç çiftin polise yaratığın arabalarına atladığını ve kaputta çizikler bıraktığını söylediğinde geldi. Başka bir sürücü, "fırtına" yayan ve ardından bir lastiği ve jantı beş yüz fitten fazla fırlatan "büyük ve kıllı" bir şey gördüğünü söyledi.
Yerel bir "natüralist", suçlunun şakacı bir vaşak olabileceğini öne sürdü. Şerif Lon Evans, bobcats ve canavarlardan çok, dolu silahlarla gölde devriye gezmeye başlayan tetikten memnun sürücü

ordularıyla ilgileniyordu. İki metrelik, üç yüz kiloluk yarı insan, yarı keçi 1969 yılı boyunca görüldü.

Washington

62. Port Angeles, Washington, Evening News 3 Temmuz 1964'te "Son zamanlarda Highway 112'den sıçrayan uzun, kıllı bir adamın raporları Clallam County'nin West End'ini karıştırdı" dedi. Bay, Neah Körfezi ile Sekiu arasında ilerliyordu ve "uzun, kıllı adamın otoyolu üç sıçrayışta geçtiğini" gördü.
”Bölgede ayak izlerine rastlandığı bildirildi. Askerin ayrıca teetotaller olduğu bildirildi.

63. Bölgedeki bir bayan, Bayan George Wright bize, kendisinin ve kocasının 1964 Şükran Günü'nden sonraki gün bir ağaçlıklı yolda dev ayak izlerine rastladıklarını yazdı. neredeyse doğrudan on iki metrelik yumuşak çamurun tam ortasında ve benim ayak izlerim - başkası yok."
Bob Harrison'ı bir iki yıl önce, av mevsiminde, hepsi Pysht'deki orman arazisindeki kulübelerine gittiklerinde görmüşlerdi. O ve 'yaratık' bazı çalıların üzerinden birbirlerinin yüzlerine baktıklarında avlanıyordu. Neden ateş etmediği sorulduğunda, fazla insani göründüğünü söyledi. Daha sonra hikayesi, yüzü çok yaralı bir ayı olabileceği şekilde değişti. Birbirlerinden geri çekildiler ve farklı yönlere doğru yola çıktılar.”

64. 19 Eylül 1966 Pazartesi akşamı geç saatlerde Ken Pettijohn, Washington, Yakima'nın dışında evine giderken bir virajı döndü ve yolun ortasında duran gümüşi beyaz saçlarla kaplı iri bir adamla karşılaştı. Çiseleyen bir yağmur vardı. Pettijohn frene bastı ve motoru durdu. Yaratık, yüzünü parlak farlardan korumak ister gibi kolunu kaldırdı. Pettijohn çılgınca motorunu çalıştırmaya çalışırken, uzun boylu figür arabanın arkasına doğru yürüdü. Sonunda motor çalıştı ve Pettijohn, şimşekle gölgelenen silueti dikiz aynasında görebilmişti.

65. 5 Mart 1969 Çarşamba günü sabah 4:00'te, Don Cox, Washington, Skamania County'deki Beacon Rock Eyalet Parkı yakınlarındaki 14. Karayolu üzerinde bir virajdan geçerken, yolda farlarının önünde canavarca bir yaratık belirdi. "Maymun gibi bir yüze" sahip, sekiz ila on fit boyunda olduğunu söyledi. Cox, "Bir erkek gibi koştu ve tüylü bir kürkle kaplıydı" dedi. “Yolun ortasına doğru eğilmiş bir ağaç olduğunu düşündüğüm şeyi ilk gördüğümde, arabamı yavaşlatmama neden olan bir sis yığınından yeni çıkmıştım.
”Arabamı daha da yavaşlattım ve farlarımı uzun huzmeli farlara çevirdim ve işte o zaman kürkle kaplı, maymun yüzlü bu insan formunu gördüm. Arabanın önünde yolun karşısına koştu, kırk derecelik yokuşu sıçradı ve ormanda gözden kayboldu.”
Şerif yardımcısı John Mason araştırdı ve yaratığın setin yukarısına 8 fitlik bir sıçrama yaptığını gösteren lekeler buldu... herhangi bir ayının kapasitesinin ötesinde bir başarı.
Nisan 1969'da Skamania İlçe Komiserler Kurulu, bir Sasquatch'i öldürmeyi yasadışı hale getiren ve on bin dolar para cezası ve beş yıla kadar hapis cezası veren bir kararname çıkardı. [Fate dergisi, Temmuz & Ağustos 1969.]

66. 27 Temmuz 1969 Pazar sabahı 02:30'da, Memur Floyd Sund, Hoquiam, Washington'ın kuzeyindeki ıssız bir ormanlık yolda arabasını sürerken tam önünde duran bir hayvana çarpmamak için frene basmak zorunda kaldı. Arabasından indi ve projektörünü hayvana doğrulttu. 2,5 metre boyunda, insan benzeri bir yüze sahip olduğunu, ancak ayaklar ve eller dışında kıllarla kaplı olduğunu söyledi. Yaklaşık üç yüz pound ağırlığında olması gerektiğini tahmin etti. Biraz dehşete düşerek tabancasını çekti ama hayvan ormana kaçtı.
Polis ertesi sabah bölgede ayak izi aradı ama "çok çakıllıydı". Şerif Pat Gallagher, bunun bir ayı olabileceğini düşündüğünü söyledi. Şerif Yardımcısı Sund homurdandı, "Kesinlikle öyle görünmüyordu."
Şu anda Seattle'da yaşayan eski bir Hoquiam sakini olan Bay Richard Floyd, "Burada ciddi bir polis şiddeti olasılığı var... Kuzeyden gelen bir ziyaretçiye yönelik bu bariz gözdağı sona ermeli." Bay Floyd, kısaca Don't Upset Poor, Excitable Sasquatches - DUPES olarak adlandırılacak koruyucu bir organizasyon kurma planlarını duyurdu.

Batı Virginia

67. 1960 yazında, bir grup genç adam West Virginia, Davis yakınlarındaki ormanda kamp yapıyordu. Bir gece içlerinden biri ateş için odun kesiyordu ki bir ses duydu ve birinin onu kaburgalarından dürttüğünü hissetti. Arkadaşlarından birinin onu korkutmaya çalıştığını düşündü ve sinirlenerek arkasına döndü ve kendisini "korkunç bir canavar" ile karşı karşıya buldu. Bunu şöyle tarif etti: "Büyük ateş topları gibi parlayan iki kocaman gözü vardı ve hiç ışığımız yoktu. Her bir parçası sekiz fit boyundaydı ve vücudunun her yerinde uzun, tüylü saçları vardı. Sadece durdu ve bize baktı. Gözleri birbirinden çok uzaktaydı."
Oğlanlar şoklarını atlattıklarında, yaratık karanlığa karışmıştı. Ertesi sabah erkenden kampı bozdular. Yaratığın bulunduğu yerde devasa ayak izleri bulundu, ancak tanıklar onları takip etmek istemedi. [7 Ocak 1961 tarihli kişisel bir mektuptan.]

68. WC "Doc" Priestley adlı bir Batı Virginia'lı, 1960 yılında kıllı bir insansı otomobilinin elektrik sistemini bozduğunu iddia etti. O yaz, Batı Virginia'daki Parson çevresinde çok sayıda insanın, iddiaya göre, tüylü saçlarla kaplı ve donanımlı, sekiz fit uzunluğunda korkunç bir şey gördüğü iddia edildi. "büyük ateş topları gibi parlayan" iki kocaman gözle. Ekim 1960'ta Priestley, Batı Virginia'daki Marlington'ın yaklaşık üç mil kuzeyindeki Monongahela Ulusal Ormanı'ndan geçerken, "kedi yavrusu gibi mırıldanan" arabası aniden sıçrayıp durdu.
Priestley daha sonra Charleston, West Virginia, Daily Mail muhabirlerine (5 Ocak 1961) "Sonra gördüm," dedi. "Solumda, yolun yanında, uzun saçlı, dümdüz göğe bakan bu canavar duruyordu."
Priestley'nin bir grup arkadaşı bir otobüsle önden gidiyordu. Artık doğrudan arkalarında olmadığını fark ettiklerinde, arkalarını döndüler ve onu aramak için geri döndüler.
"Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum," diye devam etti Priestley, "ta ki çocuklar beni ıskalayıp otobüsü bulunduğum yere geri götürene kadar. Görünüşe göre bu canavar otobüsten çok korkmuş ve (dikey duran) saçlarını düşürmüş ve bunu yapar yapmaz benim arabam tekrar çalışmaya başladı. Çocuklara ne gördüğümü söylemedim. Otobüs durunca olay patladı." Priestley yine otobüsün arkasından gitmeye başladı ve ardından arabası ikinci kez hareket etmeye başladı. "Sanki çok kötü bir kısa devre yapmış gibi arabamın kaputunun altından uçuşan kıvılcımları görebiliyordum" dedi. "Ve gerçekten de canavar yine yolun yanında duruyordu. Puanlar arabamdan tamamen yandı.
Otobüs tekrar geri çekildi ve canavar ortaya çıkar çıkmaz ormanın içinde eriyip gitti.

69. 30 Aralık 1960 Cuma günü saat 23:00'te, Batı Virginia'daki Hickory Flats yakınlarındaki ıssız, ormanlık bir yolda - Braxton ve Webster İlçeleri arasında - bir virajı dönerken Charles Stover, "dimdik duran, vücudunun her yerinde kıllarla." Stover, neredeyse o şeye çarpacağını söyledi ve fırın kamyonunu kısa bir mesafede durdurarak arkasına baktı. Kıllı, 1.80 boyunda, insan biçimli figür yolun yanında durmuş onu izliyordu. Gaza bastı ve sonunda bir restoran benzin istasyonunda durdu ve hikayesini bir grup adama anlattı. Hemen silahlanarak olay yerine gittiler. Yerde tuhaf işaretler buldular ve büyük kayaların bir şey tarafından devrilmiş olduğunu gördüler. Bölgedeki dağınık sakinler, birkaç haftadır ormanda olağandışı çığlıklar duyduklarını söylediler.
Stover hikayesi, canavar ilmindeki bir diğer "klasik"tir.

Wisconsin

70. 17 Ekim 1968'de Wisconsin'deki Deltox Marsh'ta iri, güçlü yapılı bir "adam" üç adam tarafından görüldü. Aynı adamlar, diğer dokuz kişiyle birlikte 30 Kasım'da onunla tekrar karşılaştılar. onu takip etmek için ama sık çalılıklarda onları atlattı. 30 Kasım'da on iki adam bataklığı tarayarak onu arıyorlardı. Buldular ama "fazla insana benziyordu" diye ateş etmediler. Yine kaçtı. [Daha fazla ayrıntı ve ek vakalar için bkz. Argosy dergisi, Nisan 1969.]

Burma

71. En sevdiğimiz telgraf hizmeti Reuters, 12 Haziran 1969 tarihli, Rangoon, Burma tarihli aşağıdaki haberi bildirdi:

> Geçenlerde Tayland-Burma-Laos sınırına yakın Mekong Nehri boyunca ormanlarda gezinen iki dev "maymun adam" yerel köylüleri korkutuyor. Basında çıkan haberlere göre, iki

yaratığın yaklaşık üç metre boyunda olduğu söyleniyor. "Maymun adamlar" ilk olarak Taimilek bölgesinde yerel bir vaizin önderliğindeki bir grup avcı tarafından görüldü. Ancak avcılar yaratıklardan o kadar korkmuşlar ki ateş etmeden kaçmışlar. Birkaç gün sonra bir çiftçi, iki yaratığı ay ışığında tarlasında gördüğünü bildirdi. Ağlayan bir çocuğunkine benzer sesler çıkardıklarını söyledi. Günlük bir Rangoon gazetesi olan The Light of Burma, bir grup Lahu gerillası tarafından üçüncü kez görüldüğünü söyledi. Yaratıklardan birinin üzerlerine taş atması üzerine gerillalar canlarını kurtarmak için koşmuştu.

Kanada

72. Reklam sanatçısı John Osborne, 21 Temmuz 1966 Perşembe günü, yakınlardaki bir ormanın kenarında büyük bir yaratık belirdiğinde, Britanya Kolumbiyası, Richmond'daki 3 Nolu Yolun eteğindeki bir hendekte oturuyordu.
"Maymuna benzemiyordu," dedi Osborne. "İri, kıllı bir adam gibiydi, yaklaşık 1.80-7 fit boyunda."
On, on beş saniye izledi, sonra bir ağacın arkasına geçip gözden kayboldu. O noktaya baktı ama ayak izi bulamadı.
Bir hafta önce Don Gilmore, Richmond'daki 8 Nolu Yolda "büyük, yünlü bir hayvanın" yaklaşık yüz baş sığırı ezdiğini gördüğünü bildirdi. Osborne kıllı erkeğinin bir taslağını çizdi ve Vancouver, British Columbia, Sun'da yayınlandı (22 Temmuz 1966).

73. 1966 sonbaharında, Vancouver ve Chilliwack, Britanya Kolumbiyası arasında bir jeolojik araştırma yapan iki mühendis, yaklaşık iki yüz yarda çapında küçük bir göle rastladı. Gölün diğer tarafında duran bir "maymun"un onlara baktığını görünce hayrete düştüler. Hayvanı yarım saat izlediler ve sonunda bölgeyi olabildiğince çabuk terk etmeye karar verdiler. Daha sonra geri döndüler ve fotoğrafladıkları karda ayak izleri buldular.

74. Powell-River News, British Columbia'dan (29 Şubat 1968):

> Alert Körfezi balıkçıları Tom Brown ve Harry Whonnock, Broughton Adası'nın güney kıyısında, Alert Körfezi'nin yaklaşık yirmi beş mil kuzeydoğusunda ve anakaradan sadece kısa bir yüzerek istiridye kazarken, tüylü canavarla karşılaştıklarını söylüyorlar.
> Brown, "Hayvan olmadığını görmek için hala bol miktarda ışık vardı" dedi. "Kıllıydı, yaklaşık 1,80 boyundaydı ve bize bakıyordu. Gördüklerimiz bu kadardı. Harry ve ben tekneye olabildiğince hızlı koştuk ve Sasquatch çalılıklara yöneldi. Koca Koca'nın bunu nasıl karşıladığını bilmiyorum ama tek istediğimiz kaçmaktı."

75. Britanya Kolumbiyası'nda bir ağaç kesici olan Gordon Baum, 27 Haziran 1968 Perşembe günü Salmon Arm Inlet'te dört fitlik bir kütük yığınının üzerinden tüylerle kaplı insan benzeri bir hayvanın sıçradığını gördüğünü bildirdi. "Bu bir Sasquatch olmalı," Baum Vancouver Eyaletinde söylendiği aktarıldı. ”Bir erkek gibi iki ayak üzerinde hareket etti; bir erkek gibi koştu ama kimse o kadar hızlı hareket edemez. İki saniyede gitmişti. Yaklaşık beş fit uzunluğunda, çok tıknaz ve ağır yapılıydı.

76. Mid-Day Standard, İngiltere'den (Ağustos 1969) tarihsiz kupür:

> RAVINE ÜZERİNDE DEV ADIMLAR
> Rocky Mountain House, Alberta, Cumartesi. Big Horn baraj sahasındaki üç işçi, ortalama bir insanın neredeyse üç katı büyüklüğünde insansı bir figür gördüklerini iddia ediyor.
> Adamlardan ikisi, yaklaşık on beş fit boyunda bir vadide uzun adımlarla ilerleyen bir figür gördüklerini söylediler. Üçüncüsü, siteyi bir tepeden izlediğini gördü.
> Kızılderililer, bölgede yaşayan yaratıklardan dört kişilik bir aile olduğuna inanıyor.

Güney Amerika

77. 1952-65 yılları arasında Arjantin, Venezüella ve Brezilya'da insan biçimindeki kimliği belirsiz tüylü yaratıklar tarafından saldırıya uğrayan ve yaralanan on sekiz insan vakası belgelendi. Bu vakalardan bazıları, UFO literatüründe geniş çapta yorumlanmıştır.

1964'te Alberto Kalbermatter adlı bir kamyon şoförü, gece geç saatlerde, üç metrelik bir yaratık aniden önüne çıkıp yüksek, korkunç bir çığlık attığında, Arjantin, Resistence'ın dışındaki ıssız bir yolda arabasını sürüyordu. Uzun siyah saçları ve insan benzeri bir yüzü olduğunu söyledi. Gaza bastı, kaçarken neredeyse yaratığın üzerinden geçiyordu.
Yerel polise göre, birkaç gün önce aynı noktada ağaçların arasında garip bir ışıklı nesne görüldü. Kalbermatter'ın "canavarını" onlara bildirdiğinde son derece korkmuş bir adam olduğunu söylediler.

ispanya
78. İspanya'da, Barselona yakınlarındaki Vilovi bölgesi, Şubat 1968'de İnanılmazların saldırısına uğradı. Orijinal raporlar korkmuş çocuklar tarafından yapıldı, ancak kısa süre sonra birçok yetişkin de tüylü dev bir yaratık gördü. Arriba gazetesine göre (27 Şubat 1968), ”Hayvan, tanıkların evinin yakınındaki bir göletten su içiyordu. Killi toprakta kırk santimetre uzunluğunda birkaç büyük ayak izi bırakarak kaçtı ve bitki üzerinde yaşayan bir varlığın (yani tüm ayak tabanı üzerinde yürüyen) ayak izlerini andırıyordu. Bu ayak izleri, birkaç gün önce Hostalrich yakınlarında, büyük, kıllı gövdesi ve uzun kolları olan bir hayvanın önünden geçerek, yorgun bir çeşit yürüyüş.”
Gazeteler, hiçbir hayvanat bahçesinde veya sirkte hiçbir goril veya ayı eksik olmadığını bildirdi. Bölgede büyük bir panik yaşandı ve her zamanki gibi olumsuz sonuçlarla birlikte büyük çaplı aramalar yapıldı. Yukarıdakilerden bir dizi ilginç karşılaştırma yapılabilir. Kümülatif olarak bakıldığında, bu rastgele gözlemler, şimdiye kadar gizli olan birkaç yönü ortaya çıkarır. Artık bu olayları kategorize edebilir ve iki ana grup olduğunu tahmin edebiliriz. Grup 1, ortak görünüm ve davranış özelliklerine sahip gerçek hayvanlardan oluşur. Grup 2, kelimenin tam anlamıyla "canavarlar" ve hayaletler ve uçan daireler gibi paranormal bir fenomenin parçası gibi görünüyorlar. Yani biyologlardan çok parapsikologların sorunudur. Onlar "başka bir şey".
Aslında, Ivan T. Sanderson True dergisinde (Aralık 1959) “The Strange Story of America's Abominable Snowman” adlı makalesini yayınlayana kadar konu çok iyi bilinmediğinden veya duyurulmadığı için 1960 öncesi verilerimiz yetersizdir. Bundan önce, konu neredeyse tamamen "Forteana" toplayan çok küçük bir meraklı grubun ve basında çıkan her tuhaflığın üzerine atlayan uçan daire meraklılarının elindeydi. Sanderson, neredeyse tek başına bu olayları kamuoyunun dikkatine sundu ve daha geniş bir ilgi uyandırdı. 1960'tan önce, yalnızca büyük "korkular" yaratan veya telgraf hizmetlerinin dikkatini çeken çok az olay, küçük canavar arabelleği tarafından korunuyordu. Bu nedenle, 1956 ile 1959 yılları arasında yalnızca toplam sekiz raporumuz ve onu takip eden on yıldan elli iki raporumuz var.
1966 yılına kadar, uçan daire gözlemlerini yakından takip etmek için organize bir çaba yoktu ve profesyonel araştırmacılar, Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri tarafından derlenen yüzeysel, genellikle hatalı tablolara ve istatistiklere güvenmek zorunda kaldılar. 1960'ların başlarında UFO faaliyetlerinde büyük bir artış oldu ve 1962 bir "flap" yılıydı. O yıl masamız için beş "canavar" gözlemi üretti. 1965'te başka bir büyük UFO dalgalanması ve 1966'da neredeyse ezici bir dalga oldu. Bu "kanatlar" daha fazla insanı UFO grubuna çekti ve raporlama büyük ölçüde gelişti. Böylece 1966 yılı on dört "canavar" vakası üretti. (Aslında bundan çok daha fazlası vardı. Diğerlerinden bazılarını genel metinde ayrıntılı olarak açıkladık.) 1967-69'da uçan daire görülme oranı yüksek kaldı, ancak yeni olaylar çok az tanıtım aldı veya hiç yapılmadı. Mart 1967'de 165 ve Mart 1966'da 158 olan Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri, Mart 1968'de yalnızca 38 UFO raporu aldı. Dolayısıyla, istatistikler doğru olsa bile, ki değiller, genel durumu tam olarak temsil etmezler.
"Canavarların" tanıkları çok nadiren yerel gazetelere veya polise rapor verir ve asla Hava Kuvvetlerine rapor vermez. Ülke çapında yaptığımız seyahatlerde, hiçbir şekilde tanıtım yapılmamış birçok muhteşem vakayı ortaya çıkardık. Çoğu zaman, tanık olayı ailesine ve arkadaşlarına anlattığında o kadar ağır alay konusu oluyor ki çenesini kapatıyor. Çoğu durumda, polise veya gazeteye ihbarda bulunan erkek veya kadın ciddiye alınmaz. Bu hayati noktayı bu kitap boyunca sürekli tekrarlamalıyız. Yosun ve balçıkla kaplı, iki büyük, parlak kırmızı gözlü, üç metre boyunda bir yaratıkla karşılaşsaydın kime söylerdin? Ve kimsenin seni ciddiye alacağını düşünüyor musun?
Bu olaylar artık daha fazla sayıda insan tarafından daha fazla ciddiye alınıyor. Bu deneyimleri iletmek için kanallarımız büyük ölçüde gelişti. Dahil olan bir avuç iyi donanımlı araştırmacı artık üzerinde çalışacak daha fazla ve daha iyi veriye sahip ve sonunda tüm bu gizemlere bir çözüme çok

yaklaşıyoruz.
“Canavar” vakalarında en rahatsız edici unsurlardan biri, insan ve hayvanların kasıtlı olarak saldırıya uğradığı düşmanca olayların oranının yüksek olmasıdır. Birçok UFO raporunda benzer bir düşmanlık görülmektedir, ancak bu düşmanca yönler, uçan dairelerin hayırsever olduğuna inanmayı tercih eden UFO zümresi tarafından küçümsenmekte veya bastırılmaktadır. Tablo 10.1'de karşılaşılan düşmanlık biçimlerini özetliyoruz. Bu vakaların on altısında veya toplamın yaklaşık yüzde yirmi beşinde otomobillerin söz konusu olması önemlidir. UFO raporlarında bu oran daha da yüksektir.

TABLO 10.1
Düşmanlık: İnsanlara, Hayvanlara ve Otomobillere Yönelik Saldırılar

Düşmanlığın Doğası	
Otomobiller yaklaştı ve/veya saldırıya uğradı	
Pençe vb. ile hasar gören otomobiller.	
İnsanlar saldırıya uğradı ve yaralandı	
Saldırıya uğrayan, yaralanan, öldürülen veya sakat bırakılan hayvanlar	*Toplamlar*16 4 8
Hayvanların kaybolması	6
Tanıklara atılan lastikler	2 36

Lovers' Lanes'te yaratıkların aniden çalıların arasından çıkıp gençleri korkuttuklarında çok sayıda veya bizim "canavar" gözlemlerimiz meydana gelir. Düşük seviyeli UFO gözlemlerimizin çoğu da benzer koşullar altında gerçekleşir. Bu durumlarda yerleşik bir susturma faktörü vardır, çünkü çoğu zaman genç aşıkların orada olmaması gerekir veya onlar eşlerini aldatan yetişkinlerdir. Düşüncesizliklerini açığa vurmadan gördüklerini açıklayamazlar. Gördüklerini bildiren bu kadar çok tanığın tam bir anonimlik konusunda ısrar etmesinin ana nedeni budur.
Canavarların davranışlarının en şaşırtıcı yönlerinden biri, hareket eden arabaları kovalamak ve sürücülere ulaşıp onlara zarar vermeye çalışmaktır. Ne ayılar ne de goriller bu şekilde davranmaz. Pek çok durumda tekrarlanan bu otomatik takip, akıllıca olmayan bir harekettir. Yine de, diğer birçok durumda, yaratıklar yüksek zeka sergiliyor gibi görünüyor - neredeyse insan benzeri zeka. West Coast'un zeki "Big Foot"u ile Michigan ve Florida'nın otomatik kovalayan Abominable Swamp Slobs'u arasında çok büyük bir fark olduğu açıktır. Bu vakaların yakından incelenmesi, araçları açıkça takip eden yaratıkların - veya hayaletlerin - gerçek hayvanlardan ziyade doğaüstü varlıklar olduğunu gösterir. ABSM ara sıra Washington'daki bir ormanda bir arabanın yoluna düşebilir, ancak tepkisi genellikle meraktır.
Sanki bu paranormal tipler, insanları belirli alanlardan korkutmak veya tersine, insan sürülerini bu alanlara çekmek için kullanılıyor gibi görünüyor. Birkaç örnekte, canavar avcısı çetelerinin bir ormanı veya bataklığı tararken, UFO'ların sadece birkaç mil ötede gizli faaliyetlerde bulunduğunu bulduk. Neredeyse tamamen fark edilmeden gittiler çünkü bölgedeki herkes diğer yöne gitmişti. Bu nedenle, geçici bir sonuç sunabiliriz: "canavarlar", sihirbazların yanlış yönlendirme dediği şeyle meşguller. Sağ eli sallayarak seyrederken, sol el fark edilmeden kirli işleri yapıyor. Herkes Aşıklar Yolu'nun etrafındaki çalıları döverken, sığırlar birkaç mil ötede kayboluyor.
UFO'lar varken otomobiller sıklıkla aniden stop eder, bu nedenle bu elektro-manyetik (EM) etkinin gerçekleşmiş olabileceği 64. ve 68. Durumlar bizi özellikle ilgilendiriyor.
Su, UFO aktivitesinde çok önemli bir rol oynar ve canavar gözlemlerimizin çoğu göllerin, nehirlerin ve bataklıkların çevresinde gerçekleşti. Hayvanların suya ilgi duyması elbette doğaldır. ABSM zeki, insan benzeri bir hayvansa, belki de medeniyet onu ıssız ormanlara, milli parklara ve bataklıklara daha da derinlere sürüklüyordur. Buradaki muamma, son yıllarda yaratıkların medeniyetten uzaklaşmak yerine medeniyete yaklaşması. Kaliforniya'da geçit töreni yapmak için kuzeybatıdan geliyorlar.
Bu raporlardan ve genel metinde açıklanan diğer vakalardan, bu hayvanların bazılarının oldukça eksiksiz bir resmini çizebiliriz. Tablo 10.2'de genel tanımlayıcı verileri izole ettik. Örnek vakalarımızın en az kırk dördünde tanıklar, yaratıkların iri yapılı bir adamdan daha uzun olduğundan emindi. Olağan tahmin, yedi ila on fit arasında değişiyordu. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki vakalardan yalnızca birkaçı, yaratıkları altı fitten daha kısa olarak tanımladı. Birçok tanık, hayvanın

çok geniş göründüğü gerçeğini de yorumladı - bir insandan çok daha geniş. Dört ayak genişliğinde omuzlar tarif edilmiştir. Bu genişlik ortak bir faktördür ve ayıları ve gorilleri dışlar.

TABLO 10.2
Raporlardaki Genel Açıklamalar

AçıklamalarToplam	
Ortalama bir erkekten daha uzun tüylü insansılar (genellikle 7 ila 10 fit boyunda)	44
3 ila 6 fit boyunda kıllı insansılar	4
Geniş omuzlar; bir erkeğinkinden daha geniş	5
Alışılmadık derecede uzun kollar	4
Görünür kol yok	1
"Boğa köpeği" head	1
”Yaralı yüzü olan ayı”	1
Bir goril ve bir insan karışımı gibi yüz	2
İnsana benzeyen yüz	2
“Çıkartılmış ağız”	1
Sakal	1
Gözler	
a. Aydınlık gözler	4
b. Yeşil gözler	4
c. Kırmızı gözler	3
Yuvarlak yüz	2
Kulaklar	
a. Kısa kulaklar	1
b. Sivri kulaklar	1
c. kulaksız	1
Pullu cilt	2
Yeşilimsi veya yeşilimsi parlayan	2

Birkaç dikkate değer istisna dışında, tanıklar çoğunlukla yaratıkların yüzlerini ya "insana benzer" ya da bir insan ile bir goril ya da maymun karışımı olarak tanımladılar. Vaka 4'teki "çıkıntılı ağız", vakaların on birindeki parlak gözler gibi paranormal bir varlığa işaret ediyor olabilir. Bazı hayvan gözleri elbette oldukça yansıtıcıdır ve bir far veya el feneri onlara çarptığında parlıyormuş gibi görünür. Ancak birçok tanık, yaratıkların gözlerinin kendinden ışıklı ve çok parlak olduğunu iddia ediyor - bir yansımadan daha parlak. Aydınlık veya kendinden ışıklı gözlerden bahseden çok az ABSM raporu vardır. Öte yandan, parlak gözler birçok UFO "işgalci" raporunun bir özelliğidir.

Olay 13'te tanık, yaratığın canlı olmaktan çok "mekanik" göründüğünü söyledi. Sert ve metodik bir şekilde hareket etti, topuklarında şaklayan köpekleri görmezden geldi. Bizim Sasquatch kesinlikle farklı tepki verirdi. [Vaka 13'ün daha kapsamlı bir açıklaması için bkz. Brad Steiger ve Joan Whritenour, New UFO Breakthrough, s. 8889.] Gelecek bölümlerde, yaratıkların canlı varlıklardan çok robotlar gibi göründükleri birkaç başka vakanın ana hatlarını çizeceğiz.

Bu kitap boyunca, tanıkların "bir kadın çığlığı" veya "bebek ağlaması" gibi bir ses duyduklarını anlattıkları olaylar bulacaksınız. Bu fenomen hayalet avcıları tarafından iyi bilinir ve seslerin dünyanın her yerindeki mezarlıklarda ve "perili" evlerde duyulduğu birçok durum vardır. "Kadın çığlığı" sesi kesinlikle canavarlarımızla ilgilidir. Bu mekanik olarak yeniden üretilebilir. Yıllarca, sahte medyumlar bu sesi seanslarda bir kuru buz parçasının üzerine sıcak gümüş bir doları okşayarak yeniden ürettiler. Tiz, doğaüstü bir çığlık yaratır. Bu numarayı bir dizi canavar tanığa uyguladık ve onlar, deneyimleri sırasında duyduklarının neredeyse aynısı olduğunu söyleyerek korku ve kabulle tepki gösterdiler.

Burada Tablo 10.3'te canavar olaylarında bildirilen bazı genel özellikleri özetliyoruz. Yaratığın dik bir pozisyondan düştüğü ve bir ayı gibi dördü üzerinde koştuğu sadece bir vaka (25) vardır. Bu raporun diğer yönleri onu ABSM kategorisinden çıkarır. Vaka 22 ve 61'de birkaç garip topumuz var: Biri "yarı insan, yarı at" (bir Centaur?), Diğeri "yarı insan, yarı keçi" (klasik Satyr?) . Bunlar sadece sübjektif izlenimler olabilirdi ya da belki de hikayeyi yazan muhabir ya tanıkların tariflerini yanlış yorumladı ya da kendi birkaç süslemesini ekledi. (1957'de New Jersey'deki bir "küçük adam"

vakasında yerel bir muhabir, yaratığın gösterişli bir tam o'shanter giydiğini söyleyerek hikayeyi rötuşladı. Bu ayrıntı, o zamandan beri UFO literatüründe usulüne uygun olarak anlatılıyor.)

TABLO 10.3
Görülen Canlıların Genel Özellikleri

Özellikler	*Toplam*
sesler	
a. çığlık atan bir kadın gibi	6
b. ıslık çığlık	1
c. ağlayan çocuk	1
d. Gürleme ve/veya ağlama	2
Olağanüstü çeviklik sergiledi; büyük sıçramalar yaptı	5
Dik pozisyondan dört ayak üzerine düştü	1
Hoş olmayan bir koku eşliğinde ortaya çıktı	5

Örnek vakalarımızdan beşi, Asya hesaplarının çoğunda açıklanan kokuya benzer keskin, kötü bir kokudan bahsediyor.

Grup 1 tipi, daha önce de söylediğimiz gibi, bilim tarafından hala bilinmeyen bir hayvan - hatta birkaç farklı hayvan türü -. Yalnızca tehdit edildiğinde veya saldırıya uğradığında düşmanca davranır. Zeki görünüyor; hatta belki de yüksek bir zeka düzeyine sahiptir - diyelim ki yunusunki kadar yüksek. Bu zeka, onu neredeyse insanın kendisi kadar anlaşılması zor ve kurnaz yapmıştı. Yıllar boyunca biriken ayak izleri ve diğer fiziksel kanıtlar, görgü tanığının ifadesine daha fazla güven veriyor. Bu yaratık var. Ama insanla ilgili hiçbir şey istemiyor. Ve onu kim suçlayabilir?

Grup 2 gerçek gizemi oluşturur. Sanki hiç var olmamışlar gibi bir anda belirip yok oluyorlar. Arkalarında nadiren ayak izleri veya diğer fiziksel kanıtlar bırakırlar. Daha çok paranormal veya parafiziksel görünümlerin doğasında görünüyorlar. İnsanlara ve otomobillere saldırarak çiziklere, morluklara ve siyah gözlere neden olurlar. Arabaları kovalarlar ve sığırları götürürler. Ölüm perileri gibi çığlık atıyorlar (belki de folklorun orijinal sürgünleridir) ve büyük boylarına, kilolarına ve çevrelerine rağmen malları ortaya çıktığında hiçliğe dönüşüyorlar. 1970'lerin başında Missouri'de pek çok insanı korkutan ve yoluna sefil bir koku bırakan Missouri Canavarı Momo vardı. 1980'lerin sonunda, Güney Carolina'da kısa bir süre pullarla kaplı ve ürkütücü gençlerle bir Kertenkele Adam ortaya çıktı.

Yavaş yavaş, giderek daha fazla insan, belki de gerçekten de küçük mavi gezegenimize musallat olan sivri dişler ve kürklerle geçici transmogrifikasyonlar olabileceği ve en korkutucusu; sadece kaçan kurbanları duyuyor olabiliriz.

on bir

O APTAL "UÇAN DAİRE" İNSANLAR

Saçlarla kaplı insan kılığına girmiş devler ve cüceler uçan dairelerde geziyor. Şu anda UFO'ların inip yolcuları alıp indirdiklerine dair iki binin üzerinde belgelenmiş rapor var. Bu yolcuların açıklamaları çılgınca değişiyor ve şeffaf varlıklar (kemikleri görünse bile!), Alnının ortasında tek bir göz şaplak atan tuhaf parlayan beyler, uzun dalgalı sarı saçları olan nazik Venüslüler ve küçücük peri benzeri insanları içeriyor. birkaç santim yüksekliğinde. Bu açıklamaların çoğu çok gülünç olduğu için, nadiren kamuoyuna duyurulur ve yalnızca çok küçük bir avuç sabırlı araştırmacı, tüm bu farklı raporları bir araya getirmek için herhangi bir çaba sarf etti.

Çoğu zaman çocuklar en iyi tanıklardır ve UFO inişlerinin çoğu en iyi şekilde çocukların raporlarıyla temsil edilir. Ancak polis memurları, doktorlar, avukatlar, pilotlar ve diğer "güvenilir" kişiler de, kelimenin tam anlamıyla insansalar, gizemli uçan daire insanlarıyla karşılaştıklarını bildirdiler.

UFO topluluğu dağ gibi bir literatür oluşturmuş olsa da (1969'da Kongre Kütüphanesi tarafından yayınlanan UFO bibliyografyasında 1.600'den fazla UFO kitabı ve makalesi listelenmiştir), bu iniş vakaları hakkında çok az nesnel ve anlamlı çalışma vardır. UFO karmaşasını çözmeye çalışan birkaç

kalifiye araştırmacıya bir yandan güvenebilirsiniz. Bunlar arasında Fransa'dan Aime Michel ve Dr. Jacques Vallee, İngiltere'den Gordon Creighton ve Charles Bowen ve Amerika Birleşik Devletleri'nden Coral Lorenzen ve Ivan T. Sanderson yer alıyor. Ulusal Hava Olayları Soruşturma Komitelerinin (NICAP) Washington, DC ofisinde bir dayanak noktası olan Isabel Davis gibi diğerleri, bu "insansı" raporları yıllardır sessizce takip etti. İronik bir şekilde, NICAP'ın resmi politikası, neredeyse tüm UFO iniş vakalarını düşürmek, alay etmek ve reddetmek olmuştur. ana çabalarını UFO tanıklarının güvenilirliğini kanıtlamak için on iki yıllık bir kampanyaya adadılar. Tuhaf bir nedenden ötürü, tüm UFO meraklılarının çoğu, iniş raporlarının ezici yığınını uzun süredir göz ardı ediyor, belki de bu raporların çoğu, uçan dairelerin dünyadaki bir süper uygarlıktan gelen olağanüstü derecede gelişmiş bir teknolojinin ürünü olduğu yönündeki yaygın inancı çürütüyor gibi göründüğü için. gökyüzü. Aslında, birçok durumda yaptığımız gibi, iniş tanıklarıyla derinlemesine derinlemesine röportaj yaptığınızda, sanki uçan daireler gerçekten de psişik fenomenlerin daha geniş dünyasının bir parçası olan öznel bir fenomenmiş gibi görünüyor. UFO varlıkları çoğu durumda aptallar, hayvanlar veya bir tür beyinsiz robotlar gibi davranır. Pek çok tanık, dairelerin kendilerinin, Canavar dedektif Ivan T. Sanderson, Davetsiz Ziyaretçiler adlı kitabında UFO zümresinin iniş raporlarını kabul etme konusundaki isteksizliğini alaycı İngiliz üslubuyla yorumladı:

> Uzay sondalarımızdan birine (1) orta yaşlı bir Bushman kadın, (2) Katsena civarında bir yerden, neredeyse siyah olan, 1.80 boyunda bir Nijeryalı, (2) bir başka gezegensel bedende ne olacağını hayal edin. ten rengi ve dökümlü beyaz cübbesi ve sarığı, (3) sarışın, dolgun, İsveçli bir kız, (4) mavi-siyah tenli, dallanmış kızıl saçlarıyla dolu bir Melanezyalı, (5) bir Japon çocuğu ve (6)) parlak, siyah, dalgalı saçlı ve fildişi tenli Napoliten bir adam. Böyle bir gezegenin sakinlerinin, eğer biraz zeki olsalar bile, neredeyse histeriye girdiklerini ve yetkililerinin, bir uzay aracından çıkıp bitki ve evcil hayvan toplayan böyle bir zümreyle karşılaştığını söyleyen herkesi hemen hapse attığını hayal edebiliyorum. Bu altı türden yalnızca bir veya ikisinin uzay yolculuğu yapan bir araçta görev yaptığı görülürse, durum daha da karmaşık hale gelir. Ve bu tiplerden sadece biri aynı anda farklı yerlerde ve farklı kişiler tarafından görülse, hangisinin doğru söylediği, hangisinin hayal edilmesinin kan dökülmesine yol açabileceği konusunda tanıklar arasındaki tartışma. Bu, bizim (dünya insanı) bugün içinde bulunduğumuz durumla ilgili. O zaman biraz daha olmaya çalışalım
>
> mantıklı.

Ne yazık ki mantık, bebeklikteki UFOloji sözdebiliminde çok küçük bir rol oynamıştır. Spekülasyon ve kör inanç günün emirleri olmuştur. Bir astronom, Mars'ta uçan dairelerin Mars'tan geldiğine dair "kanıt" sağlayan bir ışık parlaması gözlemler. Bir radyo astronomu, uzayda uzak bir noktadan gelen bir statik dalga yakaladığını duyurur ve UFOloglar hemen bize büyük bir kozmik uygarlığın bize mesajlar gönderdiğini söyler. Ancak bir uçan daire Washington DC'nin yirmi mil dışında bir otoyola indiğinde ve insan görünümlü tulumlu bir adam yoldan geçen bir sürücüyle sohbet etmek için atından indiğinde, UFOlogların hepsi başka yöne bakar. olamaz. Yine de son yıllarda bu tür otoyol inişleri oldu - çoğu görmezden gelindi. UFO meraklıları korkunç insan olmayan BEM'leri (böcekli canavarlar) tercih ediyorsa, Bizde de bunlardan çok vaka var. İşte 1954'te geniş çapta yayınlanan bir INS gönderisi:

> Garson, Ontario, 7 Temmuz (INS). Kanadalı genç bir madenci, bir uçan daire ve üç kişilik mürettebatı gördüğünde ısrar ediyor - "hepsi de mahmuz gibi kulakları ve üç çift kolu olan on üç fit boyunda." Yirmi beş yaşındaki Ennio La Sarza, dün Kanada Kraliyet Hava Kuvvetleri yetkililerine hikayesini anlattı. RCAF bir soruşturma başlattı ancak yorum yapmayı reddetti.
> La Sarza, geçen Cuma günü - Mars gezegeninin dünyanın yörüngesine en yakın olduğu gün olan - Garson'daki nikel madenciliği merkezinin kuzeyinde gökten inen "devasa bir disk" gördüğünü iddia etti.
> La Sarza, yaratıklara uzaktan kim olduklarını sorduğunu ve “bayılana kadar hipnotik bir bakışla beni sabitlediklerini; Onlara geldiğimde gemi gözden kaybolmuştu.”

1954 yılı, Fransa, İtalya ve Güney Amerika'da yoğun iniş yoğunluğuyla dünya çapında bir UFO "flap" üretti. Dr. Jacques Vallee, 1954 raporlarından iki yüzünü topladı ve bunları çok sistematik bir şekilde inceledi. Bu vakaların sekizinde tanıklar, UFO sakinlerinin tamamen veya kısmen saçlarla kaplı "küçük adamlar" veya devler olduğunu iddia etmişti. Pek çok durumda tanıklar, varlıkların huzurunda felç geçirdiklerini veya "bayılma nöbetleri" geçirdiklerini iddia ettiler. Yine de, inanılmaz bir şekilde, UFO'ların insanlar üzerindeki sayısız fiziksel (tıbbi) etkisi, şu anda binlerce vaka olmasına rağmen, hiçbir zaman gerektiği gibi incelenmemiştir.
Dr. Vallee'nin Passport to Magonia adlı kitabı, son yüz yılı kapsayan yüzlerce iniş vakasını özetliyor. Evet, bu tür şeyler çok uzun bir süredir, belki de tarih boyunca büyük ölçüde fark edilmeden devam ediyor.
1896-97, 1905 ve 1909'da dünya çapında UFO "flaşları" vardı. Bu erken vakalarda birçok tuhaf UFO alışkanlığından biri gün ışığına çıktı. UFO'lar, o zamanlar bakir olan gökyüzümüzde gezinirken, arkalarına sıradan molozları saçmaktan, gazeteleri, ayakkabıları ve hatta soyulmuş patatesleri denize atmaktan hoşlanırdı. "Gizli mucitlerin" söylentileri ve hikayeleri geniş çapta dolaşıyordu. Bugün bile UFO'ların yollarında, özellikle inişten sonra, tamamen sıradan çöpler var. Bu basit bir psikolojik savaş hilesi gibi görünüyor. Bir iniş alanında dünyevi materyallerin bulunması, genellikle müfettişlerin tanıkların hatalı olduğu veya yalan söylediği sonucuna varmalarına yol açar. Ne de olsa, Marslılar ve Venüslülerin sıradan alüminyum parçalarını, bilinen üretim bujileri ve bozulmamış gazeteleri kırlara saçmaları pek olası değil.
18 Mayıs 1909 gecesi saat 23:00'te Lethbridge adında bir adam Galler, Caerphilly'de bir yolda gezinirken büyük bir silindirik nesne gördü. London Daily Mail'deki hesabına göre (20 Mayıs 1909), yanında her ikisi de kalın kürk mantolar ve kürk şapkalar giyen iki adam vardı. Bay Lethbridge'in kendilerini izlediğini gördüklerinde, onun anlayamadığı bir dilde heyecanla birbirlerine gevezelik ettiler, sonra nesneye atladılar ve ardından gece gökyüzüne uçtular. Daha sonra, diğer pek çok vakada olduğu gibi, sahada açıkça "Fransa'da Üretildi" damgası bulunan metal bir makine parçası da dahil olmak üzere çeşitli hurdalar bulundu. Doğal olarak herkes Mr. Lethbridge, kanalı fark edilmeden ve geceleri uçurma gibi inanılmaz bir başarıyı -o dönem için inanılmazdı- gerçekleştiren Fransa'dan bir çift gizli mucitle açıkça karşılaşmıştı. Galler'e indiler, gece yarısı bir şeyler atıştırdılar, onarımları yaptılar ve tekrar uçtular. Pasaportları düzende olmadığı için Bay Lethbridge onları alarma geçirmiş ve kaçmışlardı. Görünüşe göre ne "büyük kürk mantolu" adamlar ne de onların harika uçan makineleri bir daha hiç görülmedi.
Erkeklerin tam boyutu verilmemiştir. Alışılmadık derecede büyük boyutlardalarsa, belki de editör bu bilgi parçasını hariç tutmaya karar verdi, tıpkı modern editörlerin modern UFO raporlarının daha çılgın ayrıntılarını tanığın itibarını zedeleme veya hikayesini daha da saçma gösterme eğiliminde olabileceği için sık sık dışarıda bırakması gibi.
1965 sonbaharında, Meksika'yı ve dünyanın geri kalanını bir başka büyük UFO "kanatması" sararken, Meksika gazeteleri Mexico City'nin güney banliyölerinden birinde bir grup varlıkla karşılaştıklarını iddia eden isimsiz üç kadının haberlerini yayınladılar. parıldayan kırmızı gözleri olan en az on fit boyunda. Tanıklar, yaratıkların parlak gri giysiler ve çizmeler giydiklerini, ancak belirgin burunları veya ağızları olmadığını söyledi. Varlıkları incelemekle oyalanmadılar ve polise koştular.
UFO meraklıları ya bu tür hikayeleri bastırırlar (küçük günlüklerinde yayınlamayarak) ya da orijinal hikayelerden daha tuhaf olan spekülatif saçmalıklarla açıklamaya çalışırlar. Çok okunan iki UFO kitabının yazarı merhum Frank Edwards, sorunu, ileri sürdüğü teoriye uyacak şekilde yalnızca ayrıntıları değiştirerek çözdü. Pek çok devi daha kabul edilebilir "küçük adamlara" dönüştürdü.
Karıştırmada neredeyse kaybolan birçok dev hikayeden biri, 18 Ekim 1963'te Arjantin'de yaklaşık on beş ila yirmi fit boyunda üç "parlak metal robot" ile bir tabanca ile savaşmaya çalışan Eugenio Douglas adlı çok korkmuş bir kamyon şoförünün anlatımıydı. Polise, Monte Maix kasabası yakınlarında parlak beyaz bir ışığın kamyonunu yutması üzerine kamyonunu bir hendeğe sürdüğünü söyledi. Işığın, otoyolun ortasına park edilmiş yirmi beş fitlik bir diskten geldiğini söyledi. Taksisinden atladı ve üç "tarif edilemez varlık" daireden inip ona yaklaşırken, hava korsanlarını savuşturmak için taşıdığı tabancayı salladı. Onlara dört el ateş etti ve kasabaya doğru çılgınca koştu. Daire ona birkaç geçiş yaptı ve her seferinde "korkunç, boğucu bir sıcaklık dalgası" hissettiğini

söyledi.
Arizona, Tucson'daki Hava Olayları Araştırma Kuruluşu (APRO), 1952'den beri UFO yaratık raporlarını araştırmak ve takip etmek için mücadele ediyor. 1967 sonbaharında Brezilya'da bir APRO müfettişi olan Bayan Irene Granchi, o yılın 24 Kasım'ında Rio de Janeiro'nun dışında meydana gelen garip bir olayın tanıklarıyla görüştü. Tiz bir sızlanma on dört yaşındaki Carlos Alberto do Mascimento'yu uyarmış ve çalıştığı Rua Gomes Caneiro'daki sekiz katlı apartmandan dışarı bakmasına neden olmuştu. Yakındaki bazı ağaçlara inen parlak metalik görünümlü bir disk gördü. Nesne uzun bir ağaca çarptı ve ağaç "patlayacak gibiydi." Carlos, Bay Ugo Battaglia'yı pencereye çağırdı. ve ikisi de beyaz tulumlu üç adamın topraklanmış daireden çıkıp etrafında kaskatı bir şekilde yürüdüğünü gördüler. Her iki tanık da erkeklerin kollarını yanlarında sıkıca tuttuklarını fark etti (1954 Avrupa davalarının birçoğunda belirtilen bir özellik). Yaklaşık beş dakika sonra üçlü nesneye yeniden girdi. Daha sonra Carlos ve Bay Battaglia apartmandan ayrıldıklarında tepeye baktılar ve nesne hala oradaydı. Ama bir köşeyi dönüp arkalarına baktıklarında, o şey gitmişti. tepeye baktılar ve nesne hala oradaydı. Ama bir köşeyi dönüp arkalarına baktıklarında, o şey gitmişti. tepeye baktılar ve nesne hala oradaydı. Ama bir köşeyi dönüp arkalarına baktıklarında, o şey gitmişti.
Ertesi gün Carlos, Bay Battaglia ve Hildebrando de Moraes nesnenin düştüğü yeri ziyaret etmeye karar verdiler. Bölgedeki çimenler düzleşmişti ve Carlos'un "parçalanmış" gördüğü ağaçta yaprak kalmamıştı. Gövde yanmış ve kömürleşmişti, ancak birkaç kırık uzuv dışında tüm komşuları sağlamdı.
Hildebrando, yakın çevredeki çimenlerin ve çalılıkların o kadar yüksek olduğunu ve aralarından geçerken gözden kaybolduğunu keşfetti. O beş fit sekiz inç boyunda. Yine de hem Carlos hem de Battaglia, tulumlu üç adamın araçlarının etrafında dolaşırken aynı çimde sadece dizlerine kadar geldiklerini fark etmişlerdi. Bütün bunlar doğruysa, o zaman hem nesne hem de varlıklar devasa boyutlara sahip olmalıdır.
APRO'dan Bayan Coral Lorenzen, UFO'lar hakkında düzinelerce kafa karıştırıcı UFO canavar hikayesini tartışan bir dizi popüler kitap yazdı. UFO'lar Over the Americas'ta, 1947'de olağanüstü bir UFO karşılaşması olduğunu iddia eden Peru, Lima'da bir tanıkla yaptığı röportaja tam bir bölüm ayırıyor.
Yalnızca Bay CAV olarak tanımlanan tanık, olaydan yirmi yıl sonra 4 Ekim 1967'de APRO müfettişi Richard Greenwell tarafından sorgulandı. Bir gece Lima'nın dışındaki bir otoyolda topraklanmış parlak bir diske rastladı ve yaya olarak yaklaştığında amip benzeri iki inanılmaz yaratık tarafından karşılandı. Birleştirilmiş muzlara benziyorlardı. Derileri kum rengindeydi ve havlu benzeri bir dokuya sahipti ve boyları yaklaşık 1.75'ti. "Sanki bir konuşmacıdan geliyormuş gibi" bir ses geldi ve ona anlayabileceği bir dil olan İngilizce hitap etti. Ses ona yaratıkların cinsiyetsiz olduğunu ve kendilerini amipler gibi aniden bölerek gösterdiklerini söyledi. Onu uçan dairelerinin oldukça çorak iç kısmında hızlı bir tura çıkardıktan sonra ayrıldılar.
Tüm hikaye, burada verebileceğimizden daha fazla ilgiyi hak ediyor. Önemli ayrıntılardan biri de adamın iradesini kaybetmiş olması. “Kendi emrimde olmayan bir durumdaydım” dedi. Daha sonra anoreksiya (iştah kaybı) ve tamamen bitkinliğin klasik "temas" semptomlarını yaşadı. Bu tür semptomlar genellikle tanığın bir şekilde hipnoz benzeri halüsinasyonlar yaşadığını ve beyne bir şekilde bir konfabulasyon veya sahte bir hafıza beslendiğini gösterir. Beyin elektriksel bir organizmadır ve fenomenin elektrik enerjilerini manipüle edebildiğine ve hatta muhtemelen tüm duyusal verilerle birlikte zihne sahte bir anı yerleştirebildiğine dair kanıtlar vardır.
Bu konfabulasyon faktörünü kesin olarak anlayabilmemiz veya bu kafa karıştırıcı vakaların birçoğunun ana açıklamasının bu olduğunu kesin olarak kanıtlayabilmemiz için yıllarca çalışma, tıbbi testler ve UFO tanıklarının sürekli gözlemlenmesi gerekecek.
Elbette bu kadar kolay açıklanamayan birçok başka durum da vardır (her ne kadar konfabulasyon "kolay" bir cevap olmasa da). Birçok UFO inişinde yerde, katı bir mekanik nesnenin gerçekten yere değdiğini gösteren özdeş işaretler bulundu. Son yirmi yılda sayısız vakada yanık izleri, kimyasal ve metal izleri ve diğer türden somut fiziksel kanıtlar keşfedildi.

1950'lerin başından beri UFO'lar hakkında bilinmesi gereken neredeyse her şeyi biliyoruz. 1990'a

gelindiğinde, dünya çapında 500.000'den fazla kayıtlı gözlem vardı ve bu verilerde birkaç temel özellik defalarca tekrarlandı. Örneğin, nesneler, neredeyse ilk başta görünmezmiş veya aniden görünmez olmuş gibi, sıklıkla tanık gruplarının önünde belirir ve kaybolur. Bu sürecin bir parçası olarak, elektromanyetik spektrumun görünmez saçaklarından görünür frekanslara, spektrumun bir ucundaki kızılötesi ve kırmızıdan diğer ucundaki ultraviyole veya mora geçerler. Bu değişiklikler tarih boyunca gözlemlenmiş ve "hayalet" kelimesinin kökenini oluşturmuştur. Bu çok renkli nesneler, rengin yanı sıra sıklıkla şekil de değiştirdiğinden ve çok az gürültü yaptıklarından veya hiç ses çıkarmadıklarından, uzun süredir tanınan psişik fenomen kategorilerine düzgün bir şekilde uyuyorlar. "Uzay gemileri" gibi görünmüyorlar veya öyle davranmıyorlar. Üçgen biçimlerde hareket eden ışıklar (1991'de Belçika'da görülen ve fotoğraflanan yoğun bir şekilde duyurulan hava olayları gibi) aniden bölünebilir ve farklı yönlere fırlayabilir. Bu şeylerin kalıcı bir fiziksel formu yoktur, ancak daha çok eski "hayaletler" gibidirler, görünür tayfta süzülürken renk değiştirirler.

Avrupa'da UFOloglar, bu parafiziksel özellikleri yıllardır kabul ettiler ve ET efsanesini ve Amerikalı meslektaşlarını nesiller boyunca çıkmaza sokan diğer amaçsız tartışmaları bir kenara atarak önemli ilerleme kaydettiler. 1967'de Colorado Üniversitesi'nde devlet destekli bir UFO araştırmasında bilim adamlarından oluşan bir ekibe başkanlık eden merhum Dr. Edward Condon, belki de bu konuları incelemek için bir "büyü ajansı" olması gerektiğini gözlemledi. Psişik fenomenler ile UFO tezahürleri arasındaki korelasyonlar, sıkı uçan daire meraklıları dışında herkes için iyi kurulmuş bir gerçektir.

İngiltere'nin Flying Saucer Review dergisinin editörü Bay Charles Bowen, konuya adanmış tek tanınmış bilimsel dergi yakın zamanda şunları yazdı:

> Ne oluyor? Yeryüzünde ve zamanda geniş bir alana dağılmış olan bu tanıkların hepsinin başka bir dünyadan veya başka bir gerçeklik boyutundan gelen katı varlıklarla deneyimleri mi vardı? Yoksa hepsi benzer türde halüsinasyonlar mı gördüler, rüyadaki yaratıklar pek çok açıdan çarpıcı biçimde benzerdi?... Bazı tanıkların anlattığı ürkütücü, ürkütücü yaratıkların bir tür psişik yansıtma olabileceği fikrini düşündüm. Bu vakalarda anlatılan olaylarda gözle görülür rüya benzeri nitelikler vardır. Acaba bir yerlerden buraya bir şey geliyor ve bizim için anlaşılmaz bir şekilde -radar dalgalarındaki gibi bir radyasyon şekliyle de olsa- yeterince katı nesnelere farkında olmadan rastlayan insanların zihinlerine stilize edilmiş resimler pompalıyor olabilir mi? işleri hakkında?...

İngiliz Dışişleri Bakanlığı'nda kilit konumlarda görev yapmış yetenekli bir dilbilimci olan Bay Gordon Creighton şunları söylemektedir: "Varlıklarla bu 'karaya çıkma' ve 'temas' hikayelerinin ne anlama geldiğini kavrarsak ve anladığımızda, (belki) sorunun bazı daha büyük yönlerini anlama yolunda olmak.

"En azından bir şey kesin. Başka dünyaların, alemlerin veya varoluş düzeylerinin sakinleriyle sözde karşılaşma hikayeleri, büyüleyici bir sosyal, psikolojik - ve muhtemelen parapsikolojik bir muamma oluşturur ... Aramızda yeni bir tür psikoz ortaya çıkıyorsa, o zaman boşa harcamak yerine, Babalarımızdan neden nefret ettiğimiz ve annelerimizi sevdiğimize dair o kadar çok zaman var ki, akıl uzmanlarımız ve psikologlarımız en başından beri orada olmalı, neredeyse yirmi yıl önce patlak vermesinden bu yana bu yeni vebayı incelemeli ve onunla savaşmalı! Değerli zaman kaybedildi."

Bu kitabın ana amacı, çok sayıda canavar ve yaratık gözlemini minimum kuramsallaştırmayla sunmaktır, ancak daha önce tartıştığımız vakalardaki birbiriyle ilişkili pek çok ayrıntıyı göz ardı edemeyiz. Bu ayrıntılar, bu olayların birçoğunun bir şekilde birbiriyle ilişkili olabileceğini ve toplu olarak bakıldığında daha büyük bir bütünü temsil edebileceğini gösteriyor. Kıllı canavarların tanıkları ve UFO olaylarının ve psişik tezahürlerin tanıkları aynı şeylerin çoğunu deneyimlediler. Artık folklor ve iblis bilimindeki hayalet hikayelerinin ve canavar hikayelerinin birçoğunun aslında gerçek bir temele sahip olması ancak yanlış yorumlamaya maruz kalması mümkün görünüyor. UFO öğrencilerinin inanmaktan hoşlandıkları gibi, yalnızca dünya dışı ziyaretçilerle uğraşmak yerine, çok daha geniş ve sonsuz derecede daha karmaşık bir şeyin kısa bakışlarıyla uğraşıyor olabiliriz.

UFO verilerinin paradokslarından biri, katıksız ağırlığının geçerliliğini geçersiz kılmasıdır. Şu anda milyonlarca UFO görüldü ve binlerce iniş ve temas oldu. Yine de hepsi boşa çıktı. Elli yıl önce ilk uçan daire çılgınlığı ülkeyi kasıp kavurduğunda bildiğimiz kadar, şimdi de gerçek fenomenler

hakkında çok az şey biliyoruz. Dikkatle araştırılan ve rapor edilen gözlemler ve olaylar, apaçık çelişkiler ve imkansızlıklarla doludur. Görünürde sağlam olan muhteşem tasarlanmış makineler, generaller, üst düzey yetkililer, bilim adamları, astronomlar, pilotlar ve polis memurları gibi yüksek güvenilirliğe sahip tanıklar tarafından anlatılmıştır. Şimdi, aynı derecede güvenilir başka tanıklar ülkenin ve dünyanın başka yerlerinde aynı makineleri bildirmiş olsaydı, bu tür makinelerin gerçek olduğunu ve var olduğunu kesinlikle söyleyebiliriz. Ama bu olmadı. Aynı açıklama nadiren başka bir raporda tekrar görünür. Genel konfigürasyonlar - tabak şeklinde, puro şeklinde, vb. - tek tiptir, ancak yakından tanıklar - ve pek çok kişi olmuştur - sadece aynı fikirde görünmüyorlar. Açıklamalar, raporların kendisi kadar çeşitlidir. Korelasyonlar zordur.

Bildirilen UFO varlıkları da sadece boyut olarak değil, genel görünüm olarak da karışık bir çantadır. Gözbebeği olmayan gözleri, parlayan gözleri, tabak kadar büyük gözleri, minik boncuk gözleri, etrafını saran yarık gözleri, kedi benzeri gözleri ve hatta hiç gözü olmayan UFOnotları olmuştur. Burunsuz varlıklar ve ağızsız varlıklar olmuştur. Kulaklar, sivri uçlu olmaktan fil benzeri olmaya kadar geniş bir yelpazeyi kapsıyordu. Bütün bu insanlar aynı şeyi mi görüyor? Zorlukla. Şüpheciler, hiçbirinin hiçbir şey görmediğine inanmayı tercih ediyor.

Gordon Creighton, dikkatini 1965'te Güney Amerika'dan gelen çok sayıda iniş raporuna odakladı ve UFOnotlarının tanımlarını içeren vakaları aşağıdaki kategorilere ayırdı:

TABLO 11.1

Güney Amerika'da UFO Yolcu Açıklamaları (1965)

Genel açıklama	*vaka sayısı*
devler	6
Uzun adam	9
Orta veya normal boylu erkekler	5
küçük adamlar	10
Minik adamlar (3 fitten kısa)	12
Kıllı, kavgacı cüceler	5
Yeşilimsi yaratıklar (yeşil ten, yeşil ışıklar)	3
kıllı dev	1

KAYNAK: İnsansılar (1969), s. 86.

Bay Creighton ayrıca, beş vakanın yalnızca bir gözü görünen yaratıklarla ilgili olduğu gerçeğini yorumladı. Bunlardan ikisinin boyunun 1,8 metreden fazla olduğu bildirildi; otuz günden kısa bir süre içinde (Ağustos-Eylül 1965) tümü Peru'dan gelen diğer üçünün boyları bir fitten daha kısaydı. Şubat 1965'in başlarında, Arjantin'in kuzeydoğusundaki Corrientes Eyaletindeki Torrent köyünün dışına beş parlak, şeffaf nesne indi ve beş ila yedi fit boyunda, alnının ortasında tek gözü olan yaratıkların köylülere saldırdığı bildirildi. . Rodrigo de Riana'nın raporuna göre bir çiftlik evine girdiler ve bir adamı yakalamaya çalıştılar. O ve arkadaşları karşılık verdi (yaratıkların son derece kırılgan ve zayıf göründüğüne dikkat çekerek) ve varlıklar geri çekildi. Ama bir gün kadar sonra geri döndüler. ve bir kez daha hayvanat bahçeleri için bir örnek yakalamaya çalıştılar. Bu kez köylüler tüfekler ve pompalı tüfeklerle zorla ortaya çıktılar ve görünüşe göre etkisiz bir şekilde havaya ateş ettiler ve yaratıklar yine eli boş ayrıldılar.

Canlı kırmızı tenli, kulakları veya burnu olmayan ve garip bir ağzı olan başka bir tek gözlü devin, 28 Ağustos 1963'te Brezilya, Belo Horizonte, Familia Sagrada yerleşim banliyösündeki bir bahçeye indiği ve yaklaştığı bildirildi. üç erkek Çocuklardan biri bir tuğla alıp fırlatmaya başladı ama varlık göğsündeki kare bir lambadan ona "turuncu bir ışın" fırlattı ve çocuğun kolunu "felç etti".

Neyse ki, çocuklar bu karşılaşmadan yara almadan çıktılar. Daha sonra Profesör Hulvio Brant Aleixo ve "oğlanların doğruyu söylemediğine inanmak için hiçbir neden bulamadıklarını" söyleyen diğer yetkin müfettişler tarafından yakından sorguya çekildiler.

Arequipa, Güney Peru'da Julio Lopez de Romana ve Antonio Chaves Bedoya, 29 Eylül 1965'te tek gözlü minik bir varlığın üzerinden geçmeyi kıl payı kaçırdıklarını iddia ettiler. Yüksekliğinin seksen santimetre (otuz bir inç) olduğunu söylediler ve görünüşe göre vücudunun etrafında gümüş ve altın şeritler var. Birkaç dakika sonra bir UFO belirdi ve arabalarıyla birlikte bir miktar uçtu. O gece bölgedeki diğerleri de alçaktan uçan bir UFO gördüklerini bildirdi.

Pek çok uçan daire raporu, psişik fenomenler aleminde örtüşüyor gibi görünüyor. Örneğin Ağustos 1966'da Arkansas, Malvern'de beş farklı kişi, 2,5 metre boyunda ve kırmızı, turuncu ve sarı olmak

üzere çok renkli olarak tanımlanan, parlak, tanımlanamayan yürüyen bir nesneyle karşılaştıklarını bildirdi. Pek çok hayalet hikayesi muhtemelen bu Anlaşılmazların görünüşlerine dayanmaktadır. Bazen yalnızca geçici olarak biçim alıyor gibi görünüyorlar.

19 Eylül 1963'te Kanada, Saskatoon'daki bir okulun arkasında oynayan dört çocuğun, tepelerinde daire çizdikten sonra gökten inen oval şekilli bir ışık gördükleri bildirildi. Ondan bir "kutu" düşmüş ve birkaç metre ötede asılı kalmış gibiydi. Çocuklar temkinli bir şekilde ona yaklaştılar ve bir "adam" aniden ortaya çıkarak ayağa kalktığında irkildiler. On bir yaşındaki Brian Whitehead daha sonra müfettişlere "Bundan sonra herhangi bir kutu görmedik" dedi.

Çocuklar, "adamın" yaklaşık üç metre boyunda olduğunu, "bir keşiş gibi" "mum boya gibi beyaz" giysiler giydiğini tahmin ettiler. Brian, "Bazen onun içini görebiliyordum," dedi.

"Adam" inler gibi bir ses çıkardı, ellerini uzattı, gençlere doğru süzülmeye başladı. Korku içinde koştular. Gruptaki kızlardan biri o kadar histerik hale geldi ki gerçekten hastaneye kaldırılması gerekti. Ebeveynleri ve yerel polis, onların gerçek korkularından etkilendi ve hikayelerini ciddiye aldı. İlçede UFO tipi ışıklar görüldü.

Ancak tüm UFOnotlar "hayalet" değildir.

1954 vakaları üzerine yaptığı çalışmada Dr. Vallee, çoğunluğun hava soluyan yaratıklar gibi göründüğünü keşfetti. Birkaçının bir tür kask veya solunum cihazı taktığı belirtildi. Bazı tanıklar, UFOnotların, özellikle "küçük adam" türlerinin "dalgıç kıyafeti" giydiklerini iddia etti. 1954'teki iki yüz vakanın onunda, UFO sakinlerinin normal insan boyuna ve görünümüne sahip olduğu açıklandı.

Uçan dairelerde normal görünümlü insanların dolaşması mümkün olabilir mi? Şimdi bunun böyle göründüğü yüzlerce vaka var.

1897'ye kadar uzanan bir tarihte, fiziksel olarak insanlara benzeyen UFO sakinlerinin sayısız hikayesi vardır. Bu olayların birçoğunda, UFOnotları hafif yapılı, genellikle beş fit beş ile beş fit dokuz inç arasında, koyu zeytin tenli, sivri çeneli köşeli yüzler, yüksek elmacık kemikleri ve çekik, Doğu benzeri gözlerle tanımlandı. Bu çok yaygın bir tanım haline geldi. Ayrıca, dünyanın her yerinden "küçük adamlar", "normal büyüklükteki" tipler ve devlerin aynı şekilde tanımlandığı birkaç yüz vaka içeren ilginç bir raporlar bütünü var. Hem tarihi hem de modern birçok raporda karşımıza çıkan bir başka ilginç özellik ise, bu varlıkların parmaklarının normal insan ellerinden çok daha uzun, olağanüstü uzun ve daha ince görünmesidir.

Karışıklığı daha da artırmak için, ayrıca büyük bir bölümü yayımlanmamış, büyüleyici "siyahlı adam" vakalarından oluşan büyük bir dosyamız var. giyim ve geleneksel araba kullanmak. Bazı durumlarda bu kişiler, tanıklara gördükleri hakkında sessiz kalmalarını şiddetle tavsiye ettiler. UFO meraklıları yıllarca Hava Kuvvetlerinin ve hatta CIA'in temsilcileri olduklarını varsaydılar. Bununla birlikte, tanıklık kanıtları, tanıkların açıklamaları, bu "siyahlı adamların" hükümetin bir parçası olmadığını, bunun yerine UFO fenomeniyle doğrudan ilişkili olduğunu gösteriyor.

Arjantin'in önde gelen gazetelerinden biri olan Cordoba (29 Kasım 1964'te), 5 Haziran 1964 gecesi Cordoba'dan Rio Ceballos'a gitmekte olan bir doktor ve eşinin kendilerine doğru uçan bir şey gördüklerini anlatmıştı. Paja Blancas Havaalanından yaklaşık otuz kilometre uzaktaydılar ve bunun bir uçak olduğunu varsaydılar: Bundan kısa bir süre sonra önlerindeki yolda kör edici bir ışık belirdi. Çevirmen Gordon Creighton olayı Flying Saucer Review'da şöyle anlatıyor:

> Doktor, yaklaşan bir aracın farları olduğunu düşünerek, diğerine kendisininkini kısması için bir işaret olarak kendi ışıklarını yaktı, çünkü ışık o kadar güçlüydü ki yolu hiç görmek imkansızdı. Ancak ışık hiç sönmedi ve yaklaşmaya devam etti, bu yüzden doktor pes etti ve yolun kenarına çekti ve durdu.
>
> Bilinmeyen araç sonunda arabasının sadece bir metre (yarda) önünde durdu, parlak ışığı şimdi yavaşça mora döndü ve uzun bir nesneyi algılayabildiler. Doktorun karısı paniğe kapıldı ve yirmi dakika kadar orada oturdular... Doktor en sonunda dışarı çıkıp araştırmaya karar vermişti ki aniden birinin yaklaştığını gördü. Doktor tabancasını hazırlamıştı ki, yumuşak bir sesin "Que le pasa," diye sorduğunu duydu.arkadaş?" ("Sorun nedir dostum?"). Doktor, motorunu tekrar çalıştırmaya çalıştığını ancak başaramadığını söyledi. Ses cevap verdi: "Neden tekrar denemiyorsun?" Bunu yaptı ve motor çalıştı. Sonra ışıklarını yaktı ve önündeki cismin bilinmeyen, daha önce hiç görmediği bir şey olduğunu gördü. Hesabı

doktorun kendi ağzından devam edeceğim: ”Sonra arabanın yanında duran adam bana gülümseyerek baktı ve 'Korkma' dedi. Ben karasalım. Burada, dünyada tamamlamam gereken bir görevim var. Benim adım RD, dostum ve insanoğluna bunu kendi ağzından anlatabilirsin.
---------- --------
moda.'"
”Doktor, adamın daha sonra, her ikisi de tamamen gri giyinmiş ve onu bekleyen iki varlığa doğru yavaşça yürüdüğünü ekledi. Üçü de makineye bindi ve ardından mor renkli bir iz bırakarak hızla havalandı.

Olasılıkların sınırsız olduğunu görebilirsiniz. UFO fenomeni bize her durum için bir canavar verir; altı kollu yaratıklar, amip benzeri lekeler, tek gözlü devler, kıllı "küçük adamlar" - adını siz koyun ve UFO ilminin bir yerinde birinin onu gördüğünü bulacaksınız. Tüm bunlar yeterince sorun değilmiş gibi, siyah Cadillac'larda dolaşan UFO varlıklarımız ve izole otoyollarda mor Impossible'lardan fırlayan görünüşte normal insanlar var.

ON İKİ

UZAYDAN GELEN BÜYÜK ŞAKA

Güney Karolina, Gaffney'de iki polis memuru, 17 Kasım 1966 sabahı erken saatlerde dar altın takım elbiseli ufak tefek bir adamla kısa ve pek bilgilendirici olmayan bir sohbet yaptı. ayık ve güvenilir insanlar yıllardır aynı deneyimleri bildiriyorlar. Bu "küçük adamlar", uçan daire ilminin önemli bir parçasıdır. New Yorker'ın birkaç yıl önce bir uçan daireden "küçük bir adamı" tarladaki bir ata "Beni liderinize götürün" diye seslendiğini gösteren bir karikatür yayınladığından beri birçok şakanın konusu oldular.

Görünüşe göre Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri, 1950'lerin başında bir dizi "küçük adam" raporu aldı, çünkü 1955'te, o zamanlar resmi UFO-kovalayan Mavi Kitap Projesi'nin Pentagon sözcüsü olan Yüzbaşı Robert White, basına şunları söyledi: "Son üç yılda [UFOnotların] her türlü tanımını duydum, ama en sık görülenler küçük, yeşil, parlak, kokulu tipler. Tüm hikayelere rağmen, hala hiçbir uzay adamının dünyaya inmediğine ikna oldum. Yine de insanlar küçük yeşil adamlar gördüklerinde ısrar ediyorlar."

Güney Amerika, son yıllarda "küçük yeşil adamlarla" dolup taşmış gibi görünüyor. Alberto San Roman Nuez adlı on beş yaşındaki bir çocuk Peru, Lima'da polise 1 Ağustos 1965'te evinin çatısında çamaşır yıkadığını ve yanına tabak benzeri bir şeyin düştüğünü söyledi. ve "derisinde onu kurbağa gibi gösteren yeşilimsi ışıklar" olan üç buçuk fit boyunda bir varlığı taburcu etti. Dehşete kapılan Alberto merdivenlere koştu. Bunu yaparken, nesneden gelen kırmızı bir ışık bir an için onu sardı ve sonra uçup gitti, okyanusa doğru yöneldi. Polis daha sonra çatıda her biri bir ayak çapında dört dairesel işaret buldu.

Yine Lima'da bir başka çatıya iniş, 24 Ağustos 1965'te yirmi öğrenci ve onların yetişkin öğretmenlerinin okullarının tepesinde bazı garip sesler duymasıyla meydana geldi. Çatıya çıktılar ve hepsi saklanmak için koşarken fırlayan, zonklayan, disk şeklinde bir nesne keşfettiler. Dünyanın her yerindeki okulların çevresinde çok sayıda iniş ve gözlem gerçekleşti. 1966'da Michigan, Hillsdale'de sansasyonel, çok duyurulan görüntüler, bir üniversite kampüsündeki bir yurdun hemen önünde gerçekleşti. Ve yüzlerce çocuk, öğretmen ve yakınlardaki yetişkin sakinler, 6 Nisan 1967'de Miami, Florida'daki Crestview İlköğretim Okulu'nun üzerinde alçakta asılı duran dairesel, görünüşte metalik nesneler gördüler.

Tüm raporlardan, UFO'ların ve onların garip sakinlerinin çocuklara özel - ve belki de nahoş - bir ilgileri olduğu acı verici bir şekilde açık.

4 Ekim 1965'te üç histerik çocuk, Arjantin'in Salta kentindeki Liberator General San Martin Okulu müdürünün ofisine hücum etti ve ona birkaç kısa, çirkin yeşilimsi canavarın onlara saldırdığını ve yürürken onları yakalamaya çalıştığını söylediler. okula. Hikaye, müdür için yeni bir şey değildi. Gazetecilere aynı tür şeyleri daha önce de duyduğunu söyledi - yaklaşık iki yıl önce.

Şu anda, UFOnaut'ların yerel dilde tanıklarla konuştukları ve hatta tanıtım için teklif verdikleri yüzlerce vaka var. Arjantinli dükkan sahibi Felipe Martinez, "dalgıç kostümü" ve kask takan ve yavaş yavaş Portekizce konuşan bir yarda boyunda "küçük bir adam" ile üç ayrı karşılaşma olduğunu iddia etti. Martinez, "onların" kendisinden tanınma kazanmalarına yardım etmesini istediklerini, ancak kendisinin yapabileceği tek şeyin toplantıyı bir radyo istasyonuna bildirmek olduğunu söylediğini söyledi. Daha sonra, başka bir iddia edilen görüşmeden sonra, dört mürettebatın boyları bir metreden [39 inçten kısa] olan bir daireye götürüldüğünü, beşinci yolcunun yaklaşık 1,8 metre boyunda sarışın bir adam olduğunu söyledi. Bu vesileyle, mürettebatın ona bir "uzay giysisi" giydirdiğini, ancak kalbinin o kadar hızlı atmasına neden olduğunu ve onu çıkarmak zorunda kaldığını söyledi. Bu 1965'teydi.

14 Ağustos 1965'te, bir demiryolu işçisi olan Joao do Rio, Brezilya'nın Cruzeiros köyü yakınlarındaki Paraiba Nehri'nde balık tutarken, yakına tabak benzeri bir nesne indi ve yetmiş santimetre boyunda (28 inç) büyük parlak gözlere sahip küçük bir adam düştü. ona kusursuz bir Portekizce ile hitap etti. "Başka bir dünyadan" olduğunu söyledi ve Rio'ya dilediği kişiye söylemesi için yetki verdi. Sonra şaşkın balıkçıya küçük bir metal disk verdi, geri döneceğini söyledi, tekrar

tabağına atladı ve uçup gitti. Genç tanığın diski analiz için yetkililere teslim ettiği bildirildi ve bu, bunu duyduğumuz en son şey.
19 Ağustos 1965'te Mexico City, Meksika'daki Ulusal Politeknik Enstitüsü yakınlarında iki öğrencinin önüne "tuhaf bir yazıt" taşıyan başka bir metal parçası düşürüldü. Öğrenciler, Yago ve Payo Rodriguez, O sabah 08:30 AM, ışıklı, kubbeli bir disk yanlarındaki üçayak ayakları üzerine indi ve yaklaşık seksen santimetre (yaklaşık otuz bir inç) boyunda ve "gaz maskeli" iki küçük yaratık dışarı çıkıp metal plakayı önlerine düşürdü. , ve tekrar uçtu. Müfettişler, iniş yapıldığı iddia edilen yerde çimlerin yandığını ve tripod ayaklarının durduğu yerde işaretler olduğunu buldu. Garip bir sıvının damlaları da bulundu. Diğer birçok UFO iniş sahasında benzer sıvı bulundu. Her ikisi de dünyevi maddeler olan alümina ve silikondan oluşur.
Rezervuarların, göllerin ve nehirlerin çevresinde defalarca meydana gelen uçan daire "kanatları", belki de suyun UFO gizeminde önemli bir rol oynadığını gösteriyor. Örneğin, 1966'da yüzlerce insan Wanaque, New Jersey rezervuarının çevresinde her türlü gizemli hava nesnesini gördü. Brezilya, Pontal'dan Jose Alves adlı bir balıkçı, uçmayı hiç duymamış, çalışkan, sessiz bir adam olarak tanımlanıyor. daireleri deneyiminden önce, 4 Kasım 1954'te uçan bir nesneden üç küçük koyu tenli adam gördüğünü ve bunlardan birinin Parbo Nehri'nden gelen suyla parlak metal bir tüpü doldurduğunu söyledi.
Batı Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'daki çok sayıda Kızılderili kabilesinin, her yıl su için belirli göllere ve nehirlere gelen "küçük adamlar" hakkında efsaneleri vardır; bu yerlerden Kızılderililer kaçındı ve kutsal kabul edildi. Meksika'da, uzak geçmişte Meksika nehirlerini ve göllerini ziyaret eden, ışıltılı "dalgıç kıyafetleri" içinde su altında yürüyen küçük insanlar olan "Wachoqs" hakkında kapsamlı efsaneler vardır.
İrlandalılar bize her zaman eski çimlerde göllere ve nehirlere giden dar yeşil veya kahverengi kostümler içindeki "küçük adamlardan" söz etmişlerdir. Çoğumuz İrlanda'nın Leprikon ilmini halk hikayeleri ve mitler olarak görmezden gelme eğilimindeyken, bu küçük, yakalanması zor varlıkların sayısız görünüşü vardır. Bu anlatımların birçoğunda, tanıkların bir dere veya gölün kıyısında bir kaba su doldururken Leprikonlarla karşılaştıkları iddia ediliyor. UFOnotlarımızın çoğu gibi, Cüce Cin'in de ürkek olması ve insanlardan kaçması gerekir. Ayrıca, UFOnotlarımız ve canavarlarımız gibi, Cüce Cinlerin de büyük mesafelere sıçrayabilmeleri ve gözden kaybolabilmeleri gerekir.
İsveç ve Danimarka'da, yeryüzünde yaşayan ve fiziksel olarak deforme olmuş cüce benzeri varlıklar olan troller hakkında bir şeyler duyuyoruz. Cüce cinlerin de yer altında yaşaması gerekiyor ve saklandıkları yeri bulmaya çalışanların vay haline. Zaman zaman çocukları kaçırıp sonsuza kadar kaçırdıkları söylenir. UFO ilminde, yeraltında gizli mağaralarda, hatta dünyanın oyulmuş merkezinde yaşadığı varsayılan "Deros" (zararlı robotlar) vardır. Bu yeraltında yaşayan temasının varyasyonları, binlerce yıl öncesine dayanan eski Doğu efsanelerinde bulunabilir. "Küçük insanlar" mitolojisinin tümü temelsiz değildir. Bir tür arkeolojik kanıt var. Güney Amerika'daki antik kentlerin kalıntıları, küçük tüneller, merdivenler, ve normal erkeklerin elleri ve dizleri üzerinde geçmek zorunda kalacakları kadar küçük geçitler. Bunları kim ve neden inşa etti? Amerika Birleşik Devletleri'nde bile, Exeter'den pek de uzak olmayan New Hampshire, New Salem'de, 1965'te bir UFO "kanatının" bulunduğu yerde, Kızılderililer gelmeden çok önce inşa edilmiş eski bir tünel ve küçük oda inşası var. Burayı “küçük adamlar” yapmış derler. Küçük tünellerden oluşan bir başka ayrıntılı sistem, birçok yoğun daire "kanat"ına ev sahipliği yapan Peru, Cusco'nun dışında yer almaktadır. Çok sayıda insan, 20 Ağustos 1965'te Cusco yakınlarında bir diskten inen iki parlak cüce gördüğünü bildirdi. 12 Eylül 1965. Sağır edici bir gürültünün ortasında ortadan kayboldular, dedi. Bunları kim ve neden inşa etti? Amerika Birleşik Devletleri'nde bile, Exeter'den pek de uzak olmayan New Hampshire, New Salem'de, 1965'te bir UFO "kanatının" bulunduğu yerde, Kızılderililer gelmeden çok önce inşa edilmiş eski bir tünel ve küçük oda inşası var. Burayı “küçük adamlar” yapmış derler. Küçük tünellerden oluşan bir başka ayrıntılı sistem, birçok yoğun daire "kanat"ına ev sahipliği yapan Peru, Cusco'nun dışında yer almaktadır. Çok sayıda insan, 20 Ağustos 1965'te Cusco yakınlarında bir diskten inen iki parlak cüce gördüğünü bildirdi. 12 Eylül 1965. Sağır edici bir gürültünün ortasında ortadan kayboldular, dedi. Bunları kim ve neden inşa etti? Amerika Birleşik Devletleri'nde bile, Exeter'den pek de uzak olmayan New Hampshire, New Salem'de,

1965'te bir UFO "kanatının" bulunduğu yerde, Kızılderililer gelmeden çok önce inşa edilmiş eski bir tünel ve küçük oda inşası var. Burayı “küçük adamlar” yapmış derler. Küçük tünellerden oluşan bir başka ayrıntılı sistem, birçok yoğun daire "kanat"ına ev sahipliği yapan Peru, Cusco'nun dışında yer almaktadır. Çok sayıda insan, 20 Ağustos 1965'te Cusco yakınlarında bir diskten inen iki parlak cüce gördüğünü bildirdi. 12 Eylül 1965. Sağır edici bir gürültünün ortasında ortadan kayboldular, dedi. Kızılderililer gelmeden çok önce inşa edilmiş eski bir tünel ve küçük oda inşaatı var. Burayı “küçük adamlar” yapmış derler. Küçük tünellerden oluşan bir başka ayrıntılı sistem, birçok yoğun daire "kanat"ına ev sahipliği yapan Peru, Cusco'nun dışında yer almaktadır. Çok sayıda insan, 20 Ağustos 1965'te Cusco yakınlarında bir diskten inen iki parlak cüce gördüğünü bildirdi. 12 Eylül 1965. Sağır edici bir gürültünün ortasında ortadan kayboldular, dedi. Kızılderililer gelmeden çok önce inşa edilmiş eski bir tünel ve küçük oda inşaatı var. Burayı “küçük adamlar” yapmış derler. Küçük tünellerden oluşan bir başka ayrıntılı sistem, birçok yoğun daire "kanat"ına ev sahipliği yapan Peru, Cusco'nun dışında yer almaktadır. Çok sayıda insan, 20 Ağustos 1965'te Cusco yakınlarında bir diskten inen iki parlak cüce gördüğünü bildirdi. 12 Eylül 1965. Sağır edici bir gürültünün ortasında ortadan kayboldular, dedi.

Anında gözden kaybolan bu anlaşılmaz yetenek, birçok raporda anlatılmıştır. Ağustos 1965'te Grand Forks, Kuzey Dakota'daki altı tanık, bir golf sahasının üzerinde duran, yanıp sönen şeffaf dairesel bir nesne gördüklerini ve "içeride... bir siluet gibi hareket eden küçük figürler" içerdiğini söyledi. Tanıklardan bazıları nesneye doğru koştuğunda, nesne yüksek bir patlamayla ortadan kayboldu. "Az önce patladı," dedi içlerinden biri. Diğer şeffaf nesneler yıllar boyunca birçok kez görülmüştür. 28 Ağustos 1962'de üç kişi, Arjantin'in Delores şehri yakınlarındaki 2 No'lu Ulusal Karayolu'ndan üç yüz yarda uzakta parlak bir şekilde aydınlatılmış bir nesneyle karşılaştı. Yaklaşık otuz fit uzunluğunda ve on beş fit yüksekliğinde olduğunu ve "makinenin içinde hareket eden insan benzeri figürler" olduğunu söylediler. Bunlar gece manzaralarıydı. Aynı nesnelerin gün boyunca evinizin üzerinden uçtuğunu varsayalım; onları hiç görebilecek misin?

İnsan gözü bir radyo alıcısına benzetilebilir: Elektromanyetik spektrumun yalnızca çok küçük bir bölümünü, elektromanyetik dalgaların görünür ışık olarak bilinen orta aralığını algılayacak şekilde ayarlanmıştır: Böylece, bu aralığın üstündeki veya altındaki bir frekansa ayarlanmış herhangi bir dalga çıplak gözle görülemez: Kanıtlar, okült ve UFO aktivitelerinin büyük ölçüde insan algısının ötesindeki frekanslarda yürütüldüğünü gösteriyor: Radar gibi insan yapımı aletler, bu daha yüksek, görünmeyen frekanslara ayarlanmıştır ve ara sıra görünmeyen nesneleri yakalayabilir. insan gözü.

Görünmez uçan daireler mümkün!

Ekim 1954'te Londra Sunday Dispatch'e İngiliz Savaş Dairesi'nden bir sözcü "Onlar [UFO'lar] insan gözüyle görülemezler" dedi. alçak irtifada havai. Askeri personel bir göz atmak için ofislerinin dışına çıktı ve gökyüzünün açık ve boş olduğunu görünce çok şaşırdı. Savaş Dairesi sözcüsü, "Her seferinde aynı modeli izlediler, her zaman gün ortası civarında," diye devam etti. "Bölgedeki tüm radar setlerimiz onları tespit etti." Hikayenin tamamı Binbaşı Donald E. Keyhoe'nin The Flying Saucer Conspiracy adlı kitabında anlatılıyor. En az bir “irtibat sahibine” uçan dairelerin normalde bizim için görünmez olduğu söylendi. Tanık, Gary Wilcox, New York, Newark Valley'in dışındaki üç yüz dönümlük bir çiftlikte tek başına çalışkan bir genç adamdı. 24 Nisan 1964 Cuma günü saat 10:00 civarında, Bay Wilcox, ayna yansıması gibi bir ışık parlaması gördüğünde gübre dağıtıyordu ve yakınlarda yerden birkaç metre yukarıda havada asılı duran yumurta şeklinde bir nesne keşfetti. Yaklaşık yirmi fit uzunluğunda ve yuvarlak uçları olan on iki ila on beş fit genişliğinde olduğunu söyledi. Şaşkınlıkla yanına gitti ve dokundu. "Tıpkı bir otomobile dokunmak gibiydi," dedi daha sonra müfettişlere "ve motorun rölantide çalışmasına benzer bir ses vardı." yaklaşık yirmi fit uzunluğunda ve on iki ila on beş fit genişliğinde yuvarlak uçlu. Şaşkınlıkla yanına gitti ve dokundu. "Tıpkı bir otomobile dokunmak gibiydi," dedi daha sonra müfettişlere "ve motorun rölantide çalışmasına benzer bir ses vardı." yaklaşık yirmi fit uzunluğunda ve on iki ila on beş fit genişliğinde yuvarlak uçlu. Şaşkınlıkla yanına gitti ve dokundu. "Tıpkı bir otomobile dokunmak gibiydi," dedi daha sonra müfettişlere "ve motorun rölantide çalışmasına benzer bir ses vardı."

Aniden nesnenin altından iki küçük figür yere düştü. İnsan şeklinde olmalarına rağmen, sadece bir buçuk metre boyundaydılar ve her ikisi de gümüşi tek parça takım elbise giymişlerdi. Başları ve

yüzleri de aynı opak malzemeyle kaplıydı ve üzerlerinde toprak örnekleri olduğu anlaşılan tepsiler tutuyorlardı. Bu tepsilerin altında elleri görünmüyordu. Onlardan biri Wilcox'a "Korkma," dedi. Kafasından çok göğsünden geliyormuş gibi görünen derin bir sesle konuştu. "Daha önce insanlarla konuştuk."
Wilcox'un bildirdiğine göre, onun onları görebildiğine biraz şaşırdılar ve ona gemilerinin normalde yüz fitin ötesindeki mesafelerde görünmez olduğunu söylediler. Üstelik işlerinin çoğunu gündüz yapıyorlardı çünkü o zamanlar araçlarının görülmesi daha zordu. Geceleri, gemilerinin karanlıkta parıldama ve konumlarını ele verme eğiliminde olduğunu söylediler.
Ayık, iyi eğitimli, açık sözlü bir genç olan Wilcox, görev bilinciyle hikayesini yerel şerife bildirdi ve 1 Mayıs 1964'te yeminli bir ifade imzaladı. Bu ifadenin bir kopyası dosyalarımızda var. İçinde Wilcox, UFOnotların kendisine astronot John Glenn, Virgil Grissom ve iki Sovyet kozmonotunun "uzaya maruz kalma" nedeniyle bir yıl içinde öleceğini söylediklerini belirtti. Bu kehanet çok kesin değildi. John Glenn küvetinde kaydı ve birkaç ay boyunca denge duygusunu etkileyen iç kulağına zarar verdi. Tesadüfen, Rusya'nın uzaya çıkan ilk adamı Yuri Gagarin de aynı zamanlarda benzer bir kaza geçirdi.
Ocak 1965'te Virgil Grissom, test edilmekte olan bir Apollo uzay kapsülünde çıkan feci yangında ölen üç astronottan biriydi. Dört ay sonra, 24 Nisan 1967'de, Wilcox'la karşılaşmasından tam üç yıl sonra, Rus kozmonot Albay Vladimir Kosmarov, uzay kapsülü düştüğünde öldü. Gagarin bir yıl sonra bir uçak kazasında öldü.
Wilcox, "küçük adamların" onunla yaklaşık iki saat konuştuğunu ve kavrayışının ötesindeki birçok şeyi tartıştığını söyledi. Olay hakkında konuşmamasının "kendi yararına" olacağı konusunda onu uyardıklarını söyledi. Sonunda nesneye geri döndüklerinde, nesne kısa bir mesafe yukarı doğru kaydı ve aniden yok olmuş gibi göründü. Yerde kırmızımsı jöle benzeri bir madde kaldı. Wilcox, onu almak için elleriyle tutamadığını söyledi. Bir gün içinde eriyip gitti.
Önde gelen bir psikiyatrist olan Dr. Berthold E. Schwarz, 1968'de Bay Wilcox'u ziyaret etti ve onu dikkatle muayene etti. Dr. Schwarz daha sonra Flying Saucer Review'daki raporunda "Gereksiz meşguliyetlere, düşünce eğilimlerine, patolojik düşünceye veya uygunsuz etkiye dair hiçbir kanıt yoktu" dedi. Başka bir genç çiftçi, Carroll Wayne Watts, 1967'de biraz daha korkunç bir hikaye buldu. Teksas, Amarillo'da bir yalan makinesi testinde başarısız olduktan sonra, Mart 1968'de ülke çapında tanıtım aldı. Watts hikayesi "gizemli adamlar"la ve uzaydan gelen hayırsever Büyük Biraderler gibi basit terimlerle düşünmeyi tercih eden UFOloglar arasında pek popüler olmayan diğer bileşenlerle doludur.
Carroll Watts için kabus 31 Mart 1967 Cuma günü saat 22:30'da başladı. Terk edilmiş bir evin yanında garip bir ışık gördüğünde Teksas, Loco'ya doğru evine gidiyordu. Yoldan ayrıldı ve ışığa yöneldi. Yaklaştığında, yaklaşık yüz fit uzunluğunda ve sekiz veya on fit yüksekliğinde olduğunu söylediği bir nesne gördü. Durdu ve araştırmak için arabasından indi. Yaratığın yan tarafında kayarak açılan bir kapı vardı ve sonra mesafeli bir ses onunla konuştu. "Duygusuz bir sesti," dedi, "ne eril ne de dişil. Bana sıkı bir fizik muayeneden geçmek isteyip istemediğimi sordu. Onlara neden muayene olmak istediğimi sordum ve onlar da geçersem onlarla uçuş yapabileceğimi söylediler. Muayenehaneyi geçen her erkeğin uçabileceğini ama kadın ve çocukların alınamayacağını söylediler.
"Durduğum yerin karşısındaki duvara bir makine gösterdiler" diye devam etti. ”Yapmam gereken tek şeyin muayene için makinenin önünde durmak olduğunu söylediler.
”Makinenin yaklaşık iki veya üç fit ilerisinde bir harita vardı. Yaklaşık bir yarda kareydi ve yerden yaklaşık bir fit yukarıda başladı. Büyük ölçekli bir arazi haritasına benziyordu ama ne haritası olduğunu çıkaramadım.
”Sonra bana, gemi bir binanın üç yüz yarda yakınından geçtiğinde, binada kaç kişinin olduğunu ve yaşlarını söyleyebilen bir makineye sahip olduklarını söylediler.
”Onlar, her kimseler, dünyanın her yerinde konuşlanmış olduklarını ve istedikleri gibi gelip gidebileceklerini - kimsenin onları durduramayacağını söylediler... Muayenehaneyi reddettiğimde, bana birkaç kişinin sınava girdiğini söylediler. ve uçuşlar yapmıştı.”
Bay Watts "Hayır, teşekkürler" dedi ve nesne sessizce yükselip uçup giderken arabasına döndü.

Olayı Hava Kuvvetlerine ve yerel yetkililere bildirdi ve ciddiye alındı. İtibarı "kınamanın ötesinde" olarak tanımlandı ve bir Hava Kuvvetleri mensubu da dahil olmak üzere üç kişi daha birkaç gün önce aynı bölgede görüldüklerini bildirdi.
İki hafta sonra, 11 Nisan 1967 Salı günü Watts, evinin yakınında başka bir ışık gördüğünü ve kamyonetinin motorunun stop ettiğini söyledi. Dışarı çıktığında tam arkasında yumurta şeklinde bir nesne buldu. Bir kapı açıldı ve dört küçük adam belirdi. Boylarının bir buçuk metreden kısa olduğunu, kaslı göründüklerini, uzun gözleri ve konuştuklarında hareket etmeyen yarık benzeri ağızları olduğunu söyledi. "Beyaz tulum tipi takımlar" giymişlerdi. Kendileriyle gitmesini tekrar istediler ve bu sefer o gitti. Vücudunu tellerle inceleyen bir tür makine tarafından incelendiği çok daha büyük bir gemiye götürüldüğünü iddia etti.
Sonraki aylarda "küçük adamları" tekrar gördü ve onların ve zanaatlarının on bir fotoğrafını çekti. Bunlardan altısı sonunda FBI'a teslim edildi ve resimlerden biri Dr. J. Allen Hynek'e gitti. Dr. Hynek'in basında tüm hikayeyi ciddiye aldığı aktarıldı.
Şubat 1968'de Carroll Watts yalan makinesi testine girmeyi kabul etti. 25 Şubat Pazar günü Amarillo'nun teste girmesi için yola çıktı. Hedley, Texas yakınlarında, Route 287 üzerinde, görünüşe göre başı belada olan 1957 Plymouth ile karşılaştı. Yanında bir kadın duruyordu ve ona yardım edip edemeyeceğini görmek için durdu. Tüfek taşıyan iki sağlam adamın aniden yakındaki bir menfezin altından çıkıp onu tehdit ettiğini iddia etti. Silahlarıyla omuzlarına vurduklarını ve yalan makinesi testini geçerse eve asla canlı dönemeyeceği konusunda onu uyardıklarını söyledi.
O öğleden sonra çok korkmuş bir Carroll Watts Amarillo Güvenlik Kontrol Şirketine girdi. Teste boyun eğdi, ancak sonuçların olumsuz olması için kasten yalan söylediğini daha sonra açıkladı.
O akşam eve döndüğünde, kısa bir mesafeye park edilmiş bir araba fark etti. Evinin önünde ileri geri sallanmaya başladı. Bir M-1 tüfeği çıkardı, doldurdu ve evin yanındaki fırtına mahzeninin arkasında. Araba farları olmadan ileri geri gidiyordu. Son geçişinde, sanki arabadakiler eve ateş ediyormuş gibi üç yüksek sesli ihbar geldi. Watts, M-1'iyle geri çekilen arabaya üç kez ateş ederek karşılık verdi. Sonra yerel polisi aradı. Müfettişler fırtına mahzeninin yanında altı boş kovan buldular, ancak evde herhangi bir iz yoktu.
Eski bir Hava Kuvvetleri subayı olan Yüzbaşı Robert B. Loftin, Identified Flying Saucers'ın yazarı, vakayla ilgili ilk elden bir çalışma yaptı. Tesadüfen, her şeyin arkasında CIA olduğundan şüphelendiğini ima eden ve "onu susturmaya" çalışan tacize uğramış tanıktan etkilenmişti. Hikaye şimdi UFOloglar arasında "başka bir CIA susturması" olarak dolaşıyor.
UFOnaut stratejileri çeşitlidir ve görünüşte anlamsızdır. Bazen tanıkları tehdit ediyorlar. Bazen daha sonra gerçekleşen kehanetleri aktarırlar. Ve bazen, ellerine geçen her dünyalıyla anlamsız bir sohbet için uğrarlar.
1966'da Güney Karolina'da iki polis memuru bu sohbetlerden birine katıldı. Hikayeleri sadece tek bir yerel gazetede yayınlandı ve aylar sonra Fate dergisinin sayfalarında kısaca bahsedildi. Bu anlatımda, iki adam "küçük adamı" "yeşilimsi bir tene" sahip olarak tanımladılar.
İki polis memuru gerçekten "küçük yeşil bir adam" görmüş müydü? 1967 yılının Kasım ayında nihayet öğrenme fırsatımız oldu. Atlanta, Georgia'da bir ders verdik ve ardından bir araba kiralayıp hikayeyi takip etmek için Güney Carolina, Gaffney'e gittik.
Tanıklardan biri olan devriye Charles Hutchins'in otuzlu yaşlarının başında, yaklaşık 1.75 boyunda, tıknaz, coşkulu bir adam olduğu ortaya çıktı. İlk başta bize biraz şüpheyle baktı ve "hükümetin yanında olmadığımıza" dair güvence istedi. Ülkenin çoğu gibi, Ohio polis memuru Dale Spaur'un Nisan 1966'daki ünlü Ohio UFO kovalamacasına karıştıktan sonra işini kaybeden ve her türlü tatsızlığa maruz kalan trajedisini duymuştu.
Karakolda boş bir odaya geçtik ve o bir itirafla başladı. "Küçük adamın" gazetelerde yazıldığı gibi "yeşil tenli" olmadığını söyledi. O ve memur AG Huskey hikayelerini ilk anlattıklarında o kadar çok alaya maruz kalmışlardı ki, imalı bir şekilde "yeşil ten" eklemişlerdi. Aslında, yaratığın yüzünün oldukça sıradan ve insana benzer göründüğünü ve hiçbir adamın teninin açık mı koyu mu olduğunu anlayamadığını kabul etti. Hutchins o sırada yaklaşık altı aydır Gaffney polis teşkilatındaydı ve Huskey beş yıldır polisti. 17 Kasım 1966 sabahı saat 4:00'ten sonra, iki adam, Gaffney'in West Buford Caddesi Uzantısı olarak bilinen uzak bir bölümünden geçen, tenha ve ıssız bir yolda rutin bir

devriye geziyorlardı. Yolda dik açılı bir viraja yaklaştıklarında, aniden tam önlerinde metalik bir nesne gördüler. Hutchins, bu nesnenin ilk gördüklerinde alçalmakta olduğunu ve yerden yaklaşık yirmi fit yüksekte olduğunu söyledi. Etrafında geniş, düz bir kenar bulunan bir top gibi küresel olarak tanımladı. Üzerinde ışık veya lomboz görünmüyordu. Tamamen karanlıktı, polis arabasının farlarında donuk bir altın rengi yansıyordu. Arabaları durmadı. polis arabasının farlarında donuk bir altın rengi yansıtıyor. Arabaları durmadı. polis arabasının farlarında donuk bir altın rengi yansıtıyor. Arabaları durmadı.

Nesne yerin birkaç metre yakınına yerleştiğinde, her iki adam da uyuşmuş bir şaşkınlık içinde arabalarından indi. Daha sonra Hutchins, nesnenin yaklaşık yirmi fit çapında olması gerektiğini tahmin etti. Kürenin alt tarafında küçük bir kapının aniden sessizce açıldığını ve bir ila altı fit uzunluğunda kısa bir merdivenin aşağı düştüğünü söyledi. Açıklıktan beyaz bir ışık döküldü ama ikisi de içeride bir şey göremedi. Kapı eşiğinde bir figür belirdi, merdivenden indi ve yavaşça ve kasıtlı olarak iki polis memuruna doğru yürüdü. Şekil, iki adamdan yaklaşık on beş ila yirmi fit uzakta bir noktaya ulaştığında durdu.

Memur Hutchins, "Sert hareket etmedi," dedi. ”Tıpkı herkes gibi hareket etti, ama biraz yavaş... sanki acele ediyormuş gibi. Bizden ya da onun gibi bir şeyden korkmuyordu.”

Görünüşte "yaklaşık on iki yaşında bir erkek çocuk boyundaydı ... belki bir fit." Kask ya da başlık takmıyordu ve "düğmesi ya da fermuarı olmayan altın bir takım elbise" giymişti. Farların yansımasında kostümü metal gibi parlıyordu. Kendinden ışıklı değildi.

Hutchins dürüstçe, "İkimiz de biraz titriyorduk ve korkmuştuk," diye itiraf etti. ”Yani konuşmanın çoğunu o yaptı. Soru sorduğumuzda bize cevap vermiyordu, sadece konuşmaya devam etti.”

Hutchins, yaratığın ayaklarını gördüğünü hatırlamıyordu. Yüksek çimenlerin arasında duruyordu ve ayakları gizlenmiş olmalıydı. Ne yazık ki görüşmemiz olaydan tam bir yıl sonra gerçekleşti ve her iki adam da anlaşılır bir şekilde küçük detayları unutmuştu. "Sohbet"in tam bağlamını bile hatırlayamıyorlardı.

Hutchins, "Gerçekten iyi konuştu ... bir üniversite mezunu gibi," dedi. ”Herhangi bir aksanı falan yoktu. Ne söylediğini ve ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi davrandı... hızlı hareketler veya yanlış hareketler yapmadı. Orada öylece durdu ve bizimle konuştu.”

Tam olarak ne söylendi? Memur Hutchins, "Burada ne yapıyorsun?" Gibi bir soruyu kekeleyerek söylediğini hatırlıyor. Yaratık cevap vermedi, kendi sorusunu sordu. Hutchins, "Neden ikimizin de aynı şekilde giyindiğimizi bilmek istedi," dedi. "Yani ona polis olduğumuzu söyledik sanırım." ”Konuşması çok... çok kesindi. Her kelimeyi çok dikkatli bir şekilde telaffuz etti. Şimdi söylediği her şeyi hatırlayamıyorum... ama çok önemli bir şey değildi. Ona nereli olduğunu sordum ama cevap vermedi. Sadece güldü. Komik bir gülüşü vardı.”

Çatışma kısa sürdü, belki sadece iki veya üç dakika. Sonra, dedi Hutchins, yaratık anons etti: "Ben... döneceğim... iki... gün içinde." Geri döndü, yavaşça merdivene yürüdü ve nesneye tırmandı. Kapı sessizce kapandı ve gemi vızıldamaya başladı. Hutchins, "Bilim kurgu filmlerindeki vızıltı sesleri gibi değildi... cırtlak ses yoktu," diye gözlemledi Hutchins. "Susturuculu bir motor gibi yumuşaktı." Nesne yavaşça yükseldi ve gökyüzünde kayboldu.

İki polis memuru, sonunda kendilerini toparlayıp karakola dönmeden önce orada birkaç dakika şaşkın bir sessizlik içinde durduklarını söyledi.

Ertesi gün yerel bir meclis üyesi olan Hill ile birlikte bölgeye geri döndüler ve "küçük adamın" durduğu yerde birkaç yeni ayak izi buldular. Hutchins, "Çocukların ayak izlerine benziyorlardı" dedi. Hiçbir döküm yapılmadı.

Hutchins açık sözlü, dürüst bir tanık gibi görünüyordu. Hatırlayamadığı pek çok ayrıntı vardı ve görünüşe göre hikayesini hiç süslemeye çalışmıyordu. Gaffney'deki itibarı mükemmeldi. Dikkatli çapraz inceleme, anlatımındaki herhangi bir tutarsızlığı ortaya çıkaramadı. Daha sonra AG Huskey ile telefonda görüştük (onunla tanışmadık). Hutchins'in hikayesini doğruladı ama her şeyi unutmak istediğini söyledi. Ordudan ayrılmıştı ve şimdi yaklaşık on bin nüfuslu bir kasaba olan Gaffney'de kendi işini yürütüyor.

Ne Hutchins ne de Huskey olaydan önce herhangi bir UFO literatürü okumamışlardı ve şu anda bu tür literatürle pek ilgilenmiyorlar. Tanıkların ayrıca UFOnaut'ların belirli bir zamanda geri

döneceklerini beyan ettiklerini bildirdikleri (daha önce alıntılanan bazı Güney Amerika vakalarında olduğu gibi) çok sayıda diğer çok uzak temas hikayelerinden haberdar değillerdi.
Her iki adam da olağandışı bir şey görmeden olaydan sonra iki hafta boyunca her gece iniş bölgesini tekrar ziyaret etti. Ancak, birkaç gün sonra gökyüzünde süzülen büyük turuncu bir top gördüler.
"Her neyse, günlerinin ne kadar uzun olduğunu bilmiyoruz," dedi Hutchins bilgece.
Resmi Sovyet haber ajansı TASS'a göre, Sovyetler Birliği 1960'larda bir dizi UFO görüldüğünde, Komünist yetkililer ABD'yi, özellikle de CIA'yı uğursuz bir "kapitalist komplonun" parçası olarak tüm bunların arkasında olmakla suçladılar. Küçük çocuklar heyecanla güzel bir lade hayalleri gördüklerini bildirdiklerinde, Taşkent'te dini fenomenlerin patlak vermesinden özellikle şüphelendiler. Ateizm, resmi Komünist politikaydı ve BVM'lerin (Kutsal Bakire Meryem) görünüşleri kara bir şekilde kaşlarını çattı. Ancak 1980'lerin ortalarında yeni bir uçan daire yıldırım saldırısı meydana geldiğinde, Ruslar tutumlarını değiştirdiler ve konuyu çok ciddiye almaya başladılar. 1950'lerde ve 60'larda Amerika'yı yutan büyük dalgaların ürkütücü bir tekrarında her yerde UFO'lar vardı. Tüm eski tanıdık tezahürler Rusya'yı kasıp kavurdu. Gökyüzündeki bilinmeyen bir kaynaktan yeri tarayan güçlü ışık huzmeleri vardı. Çok çeşitli ağza alınamayan canavarlar, varlıklarının kanıtı olarak arkalarında genellikle dünyevi maddeler bırakarak arazide tepinirken, çok renkli ışık formları Sibirya'da dans edip oynaştı.
Eylül 1989'da Voronej'deki okul çocukları, bir parkta dairesel bir nesneden tırmanan üç gözlü dev yaratıklar gördüklerini anlattıkları zaman dünya çapında manşetlere girdiler - hatta ağırbaşlı New York Times bile hikayeyi yayınladı. İmkansızlar ve Anlaşılmazlar her yerdeydi. Çok sayıda saygın, şüpheci Sovyet bilim adamı birdenbire hevesli bir UFO hayranı oldu. Uzaydan korkutucu ucubelerin gelişini tartışmak için bilimsel sempozyumlar düzenlendi. Uçan daire dergileri Sovyet gazete bayilerinde çıktı. Artık kimse CIA'yı suçlamadı.
Elbette, Rus Kozmonot Konstantin Feoktistov gibi bazı alaycılar da vardı: "Beklenebileceği gibi, Voronej'deki mucize on ya da on iki yaşlarında saf ve masum bir ergene göründü. Bu yaştaki sıradan çocuklar genellikle hevesle her yerde korsan istismarları ararlar. Ama bizim delikanlımız tamamen farklı.
”Voronezh bölgesel Parti alt komitesinin uzaylılar için özel bir komisyon kurduğunu söylüyorlar. Ama bana göre, akıllı ergen için bir anıt dikmek çok daha iyi olurdu...” Haziran 1989 tarihli resmi Sovyet Askeri İncelemesinde yer alan bir makale, Antonio Huneeus'un UFO'ları, Psişik ve Paranormal Olayları SSCB'de, Şu ana kadar UFO araştırmalarının bazı özel özelliklerin yanı sıra insanın çevremizdeki dünyayı algılama mekanizmasına gereken önemi vermediğine inanıyoruz. UFO'ların frekans parametreleri ve göz-beyin sistemindeki sınırlı bilgi işleme hızı, sözde metaforik deformasyonlara neden olur. Görgü tanıkları nesnenin kendisini değil, kendi bireysel ya da onun hakkında kabul edilmiş fikirlerini görürler.” Metaforik deformasyonlar. Bu, tüm bunlar için yeni bir terimdi.
1991'de Sovyetler Birliği'nin çöküşü, Rus UFOlojisinin çöküşü anlamına gelmedi. Sempozyumlar ve konferanslar, katılımcıların uzaydan gelen dünya dışı varlıklar veya iç uzaydan gelen dünya dışı varlıklar konusunda keskin bir şekilde bölünmüş olduğu büyük şehirlerde hala yapılıyor. Yeni gözlemler ve inişler gerçekleşmeye devam ediyor. Yeni gizemler ortaya çıkmaya devam ediyor.
Tüm UFO/canavar fenomeni, bir Çin kutusu yuvası gibidir. Birini açın ve içinde başka bir tane bulun. Uçan dairenin ilk günlerinden beri UFOloglar, UFO'ların atom enerjisi tesislerimizin ve diğer stratejik öneme sahip yerlerin etrafında çok fazla zaman harcadıklarını dikkatle not ettiler. Ancak eşit sayıda UFO gözleminin ve olayının çakıl ocakları, çöplükler ve mezarlıklar çevresinde yoğunlaştığı da doğrudur. Aslında, daha önceki mezarlık "hayalet" gözlemlerinin birçoğunun aslında UFO tezahürleri olması muhtemeldir.
Komik yaratıklarımız da daha tuhaf canavarlarımız arasında dağılmış ve hatta onlarla değiştirilebilir görünüyor. Atom bombası fabrikalarının ve çöplüklerin etrafında dolanmadıkları zamanlarda, şehirlerin göbeğinde bile petrol kuyularının ve rafinerilerin etrafını kokluyorlar. Pek çok şeyin karışımı gibi görünen şaşırtıcı bir yaratık raporu, 1966'da Pensilvanya, Erie'de gerçekleşti.
31 Temmuz 1966 gecesi, Pensilvanya, Erie, Presque Isle Park'ta ıssız bir kumsala parıldayan bir nesne inmeyi seçti ve birkaç yüz metre ötede kuma saplanmış bir arabadaki beş genç izledi. İndikten

sonra, nesne yakındaki bir ormana garip ışık huzmeleri yansıttı. Sonra uzun boylu, karanlık bir figür arabaya doğru yürüdü ve tanıkları korkutarak aracın tavanında bir çizik bıraktı. Ertesi gün, iniş alanında kumda bazı tuhaf koni benzeri girintilerle birlikte miktarlarda silikon bulundu. Presque Isle polisi tanıklara kefil oldu ve içtenlikle korktuklarını söyledi. Erie'deki çok sayıda başka insan aynı gece olağandışı hava ışıkları gördüklerini bildirdi.

Bu vakayı araştırmak için Erie'ye gittiğimizde polis dosyalarında ilginç bir not bulduk. Bir kadın onları başka bir canavar görüldüğünü bildirmek için aramıştı. Bu, West Third Caddesi'nde, Erie Limanı'na bakan ve doğrudan Presque Adası'nın karşısında. Kadın, Bayan Julie Helwig, 3 Ağustos 1966 Çarşamba sabahı saat 5:30'da havlayan köpekler tarafından uyandırıldığını ve pencereden dışarı baktığında yaklaşık 1,60 boyunda insan şeklinde bir varlık gördüğünü anlattı. inç boyunda. Sarı bir ceket ve belirgin cepleri, kemerleri veya başka özellikleri olmayan sarı pantolon giydiğini söyledi. Kafanın kocaman, ay şeklinde olduğunu ve yandan bakıldığında sırtın düz göründüğünü söyledi. Bu kafa "dağınık" kahverengi saçlarla kaplıydı - çamurlu bir renk. Yaratığın çok büyük omuzları ve ince bir yapısı vardı. Sert, sarsıntılı bir mekanik hareketle hareket etti, kollarını yanlarına yakın tutarak. Kollar hiç hareket etmedi. Bacakları dizlerinde bükülmedi. "Hareket etti," dedi, "mekanik bir kurmalı oyuncak gibi." Hemen ardından yerel köpekler havlıyordu ama o onları görmezden geldi.

Bu yaratığın görüntüsü onu korkuttu ve kocasını uyandırdı. Pencereden dışarı baktı ama gözlüğünü takmadığı için sadece "hareket eden bir şey" gördüğünü söyledi. Yaratık West Third Street'teki United Oil Storage Tanks'ın karşısında belirdi ve dimdik yürüyerek gözden kayboldu.

Bölgedeki başka bir kadın da aynı hafta benzer bir yaratık gördü. İsminin gizli kalmasını isteyen bu kadın, yaratığı gördüğünde gece geç saatlerde Third Street'te arabasıyla gittiğini söyledi. Arabasını durdurdu. Arabanın yanına geldi, "kaputuna vurdu", sonra karanlığa doğru ilerledi. İnanılmaz olanın diğer pek çok tanığı gibi, Bayan Helwig de hikayesini kimse ciddiye almadığı için kendini çok yalnız hissetti. Kendisi hiç benzer hikayeler duymamıştı. Artık bir sürü arkadaşı olduğunu biliyor. [Bayan Helwig'in tanımını 10. Bölüm'deki Vaka 13 ve 14 ile karşılaştırın.] Tüm bu çeşitli uzay adamları, canavarlar, canavarlar ve öcüler kim ya da nedir? Görünüşe göre bazıları - belki de hepsi - uçan dairelerde otostop çekiyor. Eğer öyleyse, hepsi tek bir yerden mi geliyor,

Bu canavarların ve insanımsıların çoğu açıkça bizim atmosferimizi sorunsuz bir şekilde soluyor. Bazıları dillerimizi konuşabiliyor gibi görünüyor. Başka bir gezegenden geliyorlarsa, bizimkiyle hemen hemen aynı çevresel koşullara sahip olmalıdır. Gökbilimcilerimizin bize söyleyip durduğu olasılıklar, bu olasılığa karşı.

Bu karakterlerin hepsi birbirini tanıyor mu? Hedeflerine ulaşmak için birlikte çalışıyor olabilirler mi - bu hedefler ne olursa olsun?

Çok az duyurulan bir olayda, hem devlerin hem de cücelerin ayak izleri, tek bir UFO inişinin yakınında birlikte bulundu. 24 Aralık 1960'ta Colorado, Durango'nun dışında gerçekleşti. O Noel arifesinde bir düzineden fazla tanık, gökten sallanan ve yakındaki bir tepedeki ağaçların arasında kaybolan devasa, yoğun bir şekilde aydınlatılmış bir nesne gördü. Wade Folsom daha sonra Durango Herald'a "Üstünde kesinlikle bir daire veya kubbe görebiliyordunuz," dedi ve "ve birbirinden uzaktaki her bir fit ışıktı... Ben onlara pencere demezdim çünkü bakmıyorlardı. sıradan pencereler gibi... Dönüyor gibiydiler - birbiri ardına devrildiler."

Ertesi gün Folsom'un evcil köpeği dehşet içinde eve daldı ve ayaklarının dibinde öldü. Aile üyeleri dağın yamacına çıktı ve sarkan ağaç dallarının kırıldığı bir alan keşfetti. Daha önce dağlarda gördükleri hiçbir şeye benzemeyen çok sayıda ayak izi buldular. Şerif Yardımcısı Myron Darmour ve Yardımcısı Bill Hiser daha sonra siteyi ziyaret ettiler ve on beş inç uzunluğunda olmalarına rağmen bir dizi baskının "kesinlikle insan" olduğunu bildirdiler. Onlara yalnızca beş inç uzunluğundaki diğer insan benzeri ayak izleri eşlik ediyordu. Bu yollar, ıssız bir dağ kulübesine götürdü, etrafından dolandı ve iniş alanına geri döndü.

Folsom'un bir komşusuna ait bir köpeğin görüldüğü gece kaybolduğu ve bir daha hiç görülmediği bildirildi.

"Küçük adamlar" ve devler bize karşı birlik olmaya hazırlanıyor olabilir mi?

Tüm bunları basit bir çerçeveye sığdırmaya çalışmakla ciddi ama insani bir hata yaptık - iç

huzurumuz için, tanımlanamayan uçan nesnelerin başka bir gezegenden gelen ziyaretçiler olduğunu ve burada sadece temas kurmadan önce bizi incelemek için olduğunu varsayarak. Bütün bunlar, bir yerlerden gelen üstün bir zekanın işiyse, UFO meraklılarının hayal ettiğinden çok daha karmaşıktır. Bu konuya ne kadar derine dalarsanız, her şey o kadar karmaşık hale gelir. Bir cevap yüz soru daha doğurur.
Nesnelerin çoğu ve içinde bulunanlar bize açıkça düşmandır ve bunu her olayda kanıtlamıştır. Binlerce raporun neredeyse tamamı, "onların" burada olabildiğince gizli bir şekilde büyük bir program yürüttüğünü kanıtlıyor. Belki de sırf şüpheciliğimizi ve inançsızlığımızı pekiştirmek için ara sıra "kanatlı" alanlara "canavarlar" dikiyorlar ve saçma sapan olaylar sahneliyorlar.
Aptallığımızla zaman mı kazanıyorlar?

on üç

GÖKTEN GELEN SÜĞÜR HASTALIĞI

1897'de Alexander Hamilton adlı bir çiftçi, kendisinin ve ailesinin düvelerinden birini götüren çok tuhaf görünüşlü varlıklar tarafından işgal edilmiş aydınlatılmış bir "türetilmiş" gördüklerine dair yeminli bir beyan imzaladı. Hayvanın derisinin ertesi gün yakınlardaki bir tarlada bulunduğu söylendi. Bu hikaye, raftaki hemen hemen her UFO kitabında yazılmıştır. Ne yazık ki, bunun bir aldatmaca olduğu kanıtlandı, Bay Hamilton yerel Yalancılar Kulübü'nü eğlendirmek için uydurduğu bir şey (bu tür kulüpler bir zamanlar popüler bir kırsal eğlenceydi). Bununla birlikte, gerçek hayvan kaybolmalarının ve sakatlanmalarının, tıpkı genel "canavar" sahnesinin ayrılmaz bir parçası gibi göründükleri gibi, UFO "kanat" alanlarında rahatsız edici bir düzenlilikle meydana geldiği ayıltıcı bir gerçektir.
Idaho, Twin Falls'un dışındaki üç çiftlik işçisi polise, 7 Eylül 1956'da izole edilmiş bir dümenin yanındaki bir tarlaya parlayan eliptik bir makinenin yerleştiğini söyledi. Adamlar ona doğru koşmaya başladılar ama makine yukarı doğru fırladı ve gözden kayboldu. Görünüşe göre öküz onunla gitti, çünkü o gitmişti. Daha sonra bir Nisan Şakası Günü şakası olarak dikkate alınmayan başka bir vaka, 1963'te batı kıyısındaki gazetelerde yayınlandı. California, Chileno Valley'de şaşkın bir çiftçinin, bir uçan dairenin sığır sürüsünü ezdiğini bildirmesi gerekiyordu. Gürültüden uyanarak olay yerine tam zamanında ulaştı ve bir grup "beyaz tulumlu kısa boylu adamın" bir buzağı kapıp nesneye doğru çektiğini gördü.
İtalya, Isola'da bir çiftçi, 14 Kasım 1954'te "metalik dalgıç kıyafetleri giymiş üç cüceyi" evcil tavşanlarından birkaçını çalmakla suçladı. Hırsızları kulübesinin yakınında suçüstü yakaladığını iddia etti. Puro şeklindeki parlak bir makinenin yakınlara indiğini gördüğünü ve tüfeğini kaptığını söyledi. Ancak hırsızlarla karşılaştığında, tüfek ateş etmemekle kalmadı, o kadar ağırlaştı ki, onu düşürmek zorunda kaldı. Sonra, küçük adamlar tavşanlarını nesneye götürüp uçarken, felçli, hareket edemez veya konuşamaz halde buldu.
UFO uzmanları cenneti olan Güney Amerika'da, Eylül 1962'de Brezilya'nın Barcelos kentinde kapsamlı uçan daire raporlarını araştıran polis memurları, UFO dalgası sırasında on yedi tavuk, altı domuz ve iki ineğin ortadan kaybolduğunu öğrendiler. O “flap” sırasında bir adam da ortadan kayboldu. Adı Telemaco Xavier'di ve 1 Eylül 1962 gecesi geç saatlerde Vila Conceiçao köyü yakınlarında kayboldu. Üç plantasyon işçisi, o gece ıssız bir yolda yürüyen yalnız bir adam gördüklerini, ışıklı dairesel bir nesnenin püskürttüğünü ifade ettiler. kıvılcımlar gökten aşağı süpürüldü. Üç adam dışarı fırladı, yalnız bebek arabasını tuttu ve onu sürükledi. O adamın Senor Xavier olup olmadığı henüz kanıtlanmadı. Ama bir daha hiç görülmedi.
New York City'den birkaç dakika uzakta, Ağustos 1967'de Farmingdale'deki Ziraat Koleji'nde birkaç domuzun iyi korunan ağıllarından kaybolduğu bildirildi. Bölgede yaz boyunca tekrar tekrar elektrik kesintileri yaşandı ve orada birçok uçan daire görüldü. Koleji ziyaret ettik ve birkaç farklı bölmeden tek domuzların çıkarıldığını öğrendik. Domuzlar yüksek çitlerle çevrildiğinden, zeki bir domuz hırsızının faaliyetlerini tek bir bölmeyle sınırlaması daha mantıklı görünürdü.
5 Şubat 1968 günü saat 22:00'de, Farmingdale'deki pek çok kişi kasabanın üzerinde büyük, parlak bir kürenin göründüğünü söyledi.

Batı Virginia ve Ohio, 1966'da UFO "uçuşları" başladığından beri her türden hayvan gizemine sahip oldular. 14 Kasım 1966 akşamı gün batımından kısa bir süre sonra, Batı Virginia, Salem'den Newell Partridge televizyon seyrederken aniden set başladı. jeneratör gibi sesler çıkarmak için." Dışarıya bakmaya karar verdiğinde, safkan Alman kurdu Haydut "korkunç bir şey yapmaya başladı." Komşu bir alana bir ışık yaktı ve iki parlak kırmızı parıldayan nesne olarak tanımladığı şeyi gördü. Haydut homurdandı ve tarlaya koştu. Işıklar söndü ve köpek bir daha hiç görülmedi.

Bir hafta sonra başka bir Batı Virjinyalı, "insanlar bu şeyi görenlerin deli olduğunu düşündükleri için" adının gizli kalmasını isteyen bir adam, "Washington zaman sinyali gibi ses çıkaran" puro biçimli bir nesnenin bahçesine düştüğünü bildirdi. Köpeği nesneye doğru koştu ve görünüşe göre nesne uçmadan önce bir şeyin saldırısına uğradı. Hayvan kanlar içinde ve fena halde korkmuş halde topallayarak geri döndü.

Ohio Nehri'nin karşısında, William Watson'ın Alman kurdu Kasım ayı başlarında ortadan kayboldu ve bir hafta sonra Ohio, Gallipolis'in dışındaki Georges Creek Yolu üzerindeki izole bir tarlanın ortasında bulundu. Köpeğin vücudunu çevreleyen diz boyu çimenler, altı metre çapında mükemmel bir daire oluşturacak şekilde bastırılmıştı. Köpeğin bilinen herhangi bir hayvanın saldırısına uğradığına dair bir işaret olmamasına rağmen, vücudundaki tüm kemikler kırılmıştı ve kesinlikle kan izi yoktu.

O yılın Aralık ayında Gelibolu'yu ziyaret ettiğimizde, birçok kişinin Georges Creek Yolu çevresinde tanımlanamayan uçan cisimler gördüğünü keşfettik. Bayan Marilyn Taylor bize, 9 Aralık 1966 akşamı saat 19:15'te arabasının önünde telefon direği yüksekliğinde dairesel kırmızımsı-turuncu bir ışık yandığında arabayla oraya gittiğini söyledi. Yukarı ve aşağı sallandı, dedi ve yola doğru ışık huzmeleri çaktı. "Bir helikopter büyüklüğündeydi ama helikopter değildi" dedi. Bir trafo tesisatının yakınındaki iyi aydınlatılmış bir alana ulaşana kadar onu yaklaşık bir mil kadar takip ettiğini söyledi. Ardından cisim havaya fırladı ve gözden kayboldu. Arabada dört çocuğu yanındaydı ve altı yaşındaki oğlu nesneden büyük bir korku duyduğunu ifade etti.

Gelibolu'nun dışında iki genç çocuğuyla birlikte bir çiftlikte yaşayan bir hemşire bizi aradı ve nesneler ve onların sakinleriyle ilgili deneyimleri hakkında uzun ve kapsamlı bir hikaye anlattı. Çiftliğinde inek besliyor ve birinin onları tarlasında doğradığını iddia ediyor. "Hışırdayanları" birkaç kez görmüş ve av tüfeğiyle peşlerine düşmüştü. "Onlar beyaz tulumlu uzun boylu adamlar," diye açıkladı. ”Ve kesinlikle koşabilir ve zıplayabilirler. Ayakta dururken yüksek çitlerin üzerinden atladıklarını gördüm.”

Bayan Bryant olarak adlandıracağımız bu kadın, evinin çevresinde ağaçların tepesinde büyük ışıklı küreler görmüştü. Ayrıca, yıllardır mülkünde yaşayan yaşlı bir çiftin kendisine sık sık bölgedeki tuhaf ışıklardan bahsettiğini iddia etmiştir. Görülmeler otuz yıl öncesine gitti. Çift, onları "birinin tepelerde ileri geri salladığı bir çubuğa takılı bir fener" gibi tanımlamıştı.

Bayan Bryant'ın sığır "hışırdayanlarla" sorunları 1963-64 yıllarında başlamıştı. O dönemde evi yanmıştı ve aynı yere tek katlı yeni bir çiftlik evi inşa etti. Sığır "hışırdayanlar" diye açıkladı, hayvanlarından bazılarını çok ustaca acımasızca katletmişti. Ama biftek kesimini istemiyor gibiydiler. Bunun yerine, ticari değeri çok az olan beyinleri ve diğer organları oldukça anlamsız bir şekilde çıkardılar. Ve ortada hiç kan yoktu. Hem polise hem de FBI'a defalarca şikayette bulunmuştu.

Çocukları, telefonlarına da garip şeyler olduğunu doğruladı ve Bayan Bryant, birinin onu dinlediğine ikna oldu. Ayrıca bir keresinde evde tek başına uyandığını, hareket edemediğini ve mutfak kapısının açıldığını duyduğunda neredeyse dayanılmaz bir sıcaklık dalgası hissettiğini söyledi. Yatmadan önce kapıyı iki kez kilitlemişti, diye bizi temin etti. Çaresizce orada yatarken, uzun boylu bir figürün mutfaktan geçtiğini ve görünüşe göre diğer taraftaki başka bir kilitli kapıdan çıktığını gördüğünü söyledi. Evi ziyaret ettiğimizde keşfettiğimiz o kapı hiçbir yere çıkmıyordu. Onun dışında basamak yoktu; yere sadece dik bir düşüş.

Evi başka garip seslerin sardığını iddia etti. Çatıda ağır ayak sesleri ve yüksek metalik çınlamalar duymuştu.

Ev, dar bir toprak yoldan çok uzaktaki bir tepenin üzerinde yer almaktadır ve çevredeki alanın güzel bir manzarasına hakimdir. Bayan Bryant'ın on iki yaşındaki oğlu kendi gördüklerini anlattı ve aynı

zamanda hava kuvvetlerinin sık sık ağaçların tepesinde uçan büyük "uçan yük vagonu" kargo uçaklarından da söz etti.
Bir yıl önce Bayan Bryant'ı paranoyak diye aşağılardık. Hikayesi, çılgına dönmüş bir zulüm kompleksinin şapırtısını taşıyordu. Ama seyahatlerimizde onunkini hafife alamayacak kadar çok benzer hikaye duymuştuk.
Hiç gecenin bir yarısı odada ya da evde bir yabancı varmış gibi huzursuz bir hisle uyandığınız oldu mu? Bu, bir kişinin gerçek bir hırsız veya haydut olduğunu kanıtladığı olaylar dışında, hemen hemen herkesin başına gelmiştir. Ancak UFO tanıkları ve "temas kuran kişiler" ile çok sık oluyor gibi görünüyor.
1962'de sıcak bir Haziran akşamı, on sekiz yaşındaki Gregory Sciotti, saat 23:30 civarında bu hisle uyandı. Annesi yakındaki bir fabrikada gece vardiyasında çalıştığı için Pensilvanya, Turtle Creek yakınlarındaki küçük evde yalnızdı.
Bay Sciotti 1967'de bize "Odada bir ışık vardı" diye yazmıştı. "Hızla ayağa kalkmaya çalıştım ve hareket etmemin imkansız olduğunu anladım. Işığın nereden geldiğini görmek için kafamı çevirmeye çalıştım. Bunu da imkansız buldum. Sanki sahip olduğum tek kontrol göz kapaklarım üzerindeydi. Benim hissettiğim duygu, çok yorgun olduğun zamanki gibi bir şeydi; Bilirsin, hareket edemeyecek kadar yorgunum. Sonra kapının hemen dışındaki basamaklarda bir şey duydum. Ağır bir nefes sesi gibi bir şey. dolaştığını duydum. Rüya görüp görmediğimi anlamak için çığlık atmaya çalıştım ama göz kapaklarımı hareket ettirmekten başka bir şey yapamadım. Sonra başladığı gibi durdu. Işık söndü ve sanki ağır bir şeyi itiyordum ve aniden hareket etti."
Çok korkmuş bir şekilde merdivenlerden aşağı koştu, bir tüfek aldı ve doldurdu. Evde bir yerlerde olduğunu bildiği kömür ocağı köpeği Teddy'yi çağırdı. Ama Ted gitmişti. El feneriyle evin etrafını aradı. Avluda bağlı tutulan başka bir köpeği vardı. O hayvan da gitmişti.
Ertesi gece, diye devam etti, garaj yolunda arabasında oturmuş bir kız arkadaşıyla konuşurken evin arkasındaki ormandan garip bir nesne yükseldi. Ay ile genç çiftin arasından geçerken koyu oval bir şekil üzerinde dört pencere göründü. Bunun bir uçak olmadığını ilan etti.
"Bunu tartışırken kendimi aptal gibi hissediyorum," diye bitirdi sözlerini. "Ve bundan annem ve karım dışında kimseye bahsetmedim. Annem bana güldü ve rüya gördüğümü söyledi... ama olayın gerçekleştiğine dair aklımda hiçbir şüphe yok. İki köpeğimizin izine asla rastlamadık."
1967'nin en çok duyurulan hayvan vakası, o Eylül ayında Colorado, Alamosa yakınlarında gizemli bir şekilde katledilmiş olarak bulunan Bayan Berle Lewis'in evcil atı Snippy ile ilgiliydi. Alamosa İlçesi Şerifi Ben Phillips'e göre, bölgede beş yılı aşkın bir süredir sürekli olarak uçan daireler rapor edilmişti. Ama Snippy'nin başıboş bir şimşeğin kurbanı olduğunu teorileştirdi. Bununla birlikte, Denver'dan bir patolog atın leşini inceledi ve tüm sıvının bir şekilde beyinden boşaltıldığını buldu. Şimşek teorisini tamamen reddetti. Bu özel dava, amatörce bir soruşturmayla kötü bir şekilde karıştırıldı ve tamamen anlamsız bir tartışmanın merkezi haline geldi. NICAP'ın nihai sonucu, bazı sahtekarların Snippy'nin zıpladığı tarlaya bir fıçı asit taşıdıkları, hayvanın boğazını bir neşterle kestiği ve uzun, ağır sırıklarla dev bir üçayak yaptı ve atı blok ve olta takımıyla bir asit fıçısına indirdi. Sonra sırıklarını ve teknelerini alıp gittiler. Her nasılsa, bunu "küçük yeşil adamların" yaptığına inanmak daha kolay.
Snippy'yi her kim öldürdüyse, arkasında sıradan bir karasal tip termometre bırakmış.
Kasım 1967'nin başlarında Kanada, Ontario'da oldukça ikinci dereceden başka bir vaka meydana geldi. İki genç adam, Terry Goodmurphy ve Steven Grexton, Livingston, Ontario'nun dışında, 17. Otoyolda yaklaşık yüz fit çapında dairesel bir nesneyle karşılaştıklarını söylediler. Turuncu bir parıltıyla çevriliydi, dediler ve "otoyola doğru aşağı indi, bir süre durdu, sonra düz geldi ve bize doğru ilerlemeye başladı. Yaklaşık yüz fit yukarıda görünüyordu. Oğlanlar o kadar korkmuşlardı ki arabalarını geri vitese taktılar ve panik içinde otoyolda geri geri gittiler. Ontario Eyalet Polisi memurları bölgeyi ziyaret ettiğinde nesne gitmişti, ancak havada kükürt kokusu fark ettiler. Aynı hafta, Ontario, Sowerby yakınlarındaki Lorne Wolgemuth'a ait iki at garip kesiklere maruz kaldı. Favori bir binicilik atı olan Fury, bir sabah boynunda uzun, temiz bir kesikle ahıra geldi. Susie adlı bir kısrak kahvaltıya gelmeyince, sahibi aramaya gitti ve hayvanı bir tarlada şah damarı ustaca kesilmiş ölü buldu. O gece Selanik'te R. Boyer'e ait başka bir at "çılgına döndü."

Pennsylvania, Washington, Oregon, Ohio ve West Virginia'dan başka hayvan sakatlama vakaları topladık. Aralık 1967'de Ohio, Gallipolis yakınlarında başka bir inek bulundu. Alt yarıdaki organlar ve kan tamamen çıkarılmıştı.
Pensilvanya'nın merkezindeki çiftçiler, hayalet hayvan parçalayıcılara verdikleri kayıplardan dolayı o kadar üzüldüler ki, 1968'de suçluları yakalamaya çalışmak için yerel bir örgüt kurdular.
"Sessiz" alanlarda garip ışıklar ve gizemli siyah helikopterler görülse de, UFO meraklıları bir bağlantı olabileceği fikrine direndiler. Dilsizler yavaş yavaş ve sistematik olarak batıya doğru yayılmaya başladığında bile bu olguyu görmezden geldiler.
1973'e gelindiğinde sakatlayıcılar merkezi eyaletlerde ve Porto Riko'da iş başındaydı ve burada gazeteler evcil hayvanları öldüren ve hayvanlardan kan akıtan "vampirlerin" ortaya çıkışına manşet olmaya başladı. 1973'teki ölümünden önce Ivan Sanderson, New Jersey'in tepelerinde dolaşan ve çok sayıda evcil köpek ve kedinin kaybolduğu gizemli minibüslere dair raporlar alıyordu. Connecticut'taki bir bölge, altı aylık kısa bir süre içinde yedi yüz köpeği kaybetti. Kuzeydoğu'nun her yerindeki öfkeli evcil hayvan sahipleri toplantılar düzenliyor ve hükümetten önlem talep ediyorlardı. Popüler teori, organize çetelerin, tüyler ürpertici testler ve deneylerde kullanılmak üzere uğursuz laboratuvarlara satmak için hayvanları çaldığıydı. Ancak müfettişler, bu tür laboratuvarların az olduğunu ve ihtiyaç duydukları tüm hayvanları pound ve diğer yasal kaynaklardan ücretsiz olarak alabildiğini keşfettiler.
Parçalayıcılar batı eyaletlerindeki sığırlar ülkesine taşındığında, çiftlikler kendilerini silahlandırdılar ve gizemi çözmek için beyhude bir çabayla mülkler oluşturdular. Haber medyası salgını tanımakta çok yavaştı. İlk birkaç yıl sadece yerel gazeteler neler olduğundan bahsetme zahmetine girdi. Şerifler ve kolluk kuvvetleri, "Şeytan'a tapanların" hayvan kurban etmesi konusunda çaresizce homurdandılar. Çoğu durumda, daha önce belirttiğimiz gibi, yalnızca diller ve cinsel organlar, genellikle o kadar cerrahi bir hassasiyetle çıkarıldı ki, araştırmayı yapan veteriner hekimler hayrete düştü. Birkaç ürkütücü olayda, anüsleri ve diğer organları düzgün bir şekilde kesilmiş olmasına rağmen inekler bulunduklarında hala hayattaydılar. Her durumda, bölgede ve karkaslarda kan yoktu.
Gazeteler, haber dergileri ve TV ağları nihayet 1974-75'te ölü hayvan sayısı giderek arttıkça ilgi görmeye başladı. Tahminler büyük farklılıklar gösteriyor ama o yıllarda kesinlikle birkaç bin kişi katledildi. 1976'dan yirmi üç eyalet etkilendi ve asık suratlı UFO meraklıları bile isteksizce belki de istenmeyen bir şeyler olduğunu kabul ettiler... her ne kadar aziz uzay insanları kesinlikle suçlanamazsa da.
Avustralya, İsveç, Çin, Afrika'nın bazı bölgeleri ve Güney Amerika da dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki diğer ülkeler, tümü ABD'deki sakatlamaların özelliklerini paylaşan dilsizleri bildirmeye başladı. 1980'de sakatlayıcılar Kanada'ya taşındı ve burada Kanada Kraliyet Atlı Polisi, belki de gizemi çözebileceklerine dair hatalı bir varsayımla, haberlere birkaç ay boyunca bir sansür perdesi indirdi. ABD'de, eski bir FBI ajanı olan Kenneth Rommel'e dilsizler üzerine bir araştırma yapması için 30.000 dolarlık bir hükümet hibesi verildi. Tüm bunların "yırtıcıların" işi olduğu sonucuna vardı. Bununla yetinmeyen New York'taki bir karton kapaklı ev, Greenwich Village'daki bir barmene 100.000 dolar dağıttı ve o, batıdaki çiftlikleri ziyaret ederek bir ay geçirdi. Yıllar sonra çıkan kitabı,
Colorado'da minyon, esmer bir TV spikeri olan Linda Moulton Howe, çiftçileri ziyaret etti ve 1980'de ödüllü bir belgesel olan Strange Harvest'ı çekti. vakalar ve bunlar hakkında ders verme. Parçalayıcılar 1980'ler boyunca meşgul kaldılar ve çiftçiler, ölü hayvanların bulunduğu tarlalarda genellikle sessizce beliren siyah helikopterlere etkisiz bir şekilde ateş ediyorlardı.
1990'ların başlarında Kanada, Oklahoma ve diğer birçok yerden sessiz raporlar gelmeye devam ediyordu. Alabama, Fyffe'deki polis 1993'te sessiz bir “örtbas” yapmakla suçlandığında, Marshall İlçesi Şerifi Ben Gamel şu yanıtı verdi: “Tanrı aşkına neden örtbas edecek bir şeyimiz olsun ki? Bu ilçede cerrahi olarak parçalanmış hayvanlarımız oldu. Bunu hiçbir zaman inkar etmedim.” Polis memuru Ted Oliphant, Ekim 1992'den bu yana otuz beş sığır ölümünü araştırdığını ve bunlardan yalnızca üçünün akbaba veya çakal işi olarak açıklanabileceğini söyledi. Fyffe'deki insanlar otuz yılı aşkın bir süredir gökyüzünde hiçbir işaret veya plaka numarası taşımayan siyah helikopterlerle birlikte garip ışıklar görüyorlar.

On yıllardır neredeyse aralıksız olarak hayvan sakatlamalarının yapıldığını ve bunlardan tek bir kişinin bile tutuklanmadığını biliyoruz. Bazı polis departmanları şeytani tarikat açıklamasını destekliyor, ancak hiçbir tarikat tespit edilmedi ve hiçbir tarikatçı eylemde yakalanmadı. Çok sayıda dilsiz vaka, bu teoriyi engelliyor gibi görünüyor. Her durumda, tarikatlar genellikle tavuk gibi küçük hayvanları kurban eder. 1991'de Plano, Texas gibi bazı vakalarda, keskin bir aletle parçalara ayrıldıktan sonra altı kedi bulundu. Büyülü bir ritüelin kurbanları olmuş olabilirler. New Jersey'de ve batı çöllerinde birkaç olayda insanlar sakat bırakılmış olarak bulundu, ancak polis bu suçları yerel tarikatlara kadar takip etmeyi kolay buldu.
Yıllara göre toplam puan nedir? Sadece tahmin edebiliriz. Etkilenen çiftçilerden bazıları, yılda yaklaşık 10.000 hayvanın sakat bırakıldığını tahmin ediyor. Bu muhtemelen çok fazla. Ancak son otuz beş yılda her yıl sadece iki yüz kişi öldürülseydi, bu toplam 7.000 kişi olurdu. Bu çok fazla hayvan kanı demek!
Görünüşe göre "onların" da peşinde oldukları tek şey hayvan kanı değil.
Mart 1967'nin başlarında yağmurlu bir sabahın erken saatlerinde, taze toplanmış insan kanıyla yüklü bir Kızıl Haç Kan Arabası, Batı Virginia, Huntington'daki Kızıl Haç karargahına giderken Ohio Nehri'nin yanındaki 2. Otoyol boyunca ilerliyordu. Sürücü Beau Shertzer'di ve ona genç bir hemşire eşlik ediyordu. Tamamen ıssız bir yola çarptıklarında, yakındaki bir tepeden büyük, parlak bir nesne kalktı ve aracın üzerinden geçti. Shertzer yan camını indirdi ve yukarı baktı. Bloodmobile'ın sadece birkaç metre yukarısında seyreden parıldayan makineden bir tür kolun veya uzantının indirildiğini görünce dehşete kapıldı. Hemşire, kamyonun yan tarafına uzanan başka bir kol gördü. Uçan nesne, kıskaç benzeri bir cihazı aracın etrafına sarmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Hemşire histeriye girdi, anlaşılır bir şekilde, ve Shertzer çaresizce o şeyi geçmeye çalışarak motoru sonuna kadar açtı. Görünüşe göre yaklaşan trafikten farların aniden ortaya çıkmasıyla kurtulmuşlar. Diğer arabalar yaklaştıkça nesne kollarını geri çekti ve aceleyle uçup gitti.
Beau Shertzer bugüne kadar o otoyolda araba sürmeyi reddediyor.
Bu, bir Bloodmobile'ı alıp gizli bir yere götürmek için kasıtlı bir girişimde bulunan bir UFO vakası mıydı? Sadece spekülasyon yapabiliriz ama hepsi çok uğursuz geliyor.
Bazı UFO teorisyenleri, karasal hayvan maddesinin UFOnotları için katı fiziksel varlıkların inşası için hammadde olarak önemli olduğunu tahmin ettiler.
Fiziksel varlıkların yaratılması için hayvan maddesi toplamanın bir alternatifi, melezleme ve ne insan ne de - "onlar" her ne iseler olamayacak yeni bir tür yaratmak amacıyla karasal varlıkların cinsel yardımını almak olacaktır. Bu tür biyolojik deneylerin gerçekten gerçekleştiğini düşündüren bir dizi şaşırtıcı olay var.
Okült irfanında, yüzyıllardır yoğun bir şekilde belgelenen ve hem erkek hem de kadın binlerce insanı ilgilendiren, iyi bilinen bir tarihsel fenomen vardır. Bu fenomen, kurbanlarını baştan çıkaran ve onlarla cinsel ilişkiye giren insan dışı varlıkların ortaya çıkmasını içerir. Bir incubus, uyuyan dişilere saldıran ve onlarla zina yapan erkek bir "iblis" dir. Birçok durumda bu varlıklar her gece geri döner. Bu tür "iblis aşıklar" eski literatürde tartışılır ve psikiyatrlar bu fenomene aşinadır. Sadece cinsel fantezinin ötesine geçiyor gibi görünüyor. Bazen kurbanın gerçek bir ilişki yaşadığına dair fiziksel kanıtlar vardır.
Yeni Zelandalı John Stuart'ın yazdığı UFO Uyarısı adlı kitapta garip bir durum tam olarak anlatılıyor. 1950'lerin başında UFO fenomenine takıntılı hale geldi ve araştırmasında Barbara adını verdiği çekici bir genç bayandan yardım aldı. 1954'te bazı yakın UFO gözlemleri yaptıktan ve UFO çalışmalarını bırakmalarını emreden isimsiz tehdit telefonları aldıktan sonra, Barbara bir gece dairesinde kötü bir koku bulmak için eve döndüğünü iddia etti. Ardından göremediği bir yaratık tarafından acımasızca saldırıya uğradı. Zımpara kağıdı dokusuna sahip olduğunu söyledi. Ona tecavüz etti ve vücudunu küçük çiziklerle kaplı bıraktı. Daha sonra hem Stuart hem de kız, cılız uzuvları olan ve saçlarla kaplı tuhaf, iğrenç bir canavar gördüler. Stuart, "Elleri yoktu, uzun parmakları kollarından sap gibi çıkıyordu," diye yazmıştı.
Zaman zaman bu tür vakalar dünya çapında duyurulur. Güney Afrika, Pretoria'dan bir Reuters gönderisi, Nisan 1968'de böyle bir vakayı inceledi. Bayan Anna de la Rovera adlı dul bir kadın, evinde perili olduğunu yetkililere protesto etti. Şubat 1968'de bir akşam eve döndü ve ön

verandasında oturan griler giymiş bir adam buldu. Ona ne istediğini sorduğunda, "sadece ayağa kalktı ve kapalı ön kapıdan eve girdi." Bundan sonra, gizemli yabancı sık sık ortaya çıktı, sık sık onun yatak odasını işgal etti ve ona "aşk dolu adımlar attı".
"Yaklaşık bir ay önce bir gece yattıktan sonra," dedi gazetecilere, "Mutfaktan karanlık bir hayaletin çıktığını gördüm. Uzun saçlarla kaplıydı ve özellikle uzun, kıvrık tırnaklarını hatırlıyorum."
Çocukları da bu hayaleti gördü. Bayan Rovera, yeni konut için Pretoria Kent Konseyi'ne başvurdu.
Karabalığın dişi muadili succubus olarak bilinir; erkeklerin yatak odalarında vücut bulan ve onları baştan çıkaran dişi varlık. Succubus fenomeni, rahipler ve keşişler için çok gerçektir ve büyüleyici hanımların sözde hücrelerinde cisimleştiği ve onları etin günahlarından zevk almaları için cezbetmeye çalıştıkları sayısız örnek vardır.
Genellikle bu varlıkların görünüşlerine hayalet benzeri tezahürler eşlik eder. Nesneler kendiliğinden hareket ediyor, resimler görünmeyen eller tarafından duvarlardan koparılıyor ve kapılar kendi kendine açılıp kapanıyor. Meşgul polterjistler de, daha sonra göreceğimiz gibi, UFO fenomeniyle doğrudan bağlantılı görünüyor.
UFOnaut'lar özünde uzaylı ama insan formundaysa, dünyevi ortamda tam nefes alma ve işlev görme yeteneğine sahip varlıklar üretme çabasıyla melezleme deneyleri yapmaları mantıklı olabilir. Bu tür deneyler iddiaya göre birkaç yıldır devam ediyor, ancak kurbanlar tamamen bariz sebeplerden dolayı kimliklerini açıklama konusunda çok isteksizler.
Bu durumlarda, genellikle kolej topluluklarından genç erkekler nesnelere götürülür ve uzaylı dişilerle tanıştırılır. Batı Virginia'daki bir kolejden bir öğrenci, 1967 baharında bu tür bir deneyim yaşadı. UFO'dan salıverildikten hemen sonra yerel bir hastaneye gitti ve iddialarını doğrulayan kapsamlı bir muayeneye tabi tutuldu. Long Island'daki iki genç adam da 1967 yazında bana aynı türde bir hikaye anlattı. Biri birkaç kez gönüllü yetiştiricilik yaptığını iddia etti. Daha sonra bir amnezi büyüsü yaşadı.
Bu türün en iyi bilinen vakası 1957'de Brezilya'da meydana geldi ve Rio'da önde gelen bir doktor ve dünyanın önde gelen UFOloglarından biri olan Dr. Olavo T. Fontes tarafından dikkatlice araştırıldı. Dr. Fontes, o sırada APRO'ya çok uzun ve ayrıntılı bir rapor sundu, ancak durum çok sıra dışı olduğu için, 1966 yılına kadar kamuoyuna açıklanmadı.
"Kurbanın" adı, Minas Gerais eyaletinde yaşayan yirmi üç yaşındaki bir çiftçi olan Antonio Villas Boas'tı. Fontes'e gri tek parça takım elbiseli ve miğferli dört küçük adamın onu 15 Ekim 1957 gecesi geç saatlerde tabak şeklindeki bir gemiye götürdüğünü söyledi. bir kanepe içeren oda. Tavanın etrafındaki havalandırma deliklerinden çıkan dumanın "yanan muşamba" gibi kokan ve midesini bulandıran gazlı bir karışım oluşturduğunu söyledi. Bu yeni atmosfere biraz alıştıktan sonra kapı açıldı ve içeri çıplak bir kız girdi. Çok solgun, kısa boylu, çıkık elmacık kemikleri, uzun gözleri, çok sivri bir çenesi ve çok ince dudakları vardı. Elleri "çok uzun ve dardı".
Sağlıklı çiftçi doğal olanı yaptı. Aslında iki kez böbürlendi. Duruşmanın sonunda garip eşi karnını okşadı ve tavanı işaret etti. Boas, serbest bırakıldıktan sonra radyasyon zehirlenmesi belirtileriyle geldi ve bu belirtiler, yaklaşık bir ay sonra Dr. Fontes onu muayene ettiğinde hala mevcuttu. Bir zamanlar tamamen akıl almaz olan öyküsünün küçük ayrıntılarının çoğu, şimdi dünyanın diğer bölgelerindeki daha yeni olaylarla doğrulandı. Gemideki bir kapıda gördüğü hem varlıklara hem de bazı yazılara ilişkin açıklaması, New Hampshire "temas kurulacak kişiler" olan Betty ve Barney Hill'in tanımlarıyla eşleşiyor ve muhtemelen Boas'ı hiç duymuş olamazlar.
Bayan Hill, hipnoz altında UFOnotlar tarafından göbeğine uzun bir iğne saplandığını hatırladı ve Barney cinsel organlarının üzerine soğuk bir alet yerleştirildiğinden şikayet etti (daha sonra o bölgede bir siğil halkası geliştirdi).
Bana bu dünyanın dışında bir seks deneyimi yaşadığını söyleyen Amerikalı erkeklerden biri, tanıştığı kadının yaklaşık 1.70 boyunda olduğunu, çok az İngilizce konuştuğunu ve çok ince gümüşi saçları olduğunu söyledi. O daire yatak odasına mide bulandırıcı gaz enjekte edilmedi ama kızla tanıştırılmadan önce ona içmesi için "yoğun ve şuruplu" bir şey verildi.
Jacques Vallee, bu tür olayları derinlemesine araştırmış, Katolik Kilisesi kayıtlarını ve şeytani literatürü derinlemesine araştırmıştır. Incubi ve succubi geleneksel olarak şeytanın tezahürleri olarak kabul edilmiştir. Kelt ülkelerinde "küçük insanlar"ın, çoğu zaman halüsinasyonların eşlik ettiği tuhaf

cinsel faaliyetlerle, tıpkı uçan dairelerde mendil-panky'nin modern hikayeleri kadar ilgi çekici olduğu kabul edildi. Vallee, "Şeytanın bir bedeni yoktur" diye yazıyor. ”Öyleyse kadın ve erkekle nasıl ilişkiye giriyor?... Bütün ilahiyatçılar, şeytanın erkek veya dişi bir insan cesedini ödünç aldığı veya bunun için başka maddelerle yeni bir beden oluşturduğu cevabını veriyor. amaç." [Dr. Jacques Vallee, Magonia Pasaportu, Dördüncü Bölüm.]

Bu teorinin herhangi bir geçerliliği varsa, o zaman Boas'ın garip eşinin bir şekilde "uzay adamlarının" ondan ilk önce aldığı kandan yapıldığını tahmin edebiliriz. Benzer iddialarda bulunan alıcıları incelerken, hatırladıklarının tamamının veya büyük bir kısmının bir konfabülasyon veya rüya benzeri halüsinasyon olduğunu gösteren faktörler saptadık. Uçan dairedeki deneyimlerine dair canlı bir hatıraya sahipken, aslında tamamen farklı türden bir deneyim yaşamış olmaları muhtemeldir, bu hatıra bir şekilde silinmiş ve yerini bir uçan daire illüzyonuna bırakmıştır.

Bu nedenle sorunumuz, unutulan deneyime ulaşmak için bir yöntem bulma gerekliliğiyle karmaşıklaşıyor. Hatırlanan halüsinasyonlardaki sonsuz ayrıntıları kaydetmek ve saklamak beyhudedir. Görünüşte en güçlü UFO kanıtı - inişler ve temas hikayeleri - böylece zincirin en zayıf halkaları haline gelir.

ondört

sırıtan adam

11 Ekim 1966 gecesi, "bir araba büyüklüğünde" parlak beyaz bir ışık, büyük DuPont patlayıcı fabrikasının bulunduğu New Jersey, Pompton Lakes'in dışındaki 550 metrelik televizyon kulesini neredeyse kazıdı. Karısı nesnenin yavaşça kuzeye doğru hareket etmesini ve komşu tepelerin ötesinde kaybolmasını izledi.

Bu tepelerin diğer tarafında, Wanaque Rezervuarı Polisinden Çavuş Benjamin Thompson ve Devriye Edward Wester, aynı ışığı saat 21:45 civarında rezervuarın üzerinde alçalırken gözlemlediler. Thompson, "Işık parlak beyazdı," dedi. ”Bütün alanı yaklaşık üç yüz yarda aydınlattı. Aslında, devriye arabasından inip ona baktığımda gözlerimi kör etmişti ve sonrasında yaklaşık yirmi dakika boyunca göremez hale gelmiştim.”

Wanaque'nin kırk mil güneyinde, Elizabeth, New Jersey'de, iki çocuk 11 Ekim'de, yaklaşık olarak Memur Thompson ve Wester'ın rezervuarın yukarısındaki parıldayan nesneyi izledikleri sıralarda, korkunç bir deneyim yaşadılar. Geçen hafta Elizabeth civarında, görünüşe göre o şehri ikiye bölen New Jersey Paralı Yolu çevresinde kümelenmiş bir dizi havadan gözlem olmuştu. Eyaletin bir ucundan diğerine New Jersey gazeteleri o dönemde UFO haberleriyle doluydu.

İki çocuk, James Yanchitis ve Martin "Mouse" Munov, paralı yola paralel bir köşeye vardıklarında Dördüncü Cadde ve New Jersey Caddesi boyunca eve yürüyorlardı. Paralı yol yükseltilmiştir ve işlek caddeden Dördüncü Cadde'ye inen çok dik bir yokuş vardır. Cadde boyunca uzanan çok yüksek bir tel çit, kimsenin paralı yol için yokuş yukarı tırmanmasını imkansız kılıyor. O köşede parlak sokak lambaları var. İki genç adam "şimdiye kadar gördüğümüz en tuhaf adamla" bu köşede karşılaştılar.

Yanchitis onu ilk fark etti. Genç daha sonra, "Şu çitin arkasında duruyordu," dedi. “Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Gördüğüm en iri adamdı.”

"Jimmy beni dürttü," diye bildirdi Mouse, "ve" Arkanda duran o adam kim? Etrafa baktım ve oradaydı... çitin arkasında. Sadece orada duruyorum. Döndü ve bize baktı... ve sonra kocaman, yaşlı bir sırıtışla sırıttı.

Üç gün sonra UFO eğitmeni James Moseley ve aktör Chuck McCann eşliğinde Elizabeth'i ziyaret ettik. Bay George Smythe'nin evinde çocuklarla ayrı ayrı uzun uzadıya görüştük ve ikisi de aynı hikayeyi anlattı. Adamın boyunun 1,80'den fazla olduğu konusunda anlaştılar ve parıldayan ve sokak ışıklarını yansıtıyormuş gibi görünen "parlak yeşil" bir tulum giymişti. Belinde geniş siyah bir kuşak vardı. New York'ta kendi dizisinin yıldızı olan McCann, yaklaşık 1.80 boyunda çok iri bir adam ama her iki çocuk da gördükleri kişinin McCann'den daha büyük ve daha geniş olduğunu söylediler. Çok koyu bir ten rengine sahipti ve "küçük yuvarlak gözleri... gerçek boncuk gibi... birbirinden çok uzaktı." Bu figürde saç, kulak veya burun gördüklerini hatırlayamadıkları gibi ellerini de fark etmemişlerdi.

Mahallede bazı şiddet olayları olmuştu ve çocuklar bu garip karakteri incelemek için durmadılar. Eve koştular. Daha sonra bölgede "uzun boylu yeşil bir adamın" aynı gece orta yaşlı bir sakini aynı sokakta kovaladığına dair söylentiler vardı. Bu söylentilerin izini süremedik.

Görünüşe göre büyük gizem şuydu: Bu adam o çitin arkasına nasıl geçti ve orada ne işi vardı? Yukarıdaki paralı yolda arabasının veya kamyonunun başı belada olan bir sürücünün olabileceğini düşündük, ancak çok dik toprak setten aşağı inip sonra sabit bir şekilde çitin arkasında durması pek olası görünmüyordu. Kesinlikle çocukları arayıp kendisi için bir telefon etmelerini veya yardım getirmelerini isterdi. Ama çocuklar, onun sessizce sokağın karşısındaki bir evi izlediğine ikna olmuş görünüyorlardı.

Elizabeth, New Jersey'de bir sokak köşesindeki yüksek bir çitin arkasında sırıtan dev bir adam bir "kapak" gecesinde durdu. Neredeyse hiçbir şey kanıtlamadı - ama seyahatlerimizde defalarca "sırıtan adam" hakkında bir şeyler duyduk.

Mineral Wells, Batı Virginia'dan bir dikiş makinesi satıcısı olan Woodrow Derenberger, 2 Kasım 1966'nın yağmurlu Çarşamba gecesi Ohio, Marietta'dan eve giderken, "bir gaz lambasının bacasına

benzeyen" bir nesne arabadan düştü. gökyüzüne çıktı ve otoyolda West Virginian'ın kamyonunun tam önüne indi. Derenberger frene asıldı ve nesneden bir adam çıkıp ona doğru yürürken şaşkınlıkla baktı. Adamı yaklaşık 1,80 boyunda, koyu tenli ve hafifçe uzun gözlerle tanımladı. Koyu renk bir ceket ve "oldukça parlak ve ışıltılı etkisi olan" mavi bir pantolon giymişti.
Adam kamyonun kapısına yaklaştığında, Derenberger ondan camını indirmesini isteyen bir ses duydu. Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini koltuk altlarının altına gizlemiş, kapıya doğru adım attı. Derenberger'e sabit bir şekilde sırıttı ve dudakları hiç kıpırdamadı, yine de Derenberger belirgin bir şekilde bir ses duydu ve bu tuhaf beyefendiyle "zihinsel telepati" yoluyla sohbet etti. Tartışmaları kısa ve oldukça anlamsızdı. Adam, adının "Soğuk" olduğunu ve "Amerika Birleşik Devletleri'nden çok daha az güçlü bir ülkeden" geldiğini söyledi. Derenberger'e kim olduğunu, nereye gittiğini ve birkaç basit soru daha sordu. Sonra geri döneceğini söyledi, nesneye döndü ve uçup gitti.
Hiç UFO literatürü okumamış olan Woodrow Derenberger, böylece "temas kuranların" dünyasına girdi. Bir yıl sonra, birkaç kez iş ve adres değiştirdikten ve liste dışı telefon numarasını defalarca değiştirdikten sonra karısından boşanmıştı. Sonunda, Aralık 1967'de başka bir eyalete kaçtı ve birkaç ay saklandı, bu süre zarfında başka bir "temas kuran" - kendisinden yaşça küçük bir kızla evlendi.
Derenberger ile birkaç kez röportaj yaptık ve onunla Uzun John Nebel'in radyo programında yer aldık. Saucer News'in yayıncısı Gray Barker, Mineral Wells'e ilk yolculuğumuzda bize eşlik etti ve o gece Woody'nin evinin arkasındaki tarlada sallanan bazı küçük ışıklar gördük. Cesur UFO araştırmacıları olarak, daha yakından bakmak için sahaya gittik. Woody ne yazık ki bize iki şey söylemeyi başaramadı - ikisi de oldukça önemli. İlk olarak, sahanın etrafındaki çit elektriklendi. Bunu yeterince çabuk keşfettik ve üzerinden büyük bir çamur birikintisine doğru yelken açtık. Ani uçuşumuz Gray'i çite tırmanmaya çalışmaktan caydırdı. Birkaç dakika sonra o tarlada çok kötü kurcalanmış bir boğa olduğunu öğrendik. İspanya'da boğa güreşi tutkunları olarak yıllarımız işe yaradı. Boğadan kaçmaya çalışmak yerine, yerimizi koruduk,
O küçük ışıkların ne olduğunu asla öğrenemedik. Derenberger, "Cold'un gemisinden" yukarıdan bir yerden yansıtıldıklarını iddia etti. Karmaşık hikayesine göre, "Indrid Cold" ve arkadaşları, uzun ve dostça sohbetler için sık sık çiftliği ziyaret ediyor, çoğu zaman otomobille geliyorlardı. Sayısız tanık, bölgede ve oldukça sık olarak doğrudan Woody'nin evinin üzerinde garip, tanımlanamayan nesneler gördü.
İlk temasının olduğu gece, diğer iki adam da benzer olayları Parkersburg polisine bildirdi. Sonunda onları bulduk ve onlarla konuştuk (Parkersburg'dan değillerdi). Bilgilerimizi teyit ettiler ama isimlerinin kullanılmasını istemediklerini söylediler. İçlerinden biri düz bir sesle, "Karışmak istemiyoruz," dedi.
Ancak Woody, bir basın toplantısı düzenlemeyi kabul etti ve radyo ve televizyona çıktı. Yerel NICAP alt komitesi, ona odaklandı ve hikayesini NICAP dışında kimseye anlatmasını istemedi. NICAP tarafından düzenlenen kapsamlı bir fiziksel ve psikiyatrik muayeneye gönüllü olarak başvurdu. Önde gelen bir yerel psikiyatrist testleri yaptı. NICAP, psikiyatristin kendisi bir ay sonra "temas kurulacak kişi" olduğunda ve şimdi UFO varlıklarıyla hem yüz yüze çatışmaları hem de telepatik iletişimleri kabul ettiğinde şaşırmıştı. Bu temaslardan özgürce bahsederken ve iddiaları tüm kalıplara uygunken, doğal olarak isminin kullanılmasını istemiyor. Ancak radyo programlarında isimsiz olarak konuştu ve Derenberger'i sonuna kadar destekledi.
Ohio Valley bölgesinde, çoğu Woody tarafından tamamen bilinmeyen birçok başka "temas kurulacak kişi" vardı. Sadece Derenberger'in 2 Kasım'daki hikayesi herhangi bir tanıtım aldı (tel servisleri onu ülke çapında dolaştırdı), ancak daha sonraki deneyimleri katı UFOloglar tarafından bilinmiyor bile. Batı Virginia'dan yüzlerce mil ötedeki "temas kurulacak kişiler"in, Woody'nin bize özel olarak anlattıklarıyla aynı ayrıntıları okuması kesinlikle ürkütücü.
Derenberger bilgili bir adam değil. "Indrid Cold" ve komik arkadaşları ona "Genemedes galaksisi"ndeki "Lanulos" adlı bir gezegenden geldiklerini söylediler. (Aslında Ganymede, Jüpiter gezegeninin büyük bir uydusudur.) Woody orada olduğunu ve insanların "renkli şortlar" giydiği ve tüm tabelaların, posterlerin vb. - yazı gibi. Hava ve sıcaklık Dünya'nınkiyle aynıdır.
1967 baharında Woody'yi tekrar görmek için uğradık ve onu, her gece ve her hafta sonu mülkünü

işgal eden yüzlerce UFO inananından, şüphecisinden ve sadece meraklısından kaçmaya çalışırken, çekilmiş perdelerin arkasına saklanırken bulduk.
Parkersburg'un altmış mil güneyinde, küçük Point Pleasant kasabasında yüzlerce insan sessizce korku içinde yaşıyordu. Kasabanın yaklaşık 11 mil kuzeyinde, yerel olarak TNT Alanı olarak bilinen geniş bir 2. Dünya Savaşı mühimmat çöplüğü var. Bu, yakındaki fabrikalarda üretilen patlayıcıları depolamak için kullanılan beton kubbelerle dolu birkaç yüz dönümlük ağaçlık alandan oluşuyor. Bu seyrek nüfuslu bölgenin sakinleri, 1966 yazından beri gökyüzünde ve yerde garip şeyler görüyorlar.
Özellikle bir aile, Bay ve Bayan James Lilly ve çocukları, TNT Bölgesinin hemen güneyinde, Camp Conley Yolundaki evlerinin çevresinde tüm UFO aktivitelerini gerçekleştirdiler. Alçaktan uçan parlak nesneleri ilk olarak Mart 1967'nin başlarında görmeye başladılar, ancak görüşlerini birkaç hafta kendilerine sakladılar. Ohio'da saçma sapan bir nehir teknesi kaptanı olan Bay Lilly, ilk başta şüpheyle yaklaştı ve mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştı.
Jim Lilly bize o Nisan'da "Televizyonumuz çalışmaya başladığında, bunun o ışıklardan birinin geçmekte olduğunun kesin bir işareti olduğunu öğrenmemiz uzun sürmedi," dedi. “Onları kendim görmeye başlayana kadar uçan daire konuşmalarını pek düşünmemiştim. Kendi gözlerine inanmalısın.”
Lilly'nin evinin yakınındaki otomobiller, sebepsiz yere durma eğilimi göstermeye başladı. Nisan ortasına kadar, "Marslıların" her gece Camp Conley Road'u ziyaret ettikleri ve araba dolusu genç ve yetişkinin bölgeye akın ettiği haberi sızdırılmıştı. Çok azı hayal kırıklığına uğradı. Muhabirler, polisler ve Mason County Şerifi George Johnson sayısız tanık arasındaydı.
Bayan Lilly, "Her türlü şeyi gördük," dedi. ”Mavi ışıklar, yeşil olanlar, kırmızı olanlar, renk değiştiren şeyler. Bazıları o kadar alçaktı ki içlerinde baklava biçimli pencereler görebileceğimizi düşündük. Ve hiçbiri hiç ses çıkarmıyor.”
Lilly ailesinin tüm üyeleriyle yaptığımız derinlemesine görüşme sırasında, UFO'larla tamamen ilgisiz görünen bir dizi önemli olayı ortaya çıkardık. 1966 sonbaharında Lilly'ler küçük çiftlik evlerinin etrafında garip sesler duymaya başladılar. Bunları ailelerinin dışında tartışmadılar ama evlerinin birdenbire perili olup olmadığını merak ettiler. Gece yarısı mutfak dolabı kapıları çarptı. Bayan Lilly "bebek ağlaması gibi" sesler duydu. “Kulağa o kadar açık geliyordu ki” dedi, “burada bebek olmadığını bildiğim halde evin etrafına baktım. Oturma odasından geliyor gibiydi... benden sadece birkaç metre ötede.
Point Pleasant'ın güney ucunda yaşayan gelinleri Bayan Doris Lilly, Mart 1967'nin başlarında garip telefonlar almaya başladı. sadece anlaşılmaz bir dilde konuşan tuhaf bir metalik ses duydu. Gırtlaktan ve hızlıydı. Bu aramalar sadece o yalnızken geliyordu. "Eve geldiğimi biliyor gibiydiler," dedi.
Her gece aynı şey oldu. Sonunda küçük bungalovda yalnız kalmaktan korktu. Telefon şirketi hatlarını inceledi ve aramaları açıklayamadı.
Araştırma rutinimizin bir kısmı, tanığın "flap" dönemlerindeki rüyalarının tartışılmasını içerir. Ve dikkatle ifade ettiğimiz anahtar sorularımızdan biri de şudur: "Gecenin bir yarısı evde bir yabancının olduğunu hiç rüyanızda gördünüz mü?" Bu soruyu Lilly'lere yönelttiğimizde, Bayan Lilly on altı yaşındaki sessiz sakin kızı Linda'dan Mart ayında gördüğü kabusu anlatmasını istedi. Linda bunu tartışmak konusunda isteksizdi, ancak kenardan biraz yönlendirmeyle, bir gece nasıl uyandığını ve yatağının üzerinde yükselen iri bir figür gördüğünü nasıl anlattığını anlattı.
"Bir erkekti," dedi. ”Kocaman bir adam. Çok geniş. Yüzünü çok iyi göremiyordum ama bana sırıttığını görebiliyordum.
Bayan Lilly, "Jim nehirde çalışıyordu," diye ekledi. ”Ve Linda beni korkunç bir çığlıkla uyandırdı. Odasında bir adam var diye bağırdı. Ona rüya gördüğünü söyledim. Ama yine çığlık attı.” Linda, "Yatağın etrafından dolandı ve tam üzerimde durdu," dedi. ”Tekrar çığlık attım ve yorganın altına saklandım. Tekrar yukarı baktığımda, o gitmişti.
Bayan Lilly, "Odama koşarak geldi," dedi. 'Odamda bir adam var! Orada!' O zamandan beri yalnız uyumayı reddediyor.”
Bu adamın tam tanımını sorduğumuzda, Linda onun "damalı bir gömlek" giydiğini düşündüğünü söyledi.

Okült edebiyat, "damalı gömlekler" giyen hayaletlere yapılan atıflarla doludur, ancak okültistler görünüşte alakasız görünen bu ayrıntıyı atlama eğilimindedir.
Lilly ailesinin hiç tanımadığı "damalı gömlekli adam", 1963'ten itibaren Florida, Pensacola'daki Bay ve Bayan George Glines'in evinde sık sık görünmüştü. O yıl bir kasırga sırasında Bay Glines, "Ben oturma odasındaki kanepede, sadece loş bir ışık açıkken yatıyordu. Odada birinin olduğu hissine kapıldım ve yukarı baktım ve yaklaşık 1,80 boyunda, ekose spor gömlek giyen, iri yapılı bir adam gördüm.
”Ayağa kalktım ve ona doğru birkaç adım attım. Bunu yaptığımda, sanki bir adım geri atmış ve gözden kaybolmuş gibi göründü. Işığı açtım ve o gitmişti. Kapıları kontrol ettim, hepsi kilitliydi. Damadım görene kadar bahsetmedim çünkü karımı üzmek istemedim.”
Gline'ın damadı James Boone, adamın aynı evdeki yatak odasında ortaya çıktığını ortaya çıkardı. “İri yarı bir adam gördüm” dedi, “yatağın ayakucunda duran, emekçi tipte bir insan. yüzünü göremedim Ben kalkmaya başlayınca o gitti.”
Birkaç tanık, oturma odasının duvarına vurulduğunu duydu. Sonunda duvarı yıktılar ama olağandışı bir şey bulamadılar. O zamanlar sadece iki yaşında olan George Jr., renkli gömlekli çok iri bir adam olarak tanımladığı arkadaşı Puki'den bahsetmeye başladı. Bayan Glines, küçük George'un bana Puki'nin yüzünü göremediğini söylediğini bildirdi. Net değildi.”
Evde kimse yokken birkaç akraba ve arkadaş evde ayak sesleri duydu. Mayıs 1964'te ev yanarak yerle bir oldu. Küçük George annesine "Puki evin tamamen yanmasından hoşlanmaz," dedi. "Ama tamir edildiğinde geri geleceğini söyledi."
Yanan evler ve gizemli yangınlar, UFO gizemiyle el ele gider. Tanıkların evlerinin ani yıkımı o kadar sık meydana geldi ki, sadece tesadüflerin göz ardı edilmesi gerekiyor.
New Mexico'da bir "temas kuran", kısmen Kızılderili olan Paul Villa, çektiği UFO'ların arazisinin üzerinde alçaktan süzüldüğü bazı fotoğrafları yayınladıktan kısa bir süre sonra küçük evini yaktı. Batı Virginia'da, TNT Bölgesi'ndeki terk edilmiş bir bina, yerel itfaiye teşkilatını şaşkına çevirecek şekilde, sağanak yağmurun ortasında yanarak yerle bir oldu. Çim yangınları, genellikle bir UFO'nun oraya indiği bildirildikten saatler veya günler sonra boş tarlalarda patlak verir.
Bazı durumlarda yangınlar, daha önce sözü edilen Ohiolu kadın Bayan Bryant'ın durumunda olduğu gibi, UFO faaliyeti başlamadan haftalarca aylar önce meydana gelebilir. Jaroslaw ailesinin Michigan, St. Clair Gölü'ndeki evi, Grant Jaroslaw ve erkek kardeşi Dan'in 10 Ocak 1967'de göl üzerinde bazı tartışmalı UFO fotoğrafları çekmesinden iki yıl önce yangında yandı. yanmış ev ve UFO müfettişleri daha sonra resimlerin arkasındaki hikayeyi kontrol etmeye çalıştıklarında, Jaroslaw'ların liste dışı telefon numaralarını iki kez değiştirdiklerini ve fotoğrafları daha fazla tartışmayı reddettiklerini gördüler. Yakındaki Selfridge Hava Kuvvetleri Üssü'nde operasyon subayı olan Hava Kuvvetleri Binbaşı Raymond Nyls basına şunları söyledi: “Bunlar şimdiye kadar gördüğüm en harika uçan daire resimleri. Arkada bir çeşit kuyruk ve anten bile seçebiliyorsunuz.” J. Allen Hynek, resimlerin gerçek olduğunu düşündüğünü belirtti. Ancak Jaroslaw'lar iletişimsiz hale geldi. Neden? Aslında nasıl bir kabus yaşıyorlardı?
Cape Cod, Massachusetts'ten Florida'nın ucuna kadar, geceleri kırsal kesimde dolaşan kimliği belirsiz haydutlar duyduk. Batı Virginia'daki Point Pleasant'ta, dünya dışı garip yüzler evlerin pencerelerine bakıyordu - pencereler sıradan insanların erişemeyeceği kadar yüksekti. 1968'de New York'un Delaware İlçesindeki çiftçiler, asi bir gümüş saçları olan, geniş omuzlu, sırıtan dev bir adamı kovalıyorlardı. Boyu 1,80'in üzerindeydi ve takip edildiğinde olağanüstü bir çeviklik sergiliyor, geniş hendeklerde imkansız sıçramalar yapıyordu. Bazıları onunla yüz yüze görüştüğünü iddia eden tanıklar, onun küçük gözleri ve sabit bir sırıtışı olduğunu söylediler. Aynı olmasa da benzer bir dev haydut, 1966-67'de Massachusetts, Provincetown'da defalarca ortaya çıktı.
Bu türden en son vaka, Arkansas, Springdale'den geliyor. 6 Eylül 1969 günü saat 23:00'te bir adam, Bayan Barbara Robinson'ın yatak odası penceresine baktı. Polisi aradı ve Memur Ken Speedlin "yatak odası penceresinden bakan herkesin en az yedi fit boyunda olması gerektiğini keşfetti ... Pencerenin alanında bir haydutun durabileceği hiçbir şey yoktu." [Kuzeybatı Arkansas Times, 8 Eylül 1969.]
1966 baharında, bir Hava Kuvvetleri WAF, bir akşam New Jersey'deki McGuire Hava Kuvvetleri

Üssü'nün kenarındaki zemin kattaki dairesine döndü ve yatak odasında bir ses duydu. Araştırmak için gitti ve penceresinin açık olduğunu ve sanki bir adam içeri girmek üzereymiş gibi pencere pervazına dayanmış olağanüstü uzun parmakları olan çok solgun bir çift el buldu. Çığlık attı ve eller geri çekildi. Hava Polisini buldu ve bölgeyi aradılar. Daha sonra ona, "kazağını başının üzerine kadar çekmiş" çok uzun bir adam olan bir haydut gördüklerini ve onu takip ettiklerini söylediler. On beş yıldır tanıdığımız bir usta çavuş olan bu WAF, bu "kazak" detayına olan ilgimize şaşırdı. Ona hiç keşiş benzeri figürler görüp görmediğini sorduk ve neredeyse tamamen unuttuğu inanılmaz bir olayı anlattı.

Birkaç yıl önce New Mexico'da bir motelde kalıyordu ve bir gece uyandığında, yatağının başında duran kukuletalı dev bir figür gördü. Kareli gömlekli bir adam değil, keşiş cübbesi giymiş bir varlık. Bir kolunu yukarı doğru uzattı, dedi ve ona dokunmak için uzandı. Parmakları kola dokunduğu anda her şey ufalandı ve yok oldu. "Kül gibi toz gibi geldi," diye açıkladı.

"Toz hayaletlerin" uçan dairelerle ne ilgisi var?

Bu tür hikayeler nadir değildir ve bazı durumlarda nesnelerin kendilerine çarpıldığında toz haline geldiği bildirilmiştir. 18 Ağustos 1966'da, disk şeklindeki bir nesne, New Jersey, Lions Lake yakınlarındaki bazı telefon direklerinin üzerine bazı alevli metal parçalarını boşalttı. Tanıklar, bal peteği benzeri, alüminyum benzeri bir döküm olduğu ortaya çıkan bu maddenin bir kısmını ele geçirdiler. Dikkatlice bir mücevher kutusunda saklamalarına rağmen, hızla parçalandı ve bezelye boyutuna küçüldü. Kapsamlı bir kimyasal analiz bin dolardan fazlaya mal olabileceğinden, metal hiç test edilmedi.

Büyük, geniş omuzlu, pelerinli ve kukuletalı erkekler dünyanın her yerinde görülmüştür, genellikle az nüfuslu bölgelerdeki ıssız yollarda yürürler. Bu gizemde yer alan diğer birçok yaratık ve karakter gibi, iz bırakmadan kaybolma gibi esrarengiz bir alışkanlıkları var. Ekim 1967'de üç adam, yolun kenarında yürüyen iri, pelerinli bir adam gördüklerinde Batı Virginia'daki 2. Yol boyunca araba kullanıyorlardı. Durup arkalarına baktılar ve o gitmişti. Yolun iki tarafında da boş alanlar vardı.

28 Temmuz 1963'te İngiltere, Caterham yakınlarında kalın siyah kukuletalı sekiz kişilik bir grup, sürücüleri ürküttü.

Bay Jerome Clark, Mart 1967'de bize aşağıdaki raporu gönderdi:

> "Bana Minnesota'da iki benzer vaka olduğu söylendi... İlk olay geçen Nisan ayında meydana geldi. Tanığın bana anlattığına göre, o ve bir arkadaşı saat 23:30 sıralarında otobanda araba kullanıyorlardı. En yakın kasabadan millerce uzaktaydılar ve yolda başka araba göremiyorlardı; Kuzeybatı Minnesota'daki arazi çok düz olduğu için görüş alanları neredeyse sınırsızdı. Bu yüzden, farlarında yan yana ve otoyolun diğer şeridinden kendilerine doğru yürüyen üç iri adam yakaladıklarında anlaşılır bir şekilde şok oldular ve şaşırdılar. Erkekler yüzlerinin üst yarısını kaplayan siyah başlıklar giymişlerdi; gözler için yarıklar vardı. Yabancılar, her kimse ya da her neyse, arabaya aldırış etmediler ve sanki hiç geçmemiş gibi yollarına devam ettiler.
>
> İkinci olayın birkaç yıl önce burada, Canby [Minnesota]'da meydana geldiği iddia ediliyor. Bir tanıdığım, yaşadığım yerden birkaç blok ötedeki ara sokaktan eve kestirme yoldan gidiyordu. Gittiği yöne pek dikkat etmiyordu ve neredeyse ara sokakta başka birine çarpıyordu. Yabancı oldukça ürkmüş görünüyordu ve şaşkınlıkla bakmak için döndü. Adam çok uzun ve iriydi ve yüzünün üst yarısını kaplayan siyah bir pelerin giymişti; büyük siyah bir çantaya benzeyen bir şey taşıyor gibiydi.

Belki de bunlar, terk edilmiş manastırlar ve ilahiyat okulları çevresinde sıklıkla hayalet olarak bildirilen aynı türden varlıklardır. Bu karakterlerden birinin bir mezarlıkta dolaştığını ve aniden gözden kaybolduğunu görseydiniz, kesinlikle onu bir hayalet olarak bildirirdiniz - tabii ki rapor ettiyseniz.

İngiltere, Wiltshire, Downton'daki Parafizik Laboratuvarı, İngiltere'deki tüm paranormal ve doğaüstü olayları dikkatli bir şekilde kaydeder ve yıllık olarak Spontane Olayların Sınıflandırılmış Dizini'ni yayınlar. 1968 tarihli dizinleri, hayalet gözlemleri veya UFO gözlemleri olarak kataloglanabilecek birçok olayı içeriyor. Örneğin, 21 Eylül 1968 Cumartesi akşamı, Bay E. Bennett ve on beş yaşındaki

kızı Kent, Whipsnade'deki evlerine dönerken, Bison Tepesi'nin dibinde konik şekilli bir kütle yavaşça yükseldi. yirmi beş yarda kadar önlerindeki bir tarladan. 1,80 boyunda olduğunu söylediler, etrafını saran parlak bir aura vardı ve sağlam, aşılmaz bir çitin içinde kaybolmuş gibiydi. [Dunstable İlçe Gazetesi, 27 Eylül 1968.]

Norfolk, Pulham Market'ten Bay Sidney Webb, Şubat 1968'de Mill Lane boyunca eve yürürken bir çitin girişinden süzülen uzun, parlak bir şekil gördüğünü, yol boyunca yavaşça ilerlediğini ve sonra ortadan kaybolduğunu bildirdi. Bir telefon direğinin yaklaşık yarısı yüksekliğindeydi.

Yorkshire, Otley'de, dört genç kız, Ocak 1968'de bir kilise avlusunun önünden eve kestirme yoldan giderken uzun, karanlık bir şekil belirdi. Ona çok yakın olmalarına rağmen yüzünü göremediler ve ayaz havaya rağmen figürden nefes alamadılar. Kızlardan biri çığlık attı ama figür aldırmadı ve ayak sesi duymadan uzaklaştı.

Devonshire, Torbryan'daki Church House Inn'e, orada bir keşiş gibi giyinmiş bir "hayalet" görüldüğü için musallat olduğu söyleniyor ve son yıllarda orada her türlü garip ses, tezahür ve elektrik kesintisi meydana geldi.

Hayaletler gerçekten UFO'lar ve UFO varlıkları mı, yoksa UFO'lar gerçekten hayaletler mi? Seçimini yap. Temmuz 1968'de İngiltere, Cumberland'da üç okul çocuğu, yakınlardaki Cumberland Fells'in çorak tepelerinin üzerinde sallanan ve dokunan parlak bir UFO tipi ışık gördüklerinde kamp yapıyorlardı. Çocuklardan biri olan Owen Moran'ın bir kamerası vardı ve birkaç fotoğraf çekti. Film geliştirildiğinde herkes, nesnenin profilden bir kadının kafasına benzeyen soluk bir ışık olarak göründüğünü, çenenin altından bağlanmış bir bone veya pelerin giydiğini görünce şaşırdı!

Malvern, Arkansas'tan Norfolk'taki Mill Lane'e kadar, garip ve açıklanamayan şeyler serbestçe ve asgari düzeyde kamuya duyurulacak şekilde dolaşıyor. Duvarlardan ve sağlam çitlerden geçerler, rastgele ve belirgin bir amaç olmaksızın belirirler ve kaybolurlar. Kapüşonlu ve pelerinli diğer adamlar, gece geç saatlerde ıssız yerlerde gizemli görevlerde seyahat ederek İskoçya'nın bozkırlarında ve Minnesota ovalarında dolaşırlar. Yine de diğerleri, yoldan geçen sürücülerle boş boş sohbet etmek için doğaüstü uçan nesnelerden iner.

Bu insanlar kim"?

onbeş

MELEKLER, MELEKLER VE GRİLER

On yedinci yüzyılın o büyük yaşlı UFOlog'u Bill Shakespeare, Fırtına'yı yazmak için tüy kalemini eline aldığında neye başladığını bilmiyordu. Yüzyıllar sonra, karanlık büyülü güçler hakkındaki bu oyun, bir grup dayanıklı astronotun kötü, görünmez bir iblisle savaştığı, gelecekte çok uzaklarda bir film setine ilham verdi. Yasak Gezegen filmi, popüler televizyon dizisi Star Trek'in öncüsüydü. Başka bir deyişle, eğer Bill orada olmasaydı, oradaki tüm o Trekki'ler başka bir şanlı saplantı bulmak zorunda kalacaklardı.

Dört yüz yıl önce bile birçok bilim adamı ve düşünür, bu kitapta okuduğunuz şeyleri fark etti ve dikkatle inceledi. Shakespeare, görünmez güçlerin bu gezegende iş başında olduğu, yaşamlarımızı şekillendirdiği, hatta belki de inançlarımızı inşa ederek ve duygularımızı manipüle ederek bizi kontrol ettiği kavramına açıkça aşinaydı. Mukaddes Kitabın neredeyse her sayfasına baktığınızda, nihayet kutsal parşömenlere kaydedilmeden önce nesiller boyu sözlü geleneklerle aktarılan, gökteki şeyleri, insanlığa rehberlik eden gizemli varlıkları ve karanlık, görünmez güçleri anlatan şaşırtıcı ifadeler bulacaksınız.

Örneğin, Zekeriya Kitabı'nda (5:1-3) bize, Zekeriya'nın bir "melek" ile sohbet ederken, tepemizde uçan bir silindir süzüldüğü anlatılır. Melek bilgece başını salladı ve şöyle dedi: "Bu, tüm dünyanın yüzüne yayılan lanettir."

Bu nedenle, eski bir gezgin ne zaman bu silindirlerden birini görse, omuz silkip mırıldanırdı, "Bu lanetlerden biri daha gidiyor." Son raporlara göre Connecticut, İspanya ve İskandinavya'daki insanlar hala bu garip torpido benzeri nesneleri görüyor. Bazıları kumların birkaç metre yukarısında, kumsallar boyunca süzülüyor. 1960'larda Londra, Ontario'da bir çocuğun yaptığı gibi birine dokunursanız, ciddi bir yanık alabilirsiniz.

Bununla birlikte, buradaki mesele, İncil günlerinde çöllerde vızıldayan tüm bu "melekler" kimdi? Dini sanatçılar genellikle onları beyaz önlükler içinde, büyük tüylü kanatları ve başlarının etrafında parlak haleler ile sevimli dişiler olarak tasvir ederler. Ancak dini tomarlarda, çağdaş modaya uygun giyinmiş normal insanlar gibi göründükleri anlatılır. Yine de bir şey onları bizden ayırıyordu ve geleceğimiz hakkında bilgilerinin yanı sıra sihirli güçleri de vardı. İbrahim'i ve doğurma yaşını geçmiş karısını ziyaret ettiklerinde, İbrahim hamile kaldı. Bize o kadar benziyorlardı ki, Mukaddes Kitap bizi şöyle uyarıyor: “Yabancıları ağırlamayı unutmayın, çünkü bazıları melekleri farkında olmadan ağırladı.”

Zerdüşt adlı bir adamın, genellikle yaklaşık 2500 yıl önce şeytanlar ve melekler kavramını yaratmasıyla tanınır. İran'da meydana gelen yaygın hayvan sakatlamaları nedeniyle ilk önce bilinmeyen bir araştırmaya çekildi. Kısa süre sonra, bir tanrı olarak kabul edilen ve "Mazda" olarak tanımlanan ışıklı bir varlık tarafından ziyaret edildi. Zerdüşt'ün teolojisi yüzyıllar boyunca Orta Doğu'ya egemen oldu.

Melek popülasyonu hızla arttı. Geleneğe göre Meryem'i Cebrail adlı bir melek hamile bırakmıştır. Bazı alaycılar bunu Incubus fenomeninin dini bir varyasyonu olarak görüyor. 1990'larda, görünmez varlıkların saldırıları ve psödosiyez (yanlış gebelikler) büyülerinden şikayet eden daha fazla kadın ortaya çıktıkça, bu eski "iblis aşığı" tezahürleri UFO ilmi tarafından emiliyor. İki adam, bir ressam olan Budd Hopkins ve bir tarih profesörü olan David Jacobs, dünya dışı varlıkların, belki de bir tür planın parçası olarak, ücra arka yollarda gafil insanları dürtüp incelediklerini tahmin ederek, bu eski gizemleri uçan daireler bağlamında gözden geçirdiler. göksel genetik araştırma programı. Betty ve Barney Hill'den başlayarak,

Anton Mesmer on dokuzuncu yüzyılda Viyana'dan sürüldüğünden beri, herhangi bir şeyin kanıtı olarak mesmerizm - veya hipnoz - kullanmanın içerdiği sorunları biliyoruz. 1950'lerin ortalarında, Bridey Murphy çılgınlığının ortaya çıkışıyla, milyonlarca insan her birini hipnotize etmeye başladı.

diğerleri geçmiş yaşamlarını keşfetmek için. Reenkarnasyon günün konusu oldu ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde çoğumuz başka bir çağda asil krallar ve prensesler olduğumuzu keşfettik. Bilinçaltı zihin, kötü şöhretli bir şakacıdır ve hipnoz altında, hipnozcunun aradığı türden bilgiyi üretmekten zevk alır. Birçok durumda hipnoz edilen kişi aslında hipnotizmacının zihnini okuyabilir ve "kanıtını" hipnozcunun inandığı veya aradığı şeye göre düzenleyebilir! Bu nedenle hipnozla üretilen tanıklığa mahkemede izin verilmez. Hipnozcu hayaletlere, uçan dairelere veya garip bir siyasi fikre inanıyorsa, denek bu inancı destekleyecek materyaller bulacaktır ve hatta hipnozcunun düşünceleri etrafında koca bir fantezi dünyası örecektir. Bu fantezilerden bazıları çok ayrıntılı hale gelebilir.
CBS, 1960'larda hipnoz üzerine özel bir TV hazırladığında, bir televizyon teknisyeni kamera karşısında hipnotize edildi ve CBS yöneticilerinin dünyayı ele geçirmek için komplo kurduğu söylendi. Bütün söylenen buydu. Hemen komplocuların bir toplantısına katılmakla ilgili uzun ve çok inandırıcı bir anlatıya başladı. Toplantının yapıldığı odayı ve orada bulunan her bir adamı anlattı. Sonra tartışılan tüm şeytani planı ortaya koydu. Çok karmaşıktı ve kulağa çok gerçekçi geliyordu. Bilinçaltı zihni, fanteziyi kuran ve yumuşak huylu teknisyeni şeytani plana bulaştıran bir topa sahipti. Gösteriyi geç izleyen biri, CBS'nin gerçekten de dünyayı ele geçirmeye hazırlandığına inandırılmış olabilir.
Diğer iki denek 1990'larda hipnoz tartışmasına karıştı. Biri çocuk istismarı. Diğeri ise şeytani kültlerdir. Şimdi binlerce insan, küçük bir çocukken, genellikle bir ebeveyn tarafından cinsel tacize uğradığını iddia ediyor. Bu istismara dair bilinçli bir hatıraları olmasa da, bilinçaltı zihinleri hipnoz altında tam bir senaryo hazırlamış, bazen babalarını, annelerini ya da büyükanne ve büyükbabalarını bebek beşiğindeyken bile özel bölgeleriyle ilgili özgürlükler kullanmakla suçlamıştır. Çok sayıda psikolog ve psikiyatr, hipnotik kanıtlara dayanarak milyonlarca insanın etkilenebileceğini iddia etmeyi karlı buluyor. Bu arada, diğer psikiyatristler, hastaların küçücükken kötü şeytani ayinlere maruz kaldıkları iddialarını inceliyorlar. Onları sonsuza dek korkutan korkunç cinayetlere ve fedakarlıklara tanık oldukları söyleniyor... ta ki her şey hipnoz altında ortaya çıkana kadar. New Yorker dergisinde 17 Mayıs 1993 tarihli bir makale, polise yakın zamanda "şeytani tarikatların Amerika Birleşik Devletleri'nde her yıl elli ila altmış bin kişiyi kurban ettiği, ancak yıllık ulusal cinayet ortalamasının yirmi binden az olduğu" bilgisinin verildiğini belirtiyor. beş bin."
Bu arada, Hopkins, Jacobs ve çağdaşları, milyonlarca insanın UFO'lar tarafından kaçırıldığını ve sinsi fiziksel muayenelere ve uzaylıların cinsel tacizine veya kozmik tecavüze maruz kaldığını gösteren kamuoyu yoklamaları yaptılar. Uzaylılar tarafından kaçırılma kurbanları için terapi grupları her yerde türüyor ve amatör hipnozcular tüm bunların temeline inmek için gece gündüz çalışıyorlar. Uzaylılar tarafından kaçırılma/çocuk istismarı/şeytani tarikat cinayetleri çılgınlığı, milenyuma doğru hızla ilerlerken eski Bridey Murphy çılgınlığını geride bırakabilir. Tamamen sübjektif ve genellikle bilim dışı olan kamuoyu yoklamaları artık tüm bu kavramları desteklemek için kullanılıyor. Bu anketlere göre, nüfusun yaklaşık yüzde altmışı meleklerle deneyime sahip. Yüzde doksan artık uçan dairelere inanıyor,
Bu bozuk labirentte muhalif seslerden biri, ünlü romancı Whitley Strieber'inki. 1980'lerin ortalarında Strieber, saklandığı dağ kulübesinde küçük varlıkların varlığından haberdar edildiğinde kendini Alacakaranlık Kuşağı'nda buldu. Sonunda Komünyon adlı kurgusal olmayan bir kitaba koyduğu olağan ışık fenomenleri ve cinsel saldırılar da dahil olmak üzere bir dizi olağanüstü deneyim yaşadı. Ajanları ve editörleri ona her şeyi unutmasını tavsiye etse de, sonunda kitabı yayımlattı ve bir bomba etkisi yarattı. Kapak, üçgen kafalı, dudaksız ağızlı ve koyu, uzun gözlü bir varlığın resmiyle resmedildi. Sert UFO meraklıları için "gri" olarak bilinen bir yaratık. Kitap raflardan fırladı ve yüz binlerce kopya sattı. O zamanlar ölmekte olan UFOloji alanını yeniden canlandırdı (aktris Shirley MacLaine, New Age kitaplarına ve TV şovlarına yardım etmesine rağmen) ve Strieber, çeşitli UFO kulüplerine ve bazı UFOlogların kendilerine cömert mali katkılarda bulundu. Onlar da her zamanki gibi davrandılar ve küçük haber bültenlerinde ona saldırarak ve ona iftira atarak ona düşman oldular.
1991'de Bay Strieber bıkmıştı. Üç sayfalık bir mektup yayınladı ve şunları duyurdu: "Ben bir UFO araştırmacısı değilim ve bu alana dahil olmakla bağlantılı olarak devam eden medya saldırısına katlanmak istemiyorum. Ayrıca, sözde 'UFOloglar' muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en zalim, en iğrenç ve en çılgın insanlar."

Tuhaf kaçırılma anlatımlarına gelince, onları "hipnoz ve kültürel şartlanmanın eserleri" diye bir kenara attı.
Strieber ve diğerleri tarafından gözlemlenen o korkunç gri yüzlü karakterler, belki de uzak geçmişten gelen ırksal anılar olarak, çoğumuzun anılarına yerleşmiş gibi görünüyor. New Yorklu bir sanatçı olan Duncan Laurie, Güney Amerika'da seyahat ederken hayatındaki garip bir bölümün ürünü olarak onlarca yıldır arka bahçesinde klasik bir griden oyulmuş bir büstüne sahipti. Grilerin varyasyonları her yerde, çizgi romanlarda, kötü bilimkurguda, hatta eski Star Trek serilerinde bile görülür. Dik dik bakan gözleri ve sımsıkı ağzıyla o köşeli yüz, hepimizin hayatının bir parçası oldu, çok tuhaf ama bir o kadar da tanıdık. Bazı insanlar bunu bir tehdit olarak hatırlar, tıpkı bizim örümcek korkumuz ve diğer tüyler ürpertici şeyler gibi. Hatta birkaçı kitap kapaklarında ya da magazin dergilerinde ve kült dergilerdeki resimlerde gördüklerinde histerikleşiyor. Dindar halk, grileri şeytanın köleleri olarak tanır. Orta Doğu'da azgın melekler meşgulken, insanlar ayrıca melek veya melek görüyorlardı. Burada yine dindar sanatçılar, melekleri pembe yanaklı ve mutlu gülümsemeli sevimli küçük bebekler olarak resmederek hepimize haksızlık ettiler. Aslında, Kutsal Yazılardaki yetkililer, Keruvların bazen kanatlı, çoğu zaman hayvan benzeri yüzlere veya grilerimizin köşeli yüzlerine sahip gerçekten canavarlar olduğunu düşünüyor. Enoch'un Kitabı'nda bize Enoch'un uzak bir diyarı - belki de başka bir gezegeni - nasıl ziyaret ettiğini ve grilere çok benzeyen, yanından geçerken mırıldanan asık suratlı Gregori'yi nasıl gördüğü anlatılır. Hipnoz altında uçan makinelerine sürüklendiklerini hatırlayan alıcılara göre, grilerimiz de pek çok anlamsız mırıldanma yapıyor. Orta Doğu'da azgın melekler meşgulken, insanlar ayrıca melek veya melek görüyorlardı. Burada yine dindar sanatçılar, melekleri pembe yanaklı ve mutlu gülümsemeli sevimli küçük bebekler olarak resmederek hepimize haksızlık ettiler. Aslında, Kutsal Yazılardaki yetkililer, Keruvların bazen kanatlı, çoğu zaman hayvan benzeri yüzlere veya grilerimizin köşeli yüzlerine sahip gerçekten canavarlar olduğunu düşünüyor. Enoch'un Kitabı'nda bize Enoch'un uzak bir diyarı - belki de başka bir gezegeni - nasıl ziyaret ettiğini ve grilere çok benzeyen, yanından geçerken mırıldanan asık suratlı Gregori'yi nasıl gördüğü anlatılır. Hipnoz altında uçan makinelerine sürüklendiklerini hatırlayan alıcılara göre, grilerimiz de pek çok anlamsız mırıldanma yapıyor. Orta Doğu'da azgın melekler meşgulken, insanlar ayrıca melek veya melek görüyorlardı. Burada yine dindar sanatçılar, melekleri pembe yanaklı ve mutlu gülümsemeli sevimli küçük bebekler olarak resmederek hepimize haksızlık ettiler. Aslında, Kutsal Yazılardaki yetkililer, Keruvların bazen kanatlı, çoğu zaman hayvan benzeri yüzlere veya grilerimizin köşeli yüzlerine sahip gerçekten canavarlar olduğunu düşünüyor. Enoch'un Kitabı'nda bize Enoch'un uzak bir diyarı - belki de başka bir gezegeni - nasıl ziyaret ettiğini ve grilere çok benzeyen, yanından geçerken mırıldanan asık suratlı Gregori'yi nasıl gördüğü anlatılır. Hipnoz altında uçan makinelerine sürüklendiklerini hatırlayan alıcılara göre, grilerimiz de pek çok anlamsız mırıldanma yapıyor. Burada yine dindar sanatçılar, melekleri pembe yanaklı ve mutlu gülümsemeli sevimli küçük bebekler olarak resmederek hepimize haksızlık ettiler. Aslında, Kutsal Yazılardaki yetkililer, Keruvların bazen kanatlı, çoğu zaman hayvan benzeri yüzlere veya grilerimizin köşeli yüzlerine sahip gerçekten canavarlar olduğunu düşünüyor. Enoch'un Kitabı'nda bize Enoch'un uzak bir diyarı - belki de başka bir gezegeni - nasıl ziyaret ettiğini ve grilere çok benzeyen, yanından geçerken mırıldanan asık suratlı Gregori'yi nasıl gördüğü anlatılır. Hipnoz altında uçan makinelerine sürüklendiklerini hatırlayan alıcılara göre, grilerimiz de pek çok anlamsız mırıldanma yapıyor. Burada yine dindar sanatçılar, melekleri pembe yanaklı ve mutlu gülümsemeli sevimli küçük bebekler olarak resmederek hepimize haksızlık ettiler. Aslında, Kutsal Yazılardaki yetkililer, Keruvların bazen kanatlı, çoğu zaman hayvan benzeri yüzlere veya grilerimizin köşeli yüzlerine sahip gerçekten canavarlar olduğunu düşünüyor. Enoch'un Kitabı'nda bize Enoch'un uzak bir diyarı - belki de başka bir gezegeni - nasıl ziyaret ettiğini ve grilere çok benzeyen, yanından geçerken mırıldanan asık suratlı Gregori'yi nasıl gördüğü anlatılır. Hipnoz altında uçan makinelerine sürüklendiklerini hatırlayan alıcılara göre, grilerimiz de pek çok anlamsız mırıldanma yapıyor. Burada yine dindar sanatçılar, melekleri pembe yanaklı ve mutlu gülümsemeli sevimli küçük bebekler olarak resmederek hepimize haksızlık ettiler. Aslında, Kutsal Yazılardaki yetkililer, Keruvların bazen kanatlı, çoğu zaman hayvan benzeri yüzlere veya grilerimizin köşeli yüzlerine sahip gerçekten canavarlar olduğunu düşünüyor. Enoch'un Kitabı'nda bize Enoch'un uzak bir diyarı - belki de başka bir gezegeni - nasıl ziyaret ettiğini ve grilere çok benzeyen, yanından geçerken mırıldanan asık suratlı Gregori'yi nasıl gördüğü anlatılır. Hipnoz altında uçan makinelerine sürüklendiklerini hatırlayan alıcılara göre, grilerimiz de pek çok anlamsız mırıldanma yapıyor. Kutsal Yazılar'daki yetkililer, Keruvların bazen kanatlı, çoğu zaman hayvan benzeri yüzlere veya grilerimizin köşeli yüzlerine sahip gerçekten canavarlar olduğunu düşünüyor. Enoch'un Kitabı'nda bize Enoch'un uzak bir diyarı - belki de başka bir gezegeni - nasıl ziyaret ettiğini ve grilere çok benzeyen, yanından

geçerken mırıldanan asık suratlı Gregori'yi nasıl gördüğü anlatılır. Hipnoz altında uçan makinelerine sürüklendiklerini hatırlayan alıcılara göre, grilerimiz de pek çok anlamsız mırıldanma yapıyor. Kutsal Yazılar'daki yetkililer, Keruvların bazen kanatlı, çoğu zaman hayvan benzeri yüzlere veya grilerimizin köşeli yüzlerine sahip gerçekten canavarlar olduğunu düşünüyor. Enoch'un Kitabı'nda bize Enoch'un uzak bir diyarı - belki de başka bir gezegeni - nasıl ziyaret ettiğini ve grilere çok benzeyen, yanından geçerken mırıldanan asık suratlı Gregori'yi nasıl gördüğü anlatılır. Hipnoz altında uçan makinelerine sürüklendiklerini hatırlayan alıcılara göre, grilerimiz de pek çok anlamsız mırıldanma yapıyor.

Melekler, periler gibi, çok küçükten normal insan boyutuna kadar her boyutta ve görünümde olabilirken, griler genellikle küçücük ama alışılmadık derecede güçlü olarak tanımlanır. Cüce cinler gibi, bazen normal boyutlu, normal görünümlü insanlara eşlik ederler. 1980'lerde, genellikle olağanüstü uzun parmaklara ve klasik grilere benzer - aynı değilse de - keskin köşeli bir yüze sahip olarak tanımlanan bir dişi varlığın görülme sayısında büyük bir artış oldu. Bu varlıklar genellikle küçük çocuklardan önce ortaya çıkar ve genellikle BVM'ler olarak adlandırılır. Ekvador, Filipinler, Avrupa, Rusya, Yugoslavya ve Amerika Birleşik Devletleri'nin birçok yerinde dünya çapında bir BVM salgını olmuştur. İlettikleri mesajlar, 1950'lerin ve 60'ların tanrısal UFO yaratıklarının mesajlarıyla aynıdır. Yaklaşan kıyamet konusunda uyarıda bulunuyorlar ve insanlığı çok geç olmadan eylemimizi temizlemeye teşvik ediyorlar. BVM'leri UFO türleri ile ilişkilendiren bir diğer özellik de ayın on üçüncü ve yirmi dördüncü günlerinde ortaya çıkma eğilimleridir. Soykırım savaşının patlak vermesinden hemen önce dünya çapında geniş bir tanıtım alan Yugoslavya'nın Medjugorje kentindeki BVM, ilk olarak 24 Haziran 1981'de ortaya çıktı.

Her şey çok kafa karıştırıcı olabilir. Bu yüzyılın son yıllarında griler, Orta Çağ'ın masalları kadar geniş ve belki de bir o kadar anlamsız olmakla tehdit eden bir edebiyatın konusudur. Hiçbiri yeni değil. Bir psikoloji profesörü, 1890'larda klasik bir vakayı araştırdı. kanalcı veya UFO irtibat kişisi.

Transmogrifikasyon, bu vakaların çoğunda meydana gelen süreci tanımlamak için yüzyıllardır kullanılan on dolarlık bir kelimedir. Değişim demektir. Her durumda, algılayıcı, aniden katı bir nesneye veya varlığa dönüşen, yaklaşan ve yaklaşan parlak bir ışık gördüğünü bildirir. UFO'larımızın ve dini bilgilerimizin çoğu, bu tür ışıkların görünümüne dayanmaktadır. Meleklere, perilere, kukuletalı varlıklara, grilere, çirkin canavarlara, hatta siyah otomobillere ve uçan makinelere dönüşürler. Dönüştürürler. Gerçekte, tanık ışığın neden olduğu bir transa girer ve ardından halüsinasyon görür. Bu hipnoz benzeri halüsinasyondan “değişmiş” halden çıktıklarında, bir anda hatırı sayılır bir zaman geçtiğini ve hatta yakın çevrelerinin değişmiş olabileceğini fark ederler.

Özel koşullar dışında göremediğimiz bir şey var. Muhtemelen onu gerçek haliyle asla göremiyoruz. Yalnızca O'nun görmemizi istediği şeyi, bilinçli ve bilinçsiz zihinlerimizden süzülerek, belirli inanç sistemlerimiz tarafından kabul edilebilir biçimlere dönüştürülerek görüyoruz. Eğer gençsek ve Katolik bir toplulukta yaşıyorsak, BVM olur. Eğer ateist isek ve bilim ve teknolojiye dalmışsak, uzak bir galaksiden gelen bir varlık kılığında mekanik görünümlü bir düzenek olarak görünür.

Shakespeare'in zamanından bu yana çok uzağa gitmedik. İnsan ırkının büyük bir kısmı, algılarımızı alt üst edebilen, duygularımızla oynayabilen ve kırılgan ruhlarımızla her türlü oyunu oynayabilen görünmez güçlerle hâlâ düello halinde. Yirminci yüzyılın son yıllarında, Whitley Strieber gibi insanlar aracılığıyla giderek daha fazla insan bu oyunların gerçek doğasının farkına varıyor. Büyü ve doğaüstü gibi bir zamanlar yasak olan konulara giderek daha fazla genç bilim adamı ciddi bir şekilde bakmaya başlıyor. Gerçekliğin kendisini yeniden tanımlıyorlar.

ON ALTI

YATAK ODASI İSTİLACILARI

Kareli gömlekli adam, psişik ve okült dünyayı araştıranların çok iyi bildiği bir olgunun başka bir varyasyonu gibi görünüyor. Tuhaf yatak odası hayaletleri, nadiren rapor edilmelerine rağmen dünyanın her yerinde olağandır; yayınlanan materyal sadece önemsiz bir kalıntıyı temsil ediyor. Pek çok aklı başında, ayık UFO tanığının, UFO deneyimlerinden hemen sonra (veya bazen hemen önce) bu yatak odası görüntülerinden ziyaret edildiğini keşfettiğimizde, dikkatimizi bu türden ihmal edilmiş çok sayıda rapora çevirdik. Ayrıca, bu fenomene ikincil bir ilgi duyan psikiyatrlar ve doktorlarla da görüştük. Genel problemin ayrıntılı tıbbi çalışmaları yok gibi görünüyor. Bu belirtiler için klinik bir açıklama yoktur. Ancak LJ gibi bazı psikiyatristler Boston Üniversitesi'nden Reyna, bunları şizofreni ile ilişkilendirme eğilimindedir. Bay Michael Maccoby, Barbara O'Brien'ın Operators and Things adlı kitabına girişinde şöyle diyor: "Ancak Barbara'nın halüsinasyonları, başka bir çağda yaygın olan tanrılar ve şeytanlar değildir; onlar Organizasyon Adamının dehşetidir; işte yaratıcılık girişimlerini engelleyen güçlere ve başkalarıyla güvene dayalı ilişkilerden zevk alma girişimlerine verilen tepkilerdir. Bayan O'Brien'ın kitabı, yatak odası istilacılarının hayatına girmesinden sonraki gerçek ve sanrısal deneyimlerinin anlatımıdır. işte yaratıcılık girişimlerini engelleyen güçlere ve başkalarıyla güvene dayalı ilişkilerden zevk alma girişimlerine verilen tepkilerdir. Bayan O'Brien'ın kitabı, yatak odası istilacılarının hayatına girmesinden sonraki gerçek ve sanrısal deneyimlerinin anlatımıdır. işte yaratıcılık girişimlerini engelleyen güçlere ve başkalarıyla güvene dayalı ilişkilerden zevk alma girişimlerine verilen tepkilerdir. Bayan O'Brien'ın kitabı, yatak odası istilacılarının hayatına girmesinden sonraki gerçek ve sanrısal deneyimlerinin anlatımıdır.
Kitaba başlar:

> Diyelim ki yarın uyandığınızda, başucunuzda mor pullu tenli bir adam buldunuz ve size Mars'tan yeni geldiğini, insan türünü incelemekte olduğunu ve bunun için sizin zihninizi seçtiğini söylüyor. yapmak istediği bir tür yerinde inceleme... Marslı Adam'ın birkaç gün veya birkaç hafta içinde fiilen ortadan kaybolması mümkündür. Bunun olma ihtimali yaklaşık yüzde 0,05'tir. Adam Mars'a döndükten sonra fiziksel olarak bitkinsiniz ve Adam yanınızdayken bir jet uçağı gibi yarışan zihniniz yavaşlar ve neredeyse hiç çalışmayı reddeder.

Elbette, UFO temasına karşı bazı yaygın fiziksel ve psikolojik tepkileri anlatıyordu. UFO meraklılarının kendileri bu tür temasları aktif bir şekilde alay ettikleri ve bastırdıkları için, hiçbir uygun tıbbi çalışma yapılmadı ve tıbbi yönler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Tüm canavar/UFO/hayalet fenomeni için çok önemli bir ipucu bu durumlarda gömülü olabilir. Milyonlarca insan en azından geçici olarak UFO temasından etkilendi. Binlerce kişi delirdi ve bu şeylerle ilgili deneyimleri başladıktan sonra akıl hastanelerinde sona erdi. "Temaslı" bir vakanın tek kapsamlı psikolojik araştırmasının 1890'larda İsviçreli bir psikolog tarafından yapılmış ve 1900'de yayımlanmış olması bir skandaldır. [T. Fluornoy, Hindistan'dan Mars Gezegenine.]
Son üç yılda, bu yatak odası istilacıları hakkında iki popüler dergi makalesi yayınladık ve bu parçaların çektiği posta miktarı bizi hayrete düşürdü. Pek çok okuyucu, bu esrarengiz fenomenle ilgili kendi deneyimlerini bazen sürükleyici ayrıntılarla bize anlatmak için yazdı. Çoğu durumda bu deneyimler tekrarlayıcı değildi. Yalnızca bir kez oldular ve başka herhangi bir tezahür eşlik etmedi. Birkaç vakada tanıklar vücutta tamamen felç yaşadı. Tanık uyandı, ancak hayalet varken tek bir kasını bile hareket ettiremedi. Daha önce belirttiğimiz gibi, aynı türden akinezi birçok UFO iniş vakasında meydana geldi. Belki de üzerine bir teori asmak için ince bir ip, ama şu anda hem UFO hem de yatak odası deneyimlerinin yarı uyanık durumdayken ortaya çıkan gerçek dışı vizyonlar ve halüsinasyonlar olduğundan şüphelenmek için fazlasıyla yeterli veriye sahibiz. Bu tür vizyonlar

muhtemelen bir tür hipnotik süreçle veya düşünceleri ve izlenimleri doğrudan beyne ışınlayan elektromanyetik enerji dalgaları tarafından yaratılmış olabilir. Bu, deneyimin tamamen öznel olmadığı, bazılarının neden olduğu anlamına gelir.

açıklanamaz dış etki.
Akıl, pek çok UFO ve psişik deneyime ve büyük olasılıkla daha tuhaf canavar gözlemlerimize tartışmasız bir şekilde dahil olur. Bu nedenle, yalnızca fenomenin görmemizi istediğini görüyoruz ve yalnızca onun hatırlamamızı istediğini hatırlıyoruz. Bu sonunda kanıtlanırsa, tanımlayıcı verilerimizin büyük bir kısmı tamamen yanlış ve değersizdir ve burada anlattığımız tüm büyüleyici hikayeler hiçbir anlam ifade etmez.
1954'te, Beyaz Saray'daki bir basın toplantısında uçan daireler konusu gündeme geldiğinde ve Başkan Eisenhower, UFO'ların yalnızca tanıkların zihninde var olduğunu açık bir dille açıklayarak, tüm olayın halüsinasyon olduğunu ima ettiğinde, UFO meraklıları öfkelendi.
Ancak halüsinasyonlar, yerde fiziksel kanıtlar bırakan birçok radar görüntüsü, fotoğraf ve iniş olayını açıklayamaz.
Meraklılar, her şeyi umutsuzca bir araya toplama eğilimindedir ve yalnızca, daha önce de belirttiğimiz gibi, verilerin kendisini olumsuzlayacak kadar çeşitli olan nesnelerin tanımlarını kategorize etmeye çalışır. Başarılı olmak için tanıkları ve yaşadıkları psikolojik ve fizyolojik etkileri incelemeye dikkatimizi vermeliyiz. Tüm gizemin cevabı muhtemelen bu yönde yatıyor, yıldızlarda değil.
Sherlock Holmes'un yaratıcısı merhum Sir Arthur Conan Doyle, psişik fenomenlerin hevesli bir araştırmacısıydı ve The Edge of the Unknown (1930) adlı kitabında, gece akinezisiyle ilgili kişisel bir deneyimi anlattı. "Crowborough'daki yatak odamdaydı," diye yazdı Sir Arthur. "Gece, odada birinin olduğunun ve varlığın bu dünyadan olmadığının net bilinciyle uyandım. Sırtım odaya dönük şekilde yatıyordum, son derece uyanıktım ama kesinlikle hareket edemiyordum. Vücudumu çevirip bu ziyaretçiyle yüzleşmem fiziksel olarak imkansızdı. Odada ölçülü adımlar duydum. Birinin üzerime eğildiğinin (görmeden) bilincindeydim ve sonra yüksek bir fısıltıyla, 'Doyle, sana üzgün olduğumu söylemeye geldim' diyen bir ses duydum. Bir dakika sonra sakatlığım ortadan kalktı ve dönebildim, ama her şey kapkara bir karanlıktı ve tamamen hareketsizdi. Karım uyanmamıştı ve olup bitenlerden hiçbir şey anlamamıştı."
Phoenix, Arizona'da bir adam, 26 Şubat 1968'de sabaha karşı 1:00'de kapısının sert bir şekilde çalınmasıyla uyandığını anlatmak için bize yazdı.
"Biraz uzakta odamda duran bir adam gördüm," diye bildirdi, "koyu renkli giysiler içinde... Yüzünü göremedim... inceydi ve uzun boylu değildi, belki bir yetmiş doksandı. Birkaç kez pozisyon değiştirdi... ve sonra gitti."
25 Mayıs 1968'de başka bir genç adam Wisconsin, Superior'daki yatak odasında uyandığını ve yatağın üzerinde duran devasa bir şekil gördüğünü bildirdi. "Neredeyse altı fit altı inç boyunda görünüyordu," dedi. "Kocaman geniş omuzları olan kocaman bir kafa, onu tarif edebilmemin tek yolu. Yatağın sağ tarafından sola kaydı ve sonra gözden kayboldu."
Bazı durumlarda bu hayaletlere iğrenç kokular eşlik eder (yine hidrojen sülfit?) ve tanıklar genellikle yataktan kalkar ve kokunun kaynağını bulmak için boşuna çabalayarak evi ararlar. Diğer durumlarda fiziksel duyumlar ortaya çıkar. Maine'de bir kadın, bir gece yüzüne atılan bir tokatla uyandığını bildirdi. Başını kaldırdı ve yatağının etrafında durup ona bakan bir grup karanlık figür gördü. Oturup onlarla konuşmaya çalıştı. O gece yanında misafir bir komşu kalıyordu ve konuşmak onu uyandırdı. Komşu hiçbir şey görmedi.
Aynı bölgede bir adam (tanıklar maalesef bu garip vakalarda kimliğinin açıklanmasını istememiştir), çalıştığı fabrikanın dışında kilitli arabasında uyukladığını iddia etti ve uyandığında yanındaki koltukta dolu tabancasını buldu. ona doğru eğildi ve ateş etmeye hazır. Üzerinde siyah bir şekil geziniyordu. Hayaletin onu vurmaya mı yoksa kurtarmaya mı çalıştığını çözemediğini söyledi.
Tüm bu vizyonların başka bir ilginç yönü daha var. Fenomen "yansıtıcı" gibi görünüyor. Neredeyse tüm ezoterik konularla ilgilenmeye başlayan insanları sıfırlar. Amerika Birleşik Devletleri'nde her türlü tuhaf inancı savunan her türden tarikatçı ve meraklı var. Bu grupların çoğunun birbirleriyle çok az teması var veya hiç yok. Hala Başkan Kennedy suikastını araştıran ve araştıran sessiz gruplar, UFO meraklıları ve psişik araştırmacıların yaşadıklarına benzer garip tacizlere maruz kalıyorlar. Telefonları bozulur (elektromanyetik fenomen?), gizemli otomobiller ve şüpheli Doğulu görünüşlü beyefendiler tarafından takip edilirler. Postaları bozulur. Büyücülük öğrencileri, fanatik dini

grupların üyeleri, ve hatta sivil haklar hareketlerinin üyeleri ve hem sağ hem de sol siyasi grupların hepsi bu tacizin kurbanı oluyor. Ve her grup bunu açıklamak için bir neden veya suçlu bulmaya çalışır - en popülerleri CIA veya FBI'dır. Aslında binlerce insan sürekli olarak bu tür tacizlere maruz kalıyor ve hiçbir devlet kurumu tüm bu olayların sorumlusu olacak kadar büyük, yeterli personele veya bütçeye sahip değil. Sorumlu herhangi bir devlet kurumu, John F. Kennedy hakkında kupür toplayan genç UFO meraklılarını ve küçük yaşlı kadınları taciz etmek için bir servet harcamaya motive olmaz. binlerce insan sürekli olarak bu tür tacizlere maruz kalıyor ve hiçbir devlet kurumu tüm bu olayların sorumlusu olacak kadar büyük, yeterli personele veya yeterince büyük bir bütçeye sahip değil. Sorumlu herhangi bir devlet kurumu, John F. Kennedy hakkında kupür toplayan genç UFO meraklılarını ve küçük yaşlı kadınları taciz etmek için bir servet harcamaya motive olmaz. binlerce insan sürekli olarak bu tür tacizlere maruz kalıyor ve hiçbir devlet kurumu tüm bu olayların sorumlusu olacak kadar büyük, yeterli personele veya yeterince büyük bir bütçeye sahip değil. Sorumlu herhangi bir devlet kurumu, John F. Kennedy hakkında kupür toplayan genç UFO meraklılarını ve küçük yaşlı kadınları taciz etmek için bir servet harcamaya motive olmaz.

Düzinelerce taciz olayını derinlemesine inceledik ve yukarıda belirtilen diğer gruplardan benzer raporları topluyor ve inceliyoruz. Aynı teknikler kullanılıyor ve artık Komünistleri, Marslıları veya CIA'yı suçlayamayacağımız açık. Bu olaylardan bazıları elbette tamamen özneldir; yani araştırmacı, konusuna gittikçe daha fazla battıkça, birçok sıradan tesadüfü ve kolayca açıklanabilen olayları yanlış yorumlamaya başlar. Bir UFO tutkunu için her siyah Cadillac, onu gözetleyen bir CIA aracına dönüşür. Aynı siyah Cadillac'lar, kendilerine bakan tarikata bağlı olarak Komünist casusları veya Ku Klux Klan ajanlarını tutuyor.

Daha önceki zamanlarda hayalet hikayelerinde hayalet atlılar yaygındı. Bugün onların yerini, bir anda ortaya çıkıp birdenbire gözden kaybolma gibi rahatsız edici bir yeteneğe sahip gizemli otomobiller aldı. Görünüşe göre fenomen, teknolojik gelişimimize ayak uyduruyor.

1969'da Massachusetts'te görünüşte mantıklı bir genç adam UFO'lara ilgi duydu ve kendi bölgesindeki vakaları araştırmaya başladı. Yakında her fırsatta gizemli adamlar görmeye başladı. Banliyödeki evinin önüne park etmiş uğursuz görünümlü tipler içeren Siyah Cadillac'lar, görünüşe göre onu inceliyorlardı. İlk başta tüm bu olayları kayda geçirmek ve mantıklı bir şekilde araştırmak için çaba sarf etti. Ama sonra bu onu etkilemeye başladı ve paranoya ve şizofreni nöbetleri geçirdi. Bu araştırmacıyı muayene etmesi için çok nitelikli bir psikiyatrist gönderdik ve doktor genç adamı mutfak kapısının yanında dolu bir pompalı tüfekle "Siyah Giyen Adamlar'ı beklerken" buldu. Sonunda, zavallı adam bir halüsinasyon geliştirdi - antenleri olan ve nereye giderse gitsin onu takip eden bir timsah.

İngiltere, Coventry'de, Brian Leathlet-Andrew adlı bir UFO araştırmacısı, 1968 sonbaharında bir dizi tuhaf deneyim yaşadıktan sonra UFO faaliyetlerini sonlandırdı. Bir Ekim akşamı eve dönerken şu durumla karşılaştı: “Tek başımaydım. Aniden yan taraftaki garajın yanında duran bir adam fark ettim. Daha önce kimse oraya gitmemişti. Yüzü turuncu parlıyordu ve ben izlerken yüzü gözlerimin önünde yaşlı bir adamın yüzüne dönüştü. İlk yüzü normal terimlerle tarif edemezsiniz. Uygun yerlerde gözleri, burnu ve ağzı vardı ama bizim insan figürüyle bağdaştırdığımız şekilde değildi.”

Bu varlık ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra, Bay Leathlet-Andrew telefonunda garip sorunlar yaşamaya başladı. Coventry Evening Telegraph'a (3 Aralık 1968) "Bu konuda ne zaman biriyle konuşmaya çalışsam," dedi, "telefon sustu. Bıraktığım için bir sıkıntım yok.”

Ayrıca yerel elektrik kesintileri ve tehdit edici telefon görüşmeleri ile ilgili sorunları vardı. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ve Kanada'daki UFO araştırmacılarının başına sık sık benzer şeyler geldi. Dosyalarımızda yüzlerce dava var. Bunların hepsi rastgele şaka yapanların veya CIA'in işi olabilir mi? olmadığını düşünüyoruz.

Yazar Gustav Davidson, hayatının birkaç yılını melekleri incelemeye adadı - UFO'ları veya Komünist komploları değil. Ama melekler. 1967'de çok kapsamlı bir Melekler Sözlüğü yayınladı. Bu çalışmanın girişinde, bu "yansıtıcı" faktörle ilgili bazı deneyimlerinden bahseder:

Görevin bu aşamasında melekler tarafından kelimenin tam anlamıyla alt üst edildim. Beni takip ettiler ve işbirliği yaptılar,

> gece ve gündüz. Kötüyü iyiden ayıramadım... Gerçekten de, uzun boylu varlıkların alacakaranlık kuşağında taşındım... Bir olayı hatırlıyorum - kıştı ve hava kararıyordu - komşu bir çiftlikten eve dönüyordum. Bilmediğim bir alanı kesmiştim. Aniden önümde kabus gibi bir şekil belirdi ve ilerlememi engelledi. Felç edici bir andan sonra fantomun yanından geçmeyi başardım. Ertesi sabah bir hayaletle mi, melekle mi, iblisle mi yoksa Tanrı'yla mı karşılaştığımdan emin olamadım. Dehşetten transa, tahmin edilemeyen alemlerin imalarından, duyularımızın ulaşamayacağı, tüm kutsal ve dünyevi deneyimlerimizin kemerinin ötesinde, sadece - Pavlus'un 1. Timoteos 4'teki ifadesini kullanacak olursak - "masal ve sonsuz soy kütüğü."

En korkunç canavarlar, inançlarımız ve saflığımız aracılığıyla onları serbest bırakmamız için aklımızın karanlık köşelerinde ikamet edebilirler. Fenomen korku ve inançtan beslenir; bazen bizi tamamen yok eder, bazen de bizi algılanmamış başka bir gerçeklikle aramızda bir perde oluşturan elektromanyetik frekansların labirentine götürür. O öteki dünyanın şakacı sakinleri, zaman zaman "pencere" dediğimiz bölgelerdeki perdeden içeri tırmanırlar ve kanımızı içmek için bizi takip ederler ve zavallı küçük dünyevi zihinlerimizde her türlü fesat inançları ve yanılgıları yaratırlar.
Sonunda bizi özgür kılabilecek üzücü gerçek, nesiller boyu okültistler, dinciler, UFO meraklıları ve canavar avcıları tarafından inşa edilen fantazmagorik dünyanın aslında hiç var olmadığı olabilir. Biz sadece onun var olduğunu düşünmeye yönlendirildik. Belli ki başka bir şey var.
Başka bir şeyin çoğumuzu delirtmesi.

KANATLI GARİPLER

Soğanlı vücutlarını taşıyamayacak kadar kısa kanatlarıyla uçabilen canlılar vardır. Biz onlara bombus arıları diyoruz. Minik sinek kuşları havada asılı kalabilir, geri vitese geçebilir ve bu tür küçük yaratıklar için açıkça imkansız olan diğer olağanüstü manevraları gerçekleştirebilir. Bu aptal el ilanları hakkında resimler ve filmler gördünüz ve onların var olduğunu biliyorsunuz. Eski lise fen bilgisi öğretmeniniz size paraşüt benzeri bir ipi döndüren ve rüzgarla kilometrelerce uçan örümceklerden bahsetmişti. Ve daha önce de belirttiğimiz gibi, uçan sincaplar, uçan yılanlar, uçan balıklar ve hatta belki uçan kediler de vardır. Gökyüzümüzde, kanatlı bir adama benzeyen bir şey de dahil olmak üzere çeşitli İnanılmazlar yaşıyor gibi görünüyor. B Tipi bilim adamlarından hiçbiri uçan adamımız homo avis'i, "kuş adam"ı inceleme zahmetine girmediği için, Mr. Homo Avis muhtemelen son iki bin yılın "melek" hikayelerinin çoğundan sorumludur. Şaşırtıcı bir şekilde, bu kanatlı adamların uçan dairelerle zayıf bir ilişkisi var gibi görünüyor. Belki onlar da şaşırtıcı UFO fenomeninin bir parçasıdır. Veya belki de herhangi bir nedenle UFO'ları çekiyorlar, tıpkı kıllı insansıların ortaya çıktığı alanlarda UFO aktivitesinin arttığı görülüyor.

Homo avis gözlemlerine bir açıklama getirebilecek bilinen iki İnanılmaz var. Ne yazık ki biri eski bir Hint efsanesinden başka bir şey olmayabilir, diğeri ise Mezozoik dönemden (yaklaşık dokuz milyon yıl önce) beri soyu tükenmiş bir yaratıktır. Gerçek bir kuş değildi; kösele gibi kanatları olan dev bir sürüngendi. Fosillerden elde edilen rekonstrüksiyonlar, altı metreye kadar kanat açıklığına sahip olduğunu gösteriyor. Pterodaktil olarak bilinir.

Kızılderili efsanesi, "Yıldırım Kuşu" adı verilen devasa bir kuştan söz eder. Bir otomobil, bir resort otel ve bir şarapla ölümsüzleşmiş bir isimdir.

Bir Pterodactyl'in en iyi tanımı Illustrated London News'de (9 Şubat 1856) yayınlandı. İşte o büyüleyici hesabın tamamı:

> Culmout'ta (Haute Marne) büyük bilimsel öneme sahip bir keşif yapıldı. St. Dizier ve Nancy Demiryollarını birleştirmek için bir tünel açmakla görevli bazı adamlar, az önce barutla devasa bir taş bloğunu yere attılar ve onu parçalara ayırma eyleminde bulundular ve içindeki bir boşluktan aniden canavarca bir canlının ortaya çıktığını gördü.
>
> Şimdiye kadar nesli tükendiği kabul edilen hayvanlar sınıfına ait olan bu canlının çok uzun bir boynu ve keskin dişlerle dolu bir ağzı vardır. Hayvanı havada desteklemek için iki zarla birleştirilmiş dört uzun ayak üzerinde durur ve uzun ve çarpık pençelerle sonlanan dört pençeyle donanmıştır. Genel biçimi bir yarasaya benzer, yalnızca büyük bir kazın boyutuna göre farklılık gösterir. Zarsı kanatları açıldığında uçtan uca üç metre yirmi iki santimetre [yaklaşık on fit yedi inç] ölçüyor. Rengi canlı bir siyahtır; derisi çıplak, kalın ve yağlıdır; bağırsaklarında sadece berrak su gibi renksiz bir sıvı vardı. Bu canavar ışığa ulaştığında kanatlarını sallayarak bazı yaşam belirtileri gösterdi, ancak kısa süre sonra nefesi kesilerek boğuk bir çığlık attı. Bu garip yaratık, Yaşayan bir fosilin adı verilebileceği bu fosil, Gray'e getirildi ve burada paleontoloji alanında bilgili bir doğa bilimci, bunun Pterodactyl anas cinsine ait olduğunu hemen anladı ve birçok fosil kalıntısı burada bulundu. jeologların Lias adıyla belirledikleri tabaka. Bu canavarın keşfedildiği kaya, tam olarak, jeologların onu bir milyon yıldan daha eskiye tarihlendirecek kadar eski olan bu oluşuma aittir. Hayvanın yerleştirildiği boşluk, vücudunun tam bir içi boş kalıbını oluşturuyor, bu da hayvanın tamamen tortul bir tortu ile sarıldığını gösteriyor. jeologların Lias olarak adlandırdıkları tabakalar arasında birçok fosil kalıntısı bulunmuştur. Bu canavarın keşfedildiği kaya, tam olarak, jeologların onu bir milyon yıldan daha eskiye tarihlendirecek kadar eski olan bu oluşuma aittir. Hayvanın yerleştirildiği boşluk, vücudunun tam bir içi boş kalıbını oluşturuyor, bu da hayvanın tamamen tortul bir tortu ile sarıldığını gösteriyor. jeologların Lias olarak adlandırdıkları tabakalar arasında birçok fosil kalıntısı bulunmuştur. Bu canavarın keşfedildiği kaya, tam olarak, jeologların onu bir milyon yıldan daha eskiye tarihlendirecek kadar eski olan bu oluşuma aittir. Hayvanın yerleştirildiği boşluk, vücudunun tam bir içi boş kalıbını oluşturuyor, bu da hayvanın tamamen tortul bir tortu ile sarıldığını

gösteriyor.

Kaz büyüklüğünde bir Pterodaktil gerçekten de Fransa'da bir tünelden sendeleyerek çıkıp kanatlarını sallayıp şaşkın işçilerin ayaklarının dibinde ölmek mi? Charles Fort, Robert Ripley ve diğer birkaç yazar ve trivia koleksiyoncusu, hikayeyle okuyucularını defalarca büyüledi. Tuhaf ve doğaüstüne ayrılmış dergilerde birkaç yılda bir çıkıyor. Araştırmacılarımızdan biri bize orijinal kaynaktan gelen hikayenin bir fotostatını verdi ve o döneme ait küflü kitapları karıştırıp ona başka bir referans bulmaya çalışarak birkaç gün geçirdik. Böyle bir keşif, dönemin bilimsel dergilerinde heyecan uyandırmalıydı. Canavarın leşi özenle doldurulmalı ve tüm dünyanın görmesi için bir müzeye yerleştirilmeliydi. Bunun yerine, bilim dünyası haberi sert bir sessizlikle karşıladı.

Elbette, yıllarca taş ve beton içinde bulunan ve serbest kaldıktan sonra yeniden canlanan kurbağalar ve diğer küçük hayvanlar hakkında sayısız hikaye var. Kış uykusu sırasında mağaralarında baş aşağı asılı duran ve damlayan sudan buzla kaplı vampir yarasalar bulundu. Ama çözülme geldiğinde canlanırlar, daha da kötüsü.
Birkaç yıl önce, Mısır'ın Kahire kentindeki müzedeki bilim adamları, eski mezarlarda bulunan bazı kuru palmiyeleri su fıçılarına koydular ve su kısa süre sonra, görünüşe göre, askıya alınmış animasyonun susuz bir durumunda olan küçük böceklerle canlandığında hayrete düştüler. üç bin yıldır.
Bu nedenle, bazı canlıların, özellikle Pterodactyl gibi soğukkanlı sürüngenlerin çok uzun süre kış uykusuna yatması mümkündür. Ama dokuz milyon yıl!
Illustrated London News öyküsünün yayınlanmasından beş yıl sonra, Almanya'da fosilleşmiş bir tüyün bulunması bilimsel bir kargaşaya yol açtı. Solenhofen'deki bir taş ocağındaki işçiler, kireçli arduvaz yatağında bazı tuhaf kuş benzeri girintiler ortaya çıkardılar. Tüyler ve fosilleşmiş kemik parçaları paleontologları hayrete düşürdü, çünkü o dönemde tüylü canlıların var olmadığı uzun süredir varsayılmıştı. A. Wagner adlı bir beyefendi, efsanevi Yunan grifon (griffin) efsanesinden sonra yaratığa Gryphosaurus adını vermeye karar verdi. Ancak sonunda, Mezozoik Çağ'dan bilinen en eski tüylü uçuculardan biri olan, dişleri ve kertenkele benzeri pençeleri olan Archæopteryx olarak tanımlandı.
1872'de Solenhofen taş ocağında başka bir grup kuş fosili bulundu. Bunlar biraz daha küçük bir kuşu temsil ediyor gibiydi (Archaeopteryx bir piliç büyüklüğündeydi), yine dişleri vardı. Dişli kuş kalıntıları da Kansas'ta Mesozoyik katmanlarında bulundu.
Solenhofen buluntuları, bilimsel yayınlarda önemli yorumlara yol açtı ve birkaç yıldır süren bir tartışma başlattı. Zaten bilim adamları nadiren bir konuda fikir birliğine varırlar ve böyle bir canlının var olmaması gereken bir dönemden kalma tüylü kanatlı bir yaratığın keşfini kesinlikle takdir etmemişlerdir.
Eğer fosilleşmiş bir tüy böyle bir heyecana neden olabiliyorsa, o zaman sözde Fransız Pterodactyl anas'ın neden göz ardı edildiğini sormamız gerekir. Bunun yanıtı, Almanya'nın Solenhofen kentinden daha önceki bir buluntunun duyurulması olabilir (aynı taş ocağında antik bitki fosilleri de keşfedildi) ve sınırın ötesindeki tarihi düşmana yenilmemeye kararlı bazı sadık Fransız gazeteci, Fransa'ya daha da görkemli bir keşif kazandırın. Pterodactyl bir taş bloğundan tökezlemedi, bunun yerine Paris'teki verimli bir zihinden geldi.
Bununla birlikte, ejderha ilmimizin bir kısmı, daha önceki zamanlarda ara sıra Pterodaktillerin ortaya çıkmasına dayanabilir. Ejderha fenomeni son derece karmaşıktır. Ayrıntılı ejderha hikayeleri eski Çin kayıtlarında bulunabilir ve neredeyse aynı hikayeler Kuzey Avrupa edebiyatında görülür. Bu hesaplar, Japonya'dan İngiltere ve İrlanda'ya uzanan bir "ejder kuşağı" üzerinde haritalanabilir. Garip bir şekilde, efsanelerle dolu Hindistan tamamen devre dışı bırakıldı. Görünüşe göre ejderha rotası daha kuzeyde, Himalayaların kuzeyindeydi. Bazı eski Çin resimleri ve ejderha heykelleri, bir zamanlar İngiltere'ye musallat olan ejderhaların tasvirleriyle dikkate değer bir benzerlik taşıyor. Birbirinden çok uzak olan bu iki bölge arasında eski çağlarda ticaret ve bilgi alışverişi olmadığı için,
Uzun bir dönem boyunca gökyüzünde görülen hemen hemen her şey bir ejderha olarak tanımlandı, ancak bilginin çoğu canlı yaratıklardan çok UFO tipi ışıkların ne olduğunu açık bir şekilde anlatıyor.

Ejderhanın mağaralarda yaşadığı söylenirdi ve çoğunlukla bir tür kanatlı sürüngen olarak tanımlanırdı. Açıklamaların bir kısmı Pterodactyl'lere benziyor, diğerleri ise kanatlı yılanlar gibi geliyor. Modern çocuk hikayelerinin ateş saçan ejderhası, UFO tezahürleri ve kanatlı sürüngenlerin bir kombinasyonuna dayanabilir. Mısır anka kuşu, Yunan draconta, basilisk ve grifon aynı yaratığın varyasyonları olabilir. Birçok kültürden günümüze kalan resimler ve kabartmalar, keskin dişlerle dolu bir ağzı ve yarasa benzeri kösele kanatları olan timsah tipi bir kafası olan sürüngen bir yaratığı tasvir ediyor. Çinliler, bilhassa,

Başlangıçta bu kitap için ayrıntılı bir ejderha bölümü yazmayı planlamıştık ancak G. Elliot Smith'in yazdığı The Evolution of the Dragon (1919), LN Hayes'in The Chinese Dragon (1923) gibi kitaplarını ve diğer birçok bilimsel çalışmayı inceledikten sonra, rahatça çiğneyebileceğimizden daha fazlasını ısırdığımızı kabul ettik. Her şeyi özetlemenin tek yolu, Pterodactyl tipi bir yaratığın MÖ 2000 yılına kadar hayatta kalmış olabileceği ve UFO fenomeniyle birleşen görünüşünün bir folklor yığını yarattığı sonucuna varmaktır. Ejderhalar nihayet öldüklerinde, insanlar yine de onları görmeye devam etti ve büyük yılanları ve kuşları daha önceki yaratıklar için yanlış tanımladılar. Ek olarak, Orta Çağ boyunca anormal parafizik yaratıklara sıkça rastlandı, bunların çoğu bizim Abominable Swamp Slob'larımıza benziyordu ve bunlar neredeyse her zaman ejderhalar olarak tanımlandı.

Afrika'daki modern bir gezgin, yaşayan bir Pterodactyl'i duyduğunu iddia ediyor. Everett H. Ortner, 1959'da Popular Science'ta yayınlanan "Soyu Tükenmiş Hayvanlar Hala Hayatta Kalıyor" adlı makalesinde şunları anlatıyor:

> ...Frank H. Melland, Kuzey Rodezya yerlilerinden yakınlardaki bir Jiundu bataklığında yaşayan vahşi bir yaratığı duydu - kuş gibi ama tam olarak kuş değil; daha çok yarasa gibi deri kanatları olan bir kertenkele gibi.
>
> Melland bunu not etti, ancak ancak daha sonra bunun tüyler ürpertici etkilerini fark etti. Sonra sorusunu yineledi. Canavarın kanat açıklığının dört ila yedi fit arasında olduğunu söylediler; hiç tüyü yoktu; derisi çıplak ve pürüzsüzdü; gagası dişlerle doluydu.
>
> Melland şaşırmıştı. Elinde sadece paleontologların bildiği ve sözde on milyonlarca yıldır soyu tükenmiş, et yiyen dev bir uçan ejderha olan pterodactyl'in eksiksiz bir tanımı vardı.
>
> Melland, yerlilere bir pterodaktilin yeniden inşasının resimlerini gösterdiğinde, onlar başlarını salladılar ve heyecanla mırıldandılar: "Konamato!"

Pterodaktillerin, Coney Adası üzerinde süzülmek ve Ohio vadisinin vatandaşlarını korkutmak için ara sıra eski mağaralardan sürünerek çıkması pek olası değil. Ama bazı kanatlı İnanılmaz bunu yapıyor.

Güçlü Thunderbird olabilir mi?

Meksika'dan Alaska'ya Kızılderili kabileleri, uçtuğunda güneşi karartacak kadar büyük bir kuş hakkında eski hikayeler aktarıyor. Amerika Birleşik Devletleri'nin güneybatısındaki bazı uçan dev hayvanların izole edilmiş çiftliklerde vızıldadığına dair birkaç dağınık modern rapor var, ancak bunlar parçalar halinde rapor edildi ve araştırıldıklarında çok zayıf bir şekilde araştırıldı. Bu hikayelerin çoğunda olduğu gibi, bir dizi olası açıklama ile karşı karşıyayız.

1. Hikayeler tamamen mit ve efsanedir ve gerçekte hiçbir temeli yoktur.
2. Gerçek fenomen gözlemci(ler) tarafından yanlış değerlendirilmiş ve yanlış yorumlanmıştır. Böylece, bir yuvaya çok yakın dolaşan bir Kızılderili, kızgın bir kartalın saldırısına uğradı ve daha sonra hikayeyi yeniden anlattığında ve başkaları tarafından tekrarlandığında, kuşun boyutu büyüdü... ve büyüdü.
3. Bu hikayelerden bazıları UFO'ların görünüşlerine dayanıyordu. Kızılderililer havadaki herhangi bir makine benzeri nesneyi tasavvur edemedikleri için onu bir tür büyük kuş olarak yorumladılar.

Thunderbird'ün yirmi veya otuz fit kanat genişliğine sahip olduğu ve kaçmak için yeterince hızlı koşamayan küçük çocukları ve yaşlıları yemekten zevk aldığı sanılıyor. Adından da anlaşılacağı

gibi, kuşa genellikle gök gürültülü bir ses eşlik ediyordu - bu, üçüncü açıklamaya biraz güven veren bir faktör.
Dördüncü bir olasılık, eski zamanlarda Kuzey Amerika kıtasında ejderha benzeri bir yaratığın var olmuş olabileceği ve Thunderbird hikayelerinin ejderhalarla eski karşılaşmalara dayandığıdır.
Her halükarda, ilk yerleşimciler Thunderbird hikayelerini duydular ve onların devam etmesine yardım ettiler. Sonra, boş bir haber döneminde, Tombstone, Arizona, Epitaph (26 Nisan 1890), bir klasik haline gelen ve birkaç kuşak canavar hayranını memnun eden muhteşem bir Thunderbird hikayesi yayınladı.
Görünüşe göre iki kovboy, bir gün Arizona çölünde kumlarda bocalayan garip bir hayaletle karşılaştılar. İnanılmaz derecede uzun kanatlarla monte edilmiş uzun, yılan benzeri bir gövdesi vardı. Kanatların önünde iki kemikli pençe uzanıyordu ve kafası bir timsahın kafasına benziyordu ve gözleri tabak büyüklüğündeydi. Kovboyların atları homurdanıp kaçmaya çalışırken hasta ya da yaralıydı ve yerde sürükleniyordu.
Adamlar atlarını kontrol altına aldıklarında, şey beceriksizce havalandı, yaklaşık yarım mil uçtu ve tekrar kumların üzerine çöktü. Kovboylar onu takip ettiler ve tüfeklerini titreyen deve doğrulttular ve sonunda onu öldürdüler. Sonra hızlanarak ölçtüler. Doksan iki fit uzunluğunda ve elli iki inç çapında olduğunu bildirdiler. Kanatların açıklığı 160 fitti (bir B-52 bombardıman uçağının kanat açıklığı 185 fittir) ve başı sekiz fit uzunluğundaydı. Muazzam çeneleri jilet gibi keskin dişlerle kaplıydı. Kanatlar kalın yarı saydam bir zardandı ve tüyleri, pulları veya kılları yoktu. Vücudun kendisi pürüzsüzdü.
Kovboylar bu bilimsel ölçümleri yaptıktan sonra bir kanadın ucunu kestiler ve Tombstone'a doğru yola çıktılar. Gazete, derinin bir müzeye gönderilebilmesi için geri dönüp o şeyin derisini yüzmek için planlar yapıldığını söyledi.
Hikayenin sonu buydu. Takipleri bulmak, ek bilgileri, hayatta kalan olası tanıkları ortaya çıkarmak ve o kanat ucunun nihai kaderini bulmak için yapılan tüm çabalar başarısız oldu.
Epitaph'ın bilgili editörüne yalancı demekten çekiniyoruz, ancak anlatımında çok fazla mikroskobik ayrıntı var. Thunderbird kanat ucunun, içi doldurulmuş Fransız Pterodactyl'i barındıran aynı müzede cam bir kafeste olduğunu varsayabiliriz.

on sekiz

İNSAN-KUŞLAR

Kendinize şu temel soruyu sorun: Gökyüzünde aşırı büyük bir kuştan başka bir şeye benzemeyen bir şey görseydiniz, bunu birine bildirme zahmetine girer miydiniz? Muhtemelen değil. Belki de bunun bir kartal olduğunu düşünür ve onu aklınızdan kovarsınız. İnsanlar makul bir açıklaması varmış gibi görünen şeyleri bildirmezler. Tıpkı doğanın boşluktan nefret etmesi gibi, ortalama insan zihni de bir "gizem"den nefret eder. Alışılmadık bir deneyim yaşadığınızda, genellikle zaman geçtikçe mantıklı düşünmeye başlarsınız. Fazla yorgundun. Çok fazla içmiştin. Ya da bunun mantıklı, gerçekçi bir açıklaması olmalıydı. Kafamızın çalışma şekli budur.

Bununla birlikte, 18 Eylül 1877'de, bir WH Smith, Brooklyn, New York semalarında olağandışı bir şey gördü. O kadar garip bir şeydi ki oturup New York Sun'a bu konuda bir mektup yazmak zorunda hissetti kendini. "Kanatlı bir insan formu" olduğunu bildirdi.

Üç yıl sonra, Brooklyn'in hemen yanında, Coney Island üzerinde "harika bir hayalet" belirdi. New York Times'a (12 Eylül 1880) göre "birçok saygın kişi" bunu gördü ve hepsi onun New Jersey'e doğru uçan bir adam olduğu konusunda hemfikir.

Bu şey, "yarasa kanatları ve gelişmiş kurbağa bacakları olan bir adam" olarak tanımlandı. Yaklaşık bin fit yükseklikte Coney Adası'ndan geçti ve "yüzmekte olan bir kurbağanınkine çok benzeyen" hareketler yaptı. Canavara yapışık bir adamın yüzü açıkça görülüyordu ve "acımasız ve kararlı bir ifade taşıyordu."

O günlerde çeşitli deneyciler ham planörlerle oynuyorlardı, ancak su veya nüfuslu alanlar üzerinde değil. Birkaç yarda yokuş aşağı süzülmeyi başarırlarsa, uçuşu büyük bir başarı olarak görüyorlardı.

Bir sonraki kanatlı adamımız başsız bir "melek" idi. 1915 yazında Portekiz, Cabeco yakınlarındaki bir sırt boyunca oynayan dört genç çobanın, "güneş ışınlarının bir şekilde saydamlaştığı kardan yapılmış bir heykel gibi havada asılı duran bir figür" gördüğü bildirildi. Kızlardan biri, Lucia Abobora, daha sonra 1917'de Portekiz'in Fatima kentinde, bir tarlada toplanmış yetmiş bin kişinin başlarının üzerinde büyük bir ışıklı diskin daire çizdiği olayların ana figürü haline geldi.

Bu ünlü "mucize" üzerine yazdığı kitabında William Thomas Walsh şöyle diyor: "O Seculo'nun ünlü bir editörünün kızı ve Portekizli bir yazar olan Senhora Maria de Freitas, 1946 yazında hayaletler hakkında herhangi bir şey duymadan çok önce bana söyledi. Fatima'da, mahalleden bir kadın, kızının eve getirdiği, kendisinin ve diğer bazılarının 'havada kafası olmayan beyaz bir adam' gördüklerini söyleyen, görünüşte saçma olan bir hikayeyi ona tekrarladı." [William Thomas Walsh, Our Lady of Fatima, s. 22.]

Önde gelen bir UFO araştırmacısı olan Bay Gray Barker, Lincoln, Nebraska, Daily Star'ın 1922 baskısında garip bir hikaye ortaya çıkardı. Anlatımında ismini vermeyen tanık, evinin yakınına büyük dairesel bir nesnenin düştüğünü ve 2,5 metre boyunda bir varlığın dışarı çıktığını iddia etti. Gray hikayeyi anlatıyor:

> Son derece dindar bir adam olan tanık, bu devasa varlığın Şeytan'dan başkası olmaması gerektiğinden emindi. Mukaddes Kitaptaki öğretilerini hatırlayarak, "Arkama geç, Şeytan," diye mırıldandı ve yaratığa sırtını döndü. Döndüğünde gökten inen başka bir disk fark etti ve sanki onu yere inen yaratıktan korumak istercesine üzerinde süzülüyordu.
>
> Daha sonra tanık, havadaki daireden yayılan ve İncil metinlerinden uygun şekilde alıntı yapan sesler duydu.
>
> Tanığın niyetinin kesinlikle düşmanca olduğunu hissettiği yerdeki yaratık, sanki seslerin üzerinde caydırıcı bir etkisi varmış gibi cesareti kırıldı. Yaya olarak havalandı ve hızla gözden kayboldu. Tanık, "şeytanı" diskin düştüğü yere kadar takip etti.
>
> Şeytani teoriye ek olarak, o şeyin nal izlerine benzer izler bırakması ve yanık halde bırakılan dikenli tel bir çitin içinden geçmesi ve sanki bir kaynak meşalesiyle yakılmış gibi kesilmesi gerçeğiydi.

Dr. Jacques Vallee, aynı yıl, 1922'de, Dayton, Ohio'daki Hava Kuvvetleri UFO dosyalarına gömülmüş bir mektupta, Nebraska'dan dikkate değer ölçüde benzer bir rapor bulduğu için, Gray Barker'ın Tabaklar Kitabı'ndan bu tuhaf anlatımı aktardık. Mektup yazarı William C. Lamb, 22 Şubat 1922 Çarşamba günü sabah saat 5: 00'te Nebraska, Hubbell yakınlarında avlanırken tiz bir ses duydu ve tepeden büyük, karanlık bir nesnenin geçtiğini gördü. yıldızlar. Bir ağacın arkasına saklandığını ve nesnenin inişini izlediğini söyledi. Sonra bir uçak gibi yere inen ve karda iz bırakan "muhteşem bir uçan yaratık" gördü. En az sekiz fit uzunluğundaydı. Lamb'in saklandığı ağacın yanından geçti ve Lamb'in izlerini takip etmeye çalıştı ama ona yetişemedi.

Bu kanıt pek önemli değil - eski, tarihsiz bir gazete kupürü ve Hava Kuvvetleri dosyalarında sararmış bir mektup. 1922'de Nebraskan semalarında uçan dairelerde iki buçuk metre boyunda harika kanatlı varlıkların uçtuğuna dair fazla kanıt yok.

Burada iki veya daha fazla kanatlı Anlaşılmaz türü söz konusudur. Biri, ya gerçek kanatlarla ya da bir tür mekanik kanatlarla donatılmış insan benzeri bir yaratıktır. Diğeri bir canavar - son zamanların Pterodactyl'i. Veya belki de bu iki tip, fantezi ve fantastik alanında bir tür kombinasyon oluşturur.

Anormal kanatlı yaratıklara ilişkin kayıtlarımız 1922 ile 1946 yılları arasında çok az şey veriyor. Sonra, 1946 yazında, biri bilinmeyene açılan o kapıyı tekrar açık bıraktı ve Kuzey Avrupa, yeni bir açıklanamaz olaylar ve olgular dalgası tarafından yutuldu. İskandinavya üzerinde çok sayıda "hayalet roket" belirdi. Yalnızca İsveç Genelkurmay Başkanlığı tarafından iki binin üzerinde rapor toplandı. Finlandiya, Norveç, Danimarka ve Britanya Adaları da etkilendi. Hayalet nesneler, Yunanistan kadar güneyde görüldü. İsviçre Alpleri'nin vadilerinde dokunan garip, parlak silindirik nesneler.

Herkes Rusları suçladı. Ruslar bunu yalanladı. CIA'in öncüsü olan yeni kurulan Merkezi İstihbarat Grubu, neler olup bittiğini öğrenmek için General Jimmy Doolittle'ı Stockholm'e gönderdi.

Tüm bunlar, herhangi bir Amerikalı'nın uçan daireleri duymasından tam bir yıl önceydi.

İsveçliler göklerinde sadece silindirler ve tabaklar görmüyorlardı, aynı zamanda bir tür esrarengiz kuşlar da görüyorlardı. Kafaları olmayan devasa kanatlı yaratıklar. "Hayalet roketler" Avrupa basınındaki manşetlerin çoğunu köşeye sıkıştırdı ve tuhaf başsız "kuşlar"dan yalnızca geçici olarak söz edildi.

Haziran 1947'de ilk uçan daire korkusu Amerika Birleşik Devletleri'ni vurdu ve ilk duyurulan gözlemler Sasquatch'ın evi olan Washington eyaletinde meydana geldi.

6 Ocak 1948 Salı günü, Washington, Chehalis'ten Bayan Bernard Zaikowski, "cızırtılı ve vızıltılı" bir ses duydu. Yukarı baktı ve ahırının yaklaşık altmış metre yukarısında uçan bir adam gördü. Vücuduna kayışlarla tutturulmuş büyük gümüş kanatlarla donatılmış gibi görünüyordu ve göğsündeki bazı kontrolleri manipüle ediyor gibiydi. Birkaç saniye havada asılı kaldıktan ve manevra yaptıktan sonra yukarı doğru fırladı ve yükselirken kanatları vücuduna yaklaştı. Uçuş sırasında kanat çırpmadılar.

Bayan Zaikowski daha sonra, "Çoğu insanın bana inanmadığını biliyorum," dedi, "ama Chehalis'teki bazı insanlarla konuştum ve onlar da bana adamı gördüklerini ve onun Chehalis'ten güneye uçtuğunu ve görünüşe göre oradan geldiğini söylediler. kuzey veya batı.

”Yeni Yıldan sonraki Salı günü saat 15:00 civarıydı ve o sırada okuldan eve gelen bir sürü küçük çocuk vardı. Adamı da gördüler ve şehrin güney ucuna doğru uçarken onu daha uzun süre izleyebilmek için arka bahçeme girip giremeyeceklerini sordular.”

Portland's Oregon Journal'da (21 Ocak 1948) çıkan bir haber şunu ekledi: "Polis Şefi Tom Murray soruşturmayı reddetti. McChord Field'daki bir ordu yetkilisi, "kulağa o daire anlaşmalarından biri gibi geldi - buna hiç hisse koyamıyorum" yorumunu yaptı.”

Tek kişilik helikopterler ve diğer geleneksel açıklamalar yetkililer tarafından reddedildi. Portland, Oregonlu olayla ilgili açıklamalarında, "Chehalis, yaklaşık bir yıl önce orijinal uçan dairelerin bildirildiği yerden çok uzak değil."

Dört ay sonra, 9 Nisan 1948 Cuma günü, Chehalis'in yaklaşık kırk mil güneyinde düz bir çizgide uzanan Longview, Washington'da üç gizemli "Kuşadam" ortaya çıktı.

Bayan Viola Johnson ve Bay James Pittman, üç Buck Rogers tipi uçarak geçtiklerinde, her ikisinin de çalıştığı çamaşırhanenin dışındaydılar. Kanatları yoktu ama bir şekilde rotor kanatları, roketler

veya pervaneler olmadan uçuyor gibiydiler.
Bayan Johnson, "Havada uçan uçan takım elbiseli üç adama benziyorlardı," diye hatırladı. "Koyu, donuk uçuş kıyafetleri giymişlerdi ve anladığım kadarıyla -mesafeyi tahmin etmekte pek iyi değilim- yaklaşık altmış yüz fit yüksekliğindeydiler ve şehrin etrafında dönüyorlardı.
“Bir yük treniyle hemen hemen aynı hızda gidiyorlardı ve yanlarında silaha benzeyen bir tür aparat vardı ama bunun silah olamayacağını biliyorum.
”Üzerlerine bağlı herhangi bir pervane veya motor göremedim, ancak uçak motorları gibi ses çıkaran motorları duyabiliyordum - ama çok yüksek değil.
”İlk göründüklerinde martıya benzediklerini düşündüm ama yaklaştıkça martı olmadıklarını anladım ve insan olduklarını anladım. Erkek olduklarını açıkça görebiliyordum. ”Kollarını seçemedim ama bacaklarının aşağı sarktığını görebiliyordum ve etrafa bakıyormuş gibi başlarını hareket ettirmeye devam ediyorlardı. Gözlükleri olup olmadığını anlayamadım ama kafaları kask takmış gibi görünüyordu. Yüzlerini göremedim.”
Bayan Johnson ve Bay Pittman, iş arkadaşlarını dışarı çıkıp bir bakmaları için çağırdılar, ancak diğerleri olay yerine varana kadar garip üçlü uçup gitmişti.
"Birdman" seyahat programının bir sonraki durağı 1953'te Houston, Teksas'tı. 18 Haziran 1953 Perşembe günü saat 02:30'da East Third Street'teki bir apartmanın ön verandasında üç kişi oturuyordu. gece - uyumak için çok sıcak.
"Boş boş konuşuyorduk," dedi Bayan Hilda Walker, "yukarı baktığımda yaklaşık yirmi beş fit ötede çimlerin üzerinde kocaman bir gölge gördüm. İlk başta bunun yakındaki bir sokak lambasına yakalanmış büyük bir güvenin büyütülmüş yansıması olduğunu düşündüm. Sonra gölge yukarıya, ceviz ağacına sıçramış gibi göründü.” Gölgeyi Howard Phillips ve Judy Meyers'a gösterdi. Daha sonra onu “yarasa gibi kanatları olan bir adam figürü” olarak tanımladılar. Gri ya da siyah dar giysiler giymişti. Yaşlı ceviz ağacının dalında sallanarak yaklaşık otuz saniye orada durdu. Aniden ışık yavaş yavaş sönmeye başladı.”
Figür eriyip giderken Judy haykırdı.
"Hemen ardından," diye devam etti Bayan Walker, "caddenin karşısındaki damların üzerinde yüksek bir hışırtı duyduk. Torpido şeklindeki bir nesnenin beyaz parıltısı gibiydi.”
"Bir paraşütçünün giydiği gibi bir üniforma giymişti," diye ekledi Bay Phillips. "Bir ışık halesi içindeydi."
Hepsi, şahsın yaklaşık 1,5 metre boyunda, siyah bir pelerin, dar pantolon ve çeyrek boy çizmeler giydiği konusunda hemfikirdi.
Bayan Walker, "Onu düz görebiliyordum ve omuzlarında katlanmış büyük kanatları olduğunu görebiliyordum," dedi. "Etrafında loş, gri bir ışık vardı."
"Gördüm," dedi Judy, Houston Chronicle'dan gazetecilere "ve kimse görmediğimi söyleyemez."
Bay Phillips, "Deli olabilirim ama her ne ise onu gördüm," diye bitirdi sözlerini.
"Birdman" bu kez İngiltere'nin Kent kentinde yeniden ortaya çıkmayı seçene kadar on yıl daha geçti. Dört genç, 16 Kasım 1963 akşamı Sandling Park, Hythe, Kent yakınlarındaki sakin bir köy yolunda danstan eve yürüyorlardı. On yedi yaşındaki John Flaxton, tam tepelerinde hareket eden alışılmadık derecede parlak bir yıldızı ilk fark eden kişiydi. Alçalırken ve onlara gittikçe daha fazla yaklaşırken onu artan bir endişeyle izlediler. Havada asılı duruyor gibiydi ve sonra yakındaki bazı ağaçların arkasına düşerek gözden kayboldu.
Flaxton, "Her tarafım üşüdü," diye hatırladı. O ve arkadaşları yeterince görmüşlerdi. Koşmaya başladılar. Işık, bu sefer çok daha yakından, paniğe kapılan dörtlünün iki yüz fit kadar uzağında, yerden üç fit yükseklikte süzülerek tekrar görüş alanına girdi.
İçlerinden biri "Parlak altın ve ovaldi" dedi. ”Ve biz taşındığımızda hareket etti. Biz durunca o da durdu."
Yol boyunca ağaçların arkasında bir kez daha gözden kayboldu. Sonra aniden ince dalların ve dalların çıtırdaması duyuldu ve çalıların arasından büyük siyah bir figür onlara doğru ilerledi. On sekiz yaşındaki Mervyn Hutchinson daha sonra polise "Bir insan büyüklüğündeydi" dedi. ”Ama kafası yok gibiydi. Sırtında devasa kanatlar vardı... yarasa kanatları gibi.”
“Beni liderinize götürün” demesini beklemediler. Dördü de yenilenmiş bir güçle koşmaya başladı.

Daha sonra, tüm açıklamaları aynıydı. Polis ve muhabirler gerçek korkularından etkilendiler. Görünüşe göre gerçekten uzun, siyah, başsız, geniş kanatlı bir şey görmüşlerdi. Tanımlanamayan bir uçan cismin genel yönünden gelen bir şey.
İngiltere'nin saygın Flying Saucer Review dergisinin editörü Charles Bowen, FSR'nin vaka kitabı THE HUMANOIDS'te vakayı özetledi ve aynı alandan diğer üç ilginç rapordan bahsetti:

> 21 Kasım 1963'te, on yedi yaşındaki Keith Croucher, Sandling Malikanesi yakınlarındaki bir futbol sahasından geçen altın rengi bir sisin ortasında sağlam, oval bir ışık gördüğünü bildirdi. 23/24 Kasım gecesi, John McGoldrick ve bir arkadaşı, daha önce bildirilen olayları araştırmak için Sandling Woods'a gitti. "Düzleşmiş geniş bir eğrelti otu" buldular: ayrıca açıkça tanımlanmış, bir inç derinliğinde, iki fit uzunluğunda ve dokuz inç genişliğinde üç dev ayak izi buldular.
> 11 Aralık'ta McGoldrick ve arkadaşı, iki gazete muhabiriyle siteye geri döndüler ve titreşen bir ışıkla aydınlatılan ormanı buldular. Işığı güvenli bir mesafeden yarım saat izlediler: Yaklaşamayacak kadar korkmuşlardı.

Nebraskan, Texas ve Kent vakalarında kanatlı varlıklarımıza UFO tezahürlerinin eşlik ettiğini fark edeceksiniz. Bu olayların hiçbiri UFO araştırma çevrelerinin dışında yeterince duyurulmadı. Üç olay, zamana ve mesafeye göre geniş ölçüde ayrıldı. Portekiz'in 1915 raporu dışında tüm bu kanatlı varlık gözlemlerinin doğrudan UFO fenomeninin kendisiyle ilgili olduğu sonucuna varmak oldukça güvenli görünüyor, tıpkı sonraki birkaç sayfada anlatacağımız olayların kesinlikle birbiriyle örtüştüğü gibi. UFO kategorisi.
Şimdi defalarca belirttiğimiz gibi, uçan dairelerin uzaydan geldiği yönündeki popüler spekülasyona katılmıyoruz. Daha ziyade, onlar ve onların sakinleri, insan algımızın ve araçlarımızın menzilinin ötesindeki bazı boyut dışı evrenlerden uzay-zaman sürekliliğimize giriyorlar gibi görünüyor. Kent, İngiltere, tıpkı Ohio Nehri vadisi gibi bir "pencere" alanıdır.
1960-61'de bir ara (tanık artık kesin tarihi hatırlamıyor) Batı Virginia'da (sivil işlerde en önde gelen ve kimliğinin açıklanmasını istemeyen) bir bayan, yaşlılarıyla birlikte Batı Virginia tarafında Ohio Nehri boyunca 2. Yolda araba kullanıyordu. baba. Chief Cornstalk Avlanma Alanı olarak bilinen bir parkın kenarındaki bir sektörden geçerken, önlerinde aniden uzun boylu, insana benzer bir figür belirdi.
"Yavaşladım," dedi yıllar sonra, "ve yaklaştıkça onun bir insandan çok daha iri olduğunu görebildik. Büyük gri bir figür. Yolun ortasında durdu. Sonra sırtından bir çift kanat açıldı ve neredeyse tüm yolu doldurdular. Neredeyse küçük bir uçağa benziyordu. Sonra dümdüz havalandı... saniyeler içinde gözden kayboldu. İkimiz de korkmuştuk. Gaza basıp oradan uzaklaştım.
"Konuştuk ve bundan kimseye bahsetmemeye karar verdik. Zaten bize kim inanır?"
Ohio, Mississippi Nehri ile birleştiği Illinois, Kahire'ye iner. 1 Eylül 1966 Perşembe günü öğleden sonra saat 14:00 civarında, Mississippi, Scott'tan Bayan James Ikart, Pine Land Plantation'ın üzerinde uçan bir adam görünce şaşırdı.
Delta Democrat Times, Greenville, Mississippi'ye telefon etti ve kameralarla donanmış bir muhabir olay yerine koştu. Gökyüzüne bakan birkaç kişi buldu ve hepsi de tepelerinde manevra yapan bir adam şeklinde bir nesne gördüklerini iddia etti.
Bayan Ikart, "Oldukça alçaldı ve sonra yükselirdi," dedi. "Bunun gibi bir şey daha önce hiç görmemiştim."
Stoneville meteoroloji istasyonunda bir meteorolog olan John Hursh'un gizeme bir çözüm önermesi çok uzun sürmedi.
"Görünüşe göre kaçan, birinin araştırma balonu," dedi.
Sevilen hava balonu açıklaması, 3 Aralık 1966 Cumartesi gecesi bir Kaliforniya polis memuru tarafından görülen nesneye gerçekten uygulanamaz. Redwood City'de bir gün geçirdikten sonra San Francisco. Aniden Bayan Morse'un nefesi kesildi ve yukarıyı işaret ederek, "Bu da ne?"
Morse, "İlk başta bir paraşüt patlaması gibi göründü," dedi. "Güney Pasifik Deposu'nun doğusundaki binalara düşeceğini ve yangın çıkaracağını düşündüm.
Otobanı tam önümde geçtiğinde, yaklaşık iki yüz fit yükseklikte alçalmayı bıraktı ve tırmanmaya

başladı. Eşim, 'Birisi ona rehberlik ediyor' dedi."
Kapalı bir benzin istasyonuna girdi, motorunu durdurdu ve daha yakından bakmak için arabadan indi. Şimdi bunun bir paraşüt değil, dikeyin yaklaşık on beş derece altında bir açıyla hareket eden, yaklaşık üç fit çapında ve sekiz veya dokuz fit uzunluğunda parıldayan silindirik bir nesne olduğunu görebiliyordu. İçinde bir adam vardı.
"İlk başta paraşüt kefen çizgileri gibi görünen şeyler," diye açıkladı, "silindirin sağlam alt kısmını, üzerinde bir kaska benzeyen bir burun konisi bulunan üst kısma bağlayan dikmelerdi.
"İçinde birinin ayakta durduğu uçan bir platforma benziyordu. Yaklaşık üç yüz veya dört yüz fitte geçti ve ses çıkarmadı.
Morse arabasına geri atladı ve onu takip etmeye çalıştı. Bir otoyola geri döndü, onu yakaladı ve bir mil kadar sürdü. Saatte elli ile altmış mil arasında hareket ediyordu.
Yanından krem renkli bir Mustang geçti, omzuna çekti ve durdu. Morse onun arkasında durdu ve lacivert takım elbiseli genç bir adam olan sürücüye doğru koştu.
"O da benim kadar heyecanlıydı. 'Bunu gördün mü?' dedi. ve ikimizin de aynı şeyi gördüğümüz konusunda anlaştık."
Uçan kuş kafesinin kuzeye doğru devam etmesini izlediler.
Aynı sıralarda, San Francisco Havalimanı'ndaki Federal Havacılık Hava Trafik kontrolörü Bay Donald Bennett, yakınlardaki San Mateo'daki evinde dinleniyordu.
Bennett, "Kızım ve damadım bir filmden yeni dönmüşlerdi" dedi ve "beni dışarı çağırdılar. Batıya doğru, tam tepemizde, gökyüzünde üç kırmızı-turuncu parıltı vardı. Dürbünü aldım ve inceledim. Yaklaşık iki bin fit yükseklikteydiler ve saatte yaklaşık iki yüz elli mil hızla hareket ediyorlardı. Herhangi bir şekil çıkaramadım ama kesinlikle uçak değillerdi."
Memur Morse daha sonra, "Birliklerden alay konusu oldum," diye itiraf etti. "Hikaye gazetelerde çıktıktan sonra, etrafta kağıt uçaklar gezdiriyor ve 'Hey Vern, bir tane daha gidiyor' diyorlardı. Adsız Alkolikler'i aramak için bir mesajım bile vardı. İşin komik tarafı, ben hiç içmem."
Morse yirmi yıldır polis memuruydu.

Tüm bu raporlardan incelediğimiz sonuç, birisinin 1877'den beri Brooklyn, Texas, California ve diğer birçok yerde minimum donanım ve maksimum heyecanla uçtuğudur. Kim oldukları ve harika uçuş cihazlarını neden biz dünya yaratıklarıyla paylaşmadıkları muhtemelen hiçbir zaman tam olarak bilinemeyecek. Onlara "hava balonları" deyip unutmak daha kolay.

ON DOKUZ

BATI VİRGİNİA'NIN “MOTHMAN”İ

Beş adam, 12 Kasım 1966'da Batı Virginia'daki Clendenin yakınlarındaki bir mezarlıkta bir mezar kazarken, "kahverengi bir insan" gibi görünen bir şey yakındaki bazı ağaçlardan kanat çırptı ve başlarının üzerinde alçak manevra yaptı. Blue Creek'ten tanık Kenneth Duncan, "Ağaçların arasından süzülüyormuş ve yaklaşık bir dakika görüş alanındaydı" dedi.

Adamlar şaşırmıştı. Herhangi bir kuşa benzemiyordu ama kanatlı bir adama benziyordu. Bunu birkaç arkadaşla tartıştılar ve Batı Virginia'daki diğerleri de esrarengiz broşürü görmeye başlamasaydı unutacaklardı.

Yaklaşık bir yıl önce, Clendenin'den birkaç kilometre uzakta, Ohio Nehri kıyısında yaşayan bir kadın, bir gün yedi yaşındaki oğlu eve koşup heyecanla "bir melek... bir adam" gördüğünü söylediğinde çok eğlenmişti. Kanatlarla." Bunun sadece onun hayal gücü olduğunu varsaydı ve daha fazla düşünmedi. 1966 yazında, Ohio vadisinde bir doktorun karısı olan başka bir kadın, arka bahçesindeyken, 1,80 metrelik bir şey hızla yanından geçti. Bunun “dev bir kelebeğe” benzediğini düşündü ve olayı sadece birkaç kişiye anlatmaya cesaret etti. Ancak tüm bu rastgele, anormal olaylar, Kasım 1966'da Batı Virginia'nın tüm batı ucunu saracak olan "canavar çılgınlığının" yalnızca bir önsözüydü.

Daha önce, Newell Partridge'in 14 Kasım 1966 gecesi Salem, West Virginia yakınlarındaki bir tarlada parlayan iki kırmızı nesneyi nasıl gördüğünü tartışmıştık. Alman çoban köpeği Bandit tarlaya koşarak kaybolmuştu. Hemen ertesi gece gece yarısı civarında, iki genç çift, Bay ve Bayan Roger Scarberry ve Bay ve Bayan Steve Mallete, Point Pleasant'ın yedi mil dışında, TNT Bölgesi olarak bilinen terk edilmiş bir 2. Dünya Savaşı mühimmat çöplüğünden geçiyorlardı. Batı Virginia'da, terk edilmiş eski bir elektrik santralinin yanından geçtiklerinde, yolun kenarında durup onlara bakan tuhaf bir figür gördüler.

Roger Scarberry daha sonra, "Bir erkeğe benziyordu ama daha büyüktü," dedi. "Belki altı buçuk ya da yedi fit boyunda. Ve sırtında katlanmış büyük kanatları vardı.”

"Ama bizi çeken o gözlerdi," dedi Linda Scarberry ürpererek. "Otomobil reflektörleri gibi iki büyük kırmızı gözü vardı."

"Bir dakikalığına sadece bakabildik," diye devam etti Roger. ”Sonra döndü ve eski elektrik santralinin açık kapısına doğru ilerledi. Etrafta beklemedik.”

Roger, güçlendirilmiş arabasının gaz pedalına bastı ve Point Pleasant'a giden Route 62 için TNT Alanından çıktı. Otobandan aşağıya inerken ("Saatte yüz milden daha iyiydik," dedi Roger), karısı "Bizi takip ediyor!"

Dördü de "Kuş"un başlarının üzerinde alçakta durduğuna, kanatlarının yaklaşık üç fit kadar açıldığına yemin etti. Kanatları çırpmadığı halde arabaya zahmetsizce ayak uyduruyor gibiydi.

On sekiz yaşındaki çekici bir esmer olan Bayan Mallette, "Ses çıkardığını duyabiliyordum," dedi. "Gıcırdadı... büyük bir fare gibi."

"Şehir sınırlarına kadar bizi takip etti," diye devam etti Roger. “Komik, orada yol kenarında ölü bir köpek fark ettik ama birkaç dakika sonra geri döndüğümüzde köpek gitmişti.”

Paniğe kapılan dörtlü, doğrudan Mason İlçesi şerifinin ofisine gitti ve hikayelerini heyecanla Milletvekili Millard Halstead'e anlattı.

Point Pleasant'a ilk ziyaretimiz sırasında Halstead, "Onları tüm hayatları boyunca tanıyorum," dedi. ”Hiçbir zaman başları belaya girmedi. Onları ciddiye aldım.”

Yardımcısı Halstead onlarla birlikte TNT Bölgesine döndü. Terk edilmiş elektrik santralinin önüne park ederken, arabasındaki polis telsizi aniden hızlandırılmış bir fonograf plağına benzeyen garip bir ses çıkardı. Radyoyu kapattı. Ancak "Kuş" hiçbir yerde bulunamadı.

Ertesi gün İlçe Adliyesinde bir basın toplantısı düzenlendi ve dört genç hikayelerini tekrarladı. Oradaki muhabirlerden biri, Athens, Ohio, Messenger'ın Point Pleasant muhabiri ve Associated Press'in yerel muhabiri Bayan Mary Hyre, daha sonra bize şöyle dedi: "Hikayelerini şimdiye kadar dünyanın her yerinden muhabirlere yüz kez tekrarladıklarını duydum. bitti ve hiçbiri onu

değiştirmedi veya bir kelime eklemedi.
Scarberry-Mallette'in görüldüğü haberi tüm dünyaya yayıldı. Stars & Stripes'ın Pasifik baskısında bile yer aldı. Huntington ve Charleston'dan televizyon kamera ekipleri Point Pleasant'ı işgal etti ve o gece normalde terk edilmiş olan TNT Bölgesi, yılbaşı gecesi Times Meydanı'na benziyordu. Ancak Steve Mallette, “Onu bir kez gördüm. Umarım bir daha görmem." TNT Alanı, önümüzdeki aylarda "Bird"ün ana sahası olacaktı ve bundan daha iyi bir üs seçemezdi. Bölge, birkaç yüz dönümlük ormandan ve "iglo" adı verilen büyük beton kubbelerle dolu açık alanlardan oluşuyor. İkinci Dünya Savaşı sırasında bu iglolar, yakındaki fabrikalarda üretilen yüksek patlayıcıları depolamak için kullanıldı. Bölge boyunca bir tünel ağı bağlanmıştır, ancak bunların çoğu artık kapatılmıştır ve suyla doldurulmuştur. Bölgenin hemen bitişiğinde, 2.500 dönümlük bir hayvan koruma alanı ve kuş barınağı olan McClintic Vahşi Yaşam İstasyonu bulunmaktadır. Her iki sektör de yapay göletler ve yoğun ağaçlıklarla dolu. Arka planda dik, yoğun ormanlık, neredeyse ulaşılmaz tepeler yükseliyor. Bölgenin tamamı her yıl avlanmaya ve balık tutmaya açıktır ve ilçedeki neredeyse her erkek buranın her santimini bilir. Virajlı, bakımsız toprak yolları da popüler Lover's Lanes'tir ve bir streç, yerel sıcak çubuklar için bir sürükleme şeridi görevi görür. Bölgenin tamamı her yıl avlanmaya ve balık tutmaya açıktır ve ilçedeki neredeyse her erkek buranın her santimini bilir. Virajlı, bakımsız toprak yolları da popüler Lover's Lanes'tir ve bir streç, yerel sıcak çubuklar için bir sürükleme şeridi görevi görür. Bölgenin tamamı her yıl avlanmaya ve balık tutmaya açıktır ve ilçedeki neredeyse her erkek buranın her santimini bilir. Virajlı, bakımsız toprak yolları da popüler Lover's Lanes'tir ve bir streç, yerel sıcak çubuklar için bir sürükleme şeridi görevi görür.
Bölgede sadece birkaç ev dağılmıştı. Bunlardan biri Ralph Thomas ailesinin ikametgahıydı. Küçük evleri, ormanlar ve iglolarla çevrili hafif bir yükseltide duruyordu. "Mothman" (basının "Kuş"a etiketlediği isim) dramasının bir sonraki perdesi burada gerçekleşti. 16 Kasım 1966 Çarşamba günü saat 21:00'de, Bay ve Bayan Raymond Wamsley ve Bayan Marcella Bennett ve bebek kızı Tina, Thomas'ı ziyaret etmek için yola çıktılar.
Bayan Bennett, "Eve giderken gökyüzünde komik, büyük, kırmızı bir ışık izliyorduk," diye hatırladı. ”TNT Alanı üzerinde hareket ediyor gibiydi. Uçak değildi ama ne olduğunu çıkaramadık.”
Sözde canavar avcılarından oluşan kalabalığın çoğu, Thomas'ın evinden biraz uzaktaki eski elektrik santralinin etrafında toplanmıştı. Raymond Wamsley eve geldiğinde, arkadaşlarının camlarına gizlice vurarak onlara bir şaka yapmaya karar verdi. Şaka yapma şansı hiç olmadı.
Thomas'ın evinin önüne park ettiler ve Bayan Bennett iki yaşındaki uykulu çocuğunu kucağına alarak arabadan indi. Aniden park halindeki arabanın arkasında bir figür kıpırdandı.
Bayan Bennett, "Yatmış gibi görünüyordu," dedi. ”Yerden yavaşça yükseldi. Büyük gri bir şey. Korkunç parlayan kırmızı gözleri olan bir adamdan daha iri."
Bayan Bennett o kadar korkmuştu ki küçük Tina'yı yere düşürdü ve donakalmış bir halde yere yığıldı.
Bay Wamsely, "O şey onu bir tür transa sokmuş gibiydi," dedi. "Hareket edemiyordu." Grubu panik sardı. Bayan Bennett kendini toparlayıp yaralı çocuğunu kucağına alıp onu takip ederken Wamsley'ler eve doğru koştu. Kendilerini içeri kilitlediler. Ralph ve Virginia Thomas evde değillerdi ama çocukları Rickie, Connie ve Vickie evdeydi. Garip yaratık ayaklarını sürüyerek verandaya çıkıp pencerelerden içeri bakarken histeri üzerlerinden geçti. Raymond Wamsley telefonu aldı ve polisi aradı. Yardım geldiğinde, şey bir kez daha ortadan kaybolmuştu.
Bayan Bennett bu korkunç deneyimden aylarca kurtulamayacaktı. Gördüklerini kimseyle, hatta kendi ailesiyle bile tartışabilmesi için daha aylar geçti. Travması o kadar gerçekti ki, haftada bir doktora görünmeye başlaması gerekiyordu. Korkunç rüyalar görüyordu ve canavarın, Point Pleasant'ın eteklerinde bir şekilde izole edilmiş küçük bir ev olan evini defalarca ziyaret ettiğine inanıyordu.
1967 sonbaharında bize "Burada olduğunu biliyorum" demişti. "Etraftayken onu hissedebiliyorum. Ve ben bunu duydum.”
"Ne gibi geliyor?" ihtiyatla sorduk.
"Kemiklerinize kadar işleyen korkunç bir ses çıkarıyor. Çığlık atan bir kadın sesi gibi." Point Pleasant'ta hiç kimse, Ohio, Mansfield'da görülen 1959 canavarının hikayesini duymamıştı (Onuncu Bölüm, Vaka 41). O parlak gözlü hayalet de yerden yükseliyor gibiydi.

"Mothman" o Kasım ayında Batı Virginia'nın her yerinde çılgın kapari kesti. Mason, Lincoln, Logan, Kanawha ve Nicholas Vilayetlerinde görüldüğü bildirildi. Nüfusun çoğu şüpheci olmaya devam etti, ancak hızla çoğalan tanıkların neredeyse histerisi çok gerçekti. Batı Virginia, Charleston şehrinde polis, 21 Kasım Pazartesi günü saat 22:15'te Richard West adlı bir kişiden heyecanlı bir telefon aldı. Aramayı Patrolman DL Tucker üstlendi. West, evinin yanındaki çatıda bir "Batman" in oturduğu konusunda ısrar etti. “Bir erkeğe benziyor. Yaklaşık 1,80 boyunda ve 1,8 metre kanat açıklığına sahip," dedi West heyecanla. "Harika, iri kırmızı gözleri var." “Uçtu mu?” diye sordu. West, "Dosdoğru, tıpkı bir helikopter gibi," diye yanıtladı.

Batı Virginia'daki St. Albans'ta, Charleston'ın hemen dışında, Bayan Ruth Foster, 26 Kasım akşamı ön bahçesinde "Mothman"in göründüğünü iddia etti.

Gazetecilere, "Verandanın yanındaki çimlerin üzerinde duruyordu" dedi. ”Uzun boyluydu, yüzünden fırlayan iri kırmızı gözleri vardı. Kocam 1,80 boyunda ve 'Kuş' da aynı boyda ya da belki biraz daha kısa görünüyordu.

Komik, küçük bir yüzü vardı. Gaga görmedim. Tek gördüğüm o büyük kırmızı gelincik gözleriydi. Çığlık attım ve eve geri koştum. Kayınbiraderim bakmak için dışarı çıktı ama yoktu.”

Bir gün önce, 25 Kasım'da Thomas Ury, TNT Bölgesinin hemen kuzeyindeki Route 62 boyunca ilerliyordu. Saat 07:15'ti. Yolun kenarındaki bir tarlada duran uzun boylu, gri adam benzeri bir figür fark etti. "Aniden bir çift kanat açtı," dedi Ury, "ve bir helikopter gibi dimdik havalandı.

"Üst üstü açık arabamın üzerinden geçti ve üç telefon direği yüksekliğinde daireler çizmeye başladı," diye devam etti. "Yetmiş beş yaşında olmama rağmen arabamın tam üzerinden uçmaya devam etti."

Bay Ury, Point Pleasant'a fırladı ve doğruca Şerif George Johnson'a gitti. Daha sonra Bayan Hyre'a "Hiç böyle bir şey görmedim," dedi. “O gün işe gidemeyecek kadar korkmuştum. Bu şeyin her üç metrede bir kanat açıklığı vardı. Bir kuş olabilir, ama kesinlikle onun gibisini hiç görmedim. Üzerime düşeceğinden korktum.”

Batı Virginia, New Haven'dan on sekiz yaşında utangaç ve çalışkan bir kız olan Bayan Connie Carpenter, 27 Kasım Pazar sabah 10:30'da benzer bir karşılaşma yaşadı. İlk başta büyük olduğunu düşündüğü bir şey görünce kiliseden eve dönüyordu. Mason County Golf Sahası'nın Mason, Batı Virginia'nın dışında, Route 62'deki ıssız bağlantılarında duran grili adam.

“O gözler! Çok kırmızıydılar ve üzerime sabitlendiklerinde gözlerimi onlardan alamadım” dedi. "Enkazımın olmaması bir mucize."

Yaratığın doğrudan ön camına uçtuğunu, sonra yönünü değiştirip ortadan kaybolduğunu söyledi. Connie gaza bastı ve isteri içinde eve koştu. O kadar üzgündü ki birkaç gün okula gidemedi ve tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. Yaygın bir UFO rahatsızlığından muzdarip olan tek "Mothman" tanığıydı - klieg konjunktivit veya "göz ekşimesi". Burada gözler daha sonra iki hafta boyunca kırmızı, şiş ve kaşıntılıydı. Alçaktan uçan UFO'ların birçok tanığı, görünüşe göre aktinik (ultraviyole) ışınların neden olduğu aynı şeyden muzdariptir.

Bayan Carpenter aynı zamanda "Mothman"ın yüzüne yakından baktığını iddia eden az sayıdaki kişiden biriydi. "Korkunçtu... bilimkurgu filminden fırlamış gibiydi."

Bizim Abominable Swamp Slob'larımız gibi, "Mothman" da arabaları ve insanları yaya olarak takip etmekten hoşlanırdı. Bayan Carpenter'ın görüldüğü gece, yaratık St. Albans'ta yeniden ortaya çıktı. On üç yaşındaki Sheila Cain ve kız kardeşi o akşam dükkandan eve dönerken, yerel bir hurdalığın yanında duran devasa bir şey gördüler.

"Gri ve beyazdı, iri kırmızı gözleri vardı," dedi Sheila, "ve yedi fit uzunluğunda olmalı... bir insandan daha uzun. Çığlık attım ve eve koştuk.

Yaratığın kanatlanıp koşan kızların üzerinden alçaktan uçtuğu sanılıyor.

İlk "Mothman" hikayelerinin yerel gazetelerde yayınlanmasından kısa bir süre sonra, çeşitli uzmanlar tarafından çok çeşitli açıklamalar yapıldı. West Virginia Üniversitesi Biyoloji Bölümü'nden Dr. Robert Smith, herkesin açıkça nadir bir kum tepesi vinci gördüğünü açıkladı. Uzun boynu ve uzun bacakları kendisine 1.80 boyunda verebilen bir kuştur ve gözlerinin etrafında kırmızı lekeler vardır. Yine de bölgedeki hiçbir avcı böyle bir turna gördüğünü bildirmedi ve Ohio Üniversitesi zooloji bölümü üyeleri, turnanın Kanada ovalarında yaşadığına ve Batı Virginia-Ohio bölgesinde hiç görülmediğine dikkat çekti.

Batı Virginia'daki araştırmalarımız sırasında yanımızda kum tepesi turnalarının ve diğer kuşların (Pterodactyl dahil) fotoğraflarını taşıdık. Roger Scarberry resimleri görünce, "Gördüğümüz şey bu değildi," diye alay etti. "Bu şey bizi asla olduğu gibi kovalayamaz."
"Keşke Dr. Smith o şeyi görebilseydi," diye ekledi Mary Mallette.
"Mothman" gördüğünü bildiren herkes turna teorisine alay etti, ancak şüpheciler ve çoğunluktaydılar, hemen kabul ettiler ve gizemi bir kenara attılar. Üç tanık grubu, "Kuş"un bazılarının ima etmeye başladığı gibi "uzaydan gelen bir canavar" değil, gerçekten bir tür dev ornitolojik tuhaflık olduğuna ikna olduklarını beyan ederek kafa karışıklığına katkıda bulundular.
Point Pleasant'tan gönüllü itfaiyeciler olan Yüzbaşı Paul Yoder ve Benjamin Enochs, 18 Kasım 1966'da TNT Alanında çok büyük bir kuş gördüklerini açıkladılar. "Kesinlikle bir kuştu," dediler, "büyük kırmızı gözlerle" . Ama çok büyüktü. Hiç böyle bir şey görmemiştik." Point Pleasant'ın yetmiş mil kuzeyinde "Kuş" uçarken, Lowell, Ohio dışında dört kişi, Cat's Creek yakınlarındaki ağaçların arasında uçuşan bir grup devasa kuşu izleyerek büyüleyici bir Cumartesi öğleden sonra geçirdi. Tanık Marvin Shock'un sunduğuna göre, parıldayan kırmızı göz görmediler, ancak dört çok garip kanatlı yaratık gördüler ve 26 Kasım 1966'da onları iki saat boyunca göz önünde tuttular. bazı ağaç dallarındaki kuşları fark etti.
Shock daha sonra, "Ağaçların arasında dolaşan bir adamın görüneceği kadar büyük görünüyorlardı," dedi. "Daha yakından bakmak için onlara doğru yürümeye başladığımızda - onlardan yaklaşık yüz yarda uzaktaydık - havalandılar ve tepeye uçtular."
Üçlü, kuşları araba ile takip etti ve Ewing Tilton'ın evinden yaklaşık iki yüz metre ötedeki ormanın kenarına yerleştiklerini gördü. Tilton onlara katıldı. Her iki adam da kuşların dört ila beş fit boyunda olduğu ve en az üç fit kanat açıklığına sahip olduğu konusunda hemfikirdi.
Tilton, "Biraz hafif benekli koyu kahverengi sırtları vardı," dedi. "Göğüsleri griydi ve beş ya da altı inçlik gagaları vardı, düz, şahinlerin ya da akbabalarınki gibi kıvrık değil."
Şok, başlarında "kırmızımsı bir renk tonu" olduğunu düşündü. Kuşlar mesafelerini korudular ve sonunda uçup gittiler. Bugüne kadar bu insanların gördüğü dev türleri tanımlayamıyoruz.
Ohio, Gallipolis, havaalanında, Point Pleasant'tan nehrin hemen karşısında, beş yerel pilot, 4 Aralık 1966 Pazar günü saat 15:00'te "Kuş"a beklenmedik bir bakış attılar. Onu ilk gördüklerinde yanlış anladılar. bir uçak için.
Eddie Adkins, "Şu uçakla rüzgar yönünde gelen şu çılgın karaktere bak," yorumunu yaptı.
Point Pleasant'tan Everett Wedge, Batı Virginia'daki Leon'dan Henry Upton ve tüm Gallipolis'ten Leo Edwards, Ernie Thompson ve Adkins, nehrin üzerinde alçaktan süzülen kanatlı forma baktılar. Yaklaşık üç yüz fit yukarıda olduğu konusunda hepsi hemfikirdi ve geniş kanatlarını çırpmadan, saatte yetmiş mil kadar zahmetsizce gidiyordu.
Görkemli bir şekilde havaalanının yanından geçerken, adamlar alışılmadık derecede uzun bir boynu olduğunu ve sanki manzarayı seyrediyormuş gibi başını bir yandan diğer yana çevirdiğini fark ettiler.
İçlerinden biri daha sonra "Tarih öncesi bir şey gibiydi" dedi. "Vinç olduğunu sanmıyorum." Wedge kamerasını kaptı, uçağına atladı ve arkasından havalandı. Ama nehrin aşağısında bir yerde kaybolmuştu. Bu, bir boynun hiç gözlemlendiği tek görüştü.
Bir ay sonra başka bir tanık, 11 Ocak 1967'de saat 17:00'de Route 62'nin üzerinde hızla ilerleyen büyük kanatlı bir şeyi ilk kez fark ettiğinde, kendisinin de bir uçak gördüğünü sandı. Bayan Mabel McDaniel, Linda Scarberry'nin annesi, bir Orijinal "Mothman" tanıklarından biri, "Kuş"u ilk gördüğünde Tiny'nin Point Pleasant'ın eteklerindeki arabalı restoranının yakınındaydı. "Bir uçak olduğunu düşündüm, sonra çok alçaktan uçtuğunu fark ettim" dedi. "Kahverengiydi ve kanat açıklığı en az üç fitti." Sonra ilginç bir ayrıntı ekledi. "İki bacak görebildiğimi sandım... erkek bacakları gibi... ondan aşağı sarkıyordu. Tiny'nin üzerinden geçti ve sonra uçtu." Herhangi bir baş veya boyun görmedi. Kanatlar hareket etmiyordu ve ses yoktu.
McDaniel ailesi, kızları ve diğerleri "Mothman"ı ilk kez gördüklerinden beri alacakaranlık kuşağında yaşıyordu. Linda, olaydan sonra kendi evinin çevresinde "hızlandırılmış bir fonograf kaydının" sesini defalarca duymuştu ve bir poltergeistin varlığını gösteren tuhaf belirtiler başladı. Sonunda o ve Roger, McDaniel'in evindeki bodrum katına taşındılar. Poltergeist onları takip etti. Evde garip ışıklar belirdi, nesneler kendi kendine hareket etti; ve puro dumanının yoğun kokusu

sıklıkla not edildi. Ailede kimse sigara içmiyor. (Puro dumanı kokusu, dünyadaki birçok poltergeist vakasında yaygın olarak rapor edilir.) Bir sabah Linda uyandı ve odada iri bir adamın gölge şeklini açıkça gördü. Ev arandı. Bütün kapılar hâlâ kilitliydi. Bir hayduttan eser yoktu.

Bu sırada Connie Carpenter'ın bazı tuhaf sorunları vardı. Şubat 1967'nin başlarında Bay Keith Gordon ile evlendi ve nehrin karşısındaki iki ailelik bir eve taşındılar. Middleport, Ohio. Hemen bir telefon alamadılar. 22 Şubat sabah 8:15'te Connie okula gitmek için evden ayrıldı. Caddede yürümeye başladığında büyük siyah bir araba yanına yanaştı. Daha sonra onu 1949 Buick olarak tanımladı. Arabanın sahibi kapıyı açtı ve ona seslendi. Yol tarifi aradığını düşünerek ona yaklaştı. Yirmi beş yaşlarında genç, temiz yapılı bir adamdı, renkli bir Mod gömleği giymişti, ceketi yoktu (hava çok soğuktu), düzgünce taranmış saçları vardı ve bronzlaşmış görünüyordu. Çok ilginç bir detay vardı: Arabanın eski model olmasına rağmen içi ve dışı yepyeni göründüğünü söyledi. Bu detay, "Siyah Giyen Adamlar" vakalarımızda birçok kez ortaya çıktı. Hatta çeşitli görgü tanıklarına göre bu arabaların bazılarının içi yeni gibi kokuyor.

Arabaya ulaştığında, sürücü aniden hamle yaptı ve kolundan tuttu ve onunla binmesini emretti. Karşılık verdi ve sonunda ayrılmadan önce kısa bir mücadele oldu. Eve geri döndü ve tamamen dehşete kapılarak kendini eve kilitledi.

Connie ertesi gün, 23 Şubat'ta içeride kaldı. Saat 15:00'te birinin verandada olduğunu duydu ve kapı yüksek sesle çalındı. Dikkatli bir şekilde ona gitti ve altına bir not atılmış olduğunu gördü. Sıradan bir defter kağıdına kurşun kalemle büyük harflerle yazılmıştı. "Dikkatli ol kızım" yazıyordu, "Seni henüz yakalayabilirim."

O gece Connie ve Keith yerel polise gittiler. Notu Memur Raymond Manly'ye teslim ettiler. Ne araba ne de genç adam bir daha görülmedi.

Kısa bir süre sonra Connie ve Keith New Haven'da annesi Bayan Faye Carpenter'ın yanına taşındı. Bayan Carpenter hiçbir şekilde reklam görmemişti ama New Haven'daki neredeyse herkes gibi o da tanımlanamayan uçan cisimler görmüştü. Marangoz evi kısa süre sonra poltergeistlerle kuşatıldı. 22 Mart 1967'de Connie, gecenin bir yarısı, doğrudan penceresinin dışından geliyormuş gibi göründüğünü söylediği yüksek bir bip sesiyle uyandı.

Point Pleasant'a geri döndüğümüzde, hem Mary Mallette hem de Linda Scarberry, ailelerinin ücretsiz yıllık fotoğraflarını koşulsuz olarak çeken bir firma olduklarını iddia eden gizemli bir çift tarafından ziyaret edildi. Adam son derece iriydi ve tuhaf görünüyordu. Kadının kızıl saçları vardı ve yüzünü olabildiğince gizleyerek arka planda tuttu. Bu çift, kârsız teklifleriyle Point Pleasant'ta başka kimseyi ziyaret etmedi.

Başka bir gizemli not, Charleston'ın hemen dışında, Batı Virginia'daki Dunbar'da ortaya çıktı. Alıcı, West Virginia, Cross Lanes'de bir beyaz eşya mağazasının sahibi olan Bay Tad Jones'du. 19 Ocak 1967 sabahı saat 9:05'te, Bay Jones, Interstate Highway 64 boyunca giderken, yolun yaklaşık bir buçuk metre yukarısında asılı duran büyük bir metal küreye rastladı. Güpegündüz olduğundan ve nesne yaklaşık iki dakika görüş alanında kaldığından, onu çok iyi bir şekilde tanımlayabildi. Kürenin yaklaşık altı fit çapında olduğunu ve donuk alüminyum renginde olduğunu söyledi. Her birinin altında tekerlek benzeri tekerlekler bulunan, ona bağlı dört ayak vardı. Ayrıca yaklaşık dokuz inç çapında küçük bir pencere görebiliyordu ve nesnenin altında, üzerine geldiğinde rölantide çalışan bir "pervane" vardı.

Bay Jones etkileyici bir tanık, iyi bir üne sahip bir teetotaler. Gördüğünü çok dikkatli bir şekilde düşündükten sonra bildirdi ve yerel haber medyası onun hikayesini taşıdı. Ertesi gün, Dunbar'daki evinin kapısının altından bir not atıldı. Büyük harflerle yazılmış ve kenarlarına imza atılmıştı. “Ne gördüğünüzü biliyoruz ve konuştuğunuzu biliyoruz. Çeneni kapalı tutsan iyi olur. [sic] tekrar uyarılmak istiyorsun. Notu bir şaka olarak değerlendirdi. Dunbar, Ohio, Middleport'un yaklaşık altmış mil güneydoğusundadır.

Jones'un görüldüğü yeri tam olarak ziyaret ettiğimizde, cismin doğrudan yolun altından geçen büyük bir gaz hattının üzerinde havada süzülüyor olması gerektiğini gördük. Ayrıca yolun kenarındaki çamurda bir dizi çok garip ayak izi bulduk. TNT Bölgesi'ndeki terk edilmiş elektrik santralinin arkasında aynı izleri bulmuştuk. Bunlar kocaman köpek izlerine benziyordu - tek fark köpek izleri değillerdi ve o kadar derindiler ki onları yapan hayvan iki yüz ila üç yüz pound ağırlığında olmalıydı. Ek olarak, Jones'un bulunduğu yerde, olağandışı büyüklükte çıplak bir insan ayağı gibi

görünen tek bir ayak izi vardı. Bu izlerin aralığı çok tuhaftı. Hiçbir yerden başlamadılar ve hiçbir yere götürmediler.
Cross Lane çevresinde "Mothman"in görüldüğüne dair çeşitli söylentiler vardı ama biz başka bir soruşturmayla meşguldük ve onların izini sürmek için zamanımız olmadı.

Aralık 1966'da Point Pleasant'ı ilk ziyaret ettiğimizde, polisin ve yerel gazetelerin herhangi bir uçan daire raporu almadığını görünce şaşırmadık, ancak Ohio vadisinin yukarısında ve aşağısında binlerce insanın tüm yıl boyunca tanımlanamayan uçan cisimler gördüğünü çabucak keşfettik. ama onları bildirmek konusunda isteksizdiler. Aralarında bir polis memurunun karısının da bulunduğu bir grup tanık, 1966 yazında doğrudan Tiny'nin restoranının üzerinde uçan dairesel bir nesne görmüştü. Başka bir kadın, Mart 1966'da Point Pleasant lisesinin üzerinde asılı duran büyük bir metal disk gördüğünü iddia etti. Kimseye söylememişti çünkü kimsenin ona inanmayacağını biliyordu. Sadece nesneyi görmediğini, içinde bir kapının açık olduğunu ve bir adamın tamamen göründüğünü söyledi. Dar, gümüş rengi bir takım elbise giymişti ve uzun dalgalı saçları vardı.
Çoğu insan, Batı Virginia hakkında çarpık bir izlenime sahiptir. Point Pleasant, oldukça sanayileşmiş Ohio Vadisi'nin bir parçasıdır ve İncil Kuşağı'nın kenarındadır. Altı bin nüfusu yirmi iki kiliseyi destekliyor. Kasabanın kendisinde bar yok. Oradaki tanıkların çoğu çok dindar, iyi eğitimli, son model arabaları ve renkli televizyonları var. Dini inançları onları son derece dürüst tanıklar yapıyor.
1966 sonbaharından itibaren, gece gökyüzünde garip kristal beyaz ışık lekeleri belirirken, bölgedeki televizyonlar ve telefonlar çıldırmaya başladı. Bu ışıkların çoğu ağacın tepesinde hareket etti. Ayrıca, özellikle TNT Alanında, gün ışığında birçok garip dairesel nesne görüldü. 1967'nin sonunda, Vadi boyunca sorumlu tanıklar tarafından binden fazla UFO görüldüğü kaydedildi. TNT Alanının güneyindeki Camp Conley Yolu boyunca geçen arabalar anlaşılmaz bir şekilde durdu. Bazıları yepyeni olan televizyonlar ve radyolar sebepsiz yere aniden yandı. Mart-Nisan 1967'de, UFO gözlemleri inanılmaz bir zirveye ulaştı ve nesneler, sanki düzenli bir uçuş programını izliyormuş gibi her gece TNT Alanı üzerinde düşük seviyede belirdi. Binlerce insan bu yeni harikayı görmek için bölümü tekrar işgal etti.
Görevde olmayan bir polis memuru olan Harold "Sonny" Harmon, 1967 yılının Mart ayının başlarında bir gece, kasvetli, ışıksız cephanelik çöplüğünün etrafında gezinirken, aniden küçük bir göletin birkaç metre yukarısında asılı duran büyük, koyu eliptik bir şekil gördü.
Daha sonra, "Kesinlikle sağlam bir makineydi," diye açıkladı. “İçinde pencere gibi görünen şeyleri bile görebiliyordum. Dalgalara çarpan bir tekne gibi sallandı ve sonra ağaçların üzerinden sessizce süzülerek uzaklaştı.”
UFO aktivitesi artar gibi göründükçe, "Mothman" raporları azaldı. Ohio'lu bir adam, Mart 1967'de yağmurlu bir gecede, devasa kanatlı bir şeyin arabasını 33. Karayolu'na kadar takip ettiğini iddia etti ve iki kadın, 19 Mayıs 1967'de bir UFO'yla buluşmak üzere uçan bir "Mothman" gördüklerine yemin ettiler.
"Akşam 22:30 civarında Route 62 üzerindeki TNT Bölgesinin yanından geçiyorduk," dedi Brenda Stone, "yolun hemen dışındaki bir ağacın tepesindeki gölgeli bir formda iki parlak kırmızı ışık gördük. Aniden bu büyük kırmızı ışık belirdi ve ağaca yaklaştı ve şekil ona doğru yükseldi ve gözden kayboldu. Sonra büyük ışık kuzeye doğru hareket etti.”
Aynı gece bir grup tanık, parlak bir şekilde aydınlatılmış bir nesnenin Point Pleasant'taki Ohio River Ortaokulunun yanındaki bir tarlaya kısa bir süre düştüğünü gördüklerini bildirdi.
Bayan Hyre, bu raporların bazılarını Athens, Ohio, Messenger'da yayınlamaya başladıktan sonra, diğer tanıkların telefonlarına boğuldu. Tek bir "flap" haftasonunda beş yüze kadar çağrı ve rapor aldı. Açıkçası, bunların yalnızca çok küçük bir yüzdesini yayınlayabildi. 1967'nin sonunda, raporları takip etmeye çalışmaktan vazgeçti ve aldığı raporları nadiren yayınladı. Buna rağmen raporlar yağmaya devam etti.
2 Kasım 1967 günü öğleden kısa bir süre sonra Bayan Ralph Thomas, TNT Bölgesi'ndeki evinin dışında "gıcırdayan bir fan kayışı gibi" bir ses duydu. Verandasına çıktı ve daha sonra "bir insandan daha büyük, uzun gri bir figür" olarak tanımlayacağı şeyin komşu eskimo evleri arasında hızla hareket ettiğini gördü. Yürüyor gibi görünmüyordu, daha çok yerde kayıyor ya da süzülüyordu, dedi.

Adam ya da ayı olmadığından emindi. Av mevsimi olduğu için, aklı başında hiç kimse orada gri giymezdi, ama kırmızı bir av ceketi giyerdi.
Ohio Vadisi'ne sık sık yaptığımız ziyaretler sırasında, özellikle bölgedeki yüksek tepelerdeki evlerde birkaç poltergeist vakası ortaya çıkardık. Kilitli kapılar kendi kendine açılıp kapanıyordu. Gece geç saatlerde ıssız evlerin duvarlarında ve çatılarında garip gümbürtüler duyulacaktı. Bazı insanlar evlerinin içinde ağlayan bir bebek sesi duydu ve kaynağını bulamadı. TNT Bölgesi'nin güneyinde, Camp Conley Yolu'ndaki James Lilly ailesi (On Dördüncü Bölüm'de ele alınmıştır) 1967-68 boyunca o kadar çok poltergeist faaliyet yaşadı ki sonunda evlerini sattılar ve başka bir mahalleye taşındılar.
Bayan Hyre, UFO ve "Mothman" hikayelerinin basında yer almaya başlamasının ardından çok garip ziyaretçilerden oluşan uzun bir sıra aldı. Ocak 1967'nin başlarında, küçük bir adam içeri girdiğinde, İlçe Adliyesi'nin karşısındaki ofisinde geç saatlere kadar çalışıyordu. Daha sonra onun yaklaşık bir fit altı inç boyunda olduğunu ve kalın camlı gözlüklerle kaplı çok tuhaf gözleri olduğunu söyledi. Siyah saçları uzundu ve "bir kase saç kesimi gibi" kare şeklinde kesilmişti. Dışarısı yaklaşık 20° F olmasına rağmen kısa kollu mavi bir gömlek ve ince kumaştan mavi bir pantolon giymişti. Sağ eli sürekli cebindeydi.
Alçak, duraksayan bir sesle konuşarak ondan Welsh, West Virginia'nın tarifini istedi. İlk başta onun bir tür konuşma engeli olduğunu düşündü ve nedense onu korkuttu. "Yaklaştıkça yaklaşıyordu," dedi, "komik gözleri neredeyse hipnotik bir şekilde bana bakıyordu."
Paniğe kapıldı, gazetenin tiraj müdürünün bir telefon kampanyası üzerinde çalıştığı arka odaya koştu. Ona katıldı ve küçük adamla birlikte konuştular. "Batı Virginia hakkında bizden daha çok şey biliyor gibiydi," dedi.
Bir ara telefon çaldı ve o konuşurken küçük adam masasından bir tükenmez kalem aldı ve "sanki daha önce hiç kalem görmemiş gibi" hayretle ona baktı. Ona bir kalem verdi ve onu alırken yüksek sesle, garip bir şekilde güldüğünü söyledi. Sonra gecenin karanlığına koştu ve bir köşede gözden kayboldu.
İyi bir gazeteci olan Bayan Hyre daha sonra, küçük adamın tanımına uyan herhangi bir zihinsel engelli olup olmadığını öğrenmek için polise danıştı. yoktu.
Birkaç hafta sonra Bayan Hyre, aynı adamı tekrar gördüğünde ofisinin yakınında karşıdan karşıya geçiyordu. Onun kendisini izlediğini fark edince irkildi, aniden döndü ve aniden köşeyi dönen büyük siyah bir arabaya doğru koştu. Çok iri bir adam tarafından sürülüyordu. Küçük adam içine atladı ve hızla uzaklaştı.

15 Aralık 1967 akşamı saat 17:05'te, Point Pleasant'ı Ohio'ya bağlayan yedi yüz açıklıklı yol, Ohio Nehri'nin karanlık sularına kırk altı aracı taşıyarak yoğun saat trafiğiyle aniden çöktü. O gece Camp Conley Road'daki Lilly ailesi dikkatlerini televizyonları ile evlerinin arkasındaki ormanın üzerinde ağaçların tepesinde yarışan ürkütücü ışıklar arasında paylaştı. Toplamda on iki UFO saydılar, daha önce tek bir akşamda gördüklerinden daha fazla. O trajik gecede Point Pleasant'ta hiçbir UFO rapor edilmedi.
Silver Bridge'in çöküşü her yerde manşetlere taşındı ve kendi gazetenizde okuduğunuz haberlerin çoğu, Bayan Mary Hyre tarafından felaketin olduğu yerden sadece birkaç metre ötedeki ofisteki teleyazıya kaydedilmişti.
Şerif George Johnson ve küçük yardımcı grubu, takdire şayan bir sevk ve verimlilikle hareket ederek kasabaya giden yolları kapattı ve kurtarma operasyonları düzenledi. Bayan Hyre, ülkenin dört bir yanından yüzlerce haberci ve televizyon ekibi Point Pleasant'a akın ederken günlerce uykusuz kaldı. Yerel vatandaşlar korku ve şaşkınlıkla şaşkına döndüler ve o yıl Point Pleasant'ta Noel masalarının etrafında birçok boş sandalye vardı.
Noel haftası, dalgıçlar hala enkazda ceset ararken, beyaz bir vagon kasabaya girdi ve kısa boylu, koyu tenli bir adam Bayan Hyre'ın ofisine girdi. İnce siyah bir takım elbise giymişti, siyah bir kravat takmıştı ve çıkık elmacık kemikleri, dar gözleri ve tanımlanamayan aksanıyla Doğulu görünüyordu. Köprü felaketiyle ilgilenmiyordu ama UFO'larla ilgili endişelerini dile getiriyordu. Bayan Hyre, onunla vakit geçiremeyecek kadar meşguldü. Ona UFO kupürleriyle dolu dosya klasörünü verdi, ama o onlarla pek ilgilenmiyor gibiydi.

O gece New Haven'a gitti ve annesinin evinde Connie Carpenter'ı ziyaret etti. Daha sonra McDaniel'in evini işgal etti. Onunla tanışan insanların hepsi onun hakkında çok endişeliydi. Tanıklarla ayrı ayrı görüştüğümüzde hepsi onu tamamen aynı şekilde tarif ettiler ve hepsi de onun en çarpıcı özelliklerinden birinin aşırı uzun parmakları olduğundan bahsetti - o kadar uzun ki parmakları acayip görünüyordu.
Kendini Cambridge, Ohio'dan Jack Brown olarak tanıttı. Ancak Columbus, Ohio'dan bir muhabir, o oradayken McDaniel's'e uğradığında, Bay Brown'ın Columbus veya Cambridge'in nerede olduğunu bile bilmediği (aralarında sadece birkaç mil var) ortaya çıktı.
Ayrıca tüm tanıklar, onun UFO'lar veya "Mothman" ile hiç ilgilenmediğini, ancak sorularının çoğunu bu kitabın yazarının faaliyetleri ve nerede olduğuyla sınırladığını çabucak anladılar.
Bay Brown, "yaklaşık iki hafta içinde" Point Pleasant'a döneceğine söz verdi, ancak bir daha hiç görülmedi. Bay Brown kimdi ya da neydi? Bazı UFO meraklıları, onun gerçekten de dürüst Amerikan vergi mükellefleriyle anlamsız oyunlar oynayan bir CIA casusu olduğu sonucuna varabilir. Ancak özelliklerinin genel tanımından ve düzensiz davranışlarından, daha çok uçan dairelerden fırlayan yaramaz aptallardan birine benziyor.
Bay Brown, yazmış olduğumuz çeşitli dergi makalelerine duyduğu öfkeyi dile getirdi. "Onlar [UFO'lar] düşman değiller," diye defalarca homurdanmıştı.

Point Pleasant'a yaptığımız beş uzun ziyaretimiz sırasında yüzden fazla canavar tanığı ve ayrıca çok sayıda UFO gözlemcisi ile görüştük. "Mothman"ın olayların sadece küçük bir yüzdesinde temsil edildiğinden şüphelenmeye başladık. Görünüşe göre bir Abominable Swamp Slob da bölgede başıboş dolaşıyordu. Gerçek "Mothman"ın tanıkları yaratığın üzerinde hiç kol görmediler ve açıklamaları etkileyici bir şekilde tutarlıydı. Diğerleri tüylerle kaplı, geniş omuzlu, başsız dev bir şeye şaşırmışlardı.
Tüm "Mothman" vakalarının çoğunda, tanıklar yaratığa yalnızca kısa bir bakış atmayı başardılar. En göze çarpan özelliği, parlayan kırmızı gözleri gibi görünüyordu. Kendiliğinden ışık saçan gözler genellikle gerçek bir hayvandan çok parafiziksel bir varlığı akla getirir. Tanıkların yaklaşık yarısı, gizli veya aktif psişik yeteneklere sahip, doğru önsezilere, kehanet rüyalarına, duyu dışı algıya (ESP) vb. sahip olmaya yatkın kişiler gibi görünüyordu. gözler ve kuşkusuz onlardan korkmuşlardı. Gözler, yaratığın muazzam boyutundan daha ürkütücü görünüyordu. Bazı insanlar “Mothman”ın kahverengi olduğunu iddia ederken, çoğu kişi onu grimsi renkli olarak tanımlamıştır. Tüm tanıklar, uçuş sırasında kanatların çırpmadığı konusunda hemfikirdi. inanılmaz hızlarını daha da anlaşılmaz hale getiriyor. Yürüdüğünü görenler, penguen gibi ayaklarını sürüdüğünü veya "pala paytak paytak paytak paytak paytak paytak yürüdüğünü" söylediler. Kalkışını gördüğünü iddia edenler, helikopter gibi dimdik yükseldiğini söylediler.
Bildirilen boyutu göz önüne alındığında, üç metrelik kanat genişliği mantıklı değil. Normal büyüklükte bir adamın, süzülmek ve ağırlığını desteklemek için yirmi ila otuz fit genişliğinde kanatlara ihtiyacı olacaktır. Büyük kuşların çoğu havalanmak için koşarak başlamalıdır.
Tablo 1, bu İnanılmaz'ın bileşik bir açıklamasıdır.
Batı Virjinya'nın "Mothman"ının aşağıdaki karma açıklaması yüzden fazla görgü tanığının ifadesinden derlenmiştir:

1. BOY: Beş ila yedi fit arasında. Genellikle "bir boydan daha uzun" olarak tanımlanır.

   adam."
2. GENİŞLİK: Üstte geniş, aşağı doğru hafif konik. Her zaman "çok geniş, bir erkekten çok daha geniş" olarak tanımlandı.
3. KAPLAMA: Tanıklar, giysili mi yoksa deriyle kaplı mı olduğunu belirleyememiştir. Bazıları kahverengi olduğunu düşünse de, genellikle gri olarak tanımlanır. Bir tanık, gri kürkle kaplı olduğunu düşündü. Başkalarının gün ışığında görülmesi bunu doğrulamaz.
4. BAŞ: Arkadan bakıldığında başı yokmuş gibi görünür. Çok az tanık herhangi bir yüz gördüğünü bildirdi.
5. GÖZLER: Kendinden ışıklı, parlak kırmızı, yaklaşık iki ila üç inç çapında, birbirinden ayrı.

Tanıklar, gözlerin omuzların üst kısmına yakın bir yerde olduğunu söylüyor.
6. BACAKLAR: İnsana benzer. Hiçbir tanık ayakları tarif edemedi.
7. ARMS: Yok. Hiçbir tanık silah gördüğünü bildirmedi.
8. KANATLAR: Kullanılmadığında arkaya doğru katlayın. Kanat genişliğinin yaklaşık üç metre olduğu konusunda herkes hemfikir. Yarasa benzeri. Uçuş sırasında kanat çırpmayın.
9. TAŞIYICI: Hayvan insan gibi dik yürür. Ayı veya maymun gibi eğilmez. Ayaklarını sallayarak hareket ettirir. Bazıları "yuvarlandı" dedi.
10. SES: Fare gibi yüksek sesli gıcırtılar. Bir tanık, "gıcırdayan bir fan kayışı gibi" ses çıkardığını söyledi. İki tanık, yaratık tepeden uçarken mekanik bir uğultu duyduklarını ifade etti.
11. HIZ: Yetmiş ila yüz mil hızla hareket eden otomobillere ayak uydurduğu söyleniyor. Düz uçuşta çok az kuş bunu başarabilir. Pilot tanıklar, kanatlarını çırpmadan düz uçuşta en az yetmiş mil hızla gittiğini tahmin ettiler.

Anormal kuş hipotezi, Lowell, Ohio gözlemi ve Gelibolu'daki beş pilotun raporu tarafından güçlü bir şekilde desteklenmektedir. Ancak "Mothman" Ohio kuşu olsaydı, davranışı farklı olurdu. Ohio yaratıkları tanıkların varlığından özellikle rahatsız görünmüyorlardı, bu kadar yanıltıcı olmazdı. Dahası, dev bir kuştan başka bir şeye benzemeyen bir şey, dehşet yerine merak uyandırmaya daha yatkın olurdu. Ohio ya da Batı Virginia'da hiç kimsenin böyle bir kuşu görmemiş olması da şaşırtıcı. Ancak bunu Clendenin'deki mezar kazıcılarının yapmış olması da mümkündür.
Ancak bölgede iki olağandışı kuş yakalandı. Aralık 1966'nın sonlarında, nadir bir Kuzey Kutbu kar baykuşu, Batı Virginia'daki Gallipolis Feribotu'nda bir çiftçi tarafından vuruldu. Bu iki fit uzunluğundaydı ve beş fit kanat açıklığına sahipti. "Mothman" tanıkları baykuşa bakmak için çiftçiye yöneldiler ve hepsi baykuşun gördüklerine hiçbir şekilde benzemediğini beyan ettiler.
Temmuz 1967'de başka bir nadir kuş ortaya çıktı. Bu bir hindi akbabasıydı ve bir ayak boyundaydı. Batı Virginia, New Haven yakınlarında bir grup çocuk tarafından bulundu. "Mothman" tanıkları yine baktı ve başlarını salladı.
"Mothman" olduğu iddia edilen birkaç tanığın baykuşları "Mothman" ile karıştırdığından şüpheleniyoruz. Kasım 1967'de bir gece geç saatlerde TNT Bölgesi'nden geçerken, yolun yanında aniden kocaman bir baykuş kanat çırptığında biz de irkildik. O kadar büyüktü ki pençelerinde yetişkin bir tavşan taşıyordu. Belki de benzer bir baykuş, gençlerle dolu bir arabanın önünde birdenbire çırpınırsa, onu daha büyük ve daha dramatik bir şeyle karıştırabilirler.
Tablo 19.1'de daha sorumlu "Mothman" gözlemlerinden yirmi altı tanesini özetledik. Bu durumların birçoğunun tüm ayrıntıları ana metinde yer almaktadır. ASS ve UFO'larımız gibi, "Mothman" da kesinlikle kuş benzeri olmayan bir alışkanlık olan otomobillerin peşinden gitmekten özel bir zevk aldı.

Ayrıca başka bir olasılığı da dikkatlice araştırıyoruz - ayılar. Mason County'de ayıların nadiren görüldüğünü öğrendik, ancak Kasım 1966'da Bay Cecil Lucas, tarlasındaki bir yağ pompasının etrafını koklayan ayı benzeri üç yaratık gördü. Çiftliği Ohio kıyılarında, Route 62'nin hemen dışında bulunuyor. Araştırmak için evinden çıktığında, koyu renkli, kıllı şekiller dimdik nehre doğru koştu ve çalılıkların arasında kayboldu. Bölgede daha önce veya o zamandan beri hiç kimse ayı görmemişti.
Mahallede İğrenç Bataklık Slobları varsa, sonunda onların daha iyi tanımlarını alacağımızı varsayarak, herhangi bir teori veya spekülasyondan bahsetmekten özenle kaçındık. Önsezimiz doğruydu. 1968 yılı boyunca Bayan Hyre, parlak gözleri olan uzun tüylü yaratıklara dair bir dizi rapor aldı. Bu yaratıklar Lovers' Lanes'te park etmiş arabalara yaklaştılar veya arka yollarda araçların önüne geçtiler. Dik durdular, 1,80 metre boyundaydılar ve genellikle kollarını uzattıkları veya kollarını yukarı doğrulttukları bildirildi. Görünüşe göre bu raporların çoğu Jerrico Road adında bir yerdi. Bayan Hyre bunlardan çok azını yayınladı.
1968-69'da birkaç ender durumda kanatlı bir dev de görüldü. Eylül 1968'de, Amerika Birleşik Devletleri'nin kuzeydoğusunda büyük ama çok az duyurulan bir UFO "flap" vardı. Kanada sınırının ötesinde, 15 Eylül'den itibaren birkaç UFO inişi ve "küçük adam" raporları vardı. O gece Point

Pleasant'ta kıyamet koptu. Şerifin ofisi telefon görüşmeleriyle doluydu ve Bayan Hyre o hafta sonu beş yüz kişinin olağandışı bir şey gördüğünü tahmin etti. 18 Eylül 1968'de Messenger'da yayınladığı hikayeden bir bölüm:

> Üç genç erkek, TNT Alanında bir nesne gördü ve nesnenin kendilerine odaklanan beyaz ışığının o kadar parlak olduğunu ve ona bakamayacaklarını söylediler. "Yuvarlak nesne" yaklaşık üç yüz fit uzunluğundaydı.
> Bir keresinde Jerrico Yolu'ndaki tepenin üzerinde belirdi. Tanıklar, uzun ve kısa çatalları olduğunu bildirdi.
> Aynı bölgede önce hızlı, sonra yavaş uçan bir cisim vardı. Yeşil, kırmızı ve beyaz ışıklar göstererek havada asılı kalırdı. Timmie Clendenin ve Johnny Love Ordnance School'da parlak bir ışık gördüklerini söylediler. Araştırmaya gittiklerinde "havalandı". Onu 2. Yol'a kadar kovaladılar. Nesneyi gören hiç kimse herhangi bir kanat tespit etmedi. Bazı kişiler, bir uçak veya helikopterinkine benzer bir uğultu sesi duydu.
> Bir kişi, işinden eve giderken nesnenin arabasının üzerinde kaldığını söyledi. Bir Letart adamı, nesnenin oradaki alanı otuz beş dakika boyunca daire içine aldığını bildirdi.
> Thomas Ridge'deki insanlar, o bölgede otuz dakika veya daha fazla kaldığını ve yerdeki son derece parlak bir ışıldak kullanarak alanı çevrelediğini söyledi.
> Birçok kişi ilk başta, inecek bir yer bulmaya çalışan bir pilotun başının belada olduğunu düşündü, ancak Mason County havaalanı aydınlatıldı. Nesne üzerinden birkaç kez geçti.
> Bir genç, son zamanlarda tanımlayamadığı "büyük bir şey" gördüğünü söyledi. TNT Bölgesi'nde olduğunu söyledi. Bir virajı döndü ve kıyıda yaklaşık 1,80 boyunda bir yaratık gördü. Beyazdı ve kırmızı gözleri vardı. Arabasını durdurduğunu ama yaratığın koştuğunu söyledi. Diğerleri bölgede benzer yaratıklar gördüklerini bildirdi.

Point Pleasant, West Virginia, tipik bir "pencere" alanıdır. Amerika Birleşik Devletleri'nde, her biri uzun süreler boyunca devam eden UFO faaliyetleri, tuhaf canavarlar ve olağandışı kişilerin gizemli gelişleri ve gidişleri ile işaretlenmiş yüzlercesi daha var. Eski, köhne Gümüş Köprü'nün çöküşünü uçan dairelere veya "Siyah Giyen Adamlar"a bağlamak tamamen yanlıştır. Ancak, felaketin olduğu gece TNT Bölgesi'ndeki yoğun UFO faaliyeti, bazı somut olmayan ilişkilere işaret ediyor.
Amerika Birleşik Devletleri'ndeki diğer birkaç "pencerede" derinlemesine araştırmalarımız, Point Pleasant'ta bulduğumuz şeylere benzer tezahürleri ve fenomenleri ortaya çıkardı. Uçan daireler geldiklerinde yanlarında garip görünmez güçler, gece ürkütücü çığlıklar ve ışık saçan hayaletler getirirler.
Kanatlı "Mothman" arkasında hiçbir ayak izi, pislik veya başka fiziksel kanıt bırakmadı. Bulunan herhangi bir türden tek iz, o dev köpek izleriydi. Dünyadaki diğer canavar sitelerinde benzer izler bulundu. [Vaka 24, Bölüm 10'u yeniden inceleyin.]
Point Pleasant'taki insanlar 1969 boyunca canavarları ve UFO'ları görmeye devam ettiler, ancak Bayan Hyre raporlarının çok azını yayınladı. Nisan 1969'da bir sabah Bay Ernest Adkins, West Virginia, New Haven yakınlarındaki bir çiftlikteki evinden çıktı ve on bir haftalık beagle yavrusunu bahçesinde ölü buldu. Adkins, "Köpeğin bir kavgada öldüğüne dair hiçbir kanıt yoktu" dedi. "Ama yan tarafında büyük, çok düzgün bir delik vardı ve hayvanın kalbi vücudunun dışında yatıyordu. Sanki bir şey onu çiğnemiş gibi görünüyordu. Cesedinde başka iz yoktu."

Bilinen hiçbir hayvan, karkas üzerinde başka izler bırakmadan bir köpeğin kalbini sökemez ve çıkaramaz. Ve böyle bir şeye teşebbüs eden herhangi bir hayvan, kesinlikle köpeğin kalbini veya bir kısmını yemiştir.

Point Pleasant'taki durumu insani olarak mümkün olduğu kadar kapsamlı ve dikkatli bir şekilde araştırdık. Ancak tüm görüşmelerimizden ve tüm deneyimlerimizden sonra hala temel, rahatsız edici soruyla baş başa kalıyorduk: Batı Virginia'da gerçekten başıboş olan ne?

TABLO 19.1

26 "Mothman" Görülme Batı Virginia 1966-1967

Tarih	*tanıklar*	*yerel ayar*	*Açıklama*
1 Eylül 1966	Birkaç yetişkin	Scott, bayan.	Alçak irtifada manevra yapan insan şeklindeki nesne
1 Kasım 1966	Ulusal Muhafız	Cephanelik, Camp Conley Rd., Point Pleasant	Ağacın dalı üzerinde büyük, kahverengi insan şeklinde bir
12 Kasım 1966	5 erkek yetişkin	Clendenin, W yakınlarındaki mezarlık.	Uçan, kahverengi insan-Va şeklinde bir nesne.
15 Kasım 1966	2 evli çift	TNT Bölgesi, eski enerji santralinin yakınında, Point Pleasant, W. Va.	Büyük gri insan biçimli bitki, parlak kırmızı gözlü yaratık, 10' kanat açıklığı. Takip edilen tanıkların arabası.
16 Kasım 1966	3 yetişkin, 3 çocuk	TNT Alanı, "igloos" yakınında	Parlayan kırmızı gözleri olan uzun boylu, grimsi yaratık.
17 Kasım 1966	genç çocuk	Route 7, Cheshire, Ohio yakınlarında	Kırmızı gözlü ve 10' kanat açıklığına sahip gri insan biçimli yaratık, tanık arabasını takip etti.
18 Kasım 1966	2 itfaiyeci	TNT Alanı	Kırmızı gözlü dev kanatlı yaratık.
20 Kasım 1966	6 genç	Campbells Creek, W. Va.	Kırmızı gözlü, insan boyutunda gri yaratık.
24 Kasım 1966	2 yetişkin, 2 çocuk	Hoş Nokta	Kırmızı gözlü dev uçan yaratık.
25 Kasım 1966	Erkek yetişkin	TNT Alanından geçen karayolu	Kırmızı gözleri ve 10 'kanat açıklığı olan gri adam benzeri varlık.
26 Kasım 1966	2 erkek yetişkin, 2 çocuk	Lowell, Ohio	Kırmızımsı başlı dört dev kahverengi ve gri kuş. 5' boyunda, 10' kanat açıklığı.
26 Kasım 1966	Ev hanımı	Albans, W. Va.	Çimenlerin üzerinde duran, bir adamdan daha uzun, kırmızı gözlü gri yaratık.
27 Kasım 1966	genç kız	Mason, W. Va.	Uzun boylu, gri adam şeklindeki varlık 10' kanat açıklığı ve kırmızı gözler.
27 Kasım 1966	2 genç kız	Albans, W. Va.	Yedi fit uzunluğundaki gri yaratıklar (yaya olan) tanıkların peşine düştü.
4 Aralık 1966	5 pilot	Gelibolu, Ohio, havaalanı	Dev "kuş" ilk başta uçak gibi göründü. Uzun boyun bildirildi. Tahmini hız: 70 mil.
6 Aralık 1966	postacı	Mayscille, Ky.	Uçan dev kuş benzeri yaratık.
6 Aralık 1966	2 yetişkin	TNT Alanı	Parlayan kırmızı gözleri olan dev gri adam benzeri figür.
7 Aralık 1966	4 yetişkin kadın	Rota 33, Ohio	Parlayan kırmızı gözleri olan kahverengimsi-gümüş insan şeklinde uçan yaratık.
8 Aralık 1966	2 yetişkin kadın	Rota 35, W. Va.	Tepenin üzerinde gölgeli bir figür, iki parlak kırmızı göz.

11 Aralık 1966	1 yetişkin erkek, 1	TNT Alanı	İnsan biçimli figür, gri, büyük bir hızla tepeden uçmak.
11 Aralık 1966	yetişkin kadın	Rota 35, W. Va.	Büyük gri yaratık parlayan kırmızı gözler, arabanın yanından uçtu.
11 Ocak 1967	Ev hanımı	Hoş Nokta	Kanatlı olmak kadar büyük küçük uçak Route 62 üzerinde alçaktan uçtu.
12 Mart 1967	1 yetişkin kadın	Letart Şelaleleri, Ohio	Büyük beyaz uçan uzun saç, 10' kanat açıklığı, doğrudan arabanın önünden
19 Mayıs 1967	1 yetişkin kadın	TNT Alanı	geçti. Parlayan uçan yaratık kırmızı gözler havada asılı duran parlak nesneye yaklaştı ve gözden kayboldu.
2 Kasım 1967	yetişkin kadın	TNT Alanı	Devasa gri adam benzeri figür alan boyunca zemin seviyesinde hızla süzülüyor.
Kasım ?, 1967	4 yetişkin erkek	Şef Cornstalk Park, W, Va.	Tanıklar iddia ediyor avlanırken kırmızı gözlü dev bir gri figürle karşılaştı. O kadar korkmuşlardı ki tüfeklerini kaldırmayı hiç düşünmediler.

YİRMİ

TANIMLANMAYAN YÜZME NESNELERİ

Okyanusların dibinde ve hatta dünyanın her yerindeki sakin göllerde ve akarsularda bir şeyler oluyor. Suyun üstünde ve derinliklerinde sıklıkla garip nesneler ve yaratıklar gözlemlenmiştir. Amerika Birleşik Devletleri hükümeti, bu gözlemleri artık göklerimizde rutin olarak görülen uçan daire görünümlerinden çok daha fazla ciddiye alıyor. Ocak 1969'da Donanma, NR-1 adlı çok gizli bir nükleer denizaltının varlığını ortaya çıkardı. Yaklaşık 100 milyon dolara mal oldu ve yedi kişilik bir mürettebat taşıyor. Geleneksel bir nükleer denizaltı, yüzden fazla mürettebat taşır. Neden 100 milyon dolar değerinde yedi kişilik bir denizaltıya ihtiyacımız var? Donanma, "okyanus tabanının ticari ve askeri olanaklarını keşfetmek" diyor.

NR-1, çok çeşitli su altı ışıkları, televizyon ve sinema kameraları ve mekanik kollar da dahil olmak üzere çok sayıda diğer uzay çağı aygıtıyla donatılmıştır. Denizaltı, iki bin fit derinliğe kadar çalışabilir. Başlangıçta sadece 30 milyon dolara mal olması gerekiyordu, ancak sonunda denizaltının kendisinin inşa edilmesinin 65.5 milyon dolara mal olduğu ortaya çıktı. 11,8 milyon dolar daha "araştırma ve geliştirmeye" gitti. Ve bu TV kameraları ve mekanik kollar 19.9 milyon dolara ulaştı. Sonra tüm proje "Çok Gizli" olarak sınıflandırıldı ve yalnızca yedi adamın oralarda bir yerde atla dolaştığını, okyanusun dibini araştırdığını ve orada yaşayan garip yaratıkların fotoğraflarını çektiğini varsayabiliriz. Bilinmeyen başka süper denizaltıları arıyor olmaları bile mümkündür.

1960'lar boyunca çok sayıda oşinografik keşif, enstrümanlarında kafa karıştırıcı su altı anormallikleri tespit etti. Bilinen tüm denizaltılardan daha büyük parıldayan metalik nesneler, deniz ve hava yoluyla kapsamlı, sonuçsuz askeri aramalara ilham vererek Avustralya ve Güney Amerika kıyılarında su yüzüne çıktı. Sonar tarafından yakalanan su altı nesnelerinden bazıları, bilinen herhangi bir balık veya insan yapımı denizaltı için çok hızlı, imkansız hızlarda hareket ediyordu.

Artık ay hakkında Atlantik Okyanusu hakkında bildiklerimizden daha fazlasını biliyoruz. Bu gezegenin beşte dördü su ve biz onun yalnızca çok küçük bir bölümünü keşfedip haritasını çıkardık. Hepimizin bildiği gibi, okyanus, bilimkurgu yazarlarımızın hayal gücünü gölgede bırakacak boyut ve yapıdaki son derece karmaşık canlı organizmalarla dolu olabilir. "Kayıp Atlantis"ten kurtulanların okyanusun dibindeki muhteşem şehirlerde yaşadıklarına gerçekten inanan küçük bir UFO tarikatı bile var.

Atlantis'in varlığı tartışmalı olmaya devam edecek, ancak okyanusun derinliklerinde garip mekanik nesneler ve hayvan formları olduğunu biliyoruz. Eltanin oşinografi gemisiyle ilgili bilim adamları, 1964'te Horn Burnu'nun batısında bir dizi keşif gezisinde dibe özel bir kamera gönderdiler ve 13.500 fit derinlikte, bugüne kadar açıklanamayan tuhaf bir teknoloji parçasını fotoğrafladılar. Çubuklar veya antenler çıkıntı yapan karmaşık görünüşlü bir makineydi. Kaşiflerden biri olan Dr. Thomas Hopkins, "O şeyin insan yapımı olduğunu söylemek istemem," dedi, "çünkü bu, onun oraya nasıl ulaşacağı sorununu gündeme getiriyor!"

Benzer kameralarla donatılmış diğer keşif gezileri, okyanus tabanındaki balçıkta dev üç parmaklı ayak izlerini fotoğrafladı. Büyük ve bilinmeyen bir şey, neredeyse tamamen fark edilmeden orada geziniyor gibi görünüyor.

Gelişmiş bir sonar biçimi olan ve okyanus yatağının haritasını çıkarmak için kullanılan Simrad olarak bilinen, sözde kusursuz bir alet geliştirdik. 1969'un başlarında M/V Mylark, Alaska açıklarında Raspberry Boğazı'nda seyrederken, Simrad cihazının ekranı şaşırtıcı bir görüntü oluşturdu. Teknenin elli beş kulaç (yaklaşık üç yüz fit) altında bir yerde, altmış metre uzunluğunda, kabaca soyu tükenmiş bir dinozor şeklinde bir yaratık hareket ediyordu. Elektronik uzmanları ekipmanı kontrol etti ve onda yanlış bir şey bulamadı. Bilim adamları dehşet içinde omuz silkmek zorunda kaldılar; nesne veya hayvan gerçek olmalıdır. Ama neydi? Buna bir cevap vermemiz uzun zaman alabilir.

Arjantin, Brezilya ve Venezüella yerlileri, gizemli denizaltılar için sinir bozucu aramalara sık sık çağrıldı. [Britain's Flying Saucer Review (FSR) birkaç yayın yaptı

bu gizemli denizaltı nesneleri hakkında iyi belgelenmiş makaleler. İşte kısmi bir liste: "Arjantin Gemisi Mürettebatı Bakınız Denizaltı UFO" Oscar A. Galindez, FRS Mart/Nis. 1968; "UFO'lar ve Deniz Hakkında Daha Fazla Bilgi" yazan Antonio Ribera, FSR Kasım/Aralık. 1965; "UFO'lar ve İskoç Denizleri", WS Robertson, FSR, Mayıs/Haziran 1965; "UFO'lar ve Deniz", Antonio Ribera, FSR, Kasım/Aralık. 1964; "Arjantin 1962", Gordon Creighton, FSR, Temmuz/Ağustos. 1964.] Aynı tür tanımlanamayan gemiler, Avustralya ve Yeni Zelanda yakınlarında ortaya çıktı ve bunların bilinen herhangi bir Amerikan veya Sovyet denizaltısı olduğunu tespit edemeyen uzman tanıkları şaşırttı. 12 Ocak 1965'te, bir DC3 pilotu, Yeni Zelanda'nın Helensville yakınlarındaki sığ bir limanda garip, uzun bir nesne gördü. İlk başta karaya vuran gri-beyaz bir balina olduğunu düşünerek daha yakından bakmak için aşağı indi. Ama ona yaklaştığında bunun bir çeşit metalik yapı olduğunu fark etti. İşte açıklaması:

1. Mükemmel bir şekilde aerodinamik ve simetrik bir şekle sahipti.
2. Harici kontrol yüzeyleri veya çıkıntıları yoktu.
3. Metalik görünüyordu ve üstte, burundan ölçüldüğünde vücudun tam ortasında olmayan, aerodinamik şekilli bir kapak izlenimi vardı.
4. Halicin dibinde duruyordu ve aerodinamik şeklin önerdiği gibi güneye doğru ilerliyordu.
5. Şekli normal bir denizaltınınki değildi.
6. Uzunluğu tahminen yüz fitti ve en geniş yerinde on beş fit çapındaydı.
7. Nesne, en fazla otuz fit suda duruyordu ve araç çok net bir şekilde tanımlanmıştı.

Donanma yetkilileri, halice erişilemediği için nesnenin geleneksel bir denizaltı olamayacağını söylediler.
Spaceview dergisinde (Şubat/Mart 1966) yazan Bay HJ Hinfelaar, Yeni Zelanda sularında bu esrarengiz denizaltı olmayan diğer birkaç gözlemin ana hatlarını çizdi. İki balıkçı, RD Hanning ve WJ Johnson, 13 Kasım 1965 günü saat 11:30'da Yeni Zelanda'nın güneyindeki Bugged Adaları'nın birkaç yüz metre açığında bunlardan birini gördüklerini söylediler. tekneleri Eleoneai'den üç yüz yarda uzaktaydı ve "konik yapısı" suyun yaklaşık on beş fit yukarısındaydı. Hiçbir periskop, korkuluk veya diğer geleneksel konfigürasyon görünmüyordu. Birkaç saniye sonra su çalkalanmaya başladı ve şey gözden kayboldu. Tanıklar görev bilinciyle bu olayı donanma yetkililerine bildirdiler. Deniz Kuvvetleri Komutan Yardımcısı daha sonra, "Ne olursa olsun, nesnenin bir denizaltı olması pek olası değildi, çünkü kayaların olduğu, kesin bir denizaltı tehlikesi olan bir bölgede faaliyet gösteriyor olabilirdi. Ayrıca herhangi bir denizaltının o bölgede bulunmasının mantıklı bir nedeni de yoktu."
Sovyet ve Birleşik Devletler denizaltıları, uluslararası hukuka dikkatle uyar. Tarafsız ülkelerin egemen sularını işgal etmeleri muhtemel değildir ve kesinlikle kalabalık limanlara gizlice girip dikkat çekmezler ve büyük denizaltı avlarına konu olmazlar. Yine de, geçtiğimiz birkaç yılda, gizemli denizaltıların bu tür cüretkar manevralara giriştiği ve Güney Amerika ülkelerinin tüm donanmaları tarafından avlandığı birkaç olay oldu. Bu vakaların birçoğunda, bu donanmalar, denizaltını bir koyda veya limanda tuzağa düşürdüklerine ve göründüğü kadar gizemli bir şekilde erimesine ikna oldular.
Reuters'e göre Eylül 1969'un başlarında, İsveç donanması "Stockholm takımadalarının yasak bir bölgesinde görülen gizemli bir denizaltını" avlamaya çağrıldı. Muhripler ve sahil güvenlik gemileri, tamamen kapana kısılmış bir şey olduğuna inanarak bölgeyi kapattı. Her neyse, kaçtı.
İskandinav suları, 1970'ler ve 80'ler boyunca hayalet denizaltıların gözde uğrak yeri haline geldi. Kasım 1972'de Norveç donanması, Sognefjord'un iç kısımlarında tanımlanamayan bir denizaltını köşeye sıkıştırdığında ve onu birkaç gün süren bir "savaşta" yüzeye çıkarmaya çalıştığında, Norveç hükümeti ciddi bir krizle karşı karşıya kaldı. Tanımlanamayan helikopterler bölgede dolaştı ve ardından Norveç filosundaki tüm elektrikli ekipman gizemli bir şekilde arızalandı ve denizaltı fiyorttan kaçtı. Olay iki hafta boyunca Avrupa basınına manşet oldu ve Norveç hükümeti neredeyse istifa etmek zorunda kaldı.
Takip eden yıllarda, denizaltılar her yıl İsveç ve Norveç fiyortlarına geri döndüler, genellikle ilk kez Haziran ayında ortaya çıktılar ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir yerlerde yüzeye çıkıp her iki

ülkenin donanmalarını çılgına çevirmek için genellikle 24 Haziran'ı seçtiler. . Küçük Finlandiya da su altı müdahillerinden nasibini aldı. Aynı zamanda, hava koşullarının sıradan uçakların çalışmasını zorlaştırdığı düşman Kuzey Kutup Dairesi'nde sık sık işaretsiz siyah helikopterler görüldü.
Daha yaşlı İsveçliler hayalet gemilere ve uçaklara aşinaydı çünkü bir şey ya da birileri 1930'da kuzey İskandinavya'yı işgal etmeye başladı. Hem uçaklar hem de tekneler, 1930'dan 1936'ya kadar seyrek nüfuslu Kuzey Kutup Dairesi bölgesinin üzerinde büyük bir düzenlilikle göründü. o zamanın bilinen uçakları için imkansız olan başarılar sergilediler. İsveç ve Norveç gazeteleri onların içki kaçakçısı olduklarına dair spekülasyon yaptı (içki satışı her iki ülkede de sıkı bir şekilde kontrol ediliyor), eski bilge New York Times onların Japonlar tarafından yönetildiğine karar verdi! Sovyetler Birliği'nin kuzey kesimlerinde benzer gemiler görülüyordu ve bu öyle bir paranoyayı tetikliyordu ki, Sovyet hava kuvvetlerinin büyük bir kısmı, istenmeyen ziyaretçilerle başa çıkmak için nafile bir çabayla 1936'da Kola Yarımadası'na taşındı.
2. Dünya Savaşı sırasında işler nispeten sakindi, ancak Almanya'nın teslim olmasından aylar sonra İskandinavya "hayalet roketler" tarafından yeniden ziyaret edildi. 1946 yılı boyunca binlerce insan gökyüzünde uçuşan silindirik nesneler gördüğünü bildirdi. Rusların bazı Alman roket bilim adamlarını ele geçirdiğinden ve tarafsız İsveç'e test roketleri fırlattığından şüpheleniliyordu.
Bu arada, denizaltılar, bilinen hiçbir denizaltının olmaması gereken yerlerde dünyanın her yerinde ortaya çıkıyordu. Gazeteler, denizaltılar yakıt, yiyecek vb. Bunlardan bazılarının okyanustan çıktığı ve uçaklar gibi gökyüzüne yükseldiği bildirildi. Gemilerimize asla saldırmadıkları için, deniz kaptanları, nesnelerin bizim geliştirmiş olmamız gereken çok gizli “uçan denizaltılar” olduğunu varsaydılar ve mürettebatını gördükleri konusunda sessiz kalmaları konusunda uyardılar.
1976'da soğuk fiyortlarda o kadar çok hayalet denizaltı görüldü ki, durumu ilk elden araştırmak için arktik'e özel bir gezi yaptık. Herhangi bir denizaltı yakalamadık ama tüyler ürpertici deneyimler yaşadık. Büyük bir sivil denizaltı avcısı grubu türemişti ve doğrudan James Bond'un sayfalarından fırlamış karanlık bir hayali casusluk dünyasında yaşıyorlardı. İşleri daha da karmaşık hale getirmek için, CIA kuzey Norveç'te bir hava üssü işletiyor ve o uzak noktadan Rusya'ya U-2 casus uçakları gönderiyordu. Etkilenen bölgelerde seyrek olarak yerleşim vardı ve herhangi bir ülkeden herhangi bir denizaltının fiyortları gezme zahmetine girmesi mantıklı değildi.
İsveçli yetkililer, 1970'lerin sonundaki bu izinsiz girişler için açıkça Sovyetler Birliği'ni suçluyorlardı. Sovyetler defalarca herhangi bir sorumluluğu reddetmesine rağmen iki ülke arasında gerilim arttı. 27 Ekim 1981'de, bir Sovyet denizaltısı İsveç'in güneyindeki önemli bir deniz üssünün yakınında, Torumskar'da karaya oturduğunda fan vuruldu!
İsveçliler apoplektikti ve Ruslar sefil bir şekilde özür diliyordu. Sovyet komutanı, tüm elektronik teçhizatının hatalı olduğunu iddia etti. Avrupalılar rahat bir nefes aldı. Hayalet denizaltıların gizemi sonunda çözüldü ya da onlar öyle düşündü. [İsveç Sularında Sovyet Denizaltı Operasyonlarına bakın, Milton Leitenberg, 1987, The Center for Strategic and International Studies, Washington, DC tarafından yayınlandı]
Yine de denizaltılar fiyortlarda görünmeye devam ettiğinde Forteans pek şaşırmadı. Sovyetler, masumiyetlerinin kanıtı olarak kendi sularında meydana gelen doksandan fazla olayı içeren uzun bir liste yayınladı. CIA'in (yine o adamların) kendilerine ait, özel eğitimli personelden oluşan ve ara sıra önemli siyasi sığınmacıları yakalamak için Rus nehirlerine sızan üç nükleer enerjili denizaltısı olduğu herkesçe bilinir hale geldi.
Çoğu okuyucu, denizaltıların mümkün olduğunca az gürültü yapacak şekilde tasarlandığının farkındadır, çünkü ses su altında çok uzaklara gider ve sonar ve diğer modern cihazlar tarafından kolayca alınabilir. Suyun içinden geçerken neredeyse hiç ses çıkarmayan pervaneler geliştirmek için milyonlar harcadık. Artık, tıpkı bizim "akıllı" roketlerimizin bir uçağı takip edip havaya uçurabilmesi gibi, denizaltıları izleyip yok edecek şekilde donatılmış özel torpidolarımız olduğunu da biliyor olabilirsiniz.
Yine de, aşağıda korkunç bir gürültü çıkarması gereken bir şey var gibi görünüyor. Traktörlü bir denizaltı, bir tankınkiler gibi ilerliyor, görünüşe göre deniz dibinde sürülebiliyor, giderken takırdıyor. Bu gizemli şeylerden birinin izleri 1982'de İsveç'teki Harsfjord'un dibinde bulundu. (Bu arada, bu fiyortlardan bazıları altı yüz fit kadar derindir.) traktörler çaprazlama geçmişti.”

Dünyanın diğer tarafında, Ağustos 1983'te Japonlar, Tsugaru Boğazı'nın yatağının benzer izlerle kaplı olduğunu keşfettiler.
Nerede olurlarsa olsunlar, bu olaylar için Sovyetler suçlanmaya devam etti. Rus yetkililer her şeyi inkar etmeye devam etti. Alt görüşler aslında 1980'ler boyunca arttı. İsveç ve Norveç donanmaları, fiyortları derinlik bombalarıyla doldurarak ve en ufak bir provokasyonda o "akıllı" torpidoları ateşleyerek ellerindeki her şeyi aramaya attılar. Ama denizaltılar hep kaçtı.
1991'de Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından İsveç Başkomutanı Bengt Gustafsson bir basın toplantısı düzenleyerek USO gizeminin sona erdiğini duyurdu. Sovyet donanması fiilen sökülmüş ve kuru havuzdaydı. Rus yetkililer tüm dosyalarını açmıştı ve denizaltında komik bir olay olduğuna dair hiçbir kayıt yoktu. Dava kapandı... güya.
Böylece, doğal olarak, 1992, USO gözlemleri için şimdiye kadarki en büyük yıl oldu. Periskoplar ve kontrol kuleleri her yerde ortaya çıktı. Bir denizaltı, İsveç filosunun ortasında manevra yapmak için cesurca su yüzüne çıktı! Havringe deniz fenerinin yakınındaki bir denizaltına "akıllı" bir torpido (her biri üç milyon krona mal oluyor) ateşlendi. Sadece patlamakla kalmadı, ortadan da kayboldu! Muhtemelen hala onu arıyorlardır. Derinlik bombaları birkaç yerde düşürüldü ve hiçbir etkisi olmadı.
Sovyetler artık olası şüpheliler olmadığından, askeri teorisyenler UFOlojinin asla-asla diyarına düşüyor. Sınırsız fonları, gizli üsleri ve anlaşılmaz amaçları olan gizli bir istihbarat örgütü şimdi suçlanıyor. Yıllar boyunca toplanan tüm verilerden, en az yirmi iki denizaltının yanı sıra paletli su altı araçlarının ve tüm bunları kıraçta çalıştırmak için yedi yüz ila bin adam arasında olduğunu biliyoruz. Kuzey Kutup Dairesi'nin kuzeyindeki oldukça önemsiz bölgelerde şiddetli soğuk. Neyin peşindeler? Onlar tüm dünyaya yayılan başka bir lanet mi?
Artık tanımlanamayan uçan cisimlerin gökyüzünden göllere, nehirlere ve okyanuslara dalmak için fırladığına dair binlerce rapor var. Bu olayların çoğu, düşen uçaklar için büyük aramalara yol açtı, ancak istisnasız olarak, batık nesnenin hiçbir izi bulunamadı. Tipik bir durumda, tanıklar büyük, parlak bir şekilde aydınlatılmış bir nesnenin aniden suya düştüğünü görürdü - çoğu zaman bir sıçrama bile olmadan. Sayısız örnekte, büyük insan kalabalıkları bu olguyu gözlemlemiştir. Daha da tuhafı, fenomenin kendini aynı noktada tekrar etme alışkanlığı vardır. Meteorlar ve diğer doğal nesneler bu kadar seçici olmazdı ve olamazdı.
Canavarların musallat olduğu Nova Scotia, yıllar boyunca bu gözlemlerin uzun bir sırasını üretti. Eylül 1967'de Nova Scotia çevresinde tuhaf hava ışıklarının sayısız görülmesi, 4 Ekim Çarşamba günü, Shag Limanı çevresindeki tanıkların bir grup yanıp sönen ışığın alçaldığını ve suya çarptığını gördüklerinde doruğa ulaşmış gibiydi. Karanlık sularda ışıklardan birinin parlamasını izlemek için sahil boyunca bir kalabalık toplandı. Kanada Kraliyet Atlı Polisi üyeleri olay yerine geldi ve ışığı kendileri gördü.
Memur Ron O'Brien, Halifax Mail-Star'dan bir muhabire, "Suya çarptıktan sonra olay yerine çağrıldık," dedi. "Kıyıdan yaklaşık yarım mil açıkta suda yüzen bir ışık gördüm."
Sözde biraz kurtarma yapmak için tekneler gönderildi, ancak buldukları tek şey, yaklaşık seksen fit genişliğinde bir köpük yaması ve köpüren bir su parçasıydı. Kaptan Bradford Shand, renginin sarımsı olduğunu ve daha önce hiç böyle bir şey görmediğini söyledi. Diğer tanıklar ortaya çıktı ve bir dizi ışık taşıyan altmış fit uzunluğunda karanlık bir nesnenin suyun yüzeyine çarptığını, birkaç dakika yüzdüğünü ve sonra gözden kaybolduğunu gördüklerini doğrulayıcı hikayeler anlattılar.
Bölgeye dalgıçlar getirilerek geniş çaplı arama yapıldı. Hiçbir şey bulunamadı.
Fort, Farish ve diğer birçok araştırmacı, on dokuzuncu yüzyıla ve hatta daha öncesine kadar uzanan, suya giren UFO'ların raporlarını ortaya çıkardı. Ancak, UFO fenomeninin diğer birçok yönü gibi, bu veriler de hiçbir zaman düzgün bir şekilde toplanmadı, kataloglanmadı, indekslenmedi ve uygun bir perspektife yerleştirilmedi. Dini yönelime sahip tarikatçılar İncil'i kullanırlar ve açıklamaları için Vahiy'e (8:10-11) başvururlar:

> ... ve gökten bir kandil gibi yanan büyük bir yıldız düştü ve nehirlerin üçüncü kısmına ve su pınarlarının üzerine düştü;
> Ve yıldızın adı Pelin olarak adlandırılır: ve suların üçte biri pelin oldu; ve acı oldukları için birçok adam sudan öldü.

23 Mayıs 1969'da, Nun's Island polisine göre, üç görgü tanığı “yanıp sönen kırmızı ışıklarla yuvarlak, parlayan bir nesnenin” gökten daldığını ve St. Lawrence Nehri'nin sularında kaybolduğunu gördü. Yüzeysel bir arama yapıldı ve her zamanki gibi sitede hiçbir şey bulunamadı.
Güney Amerika'da, her zaman yoğun bir UFO "penceresi" olan Peru, Cusco çevresinde pek çok söylenti uçuşuyordu. Belirsiz raporlar, otuzdan fazla UFO'nun Cusco yakınlarındaki bir göle dalarken görüldüğünü belirtti. Ünlü oşinograf Jacques Cousteau'nun 1969'da küçük denizaltısıyla bölgeye gelmesi tesadüf olabilir. Yerel balıklara bakmak için dağ gölünde birkaç hafta dalış yaptı, ancak varlığı yeni bir UFO dedikodusu dalgasını heyecanlandırdı. Bazı meraklılar, hükümetin Cousteau'yu batık daireler bulması için tuttuğunu iddia etti. Anlaşılan o da bulamamıştı.
Bu kitap ister istemez olağandışı nesnelerden çok olağandışı yaratıklarla ilgileniyor. Şu anda mevcut olan geniş UFO literatüründe ilginç su vakalarına ilişkin birçok başka referans bulacaksınız. Devasa nesnelerin, özellikle de puro şeklindeki nesnelerin, sudan çıktıkları ve şaşkın tanıklarla dolu bir geminin etrafında döndükleri ve sonra yıldızlara doğru uçtuklarını anlatan birçok sağlam rapor var. 1930'larda, görünüşe göre kuzey enlemlerinde yoğunlaşan bu tür olayların ilginç bir dalgası vardı.
Tüm bunlar, kökeni ve amacı bilinmeyen katı metalik nesnelerin tüm okyanuslarımızda açıkça faaliyet gösterdiğini, hatta belki de orada saklandığını gösteriyor. Son yıllarda Amerika Birleşik Devletleri, bazıları astronotları okyanusların dibine görevlere gönderen birkaç ayrıntılı ve pahalı oşinografik keşif gezisi düzenledi! Bu projeler kesinlikle dünyadaki su kütleleri hakkındaki bilgimizi genişletecek ve hatta sonunda bize bu diğer gizemlere bazı beklenmedik cevaplar sağlayabilir.

YİRMİ BİR

SCOLIOPHIS ATLANTICUS

Hong Kong Üniversitesi'nden büyük bir öğrenci grubu, Mart 1969'da bir gece geç saatlerde bir "ağlama sesi" duyduklarında sahildeydiler. Benjamin Chae, "Denize baktım ve bizden yaklaşık yirmi metre ötemizde, sudan büyük siyah bir yaratık yükseliyordu. Kai Kwai [deniz şeytanı] diye bağırdım ve diğerleri de bunu gördü."

Her ne idiyse, siyahtı, yirmi ila otuz fit uzunluğundaydı ve büyük yeşil gözleri vardı. Ağlayan bir bebek gibi bir şey inledi ve yaklaşık otuz saniye sonra tekrar suya battı. Lulu Chow, "Harikaydı," dedi. "Kocaman bir kafası vardı. O bir balık değildi, tüm söyleyebileceğim bu..."

Aynı ay, Hong Kong'dan binlerce mil uzakta, New York, Bronx'taki City Island Köprüsü'ndeki balıkçılar, dünyanın en büyük şehirlerinden birinin yanından geçerek nehrin yukarısında kayıtsızca yüzen devasa, sümüksü, siyah-gri bir yaratığa inanamayarak bakıyorlardı. Dünya. Görgü tanıkları bunun bir balinadan çok daha büyük olduğunu söylediler. Kısa bir süre sonra, Queens, Little Neck Bay'den insanlar bu şeyi gördüklerini bildirdi. Bronx Journal News'e göre Liman Polisi, nafile bir deniz yılanı kovalamacasına atıldı.

İnsan yelken açmayı öğrendiğinden beri deniz canavarları ve okyanusa giden İnanılmazlar görüyor. En eski haritalar, grotesk sürüngen çizimleri ve "Burada canavarlar var" diyen notlarla kaplıydı. Tüm gemi mürettebatı yaratıkları görmüştür ve iki yüz yıl öncesine dayanan denizcilik günlükleri, canavarların tam tanımlarını, görüldükleri kesin enlem ve boylamları ve diğer ilgili ayrıntıları veren dikkatlice kaydedilmiş raporlarla doludur. Her yıl günlük basında beş ya da on yeni deniz yılanı görüldüğü ortaya çıkıyor.

Yine de bilim, deniz yılanlarını mizahi mitler olarak ele alıyor. Ve birinin leşi bir kumsala vurduğunda, ki çoğu öyledir, B Tipi bilim adamları ciddi bir şekilde delilik sınırında açıklamalar sunarlar. Bilgili bilim adamlarımıza göre UFO'lar "meteorlar", İğrenç Kardan Adamlar bir hayvanat bahçesinden kaçaklar ve deniz yılanları fillerdir.

Deniz yılanları hakkında ciddi bir çalışma yapan birkaç bilim adamından biri olan Dr. Bernard Heuvelmans, gerçekte en az yedi farklı türde sınıflandırılmamış deniz canavarı olabileceğini tahmin etti. Ivan T. Sanderson, her zamanki alaycı İngiliz tarzıyla, karaya vurmuş bir grup behemoth'u Globster olarak etiketledi. Gerçekten de, bir şeyin grotesk küreleridir.

Daha önceki deniz yılanı gözlemlerinden bazılarının hayal kırıklığı yaratan açıklamaları olabilir. Dev kalamar, birkaç vakaya cevap verebilir. Bu muazzam, çok kollu yaratıkların zaman zaman küçük teknelere saldırdığı bilinmektedir. 1920'lerde Bermuda açıklarında bir dalış çanında çalışan bazı film yapımcıları bunlardan biri tarafından saldırıya uğradı. O kadar büyüktü ki ağır zili aldı ve içerideki kameraman bayılana kadar salladı.

Bilim, dev mürekkep balığını 1880'lere kadar bir deniz efsanesi olarak görüyordu. Ancak yaratığın çizimleri, eski Yunan çömleklerinde ve eski Japon gravürlerinde bulunabilir. Kalamarın kocaman, puro şeklinde bir gövdesi, tabak büyüklüğünde gözleri, papağan gibi bir gagası ve vantuzlarla kaplı on dokunaçları vardır, kollarından ikisi diğerlerinden biraz daha uzundur. Ay ışığında dalış yaparken biriyle tanışmak çok tatsız olurdu. Bu dokunaçlar elli fit uzunluğa ulaşabilir ve eğer batık bir kalamar yüzeyin bir veya iki tanesi üzerinde kanat çırpmayı seçerse, bir tür yılan gördüğünüzü düşünebilirsiniz.

Görünüşe göre bu kalamarlardan biri, 1730'larda Jean Mangus Dens'in kaptanı olduğu bir gemiye saldırdı. Yüzbaşı Dens raporunda, "tanıma meydan okuyacak kadar korkunç bir canavarın" adamlarından üçünü ürkütücü dokunaçlarıyla yakaladığını söyledi. Mürettebat zıpkınlarla savaştı ve sonunda kurbanlarını serbest bıraktı ve tekrar denize düştü.

Deniz yılanları on dokuzuncu yüzyılda moda oldu ve birçok sahte rapor geniş çapta yayınlandı. Diğerleri görünüşte çok meşruydu. Klasiklerden biri, Kaptan Peter M'Quhae tarafından komuta edilen on dokuz silahlı bir korvet olan HMS Deadalus'un mürettebatı tarafından yapılan nişandır. Güney Atlantik'teyken, gemiden altmış fit veya daha uzun bir şey üç yüz fit göründü.

hızla diğer yöne yüzüyor. Bir yılana benzeyen kafası, sudan yaklaşık bir metre yukarıdaydı.
4 Aralık 1893'te Umfuli vapuru bir deniz yılanıyla karşılaştı ve onu kovaladı. Sakin, güneşli bir gündü ve Umfuli, Batı Afrika kıyılarından yaklaşık otuz mil açıkta seyrederken, şey aniden sancak tarafına dört yüz yarda su yüzüne çıktı. Suda üç büyük tümsek görülebiliyordu ve yaratığın başı ve boynu yüzeyden yaklaşık on beş fit yukarıdaydı. Kaptan Cringle, dümencisine dönüp yaratığı takip etmesini emretti. Onu yirmi dakika boyunca on dört deniz mili hızla kovaladı ve o şey onu geride bıraktı! Cringle ayrıntılı bir rapor sundu ve basın bununla bir tarla günü geçirdi. Yıllar sonra, 1929'da Kaptan Cringle, öncü bir canavar avcısı olan Kaptan Ruppert Gould'a şunları söyledi: "Bu olayla o kadar alay edildim ki, birçok kez o deniz canavarını benim yerime başka birinin görmesini diledim. BEN' Bana bunun bir dizi yunus olduğu, bir deniz yosunu adası olduğu söylendi ve başka ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir ada on dört deniz mili hızla gidebiliyorsa veya bir domuzbalığı dizisi sudan on beş fit yukarıda durabiliyorsa, o zaman... Pes ediyorum. Kalamar su altında çok hızlı hareket edebilir, bir tür jet itme gücü kullanır ve su akıntılarını püskürtür. Ancak hareket halindeyken önce gövdesi gider ve onu uzun dokunaçları takip eder. Sudan çıkıp yılan kafasına benzemezlerdi. su akıntıları fışkırtıyor. Ancak hareket halindeyken önce gövdesi gider ve onu uzun dokunaçları takip eder. Sudan çıkıp yılan kafasına benzemezlerdi. su akıntıları fışkırtıyor. Ancak hareket halindeyken önce gövdesi gider ve onu uzun dokunaçları takip eder. Sudan çıkıp yılan kafasına benzemezlerdi.
Ayrıca görülen yılanların gerçekten kürek balığı veya yılan balığı olduğuna inanılıyor. Kürek balığı uzun, yılan gibi bir şeydir ve nadiren yakalanır. Bununla birlikte, bir balık gibi yüzer ve deniz yılanlarının sık sık gözlemlenen dalgalı hareketlerini hiçbir şekilde taklit etmez. Öte yandan yılan balıkları çok çeşitli boyutlarda gelir ve bazıları küçük Anlaşılmazlardır. En az bir tür, birkaç deniz yılanı öyküsünün kaynağı olabilir.
60 ila 140 fit uzunluğunda olduğu tahmin edilen bir şey, 1817 yazında Massachusetts, Gloucester kıyılarında göründü. Bay Amos Story, onu 10 Ağustos 1817 Pazar günü öğlen gördüğünü ve yüzerken izlediğini söyledi. yaklaşık bir saat. "Kaplumbağa benzeri bir kafası" vardı ve bir insan büyüklüğündeydi. Bazen saatte otuz mil kadar hızlı hareket ettiğini tahmin ediyordu. Gloucester'ın çevresindeki diğer insanların olayı önümüzdeki iki hafta boyunca gördükleri iddia ediliyor. Son olarak, Bert Groth'un Fate'deki (Mayıs 1969) hesabına göre, Gloucester'daki Essex Coffee House'da bir yavru deniz yılanı bulundu, öldürüldü ve sergilendi. Üç fit uzunluğunda, kahverengiydi ve sırtında otuz iki tümsek vardı. Ona "Atlantik'in esnek yılanı" olan scoliophis atlanticus adı verildi.
Scoliophis atlanticus daha sonraki, daha sofistike bir dönemde keşfedilmiş olsaydı, tüm deniz yılanı tartışması kesin olarak çözülebilirdi. Ancak 1817'de bilim, dev kalamarın varlığını kabul etmeye bile hazır değildi ve Gloucester'a koşarak üç ayaklı, çok hörgüçlü bebek deniz yılanını inceleyecek bilim adamı yoktu.
1930'da araştırma gemisi Dana'nın ağları başka bir Anlaşılmaz'ı sardı. Dana, Daedalus'un yaklaşık bir yüzyıl önce bir deniz canavarı gördüğü Güney Atlantik'teki noktadan sadece birkaç mil uzaktaydı. Dr. Anton Bruun, ağındaki 1,8 metrelik şeye biraz şaşırmıştı. Onu parçalara ayırdı ve dikkatlice inceledi ve şaşkınlığı arttı. O şey bir larvaydı! Larva aşamasında 1,8 metre uzunluğundaysa, 100 hatta 180 metreye kadar büyüyebiliyordu! Yaratığın yapısı üzerine yaptığı çalışmadan Bruun, bunun bir çeşit dev yılanbalığı olduğu sonucuna vardı.
Yılan balığı üç fit uzunluğa kadar büyüyebilir ve rekor müren balığı on altı fit uzunluğundaydı. Ancak larvaları sadece üç veya dört inç uzunluğundadır. Altı fit uzunluğundaki bir larva, bu uzunluğun otuz katına kadar büyüyebilir. Dr. Bruun deniz yılanı gizemini çözdüğüne ikna olmuştu ama larvası anormaldi. Daha sonra aynı noktaya yapılan seferler kopyaları bulamadı. Gardner Soule, The Mystery Monsters adlı kitabında Bruun'un şu sözlerini aktarıyor: "Eğer canavarımsı larvalar varsa, canavarımsı yetişkinler de var olmalı - şimdiye kadar resmedilmiş herhangi bir deniz yılanı kadar korkunç. Onları tekrar arayacağım ve bir gün bulunacaklar... Ben deniz yılanlarına daha çok inanan bir adamım."
11 Haziran 1930'de Dr. William Beebe, Atlantik'te 150 metre aşağıda, ünlü batisferindeyken bir tür dev larva da gördü. Daha sonra, "Büyük bir leptosefali dalgalı bir geçmiş," diye yazdı. "Varışını belirtmek için sadece iki yanardöner göze sahip soluk şeffaf jelatin bir şerit. Hareket ettikçe ana

hatlarını -en az on inç uzunluğunda- belli belirsiz görebiliyordum ve yakından geçerken, aralıklı çeneleri bile görülebiliyordu. Bu, büyük bir deniz yılan balığının larvasıydı."
Temmuz 1963'te şeffaf bir denizaltı, doğrudan Doğu Kıyısı açıklarında görünme cesaretini gösterdi. Amerika Birleşik Devletleri, New York şehrinin hemen güneyinde. Bilim adamlarıyla dolu Challenger araştırma gemisinin yanından yüzerek geçmek daha büyük bir küstahlıktı. Onlardan biri, Sandy Hook Marine Laboratories'den Dr. Lionel A. Walford, onu şu şekilde tanımladı: "Şeffaf bir deniz canavarına benziyordu. Çok jöle gibi görünüyordu. Kemik, göz, burun veya ağız göremiyordum. Ama oradaydı, dalgalanıyordu, neredeyse sıvı camdan yapılmış gibi görünüyordu. Kırk ila elli fit uzunluğunda ve beş ila yedi inç çapındaydı.
Aynı şey kısa bir süre sonra New Jersey'deki Asbury Park sahilinde görüldü. Larva olsaydı, büyüdükten sonra onunla tanışmamayı tercih ederdik.

Bilinen en büyük balinadan birkaç kat daha büyük, bazen yirmi fit uzunluğa ulaşan dişleri olan, inanılmaz derecede sert postları olan tüylü şeyler sahillere vurur. Kalabalıklar kafa karışıklığı içinde mırıldanmak için toplanır. Ve sonra B Tipi bilim adamları, gizemi onlara yine de balina diyerek çözerler. Moda olan başka bir açıklama da bunların fillerin ve hatta yakın zamanda yüzen buzdağlarından kurtulmuş eski mamutların kalıntıları olduğunu söylemektir.
"Buzdağı" hipotezi yalnızca bilim dışı değil, aptalcadır. Bilindiği kadarıyla, yüzen bir buzdağının içinde modern veya tarih öncesi hiçbir hayvan bulunmadı. Eski bir canavarın eriyen bir buzdağından çıkması uzaktan bile mümkün olsaydı, kesinlikle kuzey iklimlerinde karaya sürüklenirdi. Ancak kıllı hayvanlarımızın, buzdağı kuşağının binlerce mil güneyindeki Florida ve Meksika sahillerinde ortaya çıkma alışkanlığı var.
Belki de bu sözde bilimsel efsane, bazı tarihöncesi kılıç dişli kaplanların ve mamutların yüzyılın başında Kuzey Sibirya'da çamurda donmuş halde bulunmasından kaynaklanmaktadır. Muck, buzdağlarıyla tamamen alakasız donmuş topraktır. Görünüşe göre bu hayvanlar heyelanlara veya başka bir felakete yakalanmış ve vücutları hızla donmuş. Bir teori, dünyanın uzun zaman önce aniden kendi ekseni üzerinde kaydığı ve tropik alanların aniden kuzey enlemlerinde sona erdiğidir.
Daha yakın zamanlarda donmuş bir canavar hakkında sadece bir hikaye bulduk. 1930'da Alaska'daki Glacier Adası'nda bir iskelet ve bir et yığını bulunduğu iddia edildi. Yaratık yirmi dört fit uzunluğundaydı ve saç veya kürkle kaplıydı. Başı elli dokuz inç uzunluğundaydı ve otuz dokuz inçlik bir burnu vardı. Paleontoloji uzun burunlu, altı metrelik tüylü, anlaşılmaz bir şey bilmez, bunun pek bir anlamı olduğu söylenemez. Hiçbir zaman sınıflandırılmamış ve kataloglanmamış birkaç tahtakurusu türü vardır.
Eylül 1808'de, Orkney Adaları'ndaki bir kumsala altı kollu, pençeleri veya kanatları olan bir şey vurdu. Bir Dr. Barclay bunu gözlemledi ve "balığa en ufak bir benzerliği veya yakınlığı olmadığını" açıkladı. Sertleşince tekrar denize açıldı.
Augustine, Florida'nın on iki mil güneyinde, 1 Aralık 1896'da devasa pembe bir şey karaya çıktı. Profesör AE Verrill ona baktı. Yirmi bir fit uzunluğunda, yedi fit genişliğinde ve dört buçuk fit yüksekliğinde olduğunu ve tahmini olarak yedi ton ağırlığında olduğunu bildirdi. Bir ahtapot veya balinanın kalıntıları gibi görünmüyordu. New York Herald (2 Aralık 1896) "Deri açık pembe renkte, neredeyse beyaz" dedi ve "gün ışığında belirgin bir gümüşi görünüme sahip. Çok serttir ve keskin bir bıçakla delinemez."
Mitchell-Hedges, Dev Balıklarla Savaşlar adlı bir kitapta, Kasım 1921'de Cape May, New Jersey'de bir sahile vuran devasa bir şeyi anlattı. büyümüş filler Rahmetli Charles Fort bununla ilgilendi ve daha fazla bilgi toplamaya çalıştı. O şeyin bazı fotoğraflarını bulmayı başardı. Altı fit uzunluğunda iki dişi vardı.
24 Ekim 1924'te, başka bir Anlaşılmaz, Afrika'nın Natal kentinde bir sahile yüzdü. Kırk yedi fit uzunluğundaydı ve bir kutup ayısınınki gibi beyaz tüylerle kaplıydı.
Daha önce de belirttiğimiz gibi, Tazmanya bize bir dizi ilginç hayvan tuhaflığı verdi. 20 Nisan 1913'te Davis ve Harris adlı iki madenci, Macquarie Limanı yakınlarında çok garip bir yaratık gördüklerini bildirdi. Bir çeşit denizde dolaşan amfibi olabilir.
"Hayvan yaklaşık on beş fit uzunluğundaydı" dediler. "Çok küçük bir kafası vardı, sadece bir kanguru köpeğinin kafası büyüklüğündeydi. Yavaş yavaş vücudun namlusuna geçen kalın, kemerli

bir boynu vardı. Belirli bir kuyruğu ve yüzgeçleri yoktu. Kürklüydü, kürkü kestane rengi bir ata benziyordu, bakımlı ve pırıl pırıldı. Dört farklı bacağı vardı. Sıçrayarak seyahat etti - yani, ön ayaklarının ayak izleri arka ayaklarınkilerle aynı hizada olacak şekilde sırtını bükerek ve vücudunu toplayarak. Bunlar, dokuz inç çapında dairesel izlenimler ve vücuttan dışarı doğru uzanan yaklaşık yedi inç uzunluğunda pençe izleri gösterdi. Dokuma lehinde veya aleyhinde hiçbir kanıt yoktu."
Belki aynı hayvan yüzüyor ve aynı "sıçrama" hareketlerini yapıyor olsaydı, klasik deniz yılanına benzerdi. Belki Davies ve Harris kıyıdan ayrılırken bir deniz yılanı görmüşlerdir.
Anormal deniz canlıları sürekli olarak yakalanıyor, kısaca rapor ediliyor ve sonra tamamen unutuluyor. Meksikalı bir karides teknesi Xochitl Elena, Mayıs 1954'te Meksika Körfezi'nde bocalayan bir şeye rastladı. Uzun, ağır zıpkınlar sert derisinden fırladı, ancak sonunda mürettebat onu mızrakla saplayıp gemiye çekmeyi başardı. Dört fit uzunluğunda, altı fit genişliğindeydi, uzun keskin dişleri ve kısa yüzgeçleri vardı, teraziyi 550 pound'da deviriyordu. Tanımlanamayan kalır.
Bir Joseph Korhummel, Temmuz 1955'te Redwood, California yakınlarında kıyı boyunca yürüyordu ve denizin hemen açıklarında sıçrayan bir şey gördü. Daha iyi görebilmek için bazı kayaların üzerine tırmandı ve tanımladığı 16 ila 18 fit uzunluğunda yılan benzeri bir yaratık gördü. Kahverengimsi yeşildi, başının hemen arkasında bir yüzgeci vardı ve en az bir ayak çapındaydı.
Birkaç ay sonra, Aralık 1955'te, sekiz yüz kiloluk, yılan benzeri bir şey California, Venedik'te kıyıya vurdu. On altı fit uzunluğunda ve on dört inç çapındaydı ve yüzgeçleri ve yılan gibi bir kafası vardı.
İskoçya, Girvan'da, Eylül 1953'te kıllı, otuz fit uzunluğunda bir Incomrehensible karaya vurdu. saç. Görünmeyen resmi bilimsel görüş, bunun bir köpekbalığı olduğu yönündeydi! İyi İskoç havasını kirletmeye başladığında, yerel vatandaşlar üzerine yağ döktüler ve yaktılar. Bordeaux, Fransa, Ocak 1960'ta başka bir kokulu leşe isteksizce ev sahipliği yaptı: On üç fit uzunluğunda, üç fit genişliğinde ve yaklaşık üç fit çapında düz bir kafası vardı. 1,8 metrelik devasa yüzgeçleri vardı ve yaklaşık 4 inç uzunluğunda kalın siyah tüylerle kaplıydı. Hiç kimse ne olduğunu öğrenmedi. Cape Ferrat Sahili'ni pis kokutuyordu, bu yüzden törensiz bir şekilde denize çekildi ve atıldı.
1960 yazında bir fırtına, tüylerle kaplı devasa bir Globster'ı Tazmanya'da ıssız bir kumsala kustu. Üç adam, Ben Fenton, Jack Boote ve Ray Anthony, o ağustos ayında bölgede sığır topluyorlardı ve tökezlediler. Yuvarlak olduğunu ve kısa, yumuşak bir kürkle kaplı olduğunu söylediler. Orada bırakmışlar.
Tazmanya'nın başkenti Hobart'a bu bulgunun söylentilerinin ulaşmasından yaklaşık iki yıl geçti ve GC Cramp adlı bir doğa bilimci ilgilendi. Mart 1962'de bir uçak kiraladı, sahili buldu ve kuma yarı gömülü çürüyen kalıntıları buldu. Sonraki haftalarda, bilim adamlarından oluşan çeşitli ekipler bölgeyi ziyaret etti ve yaratığı -eğer bir yaratıksa- inceledi.
Kitle sekiz fit uzunluğunda, üç fit genişliğinde ve on inç kalınlığındaydı. Kemik, omurga veya başka bir sert madde içermiyordu, ancak sert, lifli bir malzemeden yapılmıştı. Bilim adamlarının kafası karışmıştı ve tüm klasik teorileri etrafa savurdular: balina yağıydı; bir kalamarın kalıntılarıydı; tanımlanamayan bir şeydi; yakın zamanda bir Kuzey Kutbu buzdağından kurtarılan tarih öncesi bir hayvanın leşiydi. Tazmanya ve Avustralya'daki basın, 1962'de gecikmeli olarak hikayeyi manşetlerine taşıdı ve hükümet tüm meselenin üzerine oldukça tuhaf bir gizlilik perdesi indirdi. B Tipi bilim adamları ve politikacılar tarafından her türlü aptalca açıklama yapıldı. Ivan Sanderson tüm kupürleri topladı ve olaya karışan bazı adamlarla yazıştı. Things (1967) adlı kitabının ilk on sayfası davaya ayrılmıştır. Mümkün olan tek sonuç, hiç kimsenin herhangi bir rasyonel sonuca ulaşamadığıdır. O şeyin ne olduğunu, nereden geldiğini veya garip bir şekilde nihayet nereye gittiğini bilmiyoruz.
Her yıl dünyanın dört bir yanındaki izole sahillere daha fazla Globster ve leş getiriyor. 10 Şubat 1968'de Vincenzo Croce adlı bir balıkçı, Sicilya, Campobello yakınlarındaki bir plajda yürürken kumdan bazı kemiklerin çıktığını fark etti. Uzunluğu yirmi üç ila otuz fit arasında değişen dev bir kertenkelenin kalıntıları olduklarını kanıtladılar. Bazı et parçaları hala kemiklere yapışmıştı ve omurga sağlamdı, bu da yaratığın kısa bir süre önce yaşadığını gösteriyor. Kafa düz ve "ördek şeklindeydi". Binlerce turist, nihayet bir müzeye götürülmeden önce bu şeye bir göz atmak için Campobello'ya akın etti. Çeşitli bilim adamları ayık bir şekilde dünyaya bunun bir balina, ton balığı, yunus veya köpekbalığı olmadığını bildirdiler. Ama kimse ne olduğunu söyleyemedi. Gerçekten on

metrelik bir kertenkele olamazdı, anlıyor musun,
Şimdi var.
Temmuz 1968'de Associated Press, Japon balıkçıların Pasifik'te başka bir Anlaşılmaz'ı yukarı çektiklerini ortaya çıkardı. Altı fit uzunluğundaydı, iki yüz pound ağırlığındaydı, "balta kadar keskin" iki yan yüzgeci vardı ve kafasına ve sırtına dağılmış dokuz "diken" vardı. Oh, evet, ayrıca puantiyelerle kaplıydı.
Son olarak, 6 Mart 1969'da Tecolutle, Meksika'dan geniş çapta basılan bir haber:

> Köylüler burada sahile vurmuş otuz beş tonluk bir deniz yaratığı bulmuşlar. Yaratığın leşi, yüzebilmesi için eklemleri olan sert bir zırhla kaplı "yılan benzeri bir gövdeye" sahip, yaklaşık otuz fit uzunluğunda ve on sekiz fit genişliğinde olarak tanımlandı. Ayrıca üç metrelik bir dişe sahip olduğu bildirildi. 28 Şubat'ta karaya vuran canlının dinozorlar çağına ait olup olmadığı, deniz biyologları tarafından araştırılıyor. Tarih öncesi deniz yaşamına ilişkin Meksikalı yetkililer, deniz canavarının elli bin yaşında olabileceğini söylüyor. Meksika Ulusal Üniversitesi'nden Dr. Bernardo Villa, yaratığın bir Kuzey Kutbu buzdağına hapsolmuş ve korunmuş olabileceğini ve buzdağı nihayet eridiğinde keşfedilmiş olabileceğini söyledi. Batıl inançlı balıkçılar bir yüzgeç, iki diş buldular. ve bilim adamları gelmeden önce büyük parçalar halinde deri, ancak yetkililer hayvandan kesilen parçaların çoğunu kurtardı ve bilim adamlarına teslim etti. Hayvanı gören balıkçılar, hayvanın ilk gördüklerinde canlı olduğunu ve ancak daha sonra öldüğünü ısrarla belirtiyorlar. Bilim adamları, vücudun hala tuzlu suda olduğu için fazla ayrışmadığını söylüyor.

Bu hikaye kesinlikle özgünlük halkasına sahiptir. Yaratık otuz beş ton ağırlığındaydı (nasıl tartmışlar?), 50.000 yaşındaydı ama ilk görüldüğünde hala yaşıyordu ve Meksika'nın binlerce mil kuzeyindeki erimiş bir buzdağının içinden çıktı. Açıklanamayanların Soruşturulması Derneği (SITU) üyeleri bu vakaya odaklandı ve hemen balina yağını kokladı. Yaratık aslında çürüyen bir ispermeçet balinasıydı ve "dişler" memelinin alt çenesiydi. Görünüşe göre bir "yakacı" bazı söylentileri bir araya toplamış ve bunları dünya çapında parıldayan bir hikaye haline getirmişti.
Bu tür aldatmacalara ve yanlış yorumlamalara rağmen, bilinmeyen her türden deniz canlısının varlığına dair kanıtlar etkileyicidir. Son birkaç yüz yılı kapsayan, yalnızca deniz yılanı gözlemlerine ayrılmış çok sayıda büyüleyici kitap var. Önde gelen bilim adamları ve oşinograflar bunları gördüler. Dev kalamar ve inanılmaz büyüklükteki yılan balıklarının okyanusun derinliklerinde gizlendiğini biliyoruz. Aşağıda başka ne olduğunu bilmiyoruz. Bu canavarımsı deniz yaratıkları ara sıra kıvranarak yüzeye çıkarlar ve zaman zaman kıyıya sürüklenerek Sicilya'dan Tazmanya'ya kadar kumsallarda çürürler veya dünyanın her yerindeki derin su göllerini ziyaret ederler.

YİRMİ İKİ

SILVER LAKE'İN BÜYÜK DENİZ YILANI, NEW YORK

"Çocuklar, o şey hareket ediyor!"
Bu heyecanlı sözler, artık çoktan unutulmuş olsa da, 1855'in en ünlü deniz yılanı olaylarından birini başlattı. 13 Temmuz 1855 Cuma akşamı saat 21:00'de, dört erkek ve iki erkek çocuk, New York Eyaletinin kuzeybatı kesimindeki Silver Lake'te bir teknede balık tutuyorlardı. Alacakaranlıktan kısa bir süre sonraydı ve yıldızlar suları parlak bir şekilde aydınlattı. Aniden, teknenin kıç tarafında uzun bir nesne belirdi. İlk başta, seksen veya yüz fit uzunluğunda bir kütük gibi görünüyordu ve grup, aniden kaybolana ve birkaç dakika sonra başka bir konumda yeniden ortaya çıkana kadar ona çok fazla dikkat etmedi.
Wyoming County Times 18 Temmuz 1855'te "Kafası - artık kütük olarak adlandırılamazdı - şimdi teknenin üç çubuğu yakınındaydı" ve yaklaşırken dalgalar sanki bir tekne yavaşça yaklaşıyordu."
Balıkçılar biraz dehşete kapılmıştı ve Alonzo Scribner hiç vakit kaybetmeden çapa ipini kesmeye çalıştı. Ancak bıçağını suya düşürdü ve yoldaşları sırtlarını küreklerine dayarken çapayı elle yukarı çekmek zorunda kaldı. Yaratık tekrar dalgaların altında sallandı ve tekrar kıçlarının arkasında belirdi. "Teknedeki herkes yaratığı adil bir şekilde görüyordu," diye devam etti Times hikayesi, "ve onu çok korkunç ve iğrenç görünen bir canavar olarak temsil etmekte hemfikirdi ... Teknenin karşı tarafında, yaklaşık bir buçuk çubuk kuzeydoğuda, yılanın diğer ucu tam olarak görülebiliyordu ve kuyruğuyla suyu kamçılıyordu. Ön kısım suya alçaldığında, neredeyse tekneyi alabora eden ve küreklerdeki düzenli işlemleri askıya alan dalgalar yarattı.
"Parti güvenli bir şekilde kıyıya ulaştı, ancak çoğu duyularından korktu."
Hemen ertesi gece, başka bir grup genç adam "sudan çekilen bir çekme halatı gibi" bir ses duyduklarında göldeydiler. Etraflarına baktılar ve "suyun üzerinde bir pruva biçimini, merkezi su hattının biraz üzerinde çıkıntı yapan, ancak her iki ucu da görüş alanından gizlenmiş" gördüler. Bu şey on ila on iki fit uzunluğunda ve en az bir fit çapındaydı (daha önceki tanıklar onun bir un fıçısı kadar büyük olduğunu anlatmışlardı). Genç adamlar, hava karardıktan sonra bir daha asla göle çıkmamaya yemin ettiler.
Sakin Gümüş Göl'de kudretli bir deniz yılanının ikamet ettiği haberi tüm bölgeye yayıldı ve hevesli canavar avcıları oraya akın etti. Silver Lake, New York, Buffalo'nun yaklaşık elli mil güneyinde yer alır ve yaklaşık dört mil uzunluğunda ve bir milin dörtte üçü genişliğindedir. 1855'te bölge rustikdi ve büyük ölçüde gelişmemişti. Kıyılarda birkaç su değirmeni çalışıyordu ve göl, yerel sporcular için popüler bir balık tutma yeriydi. Mohawk ve Seneca Kızılderilileri başlangıçta bölgede dolaşıyorlardı ama beyaz adam onları 1800 civarında dışarı atmaya başladı.
"Canavar çılgınlığı"nın takipçilerinin bir açıklama için Kızılderililere başvurması kaçınılmazdı. Wyoming County Times, 25 Temmuz 1855'te, "bu toplulukta iyi tanınan saygıdeğer bir beyefendinin" John John adında elli yaşındaki bir Kızılderili ile röportaj yaptığını bildirdi. Kızılderili, gölün kıyılarında kamp kuran kabilelerin birkaç kez bir yılan veya canavar tarafından korkutulduğunu ciddi bir şekilde ifade etti. Sonuç olarak Kızılderililer oradan kaçındılar ve orada balık tutmadılar veya yıkanmadılar. John John, canavarın "bir un fıçısı kadar büyük" olduğunu söyledi.
Gölden bir mil kadar uzakta, New York'un Perry kasabasında hızla bir Teyakkuz Topluluğu kuruldu ve silahlı adamlar, en büyük avı yakalamayı umarak gece gündüz kıyılarda dolaşmaya başladı. Yılan akıllıca birkaç gün yerde kaldı ve ardından şimşekten farklı olarak aynı yere iki kez çarpmayı seçti ve yine ilk tanıklardan biri olan Bay Charles Hall ve ailesini korkuttu. 27 Temmuz Cuma günü teknelerinin yanında bir şey ortaya çıktığında göldeydiler. Tanıklar tarafından daha sonra imzalanan yeminli ifadeye göre, hepsi "teknede sessizce oturdu ve ona baktı. İlk başta koyu renkli görünüyordu ama suya girerken daha açık renkli, bakır rengindeydi ... Başı ve ön kısmı suyun en az bir yarda üzerindeydi ve üzerinde sırtında babası kadar geniş bir yüzgeci varmış gibi görünüyordu.

santim civarındaydı ve sırtı çok daha büyüktü... o [kafa] bir buzağı başı kadar büyüktü..."
Temmuz ayının sonunda Silver Lake saldırıya uğradı. "Hall, McKnight, John John ve diğerlerinin doğrulanmış ifadeleri, komşu kasaba ve köylerdeki vatandaşların çoğunu bu köye çekmiş ve şehirlerden oldukça fazla sayıda ziyaretçi arkadaşlarıyla birlikte konaklamış veya burada ikamet etmiştir. Walker'ın bakımlı oteli, ”diye yazdı Times 1 Ağustos 1855'te. Balina avcıları zıpkınlarla geldi. Çılgınlık arttı. Times, haber akışına ayak uydurmak için günlük bir sayı yayınlama sözü bile verdi. Perry'de işler patladı.
Deniz yılanı, havanın kötü olduğu ve hiçbir teknenin dışarıda olmadığı zamanlarda ortaya çıkarak veya çok küçük ürkmüş tanık gruplarının önünde ıssız noktalarda kısa bir süre görünerek zekasını gösterdi. 1 Ağustos 1855 Çarşamba günü, canavar öğle vakti en az yarım düzine farklı kişi tarafından farklı bakış açılarından görüldü. Dışarıda tekne yoktu. Gören taraflar birbirini tanımıyordu. Times, gözlemleri kesin bir kanıt olarak değerlendirdi ve "Silver Lake'in sakin sularında bir canavar balığın veya yılan türünün varlığı, geçen hafta gerçekten de şüpheye yer varsa, makul şüphenin ötesinde kanıtlandı" dedi.
New York'un batısındaki gazeteler şimdi bu mucizeyi pazarlıyordu. Yayınlanan hesaplar, "Silver Lake'te son otuz yılda defalarca bir canavar görüldüğünü" dikkatle not etti. Gazeteciler, zıpkın taşıyan balina avcılarına ve yaratığı esarete çekmek için ördekler ve tavuklar şeklinde yemler yapmakla meşgul olan ciddi adamlardan oluşan ekiplere katılmak için Perry'ye akın etti.
Birkaç yıl önce Perry, New York, Mudville olarak adlandırılmıştı. "Erie Gölü'nün kahramanı" Commodore Perry'yi onurlandırmak için yeniden adlandırıldı. O Ağustos ayında küçük kasabanın sokakları turistler, gazeteciler ve canavar avcılarıyla dolup taşıyordu. Kasabadaki tek otel olan Walker House tıka basa doluydu. 1840'larda Bay AB Walker, Perry ile New York, Batavia arasında bir posta arabası rotasını yönetmişti. Ancak demiryollarının gelişimi posta arabası işini mahvetti. Walker bir süre Perry'deki National Hotel'i yönetti, ardından mülkü Walker House için satın aldı ve görünüşe göre güzel bir pansiyon kurdu. Bay Walker'ın hayatta kalan bir fotoğrafı, gözleri parıldayan beyaz sakallı bir adamı gösteriyor. Dönemin tarihi, Bay Walker'ın gençlik yıllarında çeşitli ticari aksilikler yaşadığını gösteriyor. ama 1855 canavar çılgınlığı onun servetini kazanacağına söz verdi. [Frank D. Roberts, Perry Kasabasının Tarihi, New York (1915).]
15 Ağustos 1855 Çarşamba günü Edwin Fanning, Silver Lake'deki Chapin's Landing'de gezinirken deniz yılanı yeniden yüzeye çıktı. Fanning her zamanki yeminli yeminli beyannameyi imzaladı ve üzerinde çalışılan şu açıklamayı yaptı: "... koyun ağzının yakınında ve durduğum yerden yaklaşık on beş çubuk ötede, sudan canavar bir yılan yükseldi, en az sekiz tanesini sergiliyordu. Vücudunun ön kısmının ayakları suyun üzerindedir. Birkaç saniye içinde ortadan kayboldu; Yaklaşık üç dakika sonra, daha önce olduğu gibi yaklaşık aynı uzunlukta açığa çıkarak tekrar yüzeye çıktı. Yılanınkine benzer dönüşler yaparak suyun yüzeyinde en az üç dakika kaldı. Vücudu büyük bir namlu kadar büyüktü; kafasının en büyük noktasında yaklaşık bir ayak çapında. Ağzından en az dört fit yüksekliğinde su fışkırttı ve su, bir çeşmeden akan su gibi üzerine dökülecekti. Uzunluğunun en az yüz fit olduğunu düşünmeliyim.
Gölün kuzey ucuna bir kule dikildi ve esrarengiz sürüngeni izlemek için günün her saati nöbetçiler yerleştirildi. Bay Joshua Jenks adlı bir adam, canavar teknesinden yaklaşık on beş fit uzakta yüzeye çıktığında tepeden tırnağa silahlı bir şekilde göldeydi. O kadar şaşırmıştı ki, yaptığı çılgın atış tamamen ıskaladı. Eylül ayında bir grup yerel iş adamı, yaratığı yakalamak için bir şirket kurdu ve bin dolarlık sermaye topladı (1855'te çok para). Kendilerine Deney Şirketi adını verdiler. Görünüşe göre canavar bir şekilde tüm bu hazırlıkların farkındaydı ve görünüşü azaldı. Arayıcılar gölün bir ucunda kümelenmişken, yılan aniden bir mil ötede belirirdi. Kötü hava gölü salladığında ve küçük tekneleri işe yaramaz hale getirdiğinde, şakacı canavar, kıyıların kalabalık kalabalığıyla alay edercesine merkezde yükselirdi. Gölün çevresi, yaylar ve oklar, pompalı tüfekler, tüfekler ve zıpkınlarla donanmış kampçılarla dolu bir ordu tahkimatına benziyor olmalıydı. Hatta bir hikaye, yaratığın en sık görüldüğü girişlerden birinin yakınına bir topun yerleştirildiğini veya yerleştirileceğini ima ediyor.
Görülmeler 1856'da azaldı, ancak kalabalıklar yine de geldi.
Ardından, 1857'de Walker Evi yangınla yok edildi. Yangına müdahale eden gönüllü itfaiyeciler,

otelin tavan arasında devasa, şüpheli bir nesne bulunca şaşkına döndüler. Dev bir kauçuk deniz yılanı olduğu kanıtlandı. Hatırlamalısınız ki, o günler zorlu günlerdi ve kurşuna dizme, linç etme ve katran ve tüy dökme yaygın uygulamalardı. Bay Walker, yangın sigortasını alacak kadar bile oyalanmadı. Hemen Kanada'ya hareket etti.

Perry Record'dan (artık feshedilmiş) Frank Roberts, hikayeyi şu şekilde bir araya getirdi:

> Perry'deki otel hattında işler birkaç nedenden dolayı çok sakindi. Koşulları iyileştirmek için çeşitli planlar düşünüldü ve merhum AB Walker'a Silver Lake Deniz Yılanı yaratma planı verildi. Teklifi yakın ve güvenilir birkaç arkadaşına açıkladığında, anında onaylandığını gördü. Tartışılan çeşitli planlar arasında, aşağıdakiler en pratik ve nihai başarının en kesini olarak kabul edildi. Yılan, yaklaşık altmış fit uzunluğunda bir gövdeden yapılacaktı ve içi kangal telle desteklenen su geçirmez bir branda ile kaplanacaktı. Gölün batı yakasında yer alan bir gecekondu bodrumundan göl kıyısına hendek kazılacak ve gaz borusu döşenecekti. Borunun o ucuna bağlanan gecekondu bodrumunda gizlenmiş, demirci dükkânlarında kullanılanlara benzer büyük bir çift körük, ve gölün ucundan yılana giden küçük, hafif, lastik bir hortum. Gövde, daha çirkin bir görünüm vermek için parlak sarı noktalar eklenmiş koyu yeşil bir renge boyanacaktı. Gözler ve ağız parlak kırmızıya boyanacaktı. Yılanı manipüle etme planı basitti. Çıkarılacak ve göle batırılacaktı ve sonra her şey hazır olduğunda, körükler çalıştırılacak ve doğal olarak yüzeye çıkmasına neden olacak şekilde yılana hava verilecekti. Havanın kaçmasına izin verildiği için batmasını sağlamak için vücudun farklı bölümlerine ağırlıklar bağlanacaktı. Vücudun ön kısmına, biri şu anda buz evinin bulunduğu kıyıya uzanan üç halat bağlanacaktı; biri gölün karşısında, diğeri kuzey ucundaki bataklığa;
> Bu arkadaşlar tarafından yapımında birçok gece geçirildi. Yılanın, çıkış vadisinde yer alan ve hatırlanacak olan eski Chapin tabakhanesinde yapıldığı söyleniyor. Sonunda tamamlandı ve gece göle götürüldü ve yaklaşık yirmi fit suya battı. Adamlardan biri körüğü çalıştırmak için gecekonduya gitti, diğerleri emeklerinin sonuçlarını not etmek için yılanın battığı yerin yakınında kaldı. Beklemeleri uzun sürmedi, çünkü aniden yılanın başı belirdi ve zarif bir şekilde sudan yaklaşık sekiz fit yüksekliğe yükseldi. Canavarın diğer kısımları görünür hale geldi ve tüm yapı o kadar gerçekçiydi ki, inşaatçıların vücutlarında akan ürpertileri gönderdi. Dik duracağından ve genel olarak iyi çalışacağından emin olmak için bir süre erkekler tarafından çekildi. Sonra sinyal verildi, körükler havayı zorlamayı bıraktı ve Perry ile Silver Lake'i 'haritaya' sonsuza kadar yerleştirecek olan canavar hızla battı ve kısa süre sonra gözden kayboldu. Denemesi, inşaatçıların tahmin ettiğinden çok daha büyük bir başarı sağladı.
> Şimdi yapmaları gereken şey, halkın üzerine 'fırlatmak' için uygun bir zamanı beklemekti. 13 Temmuz 1855 Cuma akşamı, adamlardan biri yılanın saklandığı yerden çok uzak olmayan bir yerde balık tutan bir tekne dolusu adam bildirdi. Diğer şartların da uygun olması nedeniyle serginin açılması için uygun zamanın geldiğine karar verildi. Herhangi birinin hayal ettiğinden daha büyük ve sinir bozucu bir eğlence olacaktı.
> Birkaç hafta süren gerçek bir heyecan, zevk ve otelde büyük ölçüde artan bir iş döneminden sonra, yaramazlıkları ortaya çıkarsa ülkenin bu bölümünde işlerin onlar için çok sıcak olacağı erkeklere çekilmeye başladı. İki ya da üç kez yalnızca bir mucize keşfi engellemiş gibi göründü ve sonunda, bu kıl payı kurtulmalardan birinin ardından, deniz yılanının görevini tam olarak yaptığına, inşa edilme amacına ulaştığına ve şimdi yapılması gerektiğine karar verildi. sonsuza kadar yok olmak Buna göre,
>
> gölden alınarak otelin çatı katında saklandı.

On bir yıl sonra Bay Walker, Perry'ye döndü. Ne de olsa insanlar onun bir kötü adam değil, gerçekten bir kahraman olduğuna karar vermişlerdi ve 1889'daki ölümüne kadar orada başka bir otel işletmişti. on dokuzuncu yüzyıl. Perry, New York'taki Ticaret Odasına 14530 yazarsanız, size hikayeyi özetleyen bir broşür gönderecekler.

Silver Lake olayı birkaç ilginç şeye işaret ediyor. Her şeyden önce, tanıklar genellikle gördüklerini çok doğru bir şekilde anlattılar. Hikayeleri anlatıldı. 1855 gazeteleri, tanıkların anlattıklarını ve genel durumu sorumlu bir şekilde bildirdi. Daha sonraki olaylar, seyircilerin gerçekten de gördüklerini düşündüklerini gördüklerini kanıtladı. Sadece Fanning, ağzından su püskürttüğünü iddia etti... ve bu, sızan havanın neden olduğu bir etki olabilir. Tüm tanıklar yılanın üzerindeki sarı noktaları gözden kaçırmış gibiydi. Ya da belki de gazete editörleri "sarı puantiyeli"leri biraz fazla bulmuşlar ve bu detayı yayınlanan hesaplardan kasten silmişler.

Öte yandan, eski güvenilir Kızılderili John John'umuz sıcak hava ile doldurulmuş olmalı. Ya da belki de Hintlilerin meşhur beyaz kardeşini "giydirme" meşgalesine kendini kaptırıyordu.

Vaka ayrıca bir deniz yılanı aldatmacasının mümkün olduğunu ve 1855 yılında bile mümkün olduğunu kanıtlıyor. 1855'te Silver Lake'i ziyaret edebilecek ve gelişen "canavar çılgınlığı" üzerine kapsamlı bir çalışma yapabilecek psikolog ve sosyologların olmaması çok kötü. orada.

YİRMİ ÜÇ

SARI DENİZALTI KAPARI

1969'un başlarında Meksika'daki Catemaco Gölü çevresinde yaşayan iyi vatandaşlar, evcil canavarlarını yeniden görmeye başladılar. Balıkçılar, onu çirkin alnından çıkan iki boynuzlu devasa siyah bir yılan olarak tanımladılar. Gece geç saatlerde paytak paytak kıyıya çıktı ama keşfedildiğinde göle geri sıçradı. Yerel Kızılderililer, gölde her zaman "dev bir timsahın" yaşadığı konusunda ısrar ediyor.

Göl canavarları, son İnanılmazlar kategorimizi oluşturuyor. Tüm dünyadaki sakin küçük su kütleleri, bir veya daha fazla deniz yılanına yaşam alanı olarak hizmet etme konusundaki şüpheli ayrıcalığı gururla iddia ediyor. Birkaçı, kulağa Silver Lake aldatmacası gibi geliyor; yani yaratıklar, yıllık turizm sezonu başlamadan hemen önce zekice çok kısa bir süre önce yüzeye çıkarlar. Ancak çoğu durumda, yayınlanan görüşler elli hatta yüz yıl öncesine kadar izlenebilir. Ve her zamanki gibi, açıklamalar dikkate değer ölçüde tutarlı. Bazen yeni bir görüş olmadan birkaç yıl geçer. Bu durgunluklar sırasında gazeteciler ve canavar avcıları gerçek gerçekler için Kızılderililere yönelirler.

Nevada'daki Lake Walker'da yerleşik bir canavar var. Yakındaki Hawthorne kasabasındaki lise atletizm takımları kendilerine "Yılanlar" diyor. 3 Şubat 1965'te Nevada, Mineral County, Independent News, canavarın ara sıra kabile üyelerine yemek yemesi nedeniyle göl çevresindeki ilk Hintli yerleşimcilerin sinirlendiğini ortaya çıkardı. Yaratığı tuzağa düşürüp öldürmek için büyük bir çaba başlatmaya karar verdiler. Ancak, bir şekilde, yüzen sinsi komploya kulak misafiri oldu, su yüzüne çıktı ve takipçileriyle bir toplantı düzenledi. Bir pazarlık yapıldı. Kızılderililer onu öldürmemeye ve derisini mokasen yapmaya söz verselerdi, o sadece beyaz adamları yiyeceğine söz verirdi. Kızılderililer tuhaf bir şekilde beyaz adamlara karşı önyargılı oldukları için bu anlaşmayı neşeyle kabul ettiler.

Kurgusal olmayan bir dergi olan Old West'in 1969 sonbahar sayısında Nevada, Babbitt'te yaşayan bir çiftin mektubu yeniden basıldı. Bu çift, Lake Walker canavarını Nisan 1956'nın sonlarında gördüklerini iddia ediyor. İlk önce "yüksek güçlü bir motorlu tekne gibi" göründüğünü ve gölün kenarında otuz beş mil hızla giderken aslında otomobillerini geride bıraktığını söylediler. saat.

Çift, "Yaklaşık yüz yarda boyunca büyük bir hızla bizden doğruca başladı," diye bildirdi, "ve orada sola doğru kırbaçlandı ve suya daldı. Bunun olmasını üç kez izledik, sonra nokta etrafında daha derin sularda kayboldu. Eminiz ki on, on beş dakikanın tamamını izledik. Kırk beş ila elli fit uzunluğunda olmalı ve hızlı yüzerken sırtı en az dört veya beş fit suyun üzerine çıkmış olmalı. O zamanlar gölde çokça bulunan çamur tavuklarıyla beslendiğini düşünüyoruz kendi kendimize..."

Canavarların hiçbir zaman olmayan diyarına bilimsel safarimize başladığımızda, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki bilinen tüm göl canavarlarını toplamayı ve kataloglamayı planladık. Bununla birlikte, bu vakaların çoğunun gerçekten Sasquatch tipi gözlemler olduğu kısa sürede anlaşıldı. Diğerleri, Abominable Swamp Slob'ların ve onların esrarengiz parlak kardeşlerinin parafiziksel bir kereye mahsus görünüşleriydi. Geriye kalanlar, birkaç rastgele derin su gölünde yaşayan bir tür gerçek deniz canlıları gibi görünüyor.

Amerikan göl canavarlarının en özgünü, Montana, Polson yakınlarındaki Flathead Gölü'nün dibinde yaşıyor olabilir. Her ne ise, uzun bir süre boyunca pek çok insan tarafından görüldü. Flathead Courier'in editörü Bay Paul Fugleberg, yaratığın ilk fotoğrafı için yirmi beş dolarlık bir teklifte bulundu. "Onu gören hiç kimsede kamera yokmuş gibi görünüyor," diyor.

Flathead gizemi, B Tipi bilim adamları tarafından birkaç kez çözüldü. Biri ev yapımı bir denizaltı olduğunu söylüyor. Diğerleri onu "aşırı kilolu bir deri dalgıcı" olarak tanımladı. Yerel bir emlak komisyoncusu, şeyi yakalayan balıkçıya ayak başına yüz dolar ödemeyi teklif etti. Bazı tanıkların inandığı kadar büyükse, bu ona oldukça pahalıya mal olabilir.

1920'lerde Flathead Gölü'ndeki balıkçılar, tanımlanamayan dev bir yüzen nesnenin ağlarını paramparça ettiğinden şikayet ettiler; kırk kiloluk boğa alabalığına dayanacak şekilde tasarlanmış ağlar bile. Eylül 1960'ta Bayan Gilbert Zigler, dalgaların kıyıya çarptığını duydu ve bir iskelenin ucundan yukarı sıçrayan su gördü. Daha yakından bakmak için yukarı çıkan Bayan Zigler ve kocası,

tıpkı bir hayvanın sırtını kaşımasına benzer şekilde iskeleye sürtünen devasa siyah bir şey görünce hayrete düştüler.
"Korkunç görünümlü bir şeydi," diye hatırladı Bayan Zigler, "bir atın büyüklüğünde bir kafası vardı... ve yaklaşık bir fit boyunu gösteriyordu."
Bay Zigler tüfeğini almak için evine koştu ama döndüğünde yaratık kayıtsızca menzil dışında yüzüyordu.
1963'te bir dizi gözlem oldu. O yıl 15 Haziran'ın tek öğleden sonra bir düzine kişinin Flathead canavarını gördüğü bildirildi. İki lise öğretmeni, Bayan Heather McLeod ve Bayan Genevieve Parratt, onu 8 Eylül 1963 günü saat 11:30'da gördüklerini söylediler. Yaklaşık üç tümsekli koyu gri bir nesneydi. Dalgalandı, battı ve tekrar yüzeye çıktı ve tekne benzeri bir iz bıraktı. Yakın çekim görüntülerin çoğu, onu çok hızlı hareket ettiğini, dev bir mersin balığı için çok hızlı (en popüler açıklamalardan biri) olarak tanımlıyor ve iki ve üç fit yüksekliğinde dalgalar yaratıyor.
Paul Fugelburg birkaç yıl önce, "Çoğu insan gibiyseniz," diye yazmıştı, "süper balık görüldüğüne dair raporları, dilinizi şakayla karışık ve bir gözünüzü partnerinize kırparak dinleyeceksiniz.
”Ama üçüncü ya da dördüncü turdan sonra, birdenbire bu insanların uzun hikayelerle bir turisti eğlendirmek için diş etlerini çırpmadıklarını fark edeceksiniz. Tanrı aşkına, parıldayan mavi Flathead Gölü'nde gerçekten tarif ve açıklamaya meydan okuyan bir şey görmüşler.
Yine Montana'daki Waterton Gölü de yıllar boyunca bir dizi canavar raporu üretmişti. Tanıklardan en az ikisi (AG Baalim ve Kaptan Ron Boyce), Waterton yaratığının otuz beş ya da kırk fit olduğunu ve kafasında iki boynuz olduğunu anlattı!
Sonra Idaho'daki Payette Gölü, Michigan'daki Paint Nehri ve New York ile Vermont arasındaki sınırdaki Champlain Gölü var; bunların hepsi uzun, çirkin başlı, dalgalı yüzen yaratıkların raporlarının odak noktası oldu. Champlain Gölü, elbette, Kanada sınırına kadar uzanır ve St. Lawrence Nehri ile bağlantılıdır. Lawrence'ta da deniz yılanı gözlemleri oldu. New York, Plattsburgh, Champlain Gölü'nün hemen kenarındadır ve son yirmi yıldır çok yoğun bir UFO "penceresi" olmuştur. Biraz daha güneyde, New York Eyaletindeki Adirondack Dağları'nda, New York şehrinin yaklaşık iki yüz mil kuzeyindeki Black River'da periyodik olarak safralı öcüler ortaya çıktı.
1951'de Wash Mellick adında bir adam, Kara Nehir'de balık tutarken teknesinin yanında on beş fitlik bir canavar sudan çıktı. "Rengi koyu kahverengiydi," diye bildirdi, "ve yuvarlak, konik bir gövdesi vardı. İki eli andıran yüzgeçleri vardı ve gözleri gümüş dolarlar gibi dışarı fırlamıştı. Ona taş attım ama o sadece bana baktı.”
Gazete hikayeleri diğer gözlemleri anlattı ve "Canavarın son on yılda kuzey New York'un bu izole bölümünde üç kez görüldüğü bildirildi, ancak her zaman bir elektrik fırtınası devam ederken."
”... her zaman devam eden bir elektrik fırtınası olduğunda.” Dikkatinizi Üçüncü Bölüm'e ve elektrik fırtınaları sırasında meydana gelmiş gibi görünen çeşitli canavar olaylarına çekiyoruz. Parafiziksel canavarlarımızdan bazılarının yalnızca elektrik fırtınaları sırasında cisimleşebileceği ileri sürülmüştür; bu tür fırtınalar sırasında bir şekilde havadaki enerjiden yararlandıklarını. Okült bilimde, kendilerini geçici olarak su içinde ve çevresinde gösteren tuhaf yaşam formları olan "su elementalleri" hakkında hatırı sayılır bir literatür vardır. "Su elementallerinin" hikayeleri sonsuzdur ve onları açıklayan teoriler tuhaf ve karmaşıktır. Ancak Bataklık Sloblarımızdan ve göl yaratıklarımızdan bazılarının geçici psişik yansıtmalar olabileceği ihtimalini göz ardı edemeyiz; enerjinin akılsız tezahürleri. Bu tür projeksiyonlar, sınırlı insan algısıyla bakıldığında hemen hemen her biçimi alabilir. Uçan daire ilmindeki gibi "küçük adamlar" veya Michigan'daki Sister Lakes çevresindeki 1965 bölümlerinde olduğu gibi korkunç canavarlar olarak görünebilirler. On Beşinci Bölüm'de tartışılan "düşünme" faktörü bile bir rol oynayabilir ve varlık kendisini tanıkların zihnindeki imgelerden inşa edebilir. Böylece, uygun tanık (algılayıcı) doğru yerde ("pencere") doğru zamanda ("flap" süresi) olduğunda, hemen hemen her şey olabilir. Eğer durum buysa, o zaman algılayıcı daha sonra anlattığı şeyi gerçekten görür. Onun için çok gerçekti. Ama gerçekte hiç yoktu ve dünyadaki hiçbir tazı, helikopter ve şerifin mülkü yaratığı bulamayacaktı. On Beşinci Bölüm'de tartışılan, hatta bir rol oynayabilir ve varlık kendini tanıkların zihnindeki imgelerden inşa edebilir. Böylece, uygun tanık (algılayıcı) doğru yerde ("pencere") doğru zamanda ("flap" süresi) olduğunda,

hemen hemen her şey olabilir. Eğer durum buysa, o zaman algılayıcı daha sonra anlattığı şeyi gerçekten görür. Onun için çok gerçekti. Ama gerçekte hiç yoktu ve dünyadaki hiçbir tazı, helikopter ve şerifin mülkü yaratığı bulamayacaktı. On Beşinci Bölüm'de tartışılan, hatta bir rol oynayabilir ve varlık kendini tanıkların zihnindeki imgelerden inşa edebilir. Böylece, uygun tanık (algılayıcı) doğru yerde ("pencere") doğru zamanda ("flap" süresi) olduğunda, hemen hemen her şey olabilir. Eğer durum buysa, o zaman algılayıcı daha sonra anlattığı şeyi gerçekten görür. Onun için çok gerçekti. Ama gerçekte hiç yoktu ve dünyadaki hiçbir tazı, helikopter ve şerifin mülkü yaratığı bulamayacaktı. o zaman algılayıcı, daha sonra tanımladığı şeyi gerçekten görür. Onun için çok gerçekti. Ama gerçekte hiç yoktu ve dünyadaki hiçbir tazı, helikopter ve şerifin mülkü yaratığı bulamayacaktı. o zaman algılayıcı, daha sonra tanımladığı şeyi gerçekten görür. Onun için çok gerçekti. Ama gerçekte hiç yoktu ve dünyadaki hiçbir tazı, helikopter ve şerifin mülkü yaratığı bulamayacaktı.

Bununla birlikte, hala endişelenecek çok sayıda görünüşte gerçek canavarımız var. Başka göller ve başka deniz yılanları da var.

Amerikan gölleri çevresinde üretilen kapitalist propaganda tarafından geride bırakılmayan Sovyetler Birliği, kendisine ait birkaç göl canavarına sahip olduğunu iddia etti. Doğal olarak onlarınki bizimkinden daha büyük, daha iyi ve daha şiddetli. Biri Sibirya'daki Vorota Gölü'nde yaşıyor. En az yirmi beş fit uzunluğunda, geniş, düz bir kafası var ve yüksek bir kükreme sesi çıkarıyor. Sonar cihazlarıyla donatılmış bir dalgıç ekibi, Mayıs 1966'da Vorota Gölü'nün dibini araştırdı, ancak buldukları tek şey çamurdu. Issız Oimyakon Platosu'ndaki diğer üç Sibirya gölünde aptal denizaltılarımızın yaşadığı söyleniyor.

Süslü aletlerle dolu diğer bilim adamlarından oluşan ekipler, Ogopogo olarak bilinen efsanevi canavarı aramak için Kanada, British Columbia'daki Okanagan Gölü'nün derinliklerini kazdılar. Ogopogo, yaklaşık bir asırdır Kızılderilileri ve avcıları şaşırtıyor ve korkutuyor. Görünüşe göre bir ejderha, bir yılan, bir timsah ve bir Abominable Swamp Slob karışımı. Ve bu bir kombinasyon!

Ogopogo'nun Kanada'da çok fazla şirketi var gibi görünüyor. Lakes Sushwap, Cowichan ve Pohengamook gibi diğer birkaç su kütlesi, bir canavar raporları seline neden oldu. Quebec Oyunlar ve Balıkçılık Departmanı Müdürü Dr. Vadim Vladikov, Quebec, Pohengamook Gölü'ndeki şeyi "on iki ila on sekiz fit uzunluğunda, kahverengi veya siyah renkli, iki veya üç fit genişliğinde yuvarlak bir sırtı olan bir hayvan" olarak tanımladı. ve merkezde bir testere dişli yüzgeç. Ne zaman biri yaklaşsa, hayvan kayarak uzaklaşıyor ve yüzeyin altına batıyor."

Quebec, Kanada'nın doğusunda yer almaktadır. Batı kesiminde, Sasquatch'in evi olan British Columbia'da insanlar yıllardır tanımlanamayan yüzen cisimler görüyorlar. 28 Aralık 1962'de, Bayan Robert Guy ve Bayan KB Holland, Britanya Kolombiyası, New Westminster yakınlarında "sudan çıkan büyük bir tümsek ve ardından yaratığın başı veya boynu" gördüklerini bildirdi. Bir at büyüklüğünde olduğunu ve koyu kahverengi olduğunu söylediler. Dalgalı bir hareketle yüzüyormuş gibi görünüyordu ve başının arkasından gelen uzun bir vücut izlenimi veriyordu. Onu yaklaşık iki yüz yarda mesafeden dürbünle izlediler ve "abartılı" veya çıkıntılı dudakları olduğunu fark ettiler.

Britanya Kolumbiyası'ndaki Shelter Point çevresinde başka bir yaratık veya belki de aynısı görüldü. 1963'te tanık Bayan JC Durrant onu "ejderha gibi" olarak tanımladı. Yerlilerin buna sevgi dolu bir adı var. Ona Klamahsosaurus diyorlar.

Aynı bölgedeki Gabriola Adası'nın sakinleri canavarlarına Cadborosaurus adını veriyor. Bayan RA Stewart, onu gören birçok kişi arasında. 1963 yılında eşiyle birlikte ada yakınlarında bir tekneden balık tutarken deneyimledi. "Dürüst olmak gerekirse en tuhaf manzarayı gördüm," diye hatırladı. "Küçük teknemizden birkaç metre uzakta yüzen büyük kahverengi başlı bir hayvan. Kocaman bir kafası vardı ama beni dehşete düşüren korkunç açık çeneleriydi. Ama kocama hızla sahile kürek çekmesi için bağırdığımda yaratık ortadan kaybolmuştu."

Alaska'daki Iliamna Gölü, bir tür deniz yılanını barındırır ve İsveç'te de aptal denizaltılarla dolu olduğu varsayılan göller vardır. İrlanda'da yüzyıllardır görülen yarım düzine derin su gölü vardır. Haziran 1968'de Dublin Evening Herald, genç Gay Dever'in County Mayo'daki Achill Adası'ndaki Glendarry Gölü'nün kenarında bisiklet sürerken, sudan çıkıp ormanda kaybolan garip bir yaratık gördüğünü bildirdi.

Dever, "Yaklaşık on iki fit uzunluğunda, bir attan çok daha büyük ve koyu renkliydi," dedi. "Bir

kanguru gibi ürkek bir şekilde hareket ediyordu. Koyun gibi uzun bir kafası, uzun bir boynu ve kuyruğu vardı. Arka ayaklar ön ayaklardan daha büyüktü."
Adanın otuz yıllık bir sakini olan John Cooney de o Haziran ayında garip bir amfibi görüldüğünü iddia etti. Cooney, "Arkadaşım Michael McNulty beni bıraktı ve bir virajı dönerken onu yolun tam ortasında gördük," dedi. "İki ila on iki fit uzunluğundaydı, kuğu gibi uzun bir boynu vardı - çok daha büyük değil. Kuyruk çok kalındı. Bize belli bir açıyla hareket ediyordu ve tam olarak ne kadar uzun olduğunu göremiyorduk. Dokuma ve kıvrımlıydı.
"Koyu kahverengi bir renkti ve parlak ve pulluydu. Gözler parlıyordu. Bir anda kalın çalıların arasında gözden kayboldu. Daha fazla araştırma yapmak için durmadık."
Son iki yüzyılda derlenen tüm tanımlamaları ve Orta Çağ'a kadar uzanan tüm efsaneleri değerlendirdiğinizde, yazar Wilkins'in 1949'da İngiltere'nin Cornwall kentinde sakin bir nehirde tarihöncesi bir hayvan gördüğüne (Beşinci Bölümde özetlenmiştir) sonuçta o kadar da mantıksız görünmüyor. Wilkins, gördüğü şeyin bir Plesiosaurus'a benzediğini ve belki de haklı olduğunu söyledi. Bu diğer görgü tanıklarının açıklamalarının çoğu da kulağa bir plesiosaurus gibi geliyor. Elbette hepimiz dinozor benzeri plesiosaurus'un milyonlarca yıldır neslinin tükendiğini biliyoruz. B Tipi bilim adamlarımız bize, İskoçya'da bir gölden diğerine karada sık sık görülen büyük, uzun boyunlu yaratığın muhtemelen bir plesiosaurus olamayacağını söylüyor. Belli ki sadece bir hayvanat bahçesinden kaçmış bir şeydi.
İskoçya'da pek çok hayvanat bahçesi yoktur, ancak sınıflandırılmamış hayvanlarla dolu birkaç derin su gölü vardır. En ünlüsü, Loch Ness adı verilen yirmi sekiz mil uzunluğundaki bulanık su kuşağıdır. En ünlü ve en çok avlanan tanımlanamayan yüzen nesne "Nessie"nin evidir.
Son yıllarda Loch Ness hakkında yüzlerce popüler kitap, dergi makalesi ve gazete makalesi yayınlandı. Yalnızca 1969'da kırktan fazla haber makalesi ve telgraf hizmeti öyküsü topladık. Son altı yıldır Loch Ness'te iyi finanse edilmiş bir bilimsel çaba yürütülmektedir. Sonar ve diğer modern aygıtlar derinlere iniyor ve endişeli kameramanlar gölün çevresine konuşlanarak Nessie'nin bir sonraki görünümünü sabırsızlıkla bekliyorlar.
Loch Ness literatürünün çoğu, yanlışlıkla canavarın ilk kez 1934 yılında ortaya çıktığını iddia ediyor. eski konuların mikrofilmleri. Kasım 1896'da Loch Ness hakkında yayınlanan, Nessie'nin modern çizimlerine tıpatıp benzeyen bir gravürle tamamlanmış tam sayfa bir makale bulunca şaşırdık. Yaratık, on dokuzuncu yüzyıl boyunca sık sık görüldü ve ardından birkaç on yıl ortalıkta görünmedi. 1930'ların başlarında Rupert Gould, Loch Ness'e ilgi duydu ve The Loch Ness Monster and Others (1934) adlı kitabı için 1920'lerden ve 1930'ların başlarından altmıştan fazla bağımsız görgü tanığının izini sürdü ve onlarla röportaj yaptı.
On altıncı yüzyıla kadar uzanan tarihsel referanslar şimdi ortaya çıkarıldı. 9 Temmuz 1967'de New York Daily News'de çıkan bir makalesinde George Nobbe, kaynağına atıfta bulunmadan şu alıntıyı yaptı: "'Kocaman meşeleri kuyruğuyla devirdi ve böylece üç kişiyi öldürdü." birkaç kez fotoğraflar, ancak bunların çoğu biraz hayal kırıklığı yarattı, yalnızca sudan çıkan bir damla veya tümsek görünüyor. Bununla birlikte, bir resim, yüzeyden yüksekte çıkıntı yapan klasik uzun boyunlu ve düz kafayı ortaya koyuyor.
1954'te balıkçı teknesi Rival, gölü geçerken alışılmadık bir sonar sinyali aldı. 540 fit derinlikte devasa bir şey yüzüyordu. Sıradan bir balık için çok büyük ve çok hızlıydı. Sonar mükemmel çalışır durumdaydı ve geri dönen sinyal görünüşe göre doğru ve meşruydu. O zamandan beri başka sonar dönüşleri oldu. 1960 yılında bir grup sinyal, gölün altında beş kadar canavarın hareket ettiğini gösterdi. Bu aynı zamanda Tim Dinsdale'in Loch Ness'i çalkalayan bir lekeyi fotoğrafladığı yıldı. Resimleri Kraliyet Hava Kuvvetlerinden uzmanlar tarafından analiz edildi ve en az altı fit genişliğinde, beş fit yüksekliğinde ve muhtemelen doksan iki fit uzunluğunda "canlı bir nesne" yakaladığı sonucuna vardılar! RAF raporu 1966'da yayınlandı ve İskoçya'nın efsanevi gölüne doğru bilimsel bir izdiham başlattı. Orada kesinlikle bir şey vardı ve Chicago Üniversitesi'nden Dr. Roy P. Mackal, tam olarak ne olduğunu bulmaya kararlı olanlardan biriydi. Loch Ness'i ziyaret etti, tanıklarla konuştu ve çeşitli fotoğrafları inceledi. Sonra kafasını kaşıdı ve bunun belki de kalamar dostumuzun uzak bir akrabası olan dev deniz salyangozu olarak bilinen yumuşakça olduğunu öne sürdü. Daha sonra, Dr. Mackal yeniden düşündü ve bunun deniz ineği olarak da adlandırılan bir

deniz ayısı türü olabileceği konusunda spekülasyon yaptı. Deniz ineği, fok gibi görünen soğanlı bir canavardır. Sonra kafasını kaşıdı ve bunun belki de kalamar dostumuzun uzak bir akrabası olan dev deniz salyangozu olarak bilinen yumuşakça olduğunu öne sürdü. Daha sonra, Dr. Mackal yeniden düşündü ve bunun deniz ineği olarak da adlandırılan bir deniz ayısı türü olabileceği konusunda spekülasyon yaptı. Deniz ineği, fok gibi görünen soğanlı bir canavardır. Sonra kafasını kaşıdı ve bunun belki de kalamar dostumuzun uzak bir akrabası olan dev deniz salyangozu olarak bilinen yumuşakça olduğunu öne sürdü. Daha sonra, Dr. Mackal yeniden düşündü ve bunun deniz ineği olarak da adlandırılan bir deniz ayısı türü olabileceği konusunda spekülasyon yaptı. Deniz ineği, fok gibi görünen soğanlı bir canavardır.

1960'ların ortalarında Loch Ness Phenomena Investigation Bureau Limited (LNPIB) kuruldu. World Book Encyclopedia'nın yayıncıları yirmi bin doları öksürdü ve dikkatlice planlanmış yeni bir soruşturma başlatıldı.

Dan Taylor adlı bir oşinograf, 1969 yazında Loch'a geldi ve yanında parlak sarıya boyanmış altı metrelik bir fiberglas denizaltı getirdi. Daha önce dalgıçlar gölün sularını o kadar bulanık bulmuşlardı ki, yüzlerinin bir adım ötesini bile göremiyorlardı. Ancak Taylor, yaratık(lar)ı sonar ve diğer sofistike araçlarla kovalamayı planladı. Zavallı yaratığa sakinleştirici oklar atılmasından bile bahsediliyordu. Bu planlar her taraftan protesto çığlıkları yükseldi. Görünüşe göre İskoçlar, Nessie için özel bir sevgi geliştirmişti.

Bir İskoç klanının başı olan Lord Lovat, "Canavarın gözlemlenmesinden yanayım ama onu taciz etmeye karşıyım," dedi. "Bence yaratığa zorbalık etmek lanet olası bir şey.

"Nessie'nin yakalanıp bir hayvanat bahçesine ya da Queen Mary gemisi gibi Amerika'ya götürüldüğünü düşünmekten nefret etmeliyim. Bunu yapmak suç sayılmalı" dedi.

Görünüşe göre Nessie'nin sarı denizaltından korkacak hiçbir şeyi yoktu. Engerek Balığı denen Balık göle fırlatılır fırlatılmaz, dalmaya karşı şaşırtıcı bir isteksizlik gösterdi. Bir denizaltı için oldukça utanç verici bir özellik. Sonra bir iskeleye çekildiğinde aniden bir sızıntı yaptı ve tamamen battı.

Bay Taylor umutsuzca denizaltısını göle uygun hale getirmeye çalışırken, diğerleri canavarı izliyordu. Temmuz 1969'da, gölde bir film şirketi için çalışan iki adam, başka bir cüce denizaltındaydılar ve sonarları, yaklaşık beş yüz fit derinlikte seyahat eden kırk fit uzunluğunda bir şey yakaladı. Takip etmeleri için çok hızlı hareket etti.

Birkaç ay önce iki İngiliz iş adamı gölün kenarında büyük bir kemik buldu. Dört fit iki inç uzunluğunda ve gözenekliydi. İlk başta bunun bir kütük olduğunu düşündüler ama bir canavarın kalıntılarını bulmuş olabileceklerini anlayınca onu LNPIB'ye teslim ettiler.

Yaz, İskoçya'nın Drumnadrochit kentindeki Glenurquhart Lodge'daki barın etrafında toplanan yorgun canavar avcılarının sona ermesiyle sona erdi. Locadaki konuk listesi Kim Kimdir diye okunur. Dünyanın her yerinden gazeteciler, romancılar, aktörler ve bilim adamlarını içeriyordu. Eski bir Shakespeare oyuncusu olan Clem Lister-Skelton, Nessie'yi en az dokuz kez gördüğünü iddia ettiği için çoğu zaman ilgi odağıydı. Başka bir bakış için geri gelmeye devam ediyor. Dr. Mackal oradaydı, dev deniz salyangozları ve deniz inekleri teorilerinden artık o kadar emin değildi.

Ve gecenin oralarda bir yerinde, gölün camsı yüzeyinde bir ses çınlıyor. Çığlık atan bir kadının ya da ağlayan bir bebeğin sesi değildir. Çok yakından dinleyin. Kahkaha gibi geliyor.

Pigmelerin (ya da politik olarak doğru olmak gerekirse, kısa boylu insanların) ülkesi olan eski Belçika Kongo'sunda da derinden bir kahkaha koptu. 1970'ler ve 80'ler boyunca keşif seferi, efsanevi Mokele-Mbembe'yi aramak için uzak Likouala bataklık alanlarına ormanlara daldı. Bu, orada yaşadığı iddia edilen bir tür dinozor. İlk kaşifler, yaratığın yerel hikayelerini bildirdiler ve pigmeler, sonraki her keşif gezisinde hikayeleri mutlu bir şekilde doğruladılar, bu da karlı bir turizm ticaretiyle sonuçlandı. İngiltere, Fransa, Japonya ve Amerika Birleşik Devletleri'nden iyi finanse edilen gruplar son yıllarda yürüyüşe çıktılar. canavarı asla görmez, ancak yerel bürokratlara ve cüce liderlere büyük miktarda rüşvet verir. Dr. Roy Mackal, yaratığın hâlâ bataklıkta başıboş olduğuna yemin eden cüce sakinlerin heyecanlı ifadeleri dışında, bu uzak bölgeye iki sefer yönetti ve eli boş döndü.

Güney Amerika'da diğer sauria türleri tespit edildi. 1922'de And Dağları'nda yaşayanlar, bir gölün yakınında plesiosaur benzeri bir yaratık gördüklerini bildirdikten sonra, Buenos Aires Hayvanat

Bahçesi'nden bir keşif gezisi onu boşuna aradı. 1933'te maceracı bir İsveçli, Matto Grosso'da altı metre uzunluğunda dinozor benzeri bir canavara ateş ettiğini iddia etti. Bu türden başka bir yaratık, 1980'lerde Tibet'teki Wenbu Gölü yakınlarında görüldü.
1970'lerin başında, İtalyan Alpleri'ndeki insanların benzer bir yaratığı kovaladığı sıralarda, bir dinozorun Teksas'ta bir arabayı yoldan çıkardığı söyleniyor.
Orada gerçekten dinozorlar var mı? INFO Journal ve Fortean Times gibi Fortean yayınları, görev bilinciyle her yıl yeni gözlemleri kaydeder. Ve her yıl, Loch Ness kıyılarına yeni seferler düzenleniyor. Son yirmi yılda, içki imalathaneleri ve Japon TV ağları gibi büyük kuruluşlar, Loch'a yapılan cömert seferleri finanse etti. Sonar donanımlı tekne filoları her santimetrekareyi keşfe çıktı. 1992'de büyük, iyi donanımlı gerçek bilim adamlarından oluşan bir ekip, Loch Ness'teki tüm canlılar üzerinde bir çalışma yürüttü.
Ne buldular? Tahmin ettin.
İngiliz bir yazar olan merhum Ted Holiday, orada birçok yazı geçirdi, ancak İrlanda'da yalnızca birkaç inç derinliğinde olan göllerin etrafındaki deniz yılanları / dinozor raporlarını araştırdığında havlu attı.
Bahse girerim, girişimci bir cüce yakında Afrika'da Loch Ness, Roswell, New Mexico ve dolunayda kahkahaların çınladığı binlerce başka yerdeki hediyelik eşya yerlerine benzer bir hediyelik eşya standı açacaktır.

YİRMİ DÖRT

BAŞKA BİR ŞEY

Sadece iki yüz yıl önce, bilimin hayvanları sistematik olarak sınıflandırma görevine ilk başladığı zaman, sadece 808 sürüngen, memeli, kuş ve amfibi biliniyordu. 1900'de toplam 21.000 kişi sınıflandırılmıştı. O zamandan beri, her yıl ortalama 15 bilinmeyen sürüngen, 220 memeli ve 400 kuş keşfedildi, incelendi ve bilimsel kayıtlara girdi. Bugün bilim, yaklaşık 70.000 canlının varlığını resmen kabul etmiştir. Bu yaratıkların çoğu 1700'de mitlerden ve efsanelerden başka bir şey değildi. İnsanlar tüm hayatlarını böcekleri veya sivrisinekleri toplamaya ve kataloglamaya adadılar. Diğerleri şimdi "dış biyoloji" adı verilen oldukça sallantılı bir bilim kuruyorlar; diğer gezegenlerdeki yaşamın incelenmesi. Mars'ın kırmızı toprağını mikroplar için eledik, ve çok geçmeden Venüs'te kertenkeleleri kovalamaya ve Jüpiter'in kırmızı noktasında Zıpkınla Globster'ları kovalamaya başlayabiliriz. Ancak, Samanyolu'nun kenarındaki küçük bir nokta olan kendi küçük güneş sistemimizdeki gezegenler hakkında şimdi öğrendiklerimize göre, sanki Dünya yaşam için tek başına misafirpervermiş gibi görünüyor. Olasılık yasalarına göre, diğer galaksilerde başka gezegenler, belki de milyarlarca olmalı ve teleskoplarımızın ve roketlerimizin menzilinin çok ötesinde bir yerlerde yaşam olabilir. Sadece tahmin edebiliriz. ve yaşam, teleskoplarımızın ve roketlerimizin menzilinin çok ötesinde bir yerlerde var olabilir. Sadece tahmin edebiliriz. ve yaşam, teleskoplarımızın ve roketlerimizin menzilinin çok ötesinde bir yerlerde var olabilir. Sadece tahmin edebiliriz.

Amerika'nın en büyük UFO uzmanı California Üniversitesi'nden Dr. Frank Drake'dir. Uzak bir gezegenden akıllı bir sinyal duymayı umarak, radyo teleskoplarıyla kozmosu dinleyerek otuz yıldan fazla zaman harcadı. Dünya dışı yaşamı bulma ve onunla iletişim kurma sorunu üzerine dünyanın en iyi biyologları, astronomları ve bilim adamlarıyla çalıştı. Uyanık olduğu tüm saatler, bu sorunu incelemek ve düşünmekle geçti. UFOseverlerin iddialarını da göz ardı etmedi, ancak çok sayıda temas kuran, kaçırılan ve uçan daire meraklısıyla röportaj yaptı ve onlarla ilgilendi. Ayrıca birçok UFO raporunu kişisel olarak araştırdı ve mevcut tüm kanıtları gözden geçirdi. UFO labirentinde olumlu bir şey bulmak işi, kariyeri ve tüm hayatı için çok önemli olurdu. Yerine, şu sonuca varıyor: "Bir uzaylı uzay aracı tarafından ziyaret edildiğimize dair somut bir kanıt yok. Evrenin başka yerlerinde zeki yaşamın var olduğuna ne kadar güçlü bir şekilde inansam da, UFO'ların dünya dışı ziyaretçiler olmadığını savunuyorum. Onlar bu gezegendeki zeki yaşamın ürünleridir." [Orada Kimse Var mı, Frank Drake ve Dava Sobel, sayfa 126.]

Ancak şu kadarını biliyoruz: Dünya, ulaşabileceğimiz tüm yerlerin en görkemlisidir. Beyaz bulutlarla kaplı güzel mavi küre, gezgin astronotlarımız için "yuva"dan daha fazlasıdır. Aynı zamanda göklerde, okyanuslarda, ormanlarda, çöllerde ve yerin derinliklerinde gelişmeyi öğrenmiş binlerce ve binlerce yaratığın evidir. Bundan yirmi yıl sonra, biraz şaşırtarak yorumladığımız bazı yaratıklar düzgün bir şekilde kataloglanmış, Latince isimlerle etiketlenmiş olabilir ve hayvanat bahçelerimizin kafeslerinde volta atıyor veya müzelerimizde tıka basa doldurulmuş halde duruyor olabilirler. Kanada, Kızılderili İşleri Büromuza benzer bir Sasquatch İşleri Bürosu kurabilir. Teknelerin ve balıkçıların, Nessie'nin huzur içinde eğlenebilmesi için Loch Ness'e girmesi yasaklanabilir. Bu imkansız dünyamızda her şey mümkün.

İnanılmazları iki ana kategoriye ayırmaya çalıştık. Grup 1, gerçek kara ve deniz hayvanlarıdır, ancak bilim tarafından hala bilinmemektedir. En az üç (muhtemelen daha fazla) iğrenç Kar İnsanı türü ve en az yedi büyük amfibi memeli ve sürüngen içerirler. Genel olarak, zararsız bir grup gibi görünüyorlar. Bizden kaçıyorlar ve onları rahat bırakmamızı tercih ediyorlar. Kendini adamış canavar avcılarından oluşan küçük bir grup, Grup 1'in var olduğuna ve tanınmayı hak ettiğine dair kanıtları - ayak izleri, kemikler, fotoğraflar - yavaş yavaş topluyor.

Grup 2 tamamen başka bir hikaye. Onlar gece geç saatlerde çalıların arasından fırlayan hayaletlerdir. Başka bir şeyin parçası gibi görünüyorlar. Bize uğursuz ve hatta düşmanca bir şey. Bu çekirdek fenomeni bu gezegende her zaman var olmuştur ve birçok biçim almıştır. Tanımladığımız İnanılmazlardan bazıları, merkezi fenomen için transmogrifikasyonlar veya kılık değiştirmeler olabilir. Gökyüzünde şimşekler çaktığında veya "pencere" alanlarında belirli manyetik koşullar

hakim olduğunda gerçekleşirler. Bu terimlerin olağan anlamında gerçek veya fiziksel değiller. Ama yaşadıkları sürece yeterince gerçektirler. Parafizikseldirler ve muhteşem uçan makinelerden inen tek gözlü devlerin veya havada eriyen siyah Cadillac'larla dolaşan uzun parmaklı Doğuluların biçimlerine bürünebilirler. Son birkaç bin yıldaki maskaralıkları, dini ve okült inançlarımızın çoğunu doğurdu. Faaliyetlerini kaydetmeye çalışırken, anlamsız manipülasyonlara ve neden olunan halüsinasyonlara dayanan bir literatür oluşturduk. Tarikatlar ve küçük bağımsız araştırmacı grupları türedi, her biri küçük bir tezahür grubuna adanmış, her biri bütünü göremeyen veya kavrayamayan. İblisbilimciler, UFOloglarla aynı şeyi inceliyorlar. Demonomania (bir insan zihninin veya bedeninin bir dış güç tarafından ele geçirilmesi), psikiyatri tarafından iyi bilinen klasik kalıplar ve semptomlar üretir. Bu modeller, birçok UFO teması durumunda ortaya çıkıyor, ancak tanınmadı. Psişik araştırmalarda aynı kalıplar tekrarlanır. Bir psişik veya medyum bu semptomları deneyimlediğinde, bunların "gölgede kaldığını" söylerler.

On dördüncü ve on beşinci yüzyıllarda "periler" ve "küçük insanlar" Almanya ile İrlanda arasındaki tüm toprakları kelimenin tam anlamıyla yutarken, "vampirler" Orta Avrupa'da ortalığı kasıp kavuruyordu. Hayvanlar ortadan kayboldu veya kanları çekilmiş halde bulundu. İnsanlar da yok oldu.

İnsanlar hala kayboluyor. Sadece ABD'de her yıl 100.000'den fazla insan kayboluyor. Tabii ki, bunların çoğu sadece kaçan alacaklılar, kanunlar ve istenmeyen eşler. Bazıları faul oyunuyla karşılaşır ve nehrin dibine düşer. Ancak en inanılmaz koşullar altında yaklaşık 15.000 kişi ortadan kaybolur. Bir aile babası çimleri biçmek için arka bahçesine girer. Bir daha asla görülmez. Bir garson, parkmetreye para yatırmak için restorandan çıkar ve sonsuza dek ortadan kaybolur. Bir banliyöde beş kişilik bir aile, tüm kıyafetlerini, banka hesaplarını, aile arabasını geride bırakarak hiçliğe karışır. Dosyalarımızda onlarca şaşırtıcı vaka var.

Ve hayvanlar! Bir şey her zaman köpeklerimizi, kedilerimizi, atlarımızı ve ineklerimizi katlediyor. Bu kitapta birçok örnek verdik. Katliam anlamsız... ve çok gizemli.

Bunlar dünyanın her ülkesinde oluyor. Bugün, özellikle Güney Amerika'daki bu tür olayların suçunu uçan dairelere atmaya başlıyoruz. Birkaç yıl önce Abominable Swamp Slob'ları, perileri ve vampirleri suçladık. Almanya'da gerçekten bir Hamlin var ve gerçekten de Orta Çağ'da büyük bir Hamlin çocuk grubunu çeken Fareli Köyün Kavalcısı vardı. 1212'de elli bin çocuk Çocuk Haçlı Seferi'ne yürüdü ve ortadan kayboldu.

Bütün köyler yok oldu. İyi belgelenmiş birçok örnek var. Tüm antik şehirlerin tek bir gizemli günde aniden nüfuslarından mahrum bırakıldığına dair arkeolojik kanıtlar var.

Uçan daireler, bu grotesk olaylardan bazıları için bize kabul edilebilir bir açıklama sağlayan başka bir referans çerçevesidir. Görünmez bir fenomen her zaman bizi takip ediyor ve inançlarımızı manipüle ediyor. Biz sadece onun görmemize izin verdiği şeyi görürüz ve genellikle tam olarak onun tepki vermemizi beklediği şekilde tepki veririz. Pasifik adalarının tamamen izole edilmiş kabileleri ve Güney Amerika'nın ücra iç köyleri bile, dünyadaki her kültürün aynı şey hakkında efsaneleri ve hikayeleri vardır.

Öfkeli Charles Fort, Lo kitabını derlerken tüm bunların farkındaydı! 1920'lerde. Belirtti:

> Okült şeyler, varlıklar ve olaylar olabilir ve insan şüphelerini saptırmak ve insanların sahip olduğu [zihin] ne olursa olsun yeterince iyi açıklamalar sağlamak için çalışan okült polis gücünün doğasına benzer bir şey olabilir - ya da Eğer okült fesatçılar ve okült yıkıcılar varsa, onları kontrol etmek ve onları açıklamak için hareket eden başka varlıkların dünyasından da olabilirler, iyiliksever bir şekilde değil ama şüpheyi kendilerinden uzaklaştırmak için, çünkü onlar da istismar ediyor olabilir. ama daha incelikli yollarla ve düzenli veya düzenli bir tarzda.

Bir grup uçan daire tarikatçısı, büyük bir galaksiler arası polis gücünün bizi izlediğine inanıyor. Ama elbette tüm dinler aynı şeyi biraz farklı terimlerle öğretir. İncil'de bile bize UFO'ların dünyaya bağlı oldukları ve bizi gözetlemek için tasarlandıkları söylendi. Bu, Zekeriya'da (5:1-5) ve diğer birçok bölümde oldukça açık bir şekilde ifade edilmiştir.

Bu kitapta, belirli kategorilere giren daha fiziksel olayların bir örneğini sunmaya çalıştık. Psişik fenomenler üzerine mevcut binlerce kitabı gözden geçirirseniz, pek çok şaşırtıcı ve kesin paralellik

bulacaksınız. Hayaletler veya dünya dışı ziyaretçilerle uğraşmıyoruz. Daha ziyade, bizi çevreleyen görünmeyen bir dünyanın sakinleriyle karşı karşıyayız ve her zaman karşı karşıya kaldık. Kadim insan o dünyanın çok bilincindeydi. İncil'in orijinal metninde "şeol" kelimesi sıklıkla kullanılmıştır ve "görünmez dünya" anlamına gelmektedir. Her nasılsa bu "cehenneme" çevrildi ve tamamen yeni bir anlam verildi.

Mayıs 1969'da Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde bir hava mareşali olan Sir Victor Goddard, İngiliz UFOloglarına bir konuşma yaptı. O konuşmasında şunları söyledi: "(Psişik kanıtlara göre) yanılsamaya eğilimli ruhların büyük ölçüde yaşadığı astral yanılsama dünyası, çok çeşitli yaratıcı faaliyetleri ve öğütleriyle tanınır. Görünüşe göre bazı sakinleri 'prensleri ve güçleri' örneklemeye hevesli. Diğerleri ahlak, maneviyat, tanrısallık, vb. üzerine konuşurlar. İnsan bilincine başvuran bu astral savunucuların tümü samimi olabilir, ancak tezlerinin çoğu bazı özel fantazmaları yaymak için çerçevelenmiş olabilir... ilerleme ya da sadece 'şeytanı için' safları şaşırtmak ve rahatsız etmek için.

Son yıllarda binlerce insan, gerçekten de "prenslikleri ve güçleri örnek alan" garip varlıklarla karşı karşıya kaldı. Gökyüzündeki büyük süper uygarlıklardan bahsediyorlar ve tarikat inançlarını dikkatle besliyorlardı, ama aslında, Fort'un öne sürdüğü gibi, belki de bizi bir şekilde sömürdüklerinden şüphelenmemizi engellemek için tasarlanmış "bazı özel fantazmaları" teşvik ediyorlardı.

Fenomen kültler yarattı ve kültler aptalca sebepler yarattı. Amatör müfettişler ve örgütleri tarafından büyük zararlar verildi. Masum insanları yalancı ve aptal olarak damgalayarak manzara hakkında gaf yaptılar. "Yanılsama astral dünyası" tarafından çok kurnazca yerleştirilmiş yıkıcı hükümet karşıtı propagandayı yaymak için radyo ve televizyona gittiler. Bu yetersiz donanıma sahip, kafası karışmış, aşırı duygusal sözde araştırmacılar bu oyunun gerçek kurbanları oldular.

Kendi deneyimlerimizden ve araştırmalarımızdan biliyoruz ki, binlerce insan tam olarak bildirdiklerinin aynısını gördü. Güvenilirliklerini veya akıl sağlıklarını sorgulamıyoruz. Ancak bu konulardaki araştırmaların her şeyi kapsayıcı ve eskisinden çok daha sistematik olması gerektiğini düşünüyoruz. Gelecekte daha fazla insanın hikayeleriyle ortaya çıkmasını umuyoruz, böylece üzerinde çalışabileceğimiz daha büyük bir veri hacmine sahip olabiliriz. Hepsinden önemlisi, bazen konfabülasyon ve karmaşık halüsinasyon etkileri yaratan öznel psikolojik faktörleri izole etme ve inceleme işine başlamalıyız. Merkezi fenomen, insan zihnini kontrol etme yeteneğine sahip gibi görünüyor ve bundan muzdarip insanları alay etmek ve kınamak yerine, onları dikkatlice inceliyor olmalıyız. Bu tür insanlar aracılığıyla, sonunda birçok gizli yönü ve sorunu çözebiliriz. Bu tanıkların deli olduklarına veya tıbbi ve psikiyatrik tedaviye ihtiyaçları olduğuna inanmadığımızı bir kez daha vurgulamalıyız. Anormal koşullar ve etkilerin neden olduğu paranormal deneyimle ilgileniyoruz.

"Canavar çılgınlığının" tüm ilçeleri ve hatta tüm eyaletleri sardığı çok sayıda olaydan alıntı yaptık. Son yıllarda, uçan daire dalgaları, binlerce insanın gizemli nesnelere bir göz atmak umuduyla her gece "kanat" veya "pencere" alanlarına akın etmesiyle "UFO çılgınlığı" yarattı. Hem "canavar çılgınlığı" hem de "UFO çılgınlığı" aynı şeydir ve sosyologlar ve psikologlar tarafından hiç incelenmemiştir. Bu türde sadece bir çalışma yapılmıştır. 1939'da Princeton'dan bir grup, Orson Welles'in ünlü "Invasion from Mars" radyo yayınının yarattığı panik üzerine bir çalışma yürüttü. Benzer çalışmalar Batı Virginia gibi yerlerde derinlemesine yapılmalıdır. Tahminimize göre psikologlar, merakın "kapak" bölgelerinde gerçek korku ve paniği çok aştığını göreceklerdir.

Olgunun tüm doğasını anlamak için tüm parçaları dikkatlice incelemelisiniz. Büyücülük, Voodoo, Spiritüalizm ve Kara Büyü, "küçük yeşil adamlar" ve parlayan yeşil gözlü safralı devler kadar önemlidir. Pek çok parçanın nasıl iç içe geçtiğini anlamaya başladığınızda, "görünmez dünyanın" insan işleri üzerinde özel bir etkisi olduğunu keşfedeceksiniz. Bu sizi bir insanlık tarihi çalışmasına ve nihayetinde felsefeye götürecektir. İki yüz yılı aşkın bir süre önce fenomenoloji öğrencileri bu bağlantıları fark etmeye başladılar ve soyut felsefi kavramlar yavaş yavaş gelişti. Thomas Edison'dan Albert Einstein'a kadar önde gelen yüzlerce bilim adamı ve fizikçi bu daha geniş sorunları kavradı. Burada sadece ima edebileceğimiz şeyi tam olarak tanımlayan binlerce uzun, dikkatlice düşünülmüş kitap yayınlandı.

Hiç kimse tüm cevapları bildiğini iddia edemez. Ama sonunda doğru soruları sormayı öğreniyoruz.

Bu gezegende ve çevresinde hayal edebileceğiniz her şeyin çok ötesinde şeyler var. Otoyollarımızı ve tarlalarımızı takip eden canavarlar, o "başka bir şeyin" yalnızca bir parçası. Tüm saçmalıklara bir

son vermemizin zamanı geldi. Gerçek suçluları ortaya çıkarmanın ve onlara kanımızın emilmesinden ve beyinlerimizin şaşkına dönmesinden pek hoşlanmadığımızı söylemenin zamanı geldi.

SONRAKİ SÖZ: 2002

İnsan merakı bizi mahvetti. Uzayda akıllı yaşam aramak için sonuçsuz bir arayışa milyarlarca dolar harcadık. Modern bir astronom, karmaşık elektronik, hidrostatik, uranyum volkanik, roket yüklü, hidrojenle çalışan bir teleskopa bakıp ona bakan başka bir gözle karşılaşsa, hepimiz kendinden geçerdik. Dans edip şarkı söylerken savaşlarımızı ve insan yapımı ekolojik felaketleri unutacaktık: "Orada büyük bir göz küresi var!"
En büyük korkumuz yalnız kalmak olabilir.
Bizi yemek isteyen ya da gerçekten iyi bir korkutmak isteyen solucanlar ve canavarlarla dolu küçük bir baloncuğun üzerinde tek başımıza.
Güneş sistemimizdeki dokuz gezegenden sekizinde yaşam olmadığı, hatta hava ve su gibi temel ihtiyaç maddelerinden yoksun olduğu kanıtlanmıştır. Uzak yıldız sistemleri, ışıkları bize ulaşmadan çok önce yok oldular. Dışarıdaki her şey patlıyor, çarpışıyor, yanıyor, karadeliklere dönüşüyor, parlıyor ve uçup gidiyor. Narin gövdelerimizin unutulmaya yüz tutmasını beklerken, derin düşünceler düşünmemeye çalışarak, soğuk karanlıkta bir jakuzide oturuyoruz.
Tüm evren, dev bir havai fişeğin ölü parçalarından oluşur. Işık üretmeyen veya yansıtmayan gizemli siyah bir malzemeye sarılı kıvılcımlar. Bu 5 Temmuz ve kıvılcımların sönmesini izliyoruz. Biz ona hâlâ kâinat diyoruz ve hayranlıkla bakıyoruz. Ama artık gerçekten orada değil. Gerçekten yalnızız.
Dokuz canlı gezegenden biri, rulet oyunundan daha iyi şansa sahiptir (oranın oranı yaklaşık 30-35'tir). Uzaydaki bu leke, sırılsıklam, için için yanan bir kül, okyanusların derinliklerinde kaynayan gayzerlerin etrafında dolaşan tüp solucanlarından son derece zeki üç memeliye... balinalar, yunuslar ve fillere kadar pek çok akıl almaz biçimler alan her türden canlı hücreyle dolup taşmaktadır. Listede insanlar gerçekten sayılmaz. Düzenli olarak birbirimizi öldürür, tüm bitki örtüsünü keser ve vücut deliklerimizden büyük miktarlarda metan gazı çıkarırız. Diğerleri bize onlarla iletişim kurmayı öğretmekte zorlandılar. Balina gibi şarkı söylemeyi, yunus gibi cıvıldamayı, fil gibi gürlemeyi geçen yüzyılın sonlarına kadar öğrenemedik. Zavallı yunuslar, ton balığından daha akıllı olduklarına ve avlanıp konserve edilmemeleri gerektiğine bizi ikna etmek için dünya çapında bir kampanya başlatmayı gerçekten başardılar. Sonunda fikri anladık ve şimdi yunusları telluslular (dünyalılar) olarak kabul ediyoruz. Yine de hala oldukça aptalız ve aslında radyo (elektromanyetik frekanslar) aracılığıyla milyonlarca ışıkyılı ötedeki başka bir dünyadaki varsayımsal bir varlıkla konuşabileceğimizi düşünüyoruz, onun duyabildiğini, düşünebildiğini, algılayabildiğini ve ayrıca radyo hakkında bilgi sahibi olduğunu varsayıyoruz. . Hatta onları bulabilen canlıların kafasını karıştırmak için uzayın derinliklerine karikatürler ve fonograf kayıtları bile gönderdik. Bundan bir milyon yıl sonra, uzak bir dünyadan bir dizi çizim alabilir ve böylece bir dış uzay kozmik ağı kurabiliriz. Sonunda fikri anladık ve şimdi yunusları telluslular (dünyalılar) olarak kabul ediyoruz. Yine de hala oldukça aptalız ve aslında radyo (elektromanyetik frekanslar) aracılığıyla milyonlarca ışıkyılı ötedeki başka bir dünyadaki varsayımsal bir varlıkla konuşabileceğimizi düşünüyoruz, onun duyabildiğini, düşünebildiğini, algılayabildiğini ve ayrıca radyo hakkında bilgi sahibi olduğunu varsayıyoruz. . Hatta onları bulabilen canlıların kafasını karıştırmak için uzayın derinliklerine karikatürler ve fonograf kayıtları bile gönderdik. Bundan bir milyon yıl sonra, uzak bir dünyadan bir dizi çizim alabilir ve böylece bir dış uzay kozmik ağı kurabiliriz. Sonunda fikri anladık ve şimdi yunusları telluslular (dünyalılar) olarak kabul ediyoruz. Yine de hala oldukça aptalız ve aslında radyo (elektromanyetik frekanslar) aracılığıyla milyonlarca ışıkyılı ötedeki başka bir dünyadaki varsayımsal bir varlıkla konuşabileceğimizi düşünüyoruz, onun duyabildiğini, düşünebildiğini, algılayabildiğini ve ayrıca radyo hakkında bilgi sahibi olduğunu varsayıyoruz. . Hatta onları bulabilen canlıların kafasını karıştırmak için uzayın derinliklerine karikatürler ve fonograf kayıtları bile gönderdik. Bundan bir milyon yıl sonra, uzak bir dünyadan bir dizi çizim alabilir ve böylece bir dış uzay kozmik ağı kurabiliriz. radyoyu algılar ve bilir. Hatta onları bulabilen canlıların kafasını karıştırmak için uzayın derinliklerine karikatürler ve fonograf kayıtları bile gönderdik. Bundan bir milyon yıl sonra, uzak bir dünyadan bir dizi çizim alabilir ve böylece bir dış uzay kozmik ağı kurabiliriz. radyoyu algılar ve bilir. Hatta onları bulabilen canlıların kafasını karıştırmak için uzayın derinliklerine karikatürler ve fonograf kayıtları bile gönderdik. Bundan bir milyon yıl sonra, uzak bir

dünyadan bir dizi çizim alabilir ve böylece bir dış uzay kozmik ağı kurabiliriz.
Bunların herhangi biri gerçekten mantıklı mı?
Yaşamı aramadan önce canlı hücrelerin nasıl başladığını ve hatta bu sürecin başka bir yerde başlamasının mümkün olup olmadığını anlamamız gerekir. Bu sorun birçok argüman, görkemli teori ve savaş üretti, ancak gerçek bir çözüm olmadı. Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyoruz ve kesinlikle nereye gittiğimizi de bilmiyoruz.
1957'de, genç bir üniversite mezunu, New York'ta kendilerine The American Rocket Society adını veren oldukça eksantrik bir grupta bir konuşma yaptı. Yeryüzündeki ilk insanların uzak bir gezegenden geldiklerini ve deliler gibi üremeye başladıklarını ve "Uzaydan gelen fahişeler" unvanını aldıklarını öne sürdü. New York Times'tan bir muhabir oradaydı ve notlar alıyordu ve konuşma, o zamanlar ateşli bir uçan daire meraklısı olan Carl Sagan'ın kariyerini başlattı. Yıllar sonra, İsviçre'deki bir otel görevlisi, Tanrıların Arabaları adlı aynı hileli tema üzerine bir kitap yazdı. Adı Erich von Daniken'di. Kitabı dünya çapında 25.000.000 kopya sattı.
Carl Sagan'a ne oldu? Yıllarca UFO teorileriyle arkadaşlarını sıktı, birçok insanı gözü kara aptallara çeviren bir saplantı biçimine kapıldı. Pek çok gözlemi araştırdıktan ve kendi icat ettiği eksobiyoloji bilimi üzerinde sıkı bir şekilde çalıştıktan sonra Sagan, ufolojiyi bıraktı ve bunun yerine diğer galaksilerdeki bazı gezegenlerin yaşam üretebileceği fikrini destekledi. Basit mantık. Belki Andromeda'da dokuz gezegen daha olsaydı, bunlardan birinde yunuslar ve tüp solucanları da yaşıyor olabilirdi. Karizmatik bir konuşmacı ve astronomi ve bilimde yüksek eğitim almış iyi bir yazardı. Çıplak insan çizgi filmlerini uzaya taşıyan uzay uydusunun vaftiz babasıydı. 1996'da erken öldüğünde, Carl Sagan ünlü bir öğretmen, öğretim görevlisi ve TV yıldızı olmasının yanı sıra bilim dünyasında da önemli bir güçtü. Eşi Ann Druyan ile birlikte büyük bir sinema filmi haline gelen bir roman yazdı: İletişim. Son kitabı, büyük ölçüde uçan daire fenomeninin eleştirel bir görüşü olan The Demon Haunted World adlı denemelerden oluşan bir koleksiyondu. [Carl Sagan: Kozmosta Bir Yaşam, William Poundstone. 1999. Henry Holt & Co., New York.]
Dr. Sagan, dünya dışı hipotezi (ETH) canlı tuttu, hatta ondan birkaç milyon dolar kazanmayı başardı ve bir yandan da bir uzay gemisi filosunun ortaya çıkacağını ümitsizce umut edenlerin arasında büyük bir kitapla umut uyandırdı: "Nasıl Hizmet Edilir?" Erkek adam." Gökyüzünde fazlasıyla bol ışıklar ve ormanda yanan kırmızı küreler vardı. Ama uzay gemileri asla gelmeyecekti.
SETI'yi (Dünya Dışı Zeka Arayışı) kuran ve çok pahalı radyo alıcılarıyla yıldızları dinleyerek bir nesil uzun, soğuk geceler geçiren diğerleri aynı rüyayı besledi. Sagan'ın yakın bir arkadaşı olan Dr. Frank Drake, hayal kırıklığını şu şekilde özetledi: “Uzaylı uzay araçları tarafından ziyaret edildiğimize dair hiçbir somut kanıt yok. Evrenin başka yerlerinde zeki yaşamın var olduğuna ne kadar güçlü bir şekilde inansam da, UFO'ların dünya dışı ziyaretçiler olmadığını savunuyorum. Onlar bu gezegendeki zeki yaşamın ürünleridir.” [Orada Kimse Var mı? Frank Drake ve Dava Sobel, sayfa 126.]

ETH'nin uzun süredir destekçisi olan film yönetmeni Stephen Spielberg, SETI'ye büyük paralar bağışladı, ancak Kongre sonunda tüm projeyi birleştirdi, uzaydan gelen pahalı statikten etkilenmedi.
Özel milyonerler ve milyarderler son yıllarda bu fare yuvalarına büyük miktarlarda para akıtıyor, orada olmayan şeyleri sonsuz arayış içinde hobicileri ve çeşitli dolandırıcıları işe alıyor. Hollywood, okültistler ve bilim kurgu yazarları bize, bizi yatıştırmak veya korkutmak için herhangi bir biçimde ortaya çıkabilen "şekil değiştirenler"den bahseder. Eski Mısırlılar ve Hintliler bunun hakkında her şeyi biliyorlardı. Tibet parşömenleri bunu açıkladı.
Parçacık fiziği ve modern astronomi bizi bir zamanlar uzak olan gerçeğe yaklaştırıyor. Eski ve kayıp bir evrenin parıltılarıyla çevrili, bilinmeyen bir yere doğru dalarken derin karanlıktan başka hiçbir şey olmayabilir. Bizler cismani hücreleriz ve sınırlı algılarımız tarafından görülemeyen, elektriksel beyin devrelerimizle oynayabilen ve bize bu hayalleri aşılayabilen enerji formlarını gözümüzde canlandırmakta zorlanıyoruz. Bazen onların dünyasının ışıklarını ve gölgelerini görürüz. Önümüzde eriyen uzay gemilerinden hayaletlere, goblinlere ve “uzaylılara” uyguladığımız aynı korku ve yanlış yorumlarla “yaşlı kırmızı gözleri” kabul ediyoruz. Uzayda karanlıktan başka hiçbir şey yok ve karmakarışık zihinlerimizde dikkatlice karıştırılmış sinyallerden başka bir şey yok.
Temelde üzücü, umutsuz bir duruma devam etmemiz için inanca ihtiyacımız var. İnsanın

hamamböceğinden daha önemli olduğuna ve çok önemli bir kaderi gerçekleştireceğimize inanmamız gerekiyor. Etrafımızda dans eden uçarı varlıklar, oynadıkları oyunlara saçma sapan kurallar koyarken, binlerce yıldır bize bu tür inançları aşılıyorlar. Ama onların da kaderimizi paylaşmaları gerektiğini unutmayın. Dünyanın sonu gelirse onların da sonu gelir. Atom bombalarımızı patlatırsak, enerjiden oluşan canlılar önce parçalanıp füzyona uğrayacak. Nükleer tesislerimizin ve askeri tesislerimizin üzerinde sürekli olarak kör edici ışık toplarının ortaya çıkmasının nedeni bu olabilir. Nüfusumuzun bir kısmı onlara tapsa da bize güvenmiyorlar.

Bu gezegende ve çevresinde, onları anlaşılır hücresel canlılara dönüştürme çabalarının çok ötesinde varlıklar var. Cinsiyet ve duygular tarafından motive edilen hayvanlar olmamız anlamında gerçek değiller. Milyarlarca yıl önce uzaya dağılmış olan enerjilerin bir parçasıdırlar. Zekaları o kadar geniş ve acımasızca insanlık dışı ki, yunuslarla konuşurken onu anlamamızın veya onunla iletişim kurmamızın hiçbir yolu yok.

Bu kitabın başında, dünyanın neresinde yaşarsanız yaşayın, evinizin iki yüz mil yakınında birinin, şekil değiştiren, İnanılmaz bir şeyle doğrudan, genellikle ürkütücü, kişisel bir yüzleşme yaşadığını söylemiştik. Dünyamız her zaman bu şeyler tarafından işgal edilmiştir. Sadece geçiyoruz. İnanç veya inançsızlık size başka bir yönden gelecektir.

Gelecek hafta, gelecek ay veya gelecek yıl, gece geç saatlerde ıssız bir köy yolunda araba sürüyor olabilirsiniz ve aniden bir virajı dönersiniz...

NOT: Bu kitabı kapaksız satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı mal olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olduğu bildirildi ve ne yazar ne de yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almadı.

GİZEMLİ VARLIKLAR İÇİN TAM REHBER

Telif Hakkı © 1970, 1994, 2002, John A. Keel

Bu kitabı veya herhangi bir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, 1970 yılında Fawcett Publications, Inc. tarafından yayınlanan Strange Creatures from Time and Space'in gözden geçirilmiş bir baskısıdır.

Bir Tor Kitabı
Tom Doherty Associates, LLC tarafından yayınlandı
175 Beşinci Cadde
New York, New York 10010

www.tor.com

Tor®, Tom Doherty Associates, LLC'nin tescilli ticari markasıdır

ISBN 0-765-34586-2
Kongre Kütüphanesi Katalog Kart Numarası: 93-45544

İlk Tor sürümü: Ekim 2002

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

aunsıTtaTm^iFm
laaaaTwua aufatw^

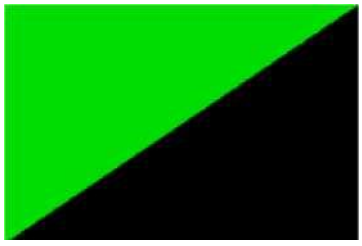

Aflaayus^i'M'wanau